

MAO TZE-DUN

4

毛澤東選集

第三卷

MAO TZE-DUN

OPERE ALESE

VOLUMUL

4

EDITURA DE STAT
PENTRU LITERATURĂ POLITICĂ
București — 1957

Prezenta traducere a fost întocmită în colectivul
de redacție al Editurii de stat pentru literatură
politică după traducerea din limba chineză în
limba rusă, apărută în Editura pentru literatură
străină, Moscova 1953.

DIN PARTEA EDITURII
PENTRU LITERATURA STRAINA
DIN MOSCOVA

Volumul al 2-lea al ediției chineze a operelor tovarășului Mao Țze-dun fiind editat în limba rusă în două volume (al 2-lea și al 3-lea), volumul de față, al 4-lea, al ediției ruse corespunde volumului al 3-lea al ediției chineze.

THE HISTORY OF THE
CITY OF BOSTON
FROM 1630 TO 1830

By SAMUEL JOHNSON, Esq.
of the Middle Temple, Barrister at Law.
In two Volumes. The first Volume
contains the History of the City
from 1630 to 1700. The second
Volume contains the History of the
City from 1700 to 1830.

1830

PERIOADA RĂZBOIULUI
ÎMPOTRIVA COTROPITORILOR
JAPONEZI

(III)

**PREFAȚĂ ȘI POSTFAȚĂ
LA „MATERIALE REFERITOARE
LA STUDIUL SATULUI“**

(Martie - aprilie 1941)

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY
540 EAST 57TH STREET
CHICAGO, ILL. 60637

PREFAȚĂ
(17 martie 1941)

Astăzi politica partidului la sate nu mai este politica revoluției agrare, dusă în cursul perioadei de zece ani a războiului civil, ci politica frontului național anti-japonez unic. Intregul partid trebuie să îndeplinească directivele Comitetului Central de la 7 iulie și de la 25 decembrie 1940¹, precum și directivele pe care le va da apropiatul Congres al VII-lea al partidului. Materialele de față^{*} se publică pentru a ajuta pe tovarăși să găsească metoda de studiere a problemelor care stau în fața lor. În momentul de față foarte mulți dintre tovarășii noștri mai au un stil greșit în muncă, abordând problemele „numai în linii mari”, fără a vrea să aprofundeze esența lor; uneori ei nici nu au idei despre ceea ce se petrece în verigile de jos, și ocupă totuși posturi de conducere. Aceasta este foarte periculos. Fără cunoașterea cu adevărat concretă a situației reale a tuturor claselor societății chineze, nu poate exista nici conducere cu adevărat justă.

Singura metodă care dă această cunoaștere este studierea societății, studierea vieții însăși a tuturor claselor societății. Pentru activiștii cu munci de conducere, principala metodă de a cunoaște societatea este să se

^{*} „Materiale referitoare la studiul satului” nu sînt incluse în culegerea de față a operelor alese ale tovarășului Mao Tze-dun.

oprească, chibzuind înainte, asupra câtorva orașe și sate și, răspunzînd cerinței fundamentale a marxismului — folosind metoda analizei de clasă —, să facă o serie de cercetări minuțioase. Numai pe această cale vom putea dobîndi un minim necesar de cunoștințe în problemele societății chineze.

Pentru aceasta trebuie, în primul rînd, să ne îndreptăm privirile în jos, să nu trăim cu capul în nori. Cel care nu are dorința și hotărîrea de a-și îndrepta privirile în jos nu va putea să înțeleagă cu adevărat nici pînă la capătul zilelor sale starea lucrurilor din China.

În al doilea rînd, să stăm de vorbă cu oamenii. Observarea superficială și zvonurile nu vor da niciodată cunoștințe de valoare deplină.

Din toate materialele culese de mine pe calea discutării cu oamenii, partea referitoare la provincia Hunan și la Țzinganșan s-a pierdut în întregime. Materialele publicate constau, în fond, din „Materiale referitoare la studierea județului Singo“, din „Materiale referitoare la studierea plășii Ciangan“ și din „Materiale referitoare la studierea plășii Țaisi“. Metoda discutării cu oamenii este metoda cea mai simplă și cea mai ușor realizabilă și totodată cea mai justă și cea mai de nădejde. Ea mi-a adus foloase foarte mari. Aceasta este o școală cu care nu se compară nici o universitate. La aceste convorbiri trebuie invitați activiști cu experiență din veriga mijlocie și din cea de jos, precum și oameni simpli din rîndurile populației locale. Studiind cinci județe în Hunan și două județe în regiunea Țzinganșan, am invitat activiști cu munci de conducere din veriga mijlocie din aceste județe; studiind județul Siuniu, am invitat cîțiva activiști din veriga mijlocie și din cea de jos, precum și

un siuțai * sărăcit, pe președintele ruinat al camerei de comerț din localitate, un funcționar inferior șomer, care fusese înainte în serviciul administrației județene, unde se ocupa de impozitele funciare. Toți aceștia mi-au spus foarte multe lucruri despre care nu avusesem înainte prilejul să aud. Astfel, dintr-o convorbire cu un gardian de la închisoarea județeană, în timpul studierii județului Henșan din provincia Hunan, mi-am făcut pentru întâia oară o idee completă despre faptele revoltătoare care se petrec în închisorile chineze. În timpul studierii județului Singo și a două plăși — Ciangan și Țaisi — au fost invitați la convorbiri activiști din plăși și țărani simpli. Toți acești oameni — activiștii locali, țăranii, siuțai-ul, gardianul închisorii, negustorul și funcționarul fiscal — au fost stimații mei învățători. Considerându-mă elev al lor, am avut, după cum se și cuvenea, o atitudine respectuoasă față de ei, i-am ascultat cu atenție și m-am purtat cu ei tovarășește. Altfel ei nici nu ar fi vrut să aibă de-a face cu mine, nu mi-ar fi spus ceea ce știau, și chiar dacă mi-ar fi vorbit, nu mi-ar fi spus tot. La aceste convorbiri nu este nevoie să inviți multă lume: e de ajuns să inviți trei-patru, cel mult șapte-opt oameni. Pentru fiecare asemenea convorbire trebuie să rezervi timpul corespunzător, să pregătești un chestionar, să pui tu însuși întrebările și să notezi răspunsurile, să discuți problemele cu cei adunați. Deci, dacă nu ești pătruns de un mare entuziasm, de hotărârea de a-ți îndrepta privirile în jos, de setea de a cunoaște, dacă nu ai dorința profundă de a lăsa la o parte înfumurarea deșartă și de a deveni sincer tu însuși elev, atunci ori, în general, nu poți îndeplini această muncă, ori o vei îndeplini prost. Tre-

* Vezi nota de la pag. 516 a volumului 1 al ediției de față.

buie să înțelegem că adevărații eroi sînt masele, iar noi înșine sîntem de multe ori ridicol de neputincioși. Fără a înțelege aceasta nu putem dobîndi nici măcar cunoștințe minime.

Repet că principalul scop al publicării acestui material informativ este de a arăta metoda prin care se poate obține înțelegerea situației de jos, și nicidecum de a face ca tovarășii să rețină tocmai materialul concret dat și concluziile trase din el. În genere, burghezia chineză, neajunsă la maturitate, nu a fost în stare și nu va mai fi niciodată în stare să ne pregătească date relativ complete sau măcar minimale asupra situației societății, așa cum a făcut-o burghezia europeană, americană sau japoneză, și de aceea nouă nu ne rămîne altceva de făcut decît să efectuăm singuri munca de strîngere a materialului. Aceasta se referă mai cu seamă la activiștii practicieni, care trebuie să fie întotdeauna la curent cu situația ce se schimbă mereu, și în această privință comuniștii din nici o țară nu pot conta pe ceva gata pregătît. De aceea toți activiștii practicieni trebuie să se ocupe de studierea situației de jos. Iar în ceea ce-i privește pe cei care cunosc numai teoria, dar nu au cunoștință de situația reală, pentru ei efectuarea unor astfel de cercetări este cu atît mai necesară; altfel ei nu pot lega teoria cu practica. „Cel care nu a cercetat nu are dreptul să-și spună cuvîntul!“ Deși unii au ridiculizat această frază ca manifestare a unui „empirism îngust“, eu nu mă căiesc nici acum pentru cuvintele mele; și nu numai că nu mă căiesc, ci sînt, ca și înainte, ferm convins că fără a cerceta nu poți pretinde dreptul de a-ți spune părerea. Foarte mulți oameni încep din capul locului, „îndată ce coboară din căruță“, să judece totul în gura mare și să

dispună de toate, să-și spună părerea, să critice și să condamne totul și toate; în practică asemenea oameni suferă toți, fără excepție, eșec, căci judecățile sau critica de acest fel, neîntemeiate pe un studiu minuțios, nu sînt decît o flecăreală de ignorant. Răul pe care asemenea „înalți împuterniciți“ l-au pricinuit partidului nostru este imens, iar asemenea „înalți împuterniciți“, prezenți pretutindeni, avem cu duiumul. I. V. Stalin are dreptate cînd spune că „...teoria rămîne fără obiect dacă nu e legată cu practica revoluționară“, și, firește, sînt juste și cuvințele lui că „practica devine oarbă dacă nu-și luminează calea prin teoria revoluționară“². Pot fi acuzați de „empirism îngust“ numai practicienii orbi, miopi, care nu văd perspectivele.

Sînt și acum cu toată ascuțimea nevoia de a studia cu amănunțime China și alte țări ale lumii. Aceasta se explică prin faptul că cunoștințele mele, atît pe un tărîm cît și pe celălalt, sînt încă extrem de nesatisfăcătoare. Nu pot spune în nici un caz că eu cunosc deja totul, iar alții nu știu nimic. Să învăț de la mase împreună cu toți tovarășii de partid, să fiu, ca și înainte, modestul elev al maselor, aceasta este sincera mea dorință.

POSTFAȚĂ (19 aprilie 1941)

Experiența perioadei de zece ani de război civil este un sprijin la care putem recurge cu cel mai mare folos și cel mai ușor în perioada actualului război împotriva cotropitorilor japonezi. Dar aceasta se referă numai la felul cum trebuie ținută legătura cu masele și cum trebuie să fie ele mobilizate la lupta împotriva dușmanului, și nu la chestiunile liniei tactice. În momentul de față, linia tac-

tică a partidului diferă principial de linia lui tactică din trecut. În trecut noi am luptat împotriva moșierilor și a burgheziei contrarevoluționare, iar astăzi sîntem gata să încheiem alianță cu toți acei moșieri și cu toți acei reprezentanți ai burgheziei care nu iau atitudine împotriva războiului cu cotropitorii japonezi. A fost greșit însuși faptul că în cea de-a treia perioadă a războiului civil de zece ani nu a fost dusă o politică diferențiată, pe de o parte față de guvernul reacționar și de partidul reacționar care au desfășurat ofensiva armată împotriva noastră, iar pe de altă parte față de toate păturile populației din regiunile aflate sub puterea noastră care aveau un caracter capitalist. A fost o greșeală și aceea că nu s-a dus o politică diferențiată față de diversele grupări din sinul guvernului reacționar și al partidului reacționar. Politica „numai de luptă” care se ducea pe vremea aceea față de toate păturile societății, în afară de țărănime și de păturile de jos ale micii burghezii orășenești, era fără îndoială greșită. În ceea ce privește politica agrară, aici a fost greșită renunțarea la politica justă care fusese dusă în perioada inițială și în perioada a doua³ a războiului civil de zece ani — politica de a da pămînt moșierilor la fel ca și țăranilor, pentru ca ei să poată munci pămîntul și să nu devină vagabonzi fără căpătii sau tîlhari, să nu devină tulburători ai ordinii publice. În momentul de față politica partidului trebuie să fie alta. Pentru noi este inacceptabilă atît politica „numai de luptă cu renunțare la unire”, cît și politica „numai de unire cu renunțare la luptă” (pe care au dus-o cendusiuiștii în 1927) ; nouă ne trebuie o politică de unire cu toate păturile societății care luptă împotriva imperialismului japonez, politica frontului unic cu ele.

Dar, în același timp, trebuie să ducem lupta împotriva elementelor șovăielnice existente în rîndurile lor, care înclină să capituleze în fața dușmanului, precum și împotriva elementelor reacționare, care luptă împotriva comuniștilor și a poporului; totodată trebuie să folosim diferite forme de luptă, în funcție de gradul de șovăială și de reacționarism al acestor elemente. Politica noastră de astăzi este o politică cu dublu caracter, în care se îmbină „unirea“ cu „lupta“. În ceea ce privește relațiile de muncă, această politică cu dublu caracter urmărește, pe de o parte să îmbunătățească pe cît este posibil viața muncitorilor, iar pe de altă parte să nu împiedice dezvoltarea pe o bază rațională a economiei capitaliste. În domeniul agrar, această politică cu dublu caracter, pe de o parte, cere moșierului reducerea arenzii și a dobînzii la împrumuturi, iar pe de altă parte îl obligă pe țăran să plătească această arendă și dobîndă reduse. În domeniul drepturilor politice, această politică cu dublu caracter, pe de o parte, garantează tuturor moșierilor și capitaliștilor care au luat atitudine pentru lupta împotriva cîmpitorilor japonezi drepturi individuale, politice și de proprietate egale cu ale muncitorilor și țăranilor, iar pe de altă parte este îndreptată spre preîntîmpinarea unor eventuale acțiuni contrarevoluționare din partea moșierilor și a capitaliștilor. Trebuie dezvoltată atît economia de stat cît și economia cooperatistă; în momentul de față însă pe teritoriul bazelor de sprijin la sate rolul principal în economie nu aparține încă economiei de stat, ci celei particulare; de aceea trebuie să dăm capitalului nemonopolist posibilitatea de a se dezvolta în interesul luptei împotriva imperialismului japonez și împotriva rînduieiilor semif feudale. Aceasta este în momentul de față politica

cea mai revoluționară pentru China. Nu încapе îndoială că dacă ne-am ridica împotriva acestei politici sau am împiedica traducerea ei în viață am face o greșeală. Trebuie păstrată cu severitate și hotărîre puritatea ideologică a membrilor partidului comunist și, în același timp, trebuie protejate acele elemente capitaliste din economia societății care pot fi folositoare, trebuie să li se dea posibilitate de a se dezvolta pe o bază rațională; îndeplinirea ambelor acestor sarcini în perioada războiului împotriva cotropitorilor japonezi, în perioada construirii republicii democratice, este pentru noi deopotrivă de necesară. În această perioadă nu este exclusă eventualitatea descompunerii unei anumite părți a membrilor partidului comunist sub influența burgheziei, eventualitatea pătrunderii în partid a ideologiei burgheze; de aceea trebuie să ducem lupta împotriva fenomenelor de descompunere ideologică în sînul partidului; dar nu trebuie comisă greșeala de a transpune lupta împotriva pătrunderii ideologiei burgheze în partid în domeniul economiei, ducînd lupta împotriva elementelor capitaliste în economie. Trebuie să delimităm net aceste două domenii. Partidul comunist chinez lucrează în împrejurări complexe, și fiecare membru de partid, dar mai ales fiecare activist de partid cu muncă de conducere, trebuie să se călească pentru a deveni un luptător înarmat cu cunoașterea tacticii marxiste. Avînd o concepție unilaterală, primitivă despre lucruri, nu poți duce revoluția la victorie.

ADNOTĂRI

- 1 Prin directiva Comitetului Central de la 7 iulie 1940 se înțelege „Hotărîrea C.C. al P.C.C. cu privire la situația actuală și politica partidului”, Directiva C.C. de la 25 decembrie 1940 este pu-

blicată în volumul al 3-lea al ediției de față, sub titlul „Despre politica noastră“.

- 2 I. V. Stalin, „Despre bazele leninismului“, capitolul al III-lea, „Teoria“ (Opere, vol. 6, pag. 88—89 [vezi și I. Stalin, Opere, vol. 6, Editura pentru literatură politică, 1953, pag. 99]. — *Nota Red.*).
- 3 Perioada inițială a războiului civil de zece ani, despre care este vorba aici, cuprinde intervalul de timp de la sfârșitul anului 1927 până la sfârșitul anului 1928 și se numește de obicei perioada ținganșană; a doua perioadă cuprinde intervalul de timp de la începutul anului 1929 până în toamna anului 1931, adică din momentul creării bazei centrale de sprijin a puterii roșii până la desăvârșirea victorioasă a celei de-a treia contracampanii; a treia perioadă a războiului civil de zece ani cuprinde intervalul de timp de la sfârșitul anului 1931 până la sfârșitul anului 1934, adică de la terminarea victorioasă a celei de-a treia contracampanii până la consfătuirea lărgită a Biroului Politic al C.C. al P.C.C. care a avut loc la Țzunii (provincia Guiciou). Consfătuirea de la Țzunii din ianuarie 1935 a pus capăt liniei oportuniste „de stînga“, care a dominat în partid din 1931 până în 1934, și a readus partidul la calea cea justă. Vezi „Hotărîre cu privire la unele probleme ale istoriei partidului nostru“, publicată în volumul de față, partea a 3-a.

**SĂ REORGANIZĂM
ÎNVĂȚĂMÎNTUL NOSTRU ***
(*Mai 1941*)

** Raportul tovarășului Mao Tze-dun la consfătuirea de la Ianian a activiștilor cu munci de conducere. Acest raport și lucrările „Pentru un stil just în munca de partid” și „Impotriva schemelor-șablon în partid” sînt principalele opere ale tovarășului Mao*

Țze-dun consacrate problemei îndreptării stilului în munca de partid. În lucrările menționate, tovarășul Mao Țze-dun, după ce a analizat aspectul ideologic al luptei dintre diferitele linii care au existat în partid, a făcut o apreciere și mai largă decât mai înainte a rezultatelor acestei lupte și o analiză a ideologiei mic-burgheze și a stilului mic-burghez de muncă, mai cu seamă a tendințelor subiectiviste și sectariste și a schemelor-șablon ca formă de exprimare a acestor două tendințe, ideologie și stil care se răspîndiseră pe scară largă în partid și se camuflaseră în haină marxist-leninistă. Tovarășul Mao Țze-dun a chemat la desfășurarea în întregul partid a unei mișcări pentru învățămintul marxist-leninist, cu alte cuvinte a unei mișcări pentru îndreptarea stilului de muncă pe baza principiilor ideologice ale marxism-leninismului. Această chemare a tovarășului Mao Țze-dun a provocat curînd o polemică ascutită între reprezentanții ideologiei proletare și reprezentanții ideologiei mic-burgheze în sinul partidului și în afara lui, a întărit pozițiile ideologiei proletare în partid și în afara lui, datorită cărui fapt nivelul ideologic al păturilor largi de activiști cu munci de conducere s-a ridicat simțitor, iar în partid a fost obținută o unitate fără precedent.

Cred că metoda și sistemul de învățămînt în întregul nostru partid trebuie reorganizate. Motivele sînt următoarele.

I

Cei douăzeci de ani de existență a Partidului Comunist Chinez sînt douăzeci de ani de tot mai strînsă unire a învățaturii marxist-leniniste cu practica concretă a revoluției chineze. Dacă ne vom întoarce privirile spre anii de tinerețe ai partidului nostru, vom vedea cît de superficial, cît de puțin înțelegeam teoria marxist-leninistă și problemele revoluției chineze și cu cît mai adînc, cu cît mai bine le înțelegem acum. În cursul ultimilor o sută de ani, fiii cei mai buni ai mult încercatului popor chinez, jertfindu-se în luptă, luînd locul luptătorilor căzuți, au căutat pe dibuite acel adevăr care e chemat să salveze China, să salveze poporul chinez; aceasta a fost o epopee eroică. Dar numai după primul război mondial și Revoluția din Octombrie din Rusia noi am descoperit marxism-leninismul, acest adevăr suprem devenit arma cea mai sigură pentru eliberarea poporului nostru; inițiatorul, propagandistul și organizatorul folosirii acestei arme a fost

Partidul Comunist Chinez. Îmbinarea învățaturii marxist-leniniste cu practica concretă a revoluției chineze a schimbat îndată fața revoluției chineze. În timpul războiului împotriva cotropitorilor japonezi, partidul nostru, aplicînd adevărul universal al marxism-leninismului la studiul practicii concrete a acestui război, la studiul Chinei și al întregii lumi contemporane, a făcut un pas înainte; astfel au fost puse în același timp și bazele studierii istoriei Chinei. Toate acestea sînt fenomene cu totul pozitive.

II

Cu toate acestea avem lipsuri, și încă destul de mari. Cred că, dacă aceste lipsuri nu vor fi înlăturate, nu vom putea merge înainte în munca noastră, nu vom putea merge înainte în marea operă a îmbinării învățaturii marxist-leniniste cu practica concretă a revoluției chineze.

Să începem cu problema studierii situației actuale. Deși am obținut unele succese în studierea actualei situații interne și internaționale, aceasta nu este totuși de ajuns pentru un partid politic atît de mare ca al nostru: materialul adunat de noi din toate domeniile vieții interne și internaționale — politic, militar, economic, cultural — mai are și acum un caracter fragmentar, iar munca noastră de cercetare nu este dusă sistematic. În genere, de-a lungul celor douăzeci de ani nu s-a dus la noi de loc o muncă sistematică, minuțioasă de strîngere a materialelor din toate domeniile enumerate mai sus și de studiere a lor; ne-a lipsit înclinarea generală spre cercetarea și studierea realității obiective. Mulți tovarăși

din partidul nostru încă nu s-au debarasat de o revoltătoare manieră, care contrazice radical însuși spiritul marxism-leninismului, maniera, după cum se spune, de „a vrea să prindă vrabia cu ochii închiși“, de „a pescui ca orbii, pe dibuite“, de a trata lucrurile superficial, fără a intra în amănunte, de a perora cu lăudăroșenie, de a se mulțumi cu frânturi de cunoștințe prost însușite.

Marx, Engels, Lenin și Stalin ne învață să studiem cu conștiinciozitate situația, să pornim de la realitatea obiectivă, și nu de la dorințe subiective. Mulți dintre tovarășii noștri procedează totuși contrar acestui principiu.

Să trecem mai departe la problema studierii istoriei. Deși de această muncă s-au ocupat unii membri de partid și unii simpatizanți ai partidului, ea a fost totuși dusă neorganizat. Istoria Chinei din ultimul secol, ca și istoria ei antică, este încă pentru mulți membri de partid o pădure întunecoasă. Chiar și mulți savanți care stau pe pozițiile marxist-leniniste încep să vorbească cu orice prilej, potrivit sau nepotrivit, despre Grecia antică, iar pe propriii noștri strămoși, vedeți dumneavoastră, i-au „uitat“ ! Nu avem destulă tragere de inimă nici pentru studierea serioasă a epocii contemporane, nici pentru studierea serioasă a istoriei.

Să trecem, în sfârșit, la problema studierii experienței revoluționare internaționale, a studierii teoriei marxist-leniniste. Se pare că mulți tovarășii nu studiază nicidecum teoria marxist-leninistă pentru că practica revoluționară cere aceasta, ci exclusiv de dragul teoriei însăși. De aceea, deși citesc câte ceva, ei nu sînt în stare să mistuie cele citite. Ei nu știu decît să smulgă unele fraze din lucrările lui Marx, Engels, Lenin, Stalin, dar nu știu să studieze concret de pe pozițiile lor — folosind concep-

ția și metoda lor — situația actuală și trecutul istoric al Chinei, să analizeze concret de pe pozițiile lor problemele revoluției chineze și să rezolve aceste probleme. Asemenea atitudine față de marxism-leninism este extrem de dăunătoare și aduce un rău deosebit de mare activiștilor cu munci de conducere din veriga mijlocie și din cea de sus.

Am vorbit mai sus despre situația în trei domenii : despre lipsa unei atitudini serioase față de studierea situației actuale, față de studierea istoriei, față de aplicarea practică a marxism-leninismului. Un astfel de stil nu este bun de nimic. Extinderea acestui stil a avut un efect funest asupra multora dintre tovarășii noștri.

Intr-adevăr, astăzi există în rîndurile noastre mulți tovarăși pe care acest stil i-a abătut de la calea cea dreaptă. Acești oameni nu vor să cerceteze și să studieze sistematic și minuțios situația concretă din țară și din afara ei, din provincie și din afara ei, din județ și din afara lui, din raion și din afara lui ; ei comandă, bazîndu-se exclusiv pe cunoștințe superficiale, pe presupunerile lor. Nu caracterizează oare pe mulți dintre tovarășii noștri un astfel de stil subiectivist ?

Oamenii nu cunosc de loc sau cunosc foarte prost istoria țării lor, dar nu le este rușine, ci, dimpotrivă, se fălesc cu aceasta ! O lacună deosebit de serioasă este aceea că avem foarte puțini oameni care cunosc cu adevărat istoria Partidului Comunist Chinez, precum și istoria Chinei din ultimul secol, de la războaiele opiuului încoace. De fapt nu avem încă oameni care să se fi apucat serios de studiul istoriei economice, politice, militare și al istoriei culturii Chinei din ultimul secol. Iar oamenilor care nu știu nimic despre China nu le rămîne decît

să se mărginească la legende din istoria Greciei și a altor țări. Dar și aici activitatea lor aduce roade dintre cele mai jalnice : ei nu se folosesc decît de ceea ce au apucat din vrăful de veche maculatură străină.

De această boală au suferit de-a lungul ultimelor decenii mulți oameni care au studiat în străinătate. Întorși în patrie din Europa, America sau Japonia, ei n-au făcut decît să repete fără discernămint tot ce au adus cu ei din străinătate. Asemănîndu-se gramofonului, ei au uitat datoria lor de a cunoaște ceea ce este nou și de a crea lucruri noi. Această boală a pătruns și în partidul comunist.

Noi studiem marxismul, dar mulți dintre noi, studiindu-l, se servesc de o metodă care se bate cap în cap cu marxismul. Cu alte cuvinte, ei calcă principiul fundamental despre care Marx, Engels, Lenin, Stalin ne amintesc mereu — principiul unității dintre teorie și practică. Călcînd acest principiu, ei au inventat un principiu propriu, opus celui marxist, principiul ruperii teoriei de practică. Atît în instituțiile noastre de învățămînt cît și în sistemul învățămîntului fără scoaterea din producție, profesorii de filozofie nu-i îndrumează pe studenți spre studiul logicii revoluției chineze, profesorii de științe economice nu-i îndrumează pe studenți spre studiul particularităților economiei Chinei, profesorii de discipline politice nu-i îndrumează pe studenți spre studiul tacticii revoluției chineze, profesorii de discipline militare nu-i îndrumează pe studenți spre studiul strategiei și tacticii militare care corespund particularităților Chinei etc. Rezultatul este că greșelile se răspîndesc și se adîncesc, iar oamenilor li se pricinuiește un mare rău. Omul nu știe să aplice la Fusian cele învățate la Ianan ¹. Dacă un profesor de științe economice nu este în stare să explice

deosebirea dintre „beanbi“ și „fabi“², firește că nici auditorul nu va putea s-o explice. Tocmai aceasta a dus la faptul că numeroși studenți sînt pătrunși de stări de spirit cu totul nefirești: deodată ei nu mai manifestă nici un interes pentru problemele Chinei, iar directivele partidului nu le dau importanța cuvenită. Singurul lucru la care țin din toată inima sînt dogmele, care ar fi, chipurile, eterne și neschimbate și pe care și le-au însușit de la profesorii lor.

Firește că cele despre care am vorbit aici sînt exemplele cele mai negative; nu se poate afirma că asemenea fenomene sînt larg răspîndite în partidul nostru, dar ele există totuși, sînt destul de multe, pricinuesc un rău destul de mare, și nu este îngăduit să privești cu nepăsare această situație.

III

Pentru a explica mai amănunțit sensul celor spuse mai sus, vreau să pun față în față două puncte de vedere diametral opuse.

Primul punct de vedere este cel subiectivist.

În cazul unui astfel de punct de vedere, oamenii nu studiază sistematic și multilateral condițiile înconjurătoare; ei se bazează în munca lor numai pe propriul lor entuziasm, nu au decît o imagine vagă asupra aspectului actual al Chinei. Avînd un astfel de punct de vedere, oamenii desconsideră istoria propriei lor țări și, interesîndu-se numai de Grecia, nu se interesează de China; China de ieri și de alaltăieri este pentru ei o pădure întunecoasă. Avînd un astfel de punct de vedere, oamenii

studiază teoria marxist-leninistă abstract, fără a avea un țel bine determinat. Ei nu studiază teoria pentru a găsi la Marx, Engels, Lenin și Stalin pozițiile de plecare, procedeele și metoda pentru rezolvarea problemelor teoriei și tacticii revoluției chineze, ci numai de dragul teoriei însăși. În loc de a trage la țintă, ei aruncă săgețile fără a avea o țintă în fața lor. Marx, Engels, Lenin, Stalin ne învață că trebuie să pornim de la realitatea vie, care există în mod obiectiv, și să deducem din ea legi pentru a ne călăuzi după ele în acțiunile noastre. Pentru aceasta trebuie, după cum spune Marx, să ne însușim materia cu minuțiozitate și s-o supunem analizei și generalizării științifice³. Dar mulți dintre noi procedează tocmai pe dos. Unii, făcând muncă de cercetare, nu manifestă nici un interes nici pentru studierea Chinei de astăzi, nici pentru studierea Chinei de ieri: tot interesul lor este concentrat asupra unor investigații „teoretice” lipsite de conținut și rupte de realitate. Alții, făcând muncă practică, nu dau nici ei atenție studierii situației de fapt a lucrurilor, ci se bazează numai pe entuziasmul lor și se călăuzesc în politică după propriile lor reprezentări. Amîndouă aceste categorii de oameni pornesc întotdeauna de la ceea ce este subiectiv și desconsideră realitatea vie, care există în mod obiectiv. La orice lecție a lor găsești următoarea construcție: la început — *în primul rînd, în al doilea rînd, în al treilea rînd, în al patrulea rînd...*, apoi *a, b, c, d* etc.; orice articol al lor este un cearșaf din cale-afară de lung, plin de perorații lăudăroase. Ei nu caută să descopere adevărata esență a faptelor, ci fac paradă de fraze în goană după un efect ieftin. Acești oameni bat apa în piuă, la ei nu găsești nimic temeinic. Acești „înalți imputerniciți”, prezenți pretutindeni, se con-

sideră infailibili, se înalță la rangul de „cea mai importantă persoană de sub soare“. Așa arată stilul de lucru al unora dintre tovarășii noștri. Dacă folosești acest stil numai pentru tine, te duci pe tine la pieire; dacă-l folosești în instruirea altora, îi duci pe alții la pieire; dacă-l folosești în conducerea revoluției, duci revoluția la pieire. Într-un cuvânt, această metodă subiectivistă, antiștiințifică, care se bate cap în cap cu marxism-leninismul, este un dușman periculos al partidului comunist, un dușman periculos al clasei muncitoare, un dușman periculos al poporului, un dușman periculos al națiunii, o manifestare specifică a spiritului nepartinic. Avem în fața noastră un dușman periculos; el trebuie deci nimicit. Numai după ce va fi fost nimicit subiectivismul, adevărul marxism-leninismului va triumfa, spiritul partinic se va întări, revoluția va învinge. Trebuie spus că dacă lipsește metoda științifică, adică dacă nu este respectat principiul unității dintre teoria marxist-leninistă și practică, aceasta înseamnă că lipsește spiritul partinic sau că nivelul lui nu este destul de ridicat. Voi cita o maximă în versuri care zugrăvește portretul oamenilor despre care vorbesc. Ea sună astfel:

Trestia care crește pe ziduri

Are capul greu, picioarele slabe, rădăcina prinsă la suprafață.

Lăstarii bambusului care s-a ridicat în munți

Au vârful ascuțit, coaja groasă, tulpina goală pe dinăuntru.

Spuneți-mi, nu vă amintește oare aceasta de oamenii cărora le lipsește metoda științifică, de oamenii care nu știu decât să învețe pe de rost câteva fraze din operele lui Marx, Engels, Lenin și Stalin, nu vă amintește oare aceasta de oamenii care trec drept savanți, dar în reali-

tate nu știu nimic ? Dacă cineva ar vrea să se vindece cu adevărat de această boală, eu l-aș sfătui să-și noteze aceste rînduri sau — ceea ce va cere ceva mai mult curaj — să și le atîrne pe perete la el acasă. Marxism-leninismul este o știință, iar știința este cunoaștere care nu se dobîndește decît pe cale cinstită ; aici nu poți umbla cu vicleșuguri. Așadar să fim cinstiți !

Al doilea punct de vedere este cel marxist-leninist.

Avînd acest punct de vedere, oamenii, servindu-se de teoria și metoda marxist-leninistă, cercetează și studiază situația sistematic și minuțios. În munca lor, ei nu se bazează numai pe entuziasmul lor, ci acționează, după cum spune I. V. Stalin, îmbinînd elanul revoluționar cu spiritul practic⁴. Avînd acest punct de vedere, oamenii nu desconsideră istoria țării lor, nu se mulțumesc cu cunoașterea numai a Greciei, ci caută să cunoască China, să cunoască nu numai istoria mișcării revoluționare din țările de peste hotare, dar și istoria revoluției din China, să cunoască nu numai China de astăzi, dar și China de ieri și de alaltăieri. Cînd au un astfel de punct de vedere, oamenii studiază teoria marxist-leninistă fixîndu-și un anumit țel ; ei caută să îmbine teoria marxist-leninistă cu practica revoluției chineze pentru a găsi în marxism-leninism pozițiile de plecare, procedeele și metoda pentru rezolvarea problemelor teoriei și tacticii revoluției chineze. Avînd un astfel de punct de vedere, atunci cînd țintesc, oamenii au un țel în fața lor. Acest „țel“ este revoluția chineză, iar „săgeata“ este marxism-leninismul. Avînd în fața noastră un „țel“ cum este revoluția din China și revoluția din Răsărit, noi, comuniștii chinezi, recurgem la „săgeata“ marxism-leninismului. O asemenea metodă înseamnă stăruința de a descoperi în

faptele reale adevărata lor esență. „Faptele reale“ sînt toate obiectele și fenomenele care există în mod obiectiv; „adevărata esență“ este legătura lăuntrică, adică legea care guvernează toate obiectele și fenomenele existente în mod obiectiv; „a descoperi“ înseamnă a studia. Noi trebuie să pornim de la situația reală din țară și din afara ei, din provincie și din afara ei, din județ și din afara lui, din raion și din afara lui, să deducem din situația reală legile proprii ei, nu legi plătuite, adică să descoperim legătura lăuntrică a evenimentelor care se produc în jurul nostru și să ne călăuzim după ea în acțiunile noastre. Dar pentru aceasta nu trebuie să ne bazăm pe imaginația noastră, nici pe o pornire de moment, nici pe litera moartă a cărții, ci pe fapte care există în mod obiectiv, trebuie să cunoaștem temeinic materialul și, călăuzindu-ne după principiile generale ale marxism-leninismului, să tragem, pe baza acestui material, concluzii juste. Aceste concluzii nu vor mai reprezenta o înșiruire de fenomene așezate în diferite rafturi, nici exerciții-șablon sau perorații lăudăroase; acestea vor fi deducții științifice. Această metodă înseamnă stăruința de a descoperi adevărata esență a unor fapte reale, înseamnă lipsa totală a intenției de a face paradă de o frază frumoasă în goană după un efect ieftin. Această metodă este o expresie a spiritului partinic, acesta este stilul de muncă marxist-leninist, stil care asigură unitatea dintre teorie și practică. Un comunist nu este de conceput fără o astfel de metodă. Despre acela care are o astfel de metodă nu se mai poate spune că „are capul greu, picioarele slabe, rădăcina prinsă la suprafață“, nu se mai poate spune că „are vîrful ascuțit, coaja groasă, tulpina goală pe dinăuntru“.

IV

Pornind de la cele spuse, propun următoarele :

1. Să se pună în fața întregului partid sarcina studierii sistematice și multilaterale a situației înconjurătoare. Sprijinindu-se pe teoria și metoda marxist-leninistă, să se cerceteze și să se studieze temeinic cele ce se petrec la adversar, la prieteni și la noi înșine în domeniul economiei, finanțelor, politicii, artei militare, culturii, vieții de partid, și pe această bază să se tragă concluziile juste și necesare. În acest scop, atenția tovarășilor noștri trebuie îndreptată spre cercetarea și studierea fenomenelor și faptelor care se referă la aceste domenii. Tovarășii trebuie să înțeleagă că principala sarcină a organelor de conducere ale partidului comunist este orientarea în situația dată și mînuirea armei politicii. Prima înseamnă să cunoști lumea, iar a doua să transformi lumea. Tovarășii trebuie să înțeleagă că, fără a face cercetări, ei nu au dreptul să-și spună cuvîntul; perorațiile laudăroase, înșiruirea de fenomene așezate în rafturi nu ne vor ajuta în muncă. Să luăm, de pildă, munca de propagandă. Dacă nu vom ști cum este organizată propaganda la dușmanii noștri, la prietenii noștri, la noi înșine, nu vom avea posibilitatea să determinăm just politica noastră pe tărîmul propagandei. În orice sector al muncii este necesar să ne orientăm în primul rînd în situația existentă, și abia atunci putem găsi o soluție justă. Principala verigă pe care trebuie s-o apucăm pentru a asigura o cotitură în stilul muncii de partid este desfășurarea în întregul partid a muncii de înfăptuire a planului de cercetare și de studiere a domeniilor arătate mai sus.

2. Să fie atrași specialiști pentru studierea istoriei Chinei din ultimul secol. Ei să îndeplinească această muncă în colectiv, repartizînd-o între ei, și astfel să fie înlăturată lipsa de organizare care există azi. Trebuie să începem cu studiul separat al istoriei economice, al istoriei politice, al istoriei militare, al istoriei culturii Chinei; abia după aceea vom avea posibilitatea să trecem la sinteză.

3. În învățămîntul activiștilor cu munci de conducere, atît a celor care nu sînt scoși din producție cît și a celor din instituțiile de învățămînt, trebuie să se urmărească cu fermitate ca în centrul atenției să se afle studiul problemelor practice ale revoluției chineze, și ca firul conducător în întregul învățămînt să fie principiile fundamentale ale marxism-leninismului, să se respingă metoda studierii statice, rupte de viață a marxism-leninismului. Ca manual de bază pentru studierea marxism-leninismului trebuie luat „Cursul scurt de istorie a Partidului Comunist (bolșevic) al Uniunii Sovietice“. „Cursul scurt de istorie a Partidului Comunist al Uniunii Sovietice“ este sinteza supremă, generalizarea supremă a mișcării comuniste din lumea întreagă din ultimii o sută de ani, un model de unire a teoriei cu practica, un model perfect de asemenea unire, deocamdată unic în lumea întreagă. Luînd ca exemplu felul în care Lenin și Stalin au unit adevărul universal al marxismului cu practica concretă a revoluției din Uniunea Sovietică și au dezvoltat pe această bază marxismul, vom înțelege cum trebuie să muncim la noi, în China.

Noi ne-am abătut nu o dată de la calea cea justă. Totuși se întîmplă adeseori că greșelile te ajută să găsești calea adevărată. Sînt convins că, în condițiile ac-

tuale ale realității revoluționare dătătoare de viață din China și din lumea întreagă, reorganizarea învățămîntului propusă de noi va da, sigur, rezultate bune.

ADNOTĂRI

- 1 Fusian se află aproximativ la 70 km la sud de Ianan.
- 2 „Beanbi” — bancnote pe care le emitea banca guvernului regiunii de graniță Șensi—Gansu—Ninsia. „Fabi” — monede de hîrtie pe care le emiteau începînd din 1935 cele patru bănci principale ale capitalului birocratic gomindanist, cu sprijinul imperialiștilor anglo-americani. În raportul tovarășului Mao Țze-dun, ele sînt pomenite în legătură cu problema ivită atunci a cursului de schimb între „beanbi” și „fabi”.
- 3 Vezi K. Marx, „Capitalul”, vol. I. Postfață la ediția a doua. Marx scrie: „Cercetarea trebuie să-și însușească materia în detaliu, să analizeze diferitele ei forme de dezvoltare și să descopere legătura lor intrinsecă. Abia după ce această muncă a fost făcută, procesul real poate fi înfățișat în mod corespunzător” (K. Marx, „Capitalul”, Editura de stat pentru literatură politică, 1949, vol. I, pag. 19 [vezi și Karl Marx: „Capitalul”, vol. I, ed. P.M.R. 1948, ediția a II-a, pag. 49]. — *Nota Red.*).
- 4 Vezi I. V. Stalin, „Despre bazele leninismului”, capitolul al IX-lea, „Stilul de muncă” (Opere, vol. 6, pag. 186 [vezi și I. Stalin, Opere, vol. 6, Editura pentru literatură politică, 1953, pag. 200]. — *Nota Red.*).

**SĂ DEMASCĂM
INTRIGILE ORGANIZATORILOR
UNUI „MÜNCHEN
AL EXTREMULUI ORIENT“***
(25 mai 1941)

** Directivă a Comitetului Central al Partidului
Comunist Chinez către organizațiile de partid, scrisă
de tovarășul Mao Tze-dun.*

ST. DENNIS
INTELLIGENCE ORGANIZATION
FOR THE
AT THE
1943

ST. DENNIS
INTELLIGENCE ORGANIZATION
FOR THE
AT THE
1943

1. Japonia, S.U.A. și Cian Kai-și urzesc un nou plan mișelesc, planul unui „München al Orientului“, care urmărește ca, pe calea unui compromis între Japonia și S.U.A. pe seama Chinei, să creeze condițiile pentru ducerea luptei împotriva comuniștilor și împotriva Uniunii Sovietice. Noi trebuie să demascăm acest plan și să luptăm împotriva lui.

2. Ofensiva militară a imperialismului japonez, al cărei scop era să-l silească pe Cian Kai-și să capituleze, a încetat în momentul de față ; acum vor urma, fără îndoială, încercări de a obține capitularea cu ajutorul unor promisiuni. Aceasta este o repetare a vechii politici a dușmanului : întâi să lovească, apoi să mîngîie, iar să lovească și iar să mîngîie. Trebuie să demascăm această politică și să luptăm împotriva ei.

3. Concomitent cu ofensiva militară, japonezii au pornit o campanie de calomnii, afirmînd, de pildă, că „armata a 8-a nu vrea să-și coordoneze acțiunile de luptă cu trupele guvernului central gomindanist“, că armata a 8-a, „profitînd de ocazie, lărgeste zona dominației sale“, „caută să răzbată spre hotare pentru a stabili legături internaționale“, „creează un guvern central propriu“ etc. Acesta este planul viclean al imperialiștilor japonezi, care își propun să provoace o ruptură între gomin-

dan și partidul comunist pentru a ușura trecerea gomindanului pe calea capitulării. Agenția gomindanistă „Ciunianșe” și ziarele gomindaniste, reproducind cuvînt cu cuvînt și difuzînd aceste calomnii, țin astfel fără jenă isonul propagandei anticomuniste a imperialiștilor japonezi. Scopurile pentru care se face aceasta sînt foarte suspecte. Trebuie să demascăm și această propagandă și să luptăm împotriva ei.

4. Deși Noua armată a 4-a a fost declarată „rebelă”, iar armata a 8-a nu a primit de la guvernul gomindanist nici un cartuș și nici un ban, ambele armate duc o luptă care nu a fost nici o clipă întreruptă, o luptă plină de abnegație împotriva trupelor dușmanului. În bătălia care se desfășoară în partea de sud a provinciei Șansi¹, armata a 8-a duce lupta iarăși din proprie inițiativă pentru a sprijini trupele gomindaniste; de două săptămîni ea desfășoară în diferitele sectoare ale frontului din China de nord vaste operații împotriva dușmanului și duce mereu bătălii grele. Forțele armate și masele populare, conduse de partidul comunist, au devenit un sprijin dintre cele mai trainice ale războiului împotriva cotropitorilor japonezi. Ţelul urmărit de toate atacurile calomnioase împotriva partidului comunist este zădărnicierea eforturilor militare ale Chinei în lupta împotriva cotropitorilor japonezi, ceea ce ar contribui implicit la capitularea ei. Trebuie să sporim succesele în luptă ale armatei a 8-a și ale Noii armate a 4-a și să ducem lupta împotriva tuturor defetiștilor și capitularzilor.

ADNOTĂRI

¹ Bătălia din partea de sud a provinciei Șansi s-a dat în regiunea Ciuntiașan. În mai 1941 trupele bandiților japonezi, cu

un efectiv de peste 50.000 de baionete, au început ofensiva împotriva regiunii muntoase Ciuntiaoşan, situată pe malul de nord al fluviului Huanhe, în partea de sud a provinciei Şansi. În acel moment erau concentrate în această regiune şapte corpuri de armată gomindaniste; în afară de aceasta, în regiunea Gaopin, în direcţia nord-est, se mai aflau patru corpuri de armată gomindaniste, ceea ce făcea în total 250.000 de oameni. Totuşi, trupele gomindaniste aflate la nord de fluviul Huanhe, având drept sarcină principală lupta împotriva comuniştilor, nu aveau de loc intenţia să desfăşoare acţiuni militare împotriva bandiţilor japonezi, iar atunci când trupele japoneze au început să înainteze, cea mai mare parte a trupelor gomindaniste a început să se eschiveze de la luptă. De aceea, cu toate că în această bătălie armata a 8-a dădea lovituri energice duşmanului, străduindu-se să sprijine prin acţiunile sale trupele gomindaniste, armata gomindanistă a fost complet distrusă şi, în decurs de trei săptămîni, a pierdut peste 50.000 de oameni; resturile ei au fugit, trecînd fluviul Huanhe.

**DESPRE FRONTUL UNIC
INTERNĂȚIONAL DE LUPTĂ
ÎMPOTRIVA FASCISMULUI ***

(23 iunie 1941)

** Directivă a Comitetului Central al Partidului
Comunist Chinez către organizațiile de partid, scrisă
de tovarășul Mao Tze-dun.*

THE
INSTITUTION OF
THE
FARMERS

THE
INSTITUTION OF
THE
FARMERS

La 22 iunie guvernânții fasciști ai Germaniei au atacat Uniunea Sovietică. Acest act de agresiune, criminal și perfid, este îndreptat nu numai împotriva U.R.S.S., ci și împotriva libertății și independenței tuturor popoarelor. În războiul sfânt pe care-l duce Uniunea Sovietică, opunînd rezistență agresiunii fasciste, poporul sovietic apără nu numai țara sa, dar și toate popoarele care duc luptă de eliberare împotriva înrobirii fasciste.

Sarcina comuniștilor din lumea întreagă în momentul de față este să mobilizeze popoarele tuturor țărilor pentru crearea unui front unic internațional de luptă împotriva fascismului, de luptă în apărarea U.R.S.S., în apărarea Chinei, în apărarea libertății și independenței tuturor popoarelor. Astăzi toate forțele trebuie să fie îndreptate spre lupta împotriva înrobirii fasciste.

În fața Partidului Comunist Chinez stau pe plan național următoarele sarcini :

1. Să întărească frontul național anti-japonez unic, să întărească colaborarea dintre gomindan și partidul comunist, să izgonească pe imperialiștii japonezi din China și să acorde prin aceasta ajutor Uniunii Sovietice.

2. Să dea o ripostă hotărîtă oricărei activități anti-sovietice și anticomuniste a elementelor reacționare din rîndurile marii burghezii.

3. În domeniul relațiilor externe, să se unească în vederea luptei împotriva dușmanului comun cu toți cei care în Anglia, S.U.A. și în alte țări luptă împotriva guvernanților fasciști ai Germaniei, Italiei și Japoniei.

**CUVÎNTARE ROSTITĂ
LA ȘEDINȚA
CONSILIULUI POLITIC POPULAR
AL REGIUNII DE GRANIȚĂ
ȘENSI ~ GANSU ~ NINSIA
(21 noiembrie 1941)**

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY
1100 EAST 58TH STREET
CHICAGO, ILL. 60637
U.S.A.

Domnilor membri ai Consiliului ! Tovarăși !

Sesiunea Consiliului Politic Popular al Regiunii de graniță, care se deschide astăzi, are o foarte mare însemnătate. În fața Consiliului se află un singur țel : zdrobirea imperialismului japonez și construirea Chinei nou-democratice, sau, ceea ce este același lucru, a Chinei celor trei principii populare revoluționare. În momentul de față China își poate pune numai acest țel și nici un fel de alte țeluri, pentru că acum principalul nostru dușman nu este dușmanul dinăuntru, ci imperialismul japonez și fascismul germano-italian. Astăzi Armata Roșie a Uniunii Sovietice luptă eroic pentru destinele Uniunii Sovietice și ale întregii omeniri, iar noi ducem lupta împotriva imperialismului japonez. Imperialismul japonez își mai continuă agresiunea, care urmărește înrobirea Chinei. Partidul Comunist Chinez stă pe poziția unirii tuturor forțelor din țară care sînt pentru lupta împotriva cotropitorilor japonezi, pentru zdrobirea imperialismului japonez ; pe poziția unirii, pentru ducerea luptei comune, cu toate partidele și grupurile, cu toate clasele și naționalitățile care stau pe pozițiile de luptă împotriva cotropitorilor japonezi, cu toți, excluzînd numai pe trădătorii națiunii. Această poziție a Partidului Comunist Chinez este neschimbată. Războiul eroic

al poporului chinez împotriva cotropitorilor japonezi durează de peste patru ani. Ducerea acestui război este asigurată de colaborarea dintre gomindan și partidul comunist, de colaborarea dintre toate clasele, toate partidele și grupurile, toate naționalitățile din țară. Dar victoria n-a fost încă obținută. Victoria poate fi obținută numai dacă se continuă lupta și se traduc în viață cele trei principii populare revoluționare.

De ce trebuie să înfăptuim cele trei principii populare revoluționare? Pentru că cele trei principii populare revoluționare ale lui Sun Iat-sen nu au fost încă înfăptuite nici pînă astăzi în toată China. De ce nu punem astăzi problema construirii socialismului? Desigur, socialismul este o orînduire mai perfectă, o orînduire de mult instaurată în U.R.S.S.; dar în China de astăzi nu sînt încă condiții pentru instaurarea ei. Ceea ce se înfăptuiește în Regiunea de graniță Șensi — Gansu — Ninsia este realizarea celor trei principii populare revoluționare; rezolvînd oricare problemă practică, nu am ieșit niciodată din cadrul celor trei principii populare revoluționare. În situația actuală, a înfăptui principiul naționalității — primul din cele trei principii populare revoluționare — înseamnă că trebuie neapărat zdrobit imperialismul japonez; a înfăptui cel de-al doilea și cel de-al treilea principiu, principiul puterii poporului și al bunăstării poporului, înseamnă că trebuie neapărat să se aibă grijă de interesele întregului popor care luptă împotriva cotropitorilor japonezi, și nu de interesele unui anumit grup de oameni. Întregului nostru popor trebuie să i se acorde libertatea individuală, dreptul de a participa la conducerea țării și dreptul inviolabilității averii. Întregului nostru popor trebuie să i se dea posibilitatea

de a-și spune părerea, fiecărui om trebuie să i se asigure îmbrăcămintea, hrana, munca, fiecărui om trebuie să i se dea posibilitatea de a învăța ; într-un cuvânt, fiecărui om trebuie să i se asigure un loc corespunzător în societate. Societatea chineză este o societate care are „extremitățile mici și mijlocul mare“. Proletariatul la o extremitate, iar moșierii și marea burghezie la cealaltă extremitate nu constituie decît minoritatea poporului ; masa lui este compusă din țărănime, din mica burghezie orășenească și din alte păături intermediare. Dacă partidul — oricare partid — nu va ține seamă în politica sa de interesele acestor clase și păături, dacă oamenii care fac parte din aceste clase și păături nu vor căpăta un loc corespunzător în societate, dacă oamenii care fac parte din aceste clase și păături nu vor obține dreptul de a-și spune părerea, nici nu poate fi vorbă de normalizarea treburilor în statul nostru. Toate obiectivele politice, fără excepție, formulate de partidul comunist urmăresc scopul unirii întregului popor care luptă împotriva cotropitorilor japonezi ; ele țin seamă de interesele tuturor claselor care luptă împotriva cotropitorilor japonezi, în special de interesele țărănimii, ale micii burghezii orășenești și ale celorlalte păături intermediare. Politica propusă de partidul comunist, care urmărește ca toate păăturile populației să obțină posibilitatea de a-și exprima părerea și să aibă asigurată munca și hrana, este o adevărată politică a celor trei principii populare revoluționare. În domeniul relațiilor agrare, noi, pe de o parte, ducem o politică de reducere a arenzilor și a dobînzilor la împrumuturi, pentru ca țăranul să aibă cu ce să se hrănească, iar pe de altă parte politica noastră prevede achitarea de către țăran în propor-

ții mai mici a arenzii și a dobânzilor la împrumuturi, pentru ca și moșierii să poată trăi. În domeniul relațiilor dintre muncă și capital, noi, pe de o parte, ducem o politică de sprijinire a muncitorilor, urmărind ca ei să aibă de lucru și să aibă cu ce să se hrănească, iar pe de altă parte politica noastră prevede o încurajare a activității comercial-industriale, pentru ca și întreprinzătorul să poată avea un câștig. Toate acestea se fac pentru uniunea întregului popor în vederea luptei comune împotriva cotropitorilor japonezi. Această politică o numim politică nou-democratică. Această politică corespunde într-adevăr condițiilor din China de astăzi, și sperăm că ea va fi dusă nu numai în Regiunea de graniță Șensi — Gansu — Ninsia, nu numai pe teritoriul tuturor bazelor de sprijin pentru împotrivire din spatele dușmanului, ci și în întreaga Chină.

Noi înfăptuim cu succes această politică, și ea este sprijinită de întregul popor. Totuși avem și lipsuri. Deocamdată o parte din comuniști nu știu încă să realizeze o colaborare democratică cu militanții care nu fac parte din partidul comunist. Stilul de muncă al acestor comuniști se caracterizează, ca și înainte, printr-o strîmtă izolare și prin sectarism. Ei nu înțeleg încă adevărul că comuniștii sînt datori să colaboreze cu necomuniștii care sînt pentru lupta împotriva agresiunii japoneze și că ei nu au dreptul să-i respingă, că comuniștii trebuie să-și plece urechea la glasul maselor populare, să țină legătura cu masele, nu să se rupă de ele. În programul politic-administrativ al Regiunii de graniță Șensi — Gansu — Ninsia există un articol care stabilește că comuniștii trebuie să înfăptuiască o colaborare democratică cu necomuniștii și să nu acționeze de capul lor, acaparînd in-

treaga muncă. Acest articol se referă tocmai la tovarășii care nu au înțeles încă politica partidului. Comuniștii sînt datori să asculte cu atenție părerea necomuniștilor, sînt datori să dea celorlalți posibilitatea de a-și spune părerea. Dacă oamenii au dreptate, trebuie să salutăm aceasta, trebuie să ne însușim de la ei tot ce este pozitiv. Dacă oamenii nu au dreptate, trebuie să le dăm totuși posibilitatea de a-și spune părerea pînă la capăt, iar după aceea să le explicăm cu răbdare unde anume nu au dreptate. Comuniștii nu au nici un drept să se considere infailibili, să fie înfumurați, să creadă că la noi totul e bine, iar la alții totul e rău. Ei nu trebuie să se închidă în chilia lor, să se laude, să se creadă stăpîni absoluți. Cu excepția trădătorilor națiunii care s-au înțeles pe ascuns cu bandiții japonezi, precum și a clicii reacționare a obtuzilor care subminează cauza războiului împotriva cotropitorilor japonezi și unirea poporului — care, firește, nu pot pretinde să aibă dreptul de a-și spune părerea —, toți ceilalți trebuie să se bucure de libertatea cuvîntului, chiar dacă ceea ce spun ei este greșit. Treburile de stat sînt cauza comună a întregii țări, și nu cauza particulară a unui singur partid sau a unui singur grup. De aceea comuniștii sînt datori să înfăptuiască o colaborare democratică cu necomuniștii și nu au dreptul să-i respingă pe necomuniști și să monopolizeze totul în mîinile lor. Partidul comunist este partidul luptei pentru interesele națiunii, pentru interesele poporului; el nu are nici un fel de interese egoiste. El trebuie să lucreze sub controlul poporului și nu poate încălca voința lui. Membrii acestui partid trebuie să fie întotdeauna alături de masele populare și nu pot sta deasupra maselor.

Domnilor delegați ! Tovarăși ! Acest principiu al partidului comunist — principiul colaborării democratice cu militanții care nu fac parte din partidul comunist — a fost și rămîne neclintit și neschimbat. Atît timp cît în societate există partide, membrii partidelor vor constitui întotdeauna minoritatea, iar cei fără partid majoritatea. De aceea membrii partidului nostru trebuie să colaboreze întotdeauna cu necomuniștii, iar acum în Consiliu trebuie să realizăm serios o astfel de colaborare. Cred că membrii comuniști ai Consiliului, călăuzindu-se după această politică a noastră, vor dobîndi în Consiliu o bună călire, vor învinge izolarea și sectarismul lor. Noi nu sîntem o sectă mică și încrezută ; noi trebuie neapărat să învățăm să ținem porțile larg deschise pentru o colaborare democratică cu necomuniștii, trebuie neapărat să învățăm să ne sfătuim cu necomuniștii. Este posibil ca și acum să se mai găsească comuniști care să spună că, dacă vreți să colaborați cu necomuniștii, faceți-o fără noi. Sînt convinși însă că asemenea oameni sînt foarte puțini. Vă asigur că majoritatea covîrșitoare a membrilor partidului nostru vor ști cu siguranță să traducă în fapt linia Comitetului Central al partidului. În același timp adresez tuturor tovarășilor necomuniști rugămintea de a se lămuri asupra poziției noastre, de a înțelege că partidul comunist nu este nicidecum o mică sectă, nici un grupuleț care se îngrijește doar de interesele sale egoiste. Nu, partidul comunist caută din toată inima, cu toate gîndurile lui să pună la punct treburile statului. Dar noi mai avem multe lipsuri. Nu ne temem să vorbim despre lipsurile noastre și le vom înlătura neapărat. Vom înlătura aceste lipsuri prin întărirea muncii educative în rîndurile partidului, le vom înlătura și

prin realizarea unei colaborări democratice cu neocomuniștii. Numai ca rezultat al influenței dinăuntru și din afară vom putea să scăpăm de lipsurile noastre și să punem la punct cu adevărat treburile statului.

Stimați membri ai Consiliului! V-ați dat osteneala să veniți aici pentru a participa la ședințele Consiliului. Sînt fericit să salut această importantă adunare și să-i urez succes în muncă.

**PENTRU UN STIL JUST
ÎN MUNCA DE PARTID**
(1 februarie 1942)

IN THE
CITY OF NEW YORK
JANUARY 1881

Școala noastră de partid își începe astăzi cursurile ;
dați-mi voie să vă urez succes în munca voastră.

Aș vrea să stau astăzi cu dumneavoastră de vorbă
despre stilul muncii noastre de partid.

Pentru ce este nevoie de un partid revoluționar ? Din
moment ce un popor are dușmani care-l asupresc, și
poporul se străduiește să scuture jugul lor, el are nevoie
de un partid revoluționar. În epoca capitalismului, în
epoca imperialismului, este nevoie de un partid revolu-
ționar cum este partidul comunist. Fără un astfel de
partid revoluționar ca partidul comunist, poporul nici nu
se poate gândi să scuture jugul dușmanilor săi. Noi sîn-
tem partid comunist, noi sîtem chemați să stăm în
fruntea poporului în lupta pentru doborîrea dușmanilor ;
iar pentru aceasta rîndurile noastre trebuie să fie orga-
nizate, pasul precis, luptătorii aleși, armele ascuțite. Fără
aceasta nu ne putem nimici dușmanii.

Ce neajunsuri sînt în partidul nostru în momentul de
față ? Linia generală a partidului nostru este justă, în
această privință totul este la noi în regulă. Există rezul-
tate pozitive și în munca partidului nostru. În rîndurile
lui sînt sute de mii de membri de partid, care merg în
fruntea poporului în lupta lui din cale-afară de grea

împotriva dușmanilor. Acest fapt este vădit pentru toți și nimeni nu se îndoiește de el.

Inseamnă oare aceasta că în partidul nostru nu există nici un fel de neajunsuri? Pot să vă spun că mai sînt neajunsuri, și încă destul de serioase într-un anumit sens.

În ce constau aceste neajunsuri? În faptul că ideile unei serii dintre tovarășii noștri nu sînt în unele chestiuni tocmai juste, nu sînt cu totul corespunzătoare.

Trebuie să se știe că în învățămîntul nostru de partid, în munca noastră de partid și în literatura noastră de partid se mai observă încă unele abateri de la stilul just. În învățămînt aceasta își găsește expresie în subiectivism, în munca de partid în sectarism, iar în literatură în scheme-șablon¹. Toate aceste abateri de la stilul just nu mai pătrund partidul nostru ca un vînt de nord care intră iarna prin toate crăpăturile*. Astăzi subiectivismul, sectarismul și schemele-șablon au încetat de a mai fi un stil dominant, un fel de molimă; nu mai este decît un curent sau, dacă vreți, un suflu de aer îmbîcsit care vine dintr-un adăpost antiaerian. (*Ilaritate*). Totuși e rău că în partidul nostru mai există încă fie chiar și curenți. Trebuie să astupăm bine crăpăturile prin care pătrunde aerul îmbîcsit. Cu aceasta trebuie să se ocupe întregul partid, în special Școala noastră de partid. Subiectivismul, sectarismul și schemele-șablon își au rădăcinile lor istorice, și deși ele nu predomină azi în partid, se fac mereu simțite și ne fac rău. De aceea trebuie să luptăm împotriva lor, trebuie să le studiem, să le analizăm, să arătăm ce reprezintă ele.

* Joc de cuvinte: „fen” — vînt, „fen” — stil

Să luptăm împotriva subiectivismului pentru a îndrepta stilul învățămîntului de partid, să luptăm împotriva sectarismului pentru a îndrepta stilul muncii de partid, să luptăm împotriva schemelor-șablon pentru a îndrepta stilul literaturii de partid — iată sarcina noastră.

Pentru a birui, pentru a înfrînge pe dușmani trebuie să îndeplinim această sarcină, sarcina îndreptării stilului de muncă al partidului nostru. Stilul învățămîntului de partid și stilul literaturii de partid reprezintă și stilul de muncă al partidului. De îndată ce stilul de muncă al partidului nostru va deveni un stil just, întregul nostru popor va învăța de la noi. Orice necomunist cu obiceiurile rele menționate mai sus — dacă este, bineînțeles, un om de bună credință — va învăța de la noi, își va îndrepta greșelile, și astfel vom pulca exercita o influență pozitivă asupra întregii națiuni. Dacă rîndurile partidului nostru comunist vor fi organizate, pasul precis, luptătorii aleși, iar armele ascuțite, oricît de puternic ar fi dușmanul, noi tot îl vom înfrînge.

Să ne oprim asupra problemei subiectivismului.

Subiectivismul este un stil greșit în învățămîntul de partid. El contrazice marxism-leninismul, el nu are ce căuta în partidul comunist. Noi avem nevoie de un stil marxist-leninist în învățămîntul de partid. Înțeleg prin stilul învățămîntului nu numai stilul din instituțiile noastre de învățămînt, ci și stilul învățămîntului în întregul partid. Problema stilului învățămîntului este problema modului de gîndire al activiștilor noștri cu muncă de conducere, al întregului nostru activ și al tuturor membrilor de partid, problema atitudinii lor față de marxism-leninism, a atitudinii tuturor membrilor partidului

nostru față de munca lor. Și întrucît așa stau lucrurile, problema stilului învățămîntului de partid capătă o însemnătate excepțional de mare, primordială.

Astăzi în capetele multora dintre tovarășii noștri există confuzie : aceștia, de pildă, nu știu bine ce este un teoretician, ce este un intelectual, care este legătura dintre teorie și practică etc.

Să ne punem mai întîi întrebarea : este ridicat sau scăzut nivelul teoretic al partidului nostru ? În ultimul timp au început să se traducă la noi mai multe cărți din domeniul marxism-leninismului, iar numărul celor care citesc astfel de cărți a crescut și el. Acest fapt este foarte îmbucurător. Totuși, înseamnă oare aceasta că nivelul teoretic al partidului nostru este de acum foarte ridicat ? Este adevărat că nivelul nostru teoretic este acum ceva mai ridicat decît în trecut ; totuși, între munca noastră pe frontul teoretic și practica bogată a mișcării revoluționare chineze este o mare ruptură : pe tărîmul teoriei am rămas mult în urmă. În general, la noi gîndirea teoretică nu este încă în stare să țină pasul cu practica revoluționară, fără să mai vorbim de faptul că ea ar trebui să depășească practica. Noi nu am dat încă o generalizare teoretică cuvenită bogatei noastre practici. Noi nu am studiat încă toate problemele sau măcar problemele cele mai importante ale practicii revoluționare în așa măsură, încît să ridicăm studiul acestor probleme la nivelul unei generalizări teoretice. Judecați și dumneavoastră, avem noi mulți oameni care să fi creat în domeniul economiei, politicii, artei militare sau culturii Chinei teorii demne de a se numi într-adevăr teorii, demne de a fi considerate teorii rigurose științifice, elaborate cu minuțiozitate, și nu niște schițe grosolane ?

Aceasta se referă îndeosebi la munca teoretică în domeniul economiei. Deși istoria dezvoltării capitalismului în China de la războaiele opiumului și pînă astăzi numără un secol întreg, la noi nu a apărut pînă acum nici măcar o singură lucrare teoretică într-adevăr științifică care să oglindească just procesul de dezvoltare economică a Chinei. Sîntem oare în drept să credem că nivelul teoretic pe care l-am atins în domeniul studierii economiei Chinei este deja ridicat? Sîntem în drept să credem că partidul nostru are economiști teoreticieni mai mult sau mai puțin serioși? Nu se poate spune de loc acest lucru. Noi am citit multă literatură marxist-leninistă, dar înseamnă aceasta că la noi au și apărut teoreticieni? Nu, aceasta nu se poate spune. Marxism-leninismul este o teorie creată de Marx, Engels, Lenin, Stalin pe baza practicii; el este cea mai înaltă generalizare a experienței istorice și a practicii revoluționare. Dacă ne vom mărgini doar la citirea operelor lui Marx, Engels, Lenin, Stalin și nu vom face pasul următor, dacă nu vom studia, pe baza teoriei lor, experiența istorică și practica revoluționară a Chinei, dacă nu vom încerca să înțelegem în mod teoretic această practică revoluționară, nu vom avea dreptul să ne intitulăm teoreticieni marxiști. Dacă noi, fiind comuniști chinezi, am trece pe lîngă problemele realității chineze și n-am face altceva decît să învățăm pe de rost unele concluzii și unele teze din cărțile marxiste, aceasta ar însemna că rezultatele noastre pe frontul teoretic sînt din cale-afară de proaste. Dacă cineva ar tocii pur și simplu operele economice sau filozofice marxiste și ar putea să spună totul la rînd, pe de rost, fără să se încurce, de la primul și pînă la ultimul capitol, dar nu ar ști de loc să aplice în practică cele învățate, ar

putea fi acela considerat teoretician marxist? Desigur că nu. Dar de ce fel de teoreticieni avem nevoie? Avem nevoie de teoreticieni care, de pe pozițiile marxist-leniniste, avînd un punct de vedere marxist și folosind metoda marxistă, să poată explica just problemele ce se ridică în procesul de studiere a istoriei și în mersul luptei revoluționare, să poată da o explicație științifică, o prezentare teoretică problemelor economiei, politicii, artei militare, culturii chineze. Iată de ce fel de teoreticieni avem nevoie! Pentru a deveni un astfel de teoretician, trebuie să-ți însușești cu adevărat esența marxism-leninismului, să te situezi cu adevărat pe pozițiile marxism-leninismului, să-ți însușești cu adevărat concepția și metoda lui, să-ți însușești cu adevărat învățătura lui Lenin-Stalin despre revoluția în țările coloniale și despre revoluția în China și să folosești această învățătură pentru o profundă analiză științifică a realității chineze și pentru descoperirea legilor ei de dezvoltare. De astfel de teoreticieni avem într-adevăr nevoie!

Acum Comitetul Central al partidului nostru a adoptat o hotărîre prin care cheamă pe tovarășii noștri ca, pornind de pe pozițiile marxism-leninismului, aplicînd concepția și metoda marxism-leninismului, să înceapă serios studierea istoriei Chinei, studierea economiei, politicii, artei militare și culturii Chinei, și pe baza unor materiale amănunțite să analizeze concret fiecare problemă, iar după aceea să tragă concluziile teoretice corespunzătoare. Această sarcină ne revine nouă.

Tovarășii de la Școala noastră de partid nu trebuie să considere teoria marxistă o dogmă moartă. Trebuie să ne însușim teoria marxistă și să învățăm s-o aplicăm; trebuie să ne-o însușim tocmai pentru a o aplica.

Dacă, folosind metoda marxist-leninistă, veți ști să explicați două-trei chestiuni practice, veți merita laude și se va putea considera că ați obținut unele succese. Cu cât veți explica mai multe probleme, cu cât explicațiile voastre vor fi mai cuprinzătoare și mai adânci, cu atât mai mari vor fi succesele voastre. Trebuie să introducem acum în Școala noastră de partid următoarea regulă: succesele la învățătură ale cursanților să fie apreciate după felul cum — după ce au studiat operele clasicilor marxism-leninismului — se orientează în problemele care se pun în fața Chinei, dacă le înțeleg clar, dacă știu să le abordeze just.

Să ne oprim acum asupra problemei intelectualității. Țara noastră este o țară semicolonială, semifeudală, înapoiată sub raport cultural, și de aceea intelectualitatea reprezintă pentru noi o valoare deosebită. Hotărîrea Comitetului Central în problema intelectualității, adoptată acum doi ani și ceva², cere ca noi să cucerim de partea noastră păturile largi ale intelectualității și să salutăm pe orice intelectual, dacă, bineînțeles, este revoluționar și dorește să ia parte la războiul împotriva cotropitorilor japonezi. Noi prețuim intelectualitatea noastră, și aceasta este foarte just, pentru că revoluția nu poate învinge fără intelectualitate revoluționară. Dar știm că mulți intelectuali, considerîndu-se oameni foarte instruiți, se laudă cu cunoștințele lor, fără să înțeleagă că această lăudăroșenie nu este la locul ei, că este dăunătoare, că împiedică propria lor creștere. Ei trebuie să înțeleagă adevărul că, de fapt, numeroși așa-ziși intelectuali au într-un anumit sens cele mai puține cunoștințe, că uneori muncitorii sau țăranii au mai multe cunoștințe decît ei. Aici cineva ar putea să obiecteze:

„Of, toate le-ai încurcat, îndrugi verzi și uscate“.(*Ilaritate*). Nu te grăbi, tovarășe! În ceea ce spun există o doză de adevăr.

Ce sînt cunoștințele? De cînd există societatea împărțită în clase, nu există pe lume decît două domenii de cunoștințe: există cunoștințe din domeniul luptei pentru producerea bunurilor materiale și cunoștințe din domeniul luptei de clasă. Științele naturii și științele sociale sînt chintesența cunoștințelor în aceste două domenii, iar filozofia este generalizarea și rezultatul atît al științelor naturii cît și al științelor sociale. Mai există oare alte cunoștințe în afară de acestea? Nu, nu mai există. Să ne uităm acum la unii intelectuali care au absolvit instituții de învățămînt rupte cu desăvîrsire de activitatea socială practică. Ce reprezintă acești intelectuali? După ce a învățat la o astfel de școală elementară, omul a învățat mai departe, pînă a ajuns la universitate, a absolvit o astfel de universitate și se consideră că a dobîndit cunoștințe. Totuși el nu are decît cunoștințe învățate din carte, el nu a luat încă parte la vreo activitate practică, nu a aplicat încă în vreun domeniu al vieții cunoștințele dobîndite. Putem considera un astfel de om intelectual în înțelesul deplin al acestui cuvînt? Cred că nu prea, deoarece cunoștințele lui nu sînt încă complete. Dar ce fel de cunoștințe pot fi considerate relativ complete? Cunoștințe mai mult sau mai puțin complete se dobîndesc pe două trepte ale cunoașterii. Prima treaptă este cunoașterea senzorială, iar cea de-a doua cunoașterea rațională. Cunoștințele dobîndite pe a doua treaptă a cunoașterii sînt o dezvoltare a cunoștințelor dobîndite pe prima treaptă a cunoașterii. Ce reprezintă, așadar, cunoștințele pe care

cei ce învață le dobîndesc din cărți ? Să admitem chiar că toate aceste cunoștințe sînt conforme cu adevărul. Totuși acestea sînt teorii elaborate de predecesorii noștri pe baza generalizării experienței luptei pentru producerea bunurilor materiale și a luptei dintre clase, și nu cunoștințe dobîndite de înșiși cei care învață. Este absolut necesar să ne însușim aceste cunoștințe ; totuși trebuie să avem în vedere faptul că, într-un anumit sens, ele sînt pentru studenți cunoștințe unilaterale. Aceste cunoștințe au fost verificate de alții, dar de cei care învață nu au fost încă verificate. Ceea ce este cel mai important este să știm să le aplicăm în viață, în activitatea practică. De aceea sfătuiesc pe cei care posedă numai cunoștințe luate din cărți, dar nu au venit încă în contact cu practica sau nu au încă suficientă experiență practică, să-și vadă clar lipsurile și să fie ceva mai modești.

Dar ce mijloace există pentru ca oamenii care au numai cunoștințe luate din cărți să poată deveni intelectuali în înțelesul deplin al acestui cuvînt ? Aici există un singur mijloc : să-i trimiți la muncă practică, să faci din ei practicieni, să-i îndemni pe oamenii care se ocupă cu munca teoretică să se apuce de studierea problemelor practice importante. Pe această cale se va putea atinge țelul.

Nu este exclus că se vor găsi oameni care, auzind cuvintele mele, se vor revolta și vor spune : „Din cuvintele tale se poate deduce că nici Marx nu poate fi considerat intelectual“. La aceasta voi răspunde : nu, nu-i așa. Marx nu numai că a luat parte la mișcarea revoluționară practică, dar a creat chiar teoria revoluției. Începînd cu marea, elementul cel mai simplu al capitalismului, el a studiat cu minuțiozitate structura econo-

mică a societății capitaliste. Milioane de oameni vedeau zilnic marfa, se serveau de ea, dar nu-și dădeau seama ce reprezintă ea. Numai Marx a supus marfa unei cercetări științifice, a desfășurat o uriașă muncă de cercetare în domeniul studierii procesului real al dezvoltării mărfii și a dedus din acest fenomen, dintre cele mai obișnuite, o teorie cu adevărat științifică. El a studiat natura, a studiat istoria, a studiat revoluția proletară, a creat materialismul dialectic, materialismul istoric și teoria revoluției proletare. Astfel Marx a devenit cel mai desăvârșit intelectual, exponentul celei mai înalte înțelepciuni a omenirii. El se deosebește radical de oamenii care posedă cunoștințe numai din cărți. În procesul luptei practice, Marx a făcut cercetări și studii minuțioase, generalizînd tot felul de fenomene, iar deducțiile obținute le-a verificat din nou în procesul luptei practice. Tocmai o astfel de muncă se numește muncă teoretică. Avem nevoie ca în partidul nostru cît mai mulți tovarăși să învețe să muncească astfel. În partidul nostru există astăzi numeroși tovarăși în stare să învețe să desfășoare o astfel de muncă teoretică, de cercetare. În majoritatea lor aceștia sînt oameni capabili, înzestrați, și trebuie să-i prețuim. Dar ei trebuie să meargă într-o direcție justă și să nu repete greșelile făcute în trecut. Ei trebuie să se lepede de dogmatism, să nu se cramponeze de formule luate de-a gata din cărți.

Nu există decît o singură teorie adevărată pe lume; aceasta este teoria dedusă din realitatea obiectivă și confirmată de realitatea obiectivă. Nimic altceva nu poate să pretindă să se numească teorie în înțelesul pe care-l dăm noi acestui cuvînt. I. V. Stalin a spus că

teoria rămîne fără obiect dacă este ruptă de practică³. Dar o teorie fără obiect nu-i bună de nimic, e greșită și trebuie respinsă. Cei cărora le place să propovăduiască astfel de teorii fără obiect trebuie făcuți serios de rușine. Marxism-leninismul este adevărul cel mai drept, cel mai științific, cel mai revoluționar, generat de realitatea obiectivă și confirmat tot de ea. Totuși mulți dintre cei care studiază marxism-leninismul îl privesc ca pe o dogmă moartă. Ei împiedică prin aceasta dezvoltarea teoriei; ei își fac rău atît lor cît și tovarășilor lor.

Pe de altă parte, dacă tovarășii noștri ocupați cu munca practică se vor bizui în toate, din cale-afară, pe experiența lor, nici aceasta nu va da rezultate bune. E adevărat că adeseori asemenea oameni au o mare experiență, ceea ce e foarte prețios. Totuși, dacă ei se vor mulțumi numai cu experiența, va fi și aceasta foarte periculos. Asemenea tovarăși trebuie să înțeleagă că cunoștințele lor sînt mai ales rezultatul cunoașterii sau percepției senzoriale, cunoștințe parțiale, că le lipsesc cunoștințele raționale, cunoștințele generalizate, cu alte cuvinte le lipsește teoria, și, prin urmare, cunoștințele lor sînt de asemenea relativ incomplete. Este însă imposibil să desfășori activitate revoluționară fără să ai cunoștințe relativ complete.

Așadar există cunoștințe incomplete de două feluri: cunoștințe luate de-a gata din cărți și cunoștințe care sînt mai ales rezultatul percepției senzoriale, cunoștințe parțiale. Atît unele cît și celelalte suferă de unilateralitate. Numai îmbinarea lor poate da cunoștințe bune, relativ complete.

Dar, pentru ca să poată studia teoria, cadrele noas-

tre provenite din rîndurile muncitorilor și țăranilor trebuie să-și ridice în primul rînd nivelul cultural. Fără să atingă un anumit nivel cultural, ele nu vor putea să-și însușească teoria marxist-leninistă, dar, dobîndind un anumit nivel cultural, ele vor fi întotdeauna în stare să studieze marxism-leninismul. În tinerețe nu mi-a fost dat să urmez școala marxism-leninismului; eu învățam maxime: „Învățătorul spunea: a învăța și a te exersa mereu în cele învățate nu este oare aceasta plăcut?” etc.⁴. Deși prin conținutul său acest fel de învățămînt era învechit, totuși mi-a adus și el un folos, pentru că tocmăi prin el am învățat carte. Dar cu cît mai mult dă învățămîntul astăzi, cînd nu se mai învață după Confucius, cî se studiază discipline noi: limba maternă, istoria, geografia, științele naturii. Aceste discipline de cultură generală dau cunoștințe care prind bine pretutindeni. Comitetul Central al partidului nostru cere acum stăruitor cadrelor noastre provenite din rîndurile muncitorilor și țăranilor să-și ridice nivelul cultural, pentru că, ridicîndu-și nivelul cultural, omul poate studia orice știință: politica, arta militară, economia etc. Altminteri, aceste cadre, cu toată bogata lor experiență, nu vor putea studia teoria.

De aici rezultă că, luptînd împotriva subiectivismului, noi trebuie să îndrumăm dezvoltarea oamenilor din cele două categorii mai sus pomenite în așa fel, ca ei să-și însușească ceea ce le lipsește, ca între oamenii din aceste categorii să se șteargă hotarul. Oamenii care au cunoștințe luate din cărți trebuie să se dezvolte sub raport practic, și abia atunci ei vor fi în stare să nu mai rămînă înțepenii la cunoștințele luate din cărți și vor putea evita greșelile de ordin dogmatic. Iar oamenii

care au experiența muncii practice trebuie să învețe teoria și să studieze cu adevărat cărțile, și abia atunci vor putea să-și sistematizeze experiența, s-o totalizeze și s-o generalizeze în mod teoretic; ei nu vor mai socoti în mod greșit experiența lor limitată drept un adevăr universal și vor putea evita greșelile de ordin empiric. Atît dogmatismul cît și empirismul sînt o expresie a subiectivismului, deși își au originea în izvoare cu totul opuse.

Așadar, în partidul nostru există două soiuri de subiectivism: dogmatismul și empirismul. Atît purtătorii dogmatismului cît și purtătorii empirismului văd numai unele aspecte ale fenomenelor și nu văd fenomenele în întregimea lor. Dacă trecem aceasta cu vederea, dacă nu ne dăm seama că o astfel de unilateralitate este dăunătoare și nu ne încordăm toate puterile pentru a o îndrepta, atunci putem ușor aluneca pe calea greșelilor.

Totuși, dintre cele două soiuri de subiectivism pericolul cel mai mare pentru partidul nostru îl prezintă astăzi dogmatismul. Căci dogmaticilor, travestindu-se în marxiști, le vine mai ușor să intimideze cadrele provenite din rîndurile muncitorilor și țăranilor, le vine mai ușor să le facă prizonierii lor, să le pună în serviciul lor, deoarece cadrelor provenite din rîndurile muncitorilor și țăranilor le este greu să cunoască adevărata lor față. Dogmaticii pot să intimideze și tineretul naiv, lipsit de experiență, care se poate pomeni și el în captivitatea lor. Dacă învingem dogmatismul, aceasta va face ca acele cadre ale noastre care au cunoștințe luate din cărți să se pătrundă de dorința de a se contopi cu cadrele care au experiența muncii practice, de dorința de a studia realitatea vie, și atunci se vor ivi

la noi mulți activiști excelenți care vor îmbina cunoașterea teoriei cu experiența muncii practice, se vor ivi și adevărați teoreticieni. Dacă învingem dogmatismul, vom putea da tovarășilor cu experiența muncii practice învățători buni, datorită cărui fapt cunoștințele lor dobândite în practică se vor ridica la nivelul teoriei, și ei nu vor mai face greșeli de ordin empiric.

Alături de confuzia existentă în problema ce se numește un teoretician și ce se numește un intelectual, mai este în capetele multor tovarăși și confuzia în problema legăturii dintre teorie și practică, legătură despre a cărei necesitate se vorbește zilnic la noi. Acești tovarăși se bat mereu pentru „legătură“, dar în practică sînt pentru ruptură, deoarece nu fac nimic pentru realizarea legăturii. Atunci cum să legi teoria marxist-leninistă cu practica revoluției chineze? Aceasta se poate lămuri printr-o expresie îndeobște cunoscută: „Să arunci săgeata avînd o țintă în fața ochilor“. Atunci cînd arunci săgeata, trebuie să ai o țintă înaintea ta. Legătura dintre marxism-leninism și revoluția chineză este asemenea legăturii dintre săgeată și țintă. Dar unii tovarăși „dau drumul săgeții fără să aibă o țintă“, trag la nimereală. Asemenea oameni pot cu ușurință dăuna cauzei revoluției. Mai sînt și tovarăși care țin doar săgeata în mînă, o sulesc, o învîrtesc și o admiră mereu, spunînd: „Așa săgeată înțeleg și eu! E o săgeată minunată!“, dar nu vor de loc s-o folosească. Asemenea oameni sînt pur și simplu amatori de rarități de muzeu și, de fapt, puțin le pasă de revoluție. Noi trebuie să tragem săgeata marxism-leninismului avînd în fața noastră un țel, cum este revoluția chineză. Dacă nu ne vom da seama de aceasta, nivelul teoretic al partidului

nostru nu se va ridica niciodată, iar revoluția chineză nu va putea învinge niciodată.

Tovarășii noștri trebuie să înțeleagă că nu învățăm marxism-leninismul pentru a face paradă de erudiție și nici pentru că ar conține un secret magic, ci pentru că marxism-leninismul este știința care ne arată cum putem duce la victorie cauza revoluției proletare. Până acum avem încă destui oameni care consideră unele formulări luate din literatura marxist-leninistă ca pe un panaceu miraculos gata pregătit, crezând că este de ajuns să ți-l procuri pentru a vindeca, fără nici o greutate, toate bolile. Aceasta este ignoranța oamenilor neajunși la maturitate. Pe acești oameni trebuie să-i luminăm. Oricine consideră marxism-leninismul o dogmă religioasă este tocmă un astfel de ignorant. Unui astfel de om trebuie să i se spună de-a dreptul: dogma ta nu este bună de nimic. Marx, Engels, Lenin, Stalin au repetat de multe ori că învățătura lor nu este o dogmă, ci o călăuză în acțiune. Dogmaticii uită însă parcă dinadins această teză foarte importantă. Comuniștii chinezi vor putea să considere că realizează îmbinarea teoriei cu practica numai atunci cind, plecînd de pe pozițiile marxist-leniniste și aplicînd concepția și metoda marxist-leninistă, folosindu-se cu pricepere de învățătura lui Lenin-Stalin despre revoluția chineză, vor fi în stare să facă un pas înainte și, pe baza unui studiu serios al istoriei și realității revoluționare din China, să creeze în toate domeniile lucrări teoretice care să corespundă cerințelor Chinei. Poți propovădui în vorbe și o sută de ani îmbinarea teoriei cu practica, dar, dacă nu legi în fapt teoria cu practica, o asemenea propovăduire nu va aduce nici un folos. Ducînd lupta împotriva punctului de ve-

dere subiectiv, unilateral, trebuie să sfărîmăm dogmatismul cu subiectivitatea și cu unilateralitatea lui.

În problema luptei împotriva subiectivismului, pentru un stil just al învățămîntului în întregul partid, mă voi mărgini astăzi la cele spuse mai sus.

Trec acum la problema sectarismului.

Datorită călirii pe care partidul nostru a dobîndit-o în cei 20 de ani ai existenței sale, el a izbutit să facă în așa fel, încît sectarismul nu mai ocupă într-însul o situație dominantă. Totuși rămășițele sectarismului mai există, manifestîndu-se atît în relațiile dintre membrii de partid cit și în relațiile cu necomuniștii. Manifestarea tendințelor sectariste față de membrii de partid respinge pe propriii noștri tovarăși de partid și împiedică unitatea și coeziunea partidului. Manifestarea tendințelor sectariste față de necomuniști respinge pe oamenii din afara partidului și împiedică unirea întregului nostru popor în jurul partidului. Numai dezrădăcinarea acestor două rele va permite partidului nostru să îndeplinească cu succes și fără piedici marea operă a unirii întregului nostru partid și a unirii întregului nostru popor.

Prin ce se manifestă sectarismul în rîndurile membrilor de partid? Principalele lui varietăți se reduc la următoarele:

În primul rînd, este așa-zisa independență. Unii tovarăși văd numai interesele particulare și nu văd interesele generale; cu orice prilej ei pun, nelalocul lui, pe primul plan sectorul de muncă de care se ocupă și se străduiesc întotdeauna să subordoneze interesele generale intereselor sectorului lor de muncă. Ei nu înțeleg sistemul centralismului democratic din partidul

nostru și nu vor să știe că partidul are nevoie nu numai de democrație, ci are nevoie într-o măsură și mai mare de centralism. Ei au uitat că, în condițiile centralismului democratic, minoritatea trebuie să se supună majorității, instanța inferioară — celei superioare, partea — întregului, iar toate organizațiile de partid — Comitetului Central. Cian Go-tao făcea pe independentul, se contrapunea Comitetului Central și s-a rostogolit pînă la trădarea partidului, pînă la servirea în poliția secretă. Deși astăzi nu mai este vorba de asemenea manifestări extreme ale sectarismului, trebuie să preîntîmpinăm posibilitatea unor manifestări ale sectarismului și să dezrădăcinăm în întregime tot ce tulbură unitatea partidului. Trebuie să izbutim ca oamenii să țină seamă de interesele întregului. Activitatea fiecărui membru de partid, munca în orice sector, orice manifestare și orice acțiune trebuie să fie subordonate intereselor generale ale întregului partid. În nici un caz nu trebuie să admitem încălcarea acestui principiu.

Așa-zisa independență este de obicei strîns legată de înclinația oamenilor de a pune „eul“ lor pe primul plan. De obicei asemenea oameni văd greșit chestiunea relațiilor dintre fiecare membru de partid în parte și partidul în întregime. În vorbe respectă și ei partidul, dar în realitate ei pun persoana lor pe primul plan, iar partidul pe planul al doilea. Tovarășul Liu Șao-ți a spus o dată că unii oameni au mîinile deosebit de lungi. Aceștia se pricep foarte bine să aibă grijă de ei înșiși, dar de interesele altor oameni și ale întregului partid nu prea țin seamă. Ei judecă așa : „Ce-i al meu e al meu, iar ce-i al tău e tot al meu“. (*Ilaritate generală*). Pentru ce scop se fac acești oameni luntre și

punte? Ei vor să capete glorie, situație, popularitate ieftină. Primind în sarcina lor un anumit sector de muncă, ei încep imediat să facă pe independenții. În acest scop, ei își apropie pe unii, înlătură pe alții și, urzind intrigi printre membrii de partid, transplantează în partidul comunist mîrșavele moravuri ale partidelor burgheze. Pe acești oameni îi pierde necinstea lor. Dacă vrei să faci ceva folositor pe lumea asta, trebuie să fii cinstit față de ceea ce faci. Cine sînt oamenii pe care îi putem numi cinstiți? Marx, Engels, Lenin, Stalin au fost oameni cinstiți. Cinstiți sînt oamenii de știință. Dar Troțki, Buharin, Cen Du-siu, Cian Go-tao au fost oameni extrem de necinstiți. Oamenii care fac pe independenții de dragul intereselor lor personale și particulare sînt și ei oameni necinstiți. Toți cei care trăiesc prin viclenie, care resping metoda științifică în munca lor, care se consideră oameni dibaci și deștepți nevoie mare sînt în realitate proști din cale-afară și nu vor ajunge la nimic bun. Cursanții Școlii noastre de partid trebuie să aibă neapărat aceasta în vedere. Trebuie să construim cu orice preț un partid unit, centralizat și să punem capăt pentru totdeauna oricărei lupte fracționiste fără principii. Dacă vrem ca întregul nostru partid să poată merge în pas și să lupte pentru un scop comun unic, trebuie să ducem neapărat lupta împotriva individualismului și a sectarismului.

Cadrele venite din afară și cadrele locale trebuie să se unească și să lupte împotriva sectarismului. Intrucît numeroase baze de sprijin pentru împotrivirea față de cotropitorii japonezi au fost create abia după venirea armatei a 8-a și a Noii armate a 4-a și numeroase aspecte ale muncii pe teren s-au dezvoltat abia după so-

sirea acolo a cadrelor din afară, trebuie să se acorde mare atenție relațiilor dintre cadrele locale și cele venite din alte părți. Tovarășii noștri trebuie să înțeleagă că, în aceste condiții, bazele de sprijin vor putea fi întărite, iar partidul va putea prinde rădăcini adinci în regiunile acestor baze numai în cazul cînd cadrele venite din alte părți și cadrele locale se vor uni strîns, numai dacă se vor crește și se vor promova numeroase cadre locale. Altminteri aceasta nu va fi posibil. Atît cadrele locale cît și cele venite din afară au și însușirile lor pozitive și lipsurile lor, și ele vor putea crește numai dacă vor învăța unele de la altele. Cadrele care vin din alte părți cunosc întotdeauna mai prost situația și sînt mai slab legate de mase decît cadrele locale. Mă iau pe mine ca exemplu. Au trecut peste cinci ani de cînd am venit în partea de nord a provinciei Șensi, dar cunosc situația de aici mult mai puțin și sînt legat de populația de aici mult mai slab decît tovarășul Gao Gan și alții. Toți tovarășii noștri care vor pleca pe teritoriul bazelor de sprijin pentru împotrivirea față de cotropitorii japonezi din provinciile Șansi, Hebei, Șandun și altele trebuie să țină mereu minte acest lucru. Mai mult, chiar pe teritoriul uneia și aceleiași baze de sprijin, întrucît acolo există diferite raioane create în diferite perioade, există de asemenea cadre locale și cadre nou sosite. Activiștii trimiși din raioane fruntașe în raioane mai înapoiate, fiind acolo în situația unor cadre sosite din afară, trebuie să acorde cea mai mare atenție ajutorării cadrelor locale. În general, în toate raioanele în care se află la conducere cadre sosite din alte părți, în cazurile în care relațiile cu cadrele locale nu se normalizează, trebuie făcute răspunzătoare de această

situație mai ales cadrele sosite din alte părți. Într-o măsură și mai mare răspund pentru aceasta tovarășii care sînt conducătorii principali. Astăzi, în provincie, i se acordă încă acestei chestiuni o atenție cu totul insuficientă. Unii tratează cu dispreț cadrele locale și rid de ele spunînd: „Ce știu localnicii? Sînt doar niște țărani proști!”. Asemenea oameni nu-și dau de loc seama cît de importante sînt pentru noi cadrele locale. Stînd pe o poziție greșită, sectaristă, ei nu au înțelegere pentru însușirile pozitive ale acestor cadre și nu observă propriile lor laturi negative. Toate cadrele sosite din alte părți trebuie să se poarte cu grijă cu cadrele locale, să le ajute mereu; este inadmisibil să rîzi de ele, să le stînjenești și să le îngrădești în munca lor. Se înțelege că și cadrele locale trebuie să învețe de la tovarășii sosiți din alte părți, să-și însușească tot ce au ei pozitiv, trebuie să se descotorosească de dăunătoarea îngustime de vederi, să nu-i considere în nici un caz pe noii sosiți ca pe străini, trebuie să se unească cu ei într-un colectiv unit și, la rîndul lor, nu trebuie să comită greșeli sectariste.

Același lucru trebuie spus și despre relațiile dintre activiștii din armată și activiștii organizațiilor locale. Aceste două categorii de activiști trebuie să se unească și să ducă lupta împotriva tendințelor sectariste. Activiștii din armată trebuie să-i ajute pe activiștii locali, iar activiștii locali trebuie să-i ajute, la rîndul lor, pe activiștii din armată. În caz de neînțelegeri trebuie să se facă concesii reciproce, fiecare din părți trebuind să aibă față de sine spiritul autocritic cuvenit. În general, în raioanele în care la conducere se află de fapt activiști din armată, în cazurile în care relațiile cu activiștii locali nu se norma-

lizează, răspunderea pentru această situație cade asupra activiștilor din armată. Activiștii din armată trebuie să înțeleagă în primul rînd răspunderea lor și să se poarte cu tact în relațiile cu activiștii locali ; numai în acest caz pot fi create pe teritoriul bazelor de sprijin condițiile pentru o reușită activitate militară și constructivă.

Același lucru trebuie spus și despre relațiile dintre diferitele unități militare, dintre diferitele raioane și diferitele organizații. Trebuie să luptăm împotriva tendințelor de patriotism local, care se exprimă prin pornirea de a ține seamă numai de propriile dorințe și de a nu ține seamă de interesele altora. A fi indiferent față de greutățile altora, a nu satisface cererea lor de a fi ajutați cu cadre sau a le repartiza activiști proști, a sacrifica interesele vecinului, a nesocoti interesele altei unități, ale altui raion, ale altor oameni, aceasta înseamnă a face patriotism local. Aceasta înseamnă o pierdere totală a caracterului de comunist. Pentru un om molipsit de patriotism local este caracteristică nedorința de a ține seamă de interesele întregului, atitudinea de desconsiderare față de alte unități, față de alte raioane, față de alți oameni, — acestea sînt trăsături caracteristice patriotismului local. În rîndurile unor asemenea oameni trebuie să se ducă o intensă muncă educativă ; ei trebuie să înțeleagă că aceasta este o tendință sectaristă, care, dacă o lași să se dezvolte, devine foarte periculoasă.

Mai este o problemă, anume problema relațiilor dintre cadrele vechi și cele noi, tinere. În timpul războiului împotriva cotropitorilor japonezi partidul nostru a crescut mult, s-au ivit numeroase cadre noi, ceea ce este foarte îmbucurător. Tovarășul Stalin a spus în raportul său la Congresul al XVIII-lea al P.C. (b) al U.R.S.S. : „...vechile

cadre sînt totdeauna puține la număr, mai puține decît trebuie, și în parte ele încep, prin forța legilor naturii, să părăsească rîndurile“^{*}. El vorbește aici despre situația cadrelor și despre legile naturii. Dacă în partidul nostru nu va exista o deplină colaborare între masele largi ale tinerelor cadre și vechile cadre, cauza noastră ar putea să se năruie la jumătatea drumului. De aceea toate cadrele vechi trebuie să salute cu cea mai mare căldură cadrele tinere și să aibă grijă de ele. E adevărat că noile cadre au lipsurile lor : ele iau parte numai de scurtă vreme la revoluție, le lipsește experiența, unele din ele mai au rămășițe ale vicioasei ideologii a vechii societăți, adică rămășițele psihologiei individualiste mic-burgheze. Totuși în procesul muncii educative și al călirii revoluționare aceste lipsuri pot fi treptat lichidate. Ceea ce este pozitiv la tinerele cadre este, după cum spune I. V. Stalin, aceea că ele posedă simțul pentru ceea ce este nou⁵, și de aceea sînt foarte entuziaste și foarte active. Și tocmai aceasta le lipsește unora dintre cadrele vechi. Cadrele noi și cele vechi trebuie să se respecte reciproc, să învețe unele de la altele, să preia unele de la altele însușirile pozitive, pentru a se uni strîns în numele cauzei comune și pentru a preîntîmpina ivirea unor tendințe sectariste. În general, pretutindeni unde la conducere se află cadre vechi, în cazurile în care relațiile cu cadrele noi nu sînt normale, răspunderea principală pentru această situație o poartă cadrele vechi.

Relațiile dintre parte și întreg, dintre un membru de partid și partid, dintre cadrele sosite din alte părți și cadrele locale, dintre activiștii din armată și activiștii locali,

^{*} I. Stalin : „Problemele leninismului“, E.S.P.L.P. 1955, ediția a III-a, pag. 609—610.

dintre diferitele unități militare, dintre diferitele raioane, dintre diferitele organizații, relațiile dintre cadrele vechi și cele noi — toate acestea despre care am vorbit mai sus — sînt relații interne de partid. Aceste relații trebuie normalizate în spiritul unei înalte principialități comuniste, preîntîmpinîndu-se ivirea unor tendințe sectariste, și atunci rîndurile noastre vor fi organizate, pasul precis, și aceasta va contribui la succesul luptei noastre. Aceasta este o problemă extrem de importantă și, pentru a îndrepta stilul de muncă al partidului, trebuie s-o rezolvăm pînă la capăt. Sectarismul reprezintă una din manifestările subiectivismului în problemele organizatorice; dacă vrem cu adevărat să punem capăt subiectivismului, dacă vrem să educăm partidul în spiritul conștiințiozității marxist-leniniste, trebuie să curățăm partidul nostru de rămășițele sectarismului, trebuie să pornim de la principiul că interesele partidului sînt mai presus de interesele personale și particulare. Prin aceasta vom asigura deplina unitate și coeziune a partidului nostru.

Rămășițele sectarismului trebuie să fie lichidate nu numai în relațiile din interiorul partidului; ele trebuie să fie lichidate și în relațiile cu necomuniștii, și iată de ce. Dușmanul nu poate fi învins dacă unim numai pe membrii de partid. El poate fi învins numai dacă unim întregul nostru popor. Partidul Comunist Chinez a depus în 20 de ani o muncă uriașă, grea pentru unirea strînsă a întregului nostru popor, iar în timpul războiului împotriva cotropitorilor japonezi au fost obținute în această muncă succese deosebit de însemnate. Dar aceasta nu înseamnă nicidecum că toți tovarășii noștri și-au însușit un stil just în relațiile cu masele populare și că toți s-au descotorosit de tendințele sectariste. Nu. Nu încapе îndo-

ială că o parte dintre tovarășii noștri mai manifestă încă tendințe sectariste, iar la unii dintre ei aceste tendințe se manifestă într-o formă foarte serioasă. Mulți dintre tovarășii noștri înclină să-și dea aere de superioritate în fața necomuniștilor, îi tratează de sus, cu dispreț, nu vor să-i respecte, nu vor să vadă însușirile lor pozitive. Tocmai prin aceasta se manifestă tendințele sectariste. Asemenea tovarăși, după ce au citit câteva cărți marxiste, n-au devenit totuși mai modești, ci s-au înfumurat și mai mult. Ei spun întotdeauna despre alții că aceia nu știu nimic, dar nu vor să înțeleagă că ei înșiși nu sînt decît niște semidocți. Tovarășii noștri trebuie să înțeleagă următorul adevăr: comuniștii vor fi întotdeauna mai puțini la număr decît necomuniștii. Să presupunem că la fiecare 100 de locuitori vom avea un comunist; atunci la cei 450.000.000 de locuitori ai Chinei vom avea 4.500.000 de comuniști. Chiar și atunci cînd partidul nostru va crește astfel din punct de vedere numeric, numărul comuniștilor tot va reprezenta abia 1% din populație, restul de 99% fiind alcătuit din nemembri de partid. Ce temei mai putem avea pentru a refuza să colaborăm cu cei fără partid? Noi sîntem datori să colaborăm cu toți cei care doresc și pot să colaboreze cu noi, și nu avem nici un drept să-i respingem. Dar o parte din membrii partidului nostru nici acum încă nu înțeleg acest adevăr. Ei îi tratează cu dispreț pe cei care vor să colaboreze cu noi, și îi resping chiar. Dar această atitudine nu poate avea nici o bază. Găsim oare o bază pentru această atitudine la Marx, Engels, Lenin, Stalin? Nu! Dimpotrivă, ei ne amintesc mereu de necesitatea de a ține cea mai strînsă legătură cu masele și de a nu ne rupe de ele. Sau poate Comitetul Central al partidului ne-a indicat o astfel de atitudine?

Nu! Printre hotărârile Comitetului Central nu veți găsi nici una care să spună că putem să ne rupem de mase și prin aceasta să ne izolăm. Dimpotrivă, Comitetul Central ne cheamă întotdeauna să ținem cea mai strânsă legătură cu masele și să nu ne rupem de ele. De aceea nici o acțiune în care se manifestă ruperea de mase nu are justificare; asemenea acțiuni sînt rodul concepțiilor sectariste, care reprezintă produsul propriei creații a unei părți din tovarășii noștri. Intrucît asemenea sectarism se manifestă încă la unii tovarăși într-o formă foarte serioasă, intrucît el tot mai împiedică traducerea în fapt a liniei partidului nostru, trebuie să desfășurăm în partid o importantă muncă educativă, îndreptată împotriva sectarismului. În primul rînd, cadrele noastre trebuie să înțeleagă bine seriozitatea acestei probleme, să înțeleagă că, dacă comuniștii nu vor strînge rîndurile împreună cu cadrele care nu sînt în partid, cu militanții necomuniști, atunci nu încapе îndoială că nu vom reuși să zdrobim pe dușmani, nu încapе îndoială că țelurile revoluției nu vor fi atinse.

Orice stări de spirit sectariste reprezintă o manifestare a subiectivismului și sînt incompatibile cu interesele reale ale revoluției; de aceea lupta împotriva sectarismului și împotriva subiectivismului trebuie dusă concomitent.

Nu am posibilitatea să mă opresc astăzi asupra problemei schemelor-șablon; o vom discuta la o altă adunare. Schemele-șablon sînt un depozit de tot felul de vechituri și de gunoi, sînt o formă de manifestare a subiectivismului și sectarismului. Șabloanele fac rău oamenilor, ele dăunează cauzei revoluției. Ele trebuie nimicite.

Dacă vrem să luptăm împotriva subiectivismului, trebuie să propagăm materialismul, trebuie să propagăm

dialectica. Dar în partidul nostru există încă o serie de tovarăși care nu acordă atenția cuvenită propagării materialismului și dialecticii. Mai sînt chiar și tovarăși care trec cu vederea propagarea subiectivismului. Acești tovarăși se consideră adepți ai marxismului și totuși nu caută să facă propagandă pentru materialism. Izbindu-se de propaganda care se face pentru subiectivism în formă verbală sau scrisă, ei nu consideră necesar să mediteze asupra acestui fapt și nu reacționează în nici un fel. Asemenea atitudine este nedemnă de un comunist. Ea duce la faptul că mulți dintre tovarășii noștri se pomenesc otrăviți cu veninul subiectivismului, care îi paralizează. De aceea trebuie să desfășurăm în partidul nostru o campanie de lămurire pentru a-i ajuta pe tovarășii noștri să se elibereze de buimăceala subiectivismului și a dogmatismului și să-i chemăm la boicotarea subiectivismului, a sectarismului și a schemelor-șablon. Toate aceste fenomene sînt ca mărfurile japoneze: numai dușmanul are interesul ca noi să păstrăm acest gunoi, pentru a ne ține și pe viitor buimăciți. De aceea trebuie să le boicotăm tot așa cum boicotăm mărfurile japoneze⁶. Trebuie să boicotăm subiectivismul, sectarismul, schemele-șablon pentru a îngreua vînzarea acestor mărfuri pe piața noastră, pentru a nu le da posibilitatea ca, profitînd de nivelul teoretic scăzut al membrilor de partid, să-și găsească debușeu. În acest scop trebuie să dezvoltăm la tovarășii noștri un miros fin; este necesar ca ei să învețe să simtă caracterul oricărui fenomen, iar după aceea să hotărască dacă trebuie să-l întîmpine cu bunăvoință sau să-l boicoteze. De orice fenomen s-ar izbi un comunist, el trebuie să-și pună întrebarea „de ce?“, trebuie să examineze de sine stătător și din toate punctele de vedere fenomenul,

trebuie să chibzuiască dacă el corespunde cerințelor realității, dacă este rațional; în nici un caz comunistul nu trebuie să urmeze orbește pe alții, nu trebuie să propovăduiască ploconirea servilă în fața unei păreri străine.

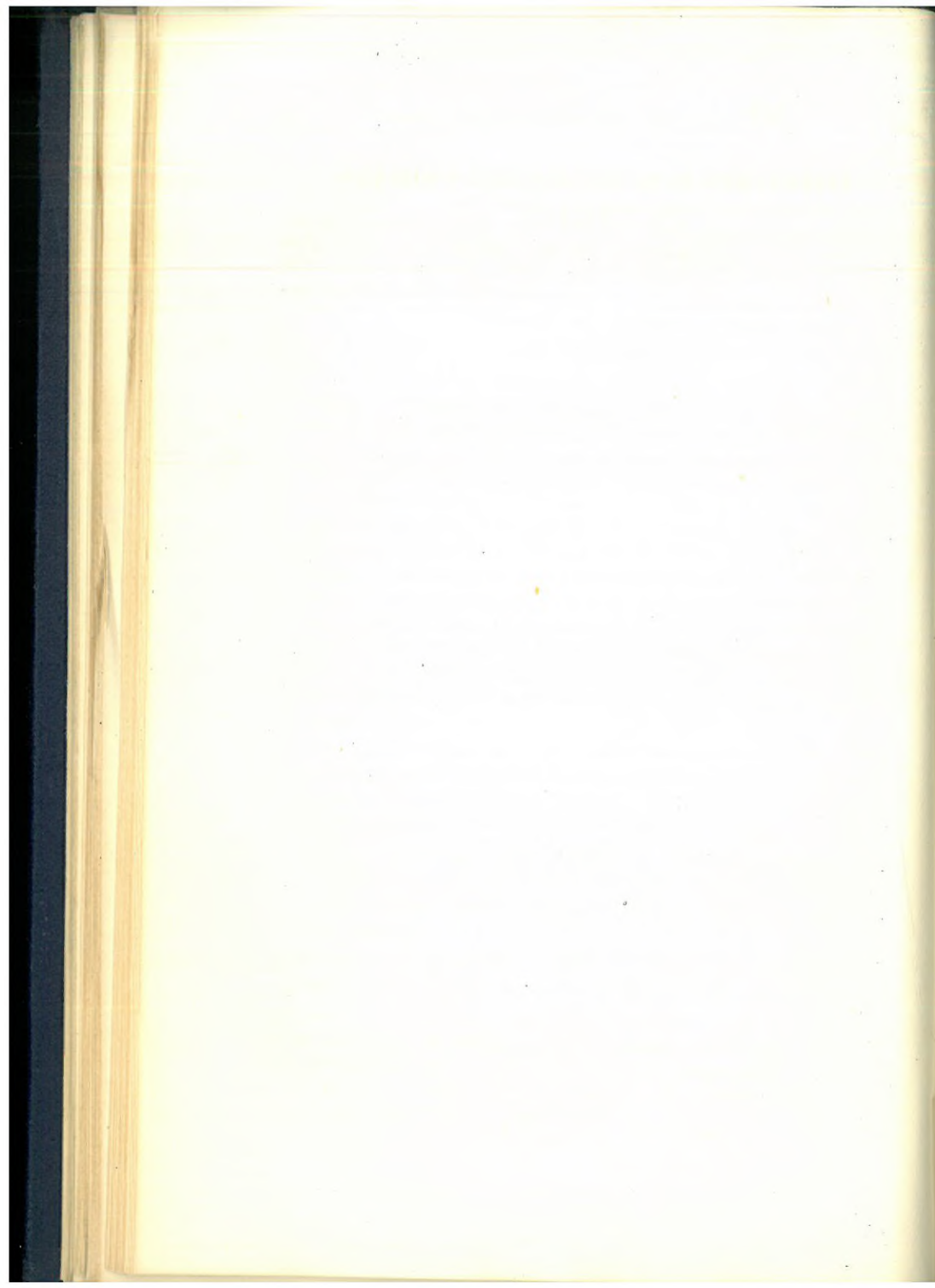
În sfârșit, în lupta împotriva subiectivismului, sectarismului și schemelor-șablon nu putem scăpa din vedere două precepte: în primul rînd, „a pedepsi pentru trecut ca să fie învățătură pentru viitor“, iar în al doilea rînd „a trata bolnavul pentru a-l salva“. Trebuie să scoatem neapărat în evidență toate greșelile făcute în trecut, fără a ține seamă de persoane, să analizăm în mod științific și să supunem criticii tot ce a fost negativ în trecut, pentru a acționa pe viitor cu mai multă prudență, pentru a munci mai bine — iată în ce constă sensul preceptului „a pedepsi pentru trecut ca să fie învățătură pentru viitor“. Dar, scoțînd în evidență greșelile și condamnînd lipsurile, noi urmărim același țel pe care-l urmărește un medic cînd lecuiește pe bolnav, țel care constă în a-i salva viața, și nu în a-l face să moară în urma tratamentului. Dacă un om se îmbolnăvește de apendicită, medicul îi scoate apendicele și astfel îi salvează viața. Vom saluta pe orice om care, făcînd o greșeală, nu se va eschiva de la lecuire și nu va persevera în greșeala sa într-atît, încît să ajungă în cele din urmă într-o stare de nevindecat. Dacă își va manifesta cînstiț și sincer dorința de a se lecu, de a se îndrepta, noi vom fi bucuroși și-l vom vindeca pentru ca să devină un bun membru de partid. Noi nu vom ști să îndeplinim cu succes această sarcină dacă, lăsîndu-ne duși de o pornire de moment, vom lovi fără cruțare. Atunci cînd lecuiești boli ideologice și politice, nu ai voie să lovești nesăbuit: singura metodă de lecuire justă și eficace va fi „a trata bolnavul pentru a-l salva“.

Astăzi — în ziua deschiderii Școlii noastre de partid — mi-am permis să vă rețin cam mult atenția ; sper, tovarăși, că vă veți gândi serios la toate cele spuse aici. (*Aplauze furtunoase*).

ADNOTĂRI

- 1 Vezi adnotarea 37 la lucrarea „Problemele strategice ale războiului revoluționar din China“, din volumul 1 al ediției de față. Scrisă după o schemă-șablon, „lucrarea cu opt termeni“ era o vorbărie fără conținut în care era apreciată numai forma. Fiecare parte a lucrării trebuia să corespundă unui șablon stabilit cu atita strășnicie, încît era limitat pînă și la un anumit număr de hieroglife. Oamenii nu făceau decît să scrie lucrări după un șablon gata făcut, plecînd de la sensul hieroglifelor care făceau parte din titlul temei date. În cazul de față, prin scheme-șablon se înțeleg scrierile unei serii de persoane din lagărul revoluției. Autorii acestor scrieri nu analizau fenomenele vieții, ci jonglau doar cu termeni și noțiuni revoluționare. Scrierile lor reprezentau aceleași perorații și vorbărie goală lipsită de conținut ca și lucrările construite după șablonul cu opt termeni.
- 2 Este vorba de hotărîrea adoptată în decembrie 1939 de Comitetul Central al Partidului Comunist Chinez cu privire la atragerea intelectualității. Vezi lucrarea „Să atragem pe scară largă intelectualitatea“ din volumul 3 al ediției de față.
- 3 Vezi I. V. Stalin, „Despre bazele leninismului“, capitolul III, „Teoria“ (Opere, vol. 6, pag. 88 [vezi și I. Stalin, Opere, vol. 6, Editura pentru literatură politică, 1953, pag. 98]. — *Nota Red.*).
- 4 Prima frază din cartea „Luniui“ — culegere care cuprinde maximele lui Confucius și ale discipolilor lui mai apropiați.
- 5 Vezi I. V. Stalin, „Raportul de activitate al C.C. al P.C. (b). al U.R.S.S. la Congresul al XVIII-lea“, capitolul III, § 2 (Problemele leninismului, ed. a II-a, pag. 596 [vezi și I. Stalin: „Problemele leninismului“, E.S.P.L.P. 1955, ediția a III-a, pag. 610]. — *Nota Red.*).

- 6 Boicotarea mărfurilor japoneze era în prima jumătate a secolului al XX-lea unul din mijloacele la care poporul chinez recurgea deseori în lupta sa împotriva agresiunii imperialismului japonez. Poporul chinez a realizat un asemenea boicot al mărfurilor japoneze, de pildă, în perioada mișcării patriotice de la 4 mai 1919, după evenimentele de la 18 septembrie 1931 și în perioada războiului împotriva cotropitorilor japonezi.

ÎMPOTRIVA SCHEMELOR-ȘABLON ÎN PARTID *

(8 februarie 1942)

** Cuvîntare rostită de tovarășul Mao Tze-dun la
adunarea activiștilor cu munci de conducere din
Ianan.*

THE HISTORY OF THE

REIGN OF

CHARLES THE FIRST

By JOHN BURNET
OF THE SOCIETY OF THE APOSTOLICAL APOSTLES

Tovarăşul Kai-fin a vorbit acum aici despre sarcinile adunării de astăzi. Eu vreau să mă opresc asupra problemei cum au transformat subiectivităţii şi sectarismului schemele-şablon din literatura de partid într-o armă a propagandei lor, sau cum au devenit aceste scheme-şablon o formă de manifestare a subiectivismului şi sectarismului. Dacă, luptînd împotriva subiectivismului şi a sectarismului, nu vom isprăvi totodată şi cu schemele-şablon, subiectivismul şi sectarismul vor putea să-şi găsească în ele un azil. Dar dacă vom pune capăt şi schemelor-şablon, se va putea considera că am făcut mat subiectivismul şi sectarismul, pentru că atunci aceşti doi monştri vor apărea în faţa noastră în toată urîtenia lor ; şi atunci va fi aşa cum se spune în proverb: „Cînd un şobolan trece drumul, fiecare caută să-l lovească“. Aşa vom putea scăpa uşor şi de aceşti doi monştri.

Dacă cineva scrie după şablon numai pentru el, nenorocirea nu este chiar aşa de mare. Dacă el dă să citească cele scrise unei alte persoane, numărul cititorilor se dublează, iar aceasta dăunează de acum destul de mult. Dacă însă cele scrise sînt afişate pe perete sau se multiplică la hectograf, se publică în ziar sau, în sfîrşit, capătă forma unei cărţi, lucrurile iau o întorsătură gravă, pentru că aceasta poate exercita influenţă asupra multor

oameni. Dar cei care scriu după șabloane scriu întotdeauna tocmai pentru a fi citați de mulți oameni. Iată de ce trebuie să dezvăluim rolul dăunător al șabloanelor și să le nimicim.

Schemele-șablon în literatura de partid sînt o anumită varietate a șabloanelor din literatura de peste hotare, împotriva cărora s-a ridicat încă Lu Sin¹. Atunci de ce le mai numim acum scheme-șablon în literatura noastră de partid? Pentru că, în afară de elemente străine, ele mai conțin și cite ceva făcut acasă. Dacă vreți, e și aceasta o creație! Cine afirmă că nu avem nici un fel de creație? Iată un mic model! (*Ilaritate generală*).

Schemele-șablon există de mult în partidul nostru. În special în perioada revoluției agrare acest fenomen căpăta uneori un caracter deosebit de serios.

Din punct de vedere istoric, schemele-șablon au apărut în literatura de partid ca o anumită negare a „mișcării de la 4 mai“.

În timpul „mișcării de la 4 mai“ purtătorii noilor curente s-au ridicat împotriva literaturii în „venian“* și au luptat pentru o literatură în „baihua“**, s-au ridicat împotriva dogmelor vechi, în apărarea științei și democrației, și în această privință ei au avut perfectă dreptate. Atunci această mișcare era vie, progresistă, revoluționară. Pe vremea aceea clasele stăpînitoare educau tineretul studios în doctrinele lui Confucius și obligau poporul să creadă în șirul de dogme confuciene ca în niște porunci sfinte; autorii de pe vremea aceea se serveau numai de „venian“. Într-un cuvînt, atît scrierile cît

* „Venian“ — vechea limbă literară chineză.

** „Baihua“ — limba literară chineză contemporană, bazată pe normele limbii vorbite.

şi învăţămîntul claselor stăpînitoare şi al acoliţilor lor erau după şablon, dogmatice, atît în conţinut cit şi ca formă. Acestea erau şabloane vechi, dogme vechi. Unul dintre cele mai mari merite ale „mişcării de la 4 mai“ consta în aceea că ea a arătat poporului toată monstruo-zitatea şabloanelor vechi, a dogmelor vechi, şi a mobi-lizat poporul împotriva lor. Aceasta era în strînsă legă-tură cu lupta împotriva imperialismului — unul dintre cele mai mari merite ale „mişcării de la 4 mai“. Lupta împotriva şabloanelor vechi, împotriva dogmelor vechi este unul dintre cele mai mari merite ale „mişcării de la 4 mai“. Dar mai tirziu au apărut şabloane, dogme de peste hotare. Unii membri ai partidului nostru care s-au depărtat de poziţiile marxiste au dezvoltat aceste şabloane străine şi scheme străine, transformîndu-le în subiecti-vism, în sectarism, în scheme-şablon. Acestea sînt şa-bloane noi, dogme noi. Aceste şabloane noi, dogme noi au prins rădăcini atît de adînci şi de puternice în capetele multora dintre tovarăşii noştri, încît ni se vor cere acum mari eforturi pentru a îndrepta lucrurile. În felul acesta, „mişcarea de la 4 mai“, vie, progresistă, revoluţionară, care fusese îndreptată împotriva şabloanelor vechi, feu-dale, împotriva dogmelor vechi, a fost transformată mai tirziu de unii oameni în contrariul ei şi a dat naştere unor şabloane noi şi unor dogme noi. Aceste şabloane, aceste dogme nu mai sînt ceva viu, progresist, revoluţionar ; ele sînt moarte, trag înapoi şi sînt o piedică a revoluţiei. Aceasta înseamnă că şabloanele de peste hotare sau şa-bloanele din literatura de partid au fost o negare directă a esenţei iniţiale a „mişcării de la 4 mai“.

Dar „mişcarea de la 4 mai“ a avut şi lipsurile ei. Multora dintre conducătorii acestei mişcări nu le era încă

propriu spiritul critic al marxismului, și foloseau o metodă care era în esență o metodă burgheză, formalistă. Ei s-au ridicat împotriva șabloanelor vechi, împotriva dogmelor vechi, pentru știință și democrație, și aceasta era foarte just. Dar ei nu știau să abordeze critic, de pe pozițiile materialismului istoric, realitatea contemporană, istoria și tot ce venea de peste hotare. Ei judecau așa: dacă ceva este rău, înseamnă că este rău în mod absolut, că totul fără excepție este rău; dacă ceva este bun, înseamnă că este bun în mod absolut, că totul fără excepție este bun. Această metodă formalistă a influențat dezvoltarea „mișcării de la 4 mai“.

În procesul dezvoltării sale, „mișcarea de la 4 mai“ s-a împărțit în două curențe. Reprezentanții unui curent au perceput și au prelucrat în spirit marxist toate trăsăturile științifice și democratice proprii „mișcării de la 4 mai“. Aceasta au făcut-o comuniștii și o serie de mariști fără partid. Reprezentanții celui alt curent au pășit pe calea burgheziei; aceasta a fost dezvoltarea formalismului spre dreapta. Dar nici în rândurile comuniștilor nu exista unitate; o parte din ei s-au abătut de la linia justă. Acești oameni, nestînd destul de ferm pe pozițiile marxiste, au comis greșeli formaliste. Aceste greșeli — subiectivismul, sectarismul și adoptarea de scheme-șablon în literatura de partid — sînt o dezvoltare a formalismului „spre stînga“. În felul acesta, schemele-șablon în literatura de partid reprezintă, pe de o parte, negarea elementelor pozitive ale „mișcării de la 4 mai“, iar pe de altă parte continuarea sau dezvoltarea elementelor ei negative. Ele nu sînt nicidecum un fenomen întimplător. Înțelegerea acestui fapt ne va fi de mare folos. Dacă în perioada „mișcării de la 4 mai“ lupta împotriva șabloa-

nelor vechi, împotriva dogmatismului vechi era revoluționară și necesară, astăzi demascarea de către noi a șabloanelor noi, a dogmatismului nou de pe pozițiile marxiste este de asemenea revoluționară și necesară. Dacă în perioada „mișcării de la 4 mai” nu ar fi fost dusă lupta împotriva șabloanelor vechi și a dogmatismului vechi, conștiința poporului chinez nu ar fi putut să scuture aceste lanțuri și China nu ar fi putut spera să cucerască libertatea și independența. Perioada „mișcării de la 4 mai” a fost doar etapa inițială a acestei lupte. Eliberarea definitivă a întregului popor chinez de sub dominația șabloanelor vechi și a dogmatismului vechi va cere încă eforturi foarte mari, și aceasta rămîne o sarcină importantă a transformărilor revoluționare viitoare. Dar dacă nu vom lupta acum și împotriva șabloanelor noi, împotriva dogmatismului nou, conștiința poporului chinez va ajunge iarăși în lanțurile formalismului, a unui formalism de alt tip. Dacă nu vom izbuti să nimicim otrava șabloanelor care a pătruns în conștiința unei părți a membrilor partidului nostru (desigur numai a unei părți), precum și greșelile de ordin dogmatic pe care le fac ei, atunci spiritul revoluționar dătător de viață nu se va putea răspîndi în întregul partid, atitudinea greșită față de marxism, atitudine care s-a înrădăcinat la unii, nu va putea fi lichidată, adevărul marxism nu va putea căpăta o largă răspîndire și nu va obține noi succese, deci nu se va putea duce o luptă eficientă împotriva influenței pe care șabloanele vechi și dogmele vechi o exercită asupra maselor populare din întreaga țară, precum și împotriva influenței pe care șabloanele străine și dogmele străine o exercită asupra

foarte multor oameni la noi în țară, nu se va putea obține lichidarea lor definitivă.

Subiectivismul, sectarismul, schemele-șablon sînt contrare spiritului marxismului, și proletariatul nu are nevoie de ele — de ele au nevoie clasele exploatatoare. În partidul nostru ele sînt o oglindire a ideologiei mic-burgheze. China este o țară cu o mică burghezie extrem de numeroasă, și partidul nostru este încercuit de această imensă pătură socială. De altfel foarte mulți membri ai partidului nostru au provenit ei înșiși din mediul mic-burghez și fiecare din ei a adus inevitabil cu sine în partid un bagaj mai mare sau mai mic de rămășițe mic-burgheze. Dacă nu stringem într-un anumit cadru firea aprinsă caracteristică elementelor revoluționare ale micii burghezii, dacă nu îndreptăm unilateralitatea lor caracteristică, aceasta ar putea să ducă foarte ușor la subiectivism, la sectarism, a căror formă specifică de manifestare sînt tocmai șabloanele străine sau schemele-șablon din literatura de partid.

Dezrădăcinarea acestor fenomene, măturarea lor definitivă nu se fac ușor ; trebuie să procedezi cu cap, adică trebuie să convingi oamenii cum se cuvine. Dacă-i vom convinge cum se cuvine, dacă-i vom convinge cu inteligență, aceasta va aduce rezultate eficace. Trebuie să începem prin a-l zgîlții bine pe bolnav. Trebuie să strigăm cu glas tare unui astfel de bolnav : „Să știi că ești bolnav !“, în așa fel ca să-l cuprindă groaza, ca să-l treacă sudori reci, și abia atunci să-l convingem cu binișorul să înceapă să se lecuiească.

Să analizăm, așadar, care sînt laturile rele ale schemelor-șablon. Imitînd vechiul stil literar — lucrările-șablon cu opt fermeni² —, vom formula împotriva sche-

melor-şablon din literatura de partid un act de acuzare, compus tot din opt puncte, adică vom folosi otrava ca antidot.

Crima întâi: vorbărie deşartă, fără sfîrşit şi peroraţii fără conţinut.

Unora dintre tovarăşii noştri le place să scrie lucrări de proporţii mari, dar scrierile lor nu au nici un conţinut, ele fiind întocmai ca „bandajele de pe picioarele unei femei leneşe — lungi şi rău mirositoare” *. Ce rost are să scrii lucrări atît de lungi şi încă atît de deşarte? Aici poate exista o singură explicaţie: probabil că autorii ţin morţiş ca masele să nu-i citească. Dacă o lucrare e lungă şi pe deasupra lipsită de conţinut, omul se uită şi doar clatină din cap; cine mai are dorinţa s-o citească? Acestor autori nu le mai rămîne decît să prostească pe oamenii necopţi, să exercite asupra lor o proastă influenţă şi să le inoculeze proaste obiceiuri. În ziua de 22 iunie a anului trecut, Uniunea Sovietică a intrat într-un mare război împotriva agresiunii, iar mesajul de la 3 iulie al lui I. V. Stalin nu a fost mai lung decît un articol de fond din ziarul nostru „Tzefanjibao”. Dar dacă stimaţii noştri domni s-ar fi apucat să scrie pe o astfel de temă, să te ţii: le-ar fi trebuit cel puţin cîteva zeci de mii de hieroglife. Acum e război, şi noi trebuie să învăţăm să scriem concis şi expresiv. Deşi în Ianan nu sînt deocamdată operaţii militare, armata luptă tot timpul pe front, iar spa-

* Proverbul se referă la obiceiul barbar al bandajării picioarelor femeilor în China feudală, obicei introdus în secolele al X-lea şi al XI-lea. Pentru a împiedica artificial creşterea tălpii (la clasele stăpînitoare piciorul mic era un element obligatoriu al frumuseţii femeii), degetele picioarelor erau îndoite sub talpă, iar piciorul era strîns cu un bandaj lung. Femeile erau obligate să-şi bandajeze picioarele din copilărie şi pînă la bătrîneţe.

tele frontului este de asemenea aglomerat cu muncă; cine se va mai apuca deci să citească un articol dacă e prea lung? Unor tovarăși le place să scrie și pe front rapoarte lungi. Trudesc la ele fără să-și cruțe puterile și le trimit aici ca să le citim. Dar te cuprinde groaza când trebuie să începi să citești asemenea rapoarte.

E rău să scrii lung și fără conținut; dar e bine să scrii scurt și fără conținut? Nu, și asta e rău. Trebuie lichidată orice vorbărie goală. Dar primul lucru și cel mai important care trebuie făcut e să aruncăm cât mai repede la gunoi bandajele lungi și rău mirositoare ale femeii leneșe. Ni s-ar putea obiecta: „Dar și «Capitalul» este foarte lung. Ce facem cu el?”. Foarte simplu: el trebuie citit și răscitit! Un proverb spune: „Cum e muntele pe care ai ajuns, așa să-ți fie și cintecul“, iar alt proverb glăsuiește: „Orezul mănîncă-l după potriveala lui, iar haina coase-o după măsura ta“. Orice am face, trebuie să ținem întotdeauna seamă de împrejurări. Aceasta se referă și la ceea ce scriem și vorbim. Sîntem împotriva scrierilor-șablon — a vorbăriei goale și fără sfîrșit și a perorațiilor fără obiect —, dar aceasta nu înseamnă nicidecum că orice lucrare trebuie să fie neapărat scurtă. Desigur că în timp de război este necesar să scriem mai scurt, dar și mai necesar este să scriem cu conținut.

Scrierile pline de perorații fără obiect sînt cu totul inadmisibile și merită să fie condamnate cu toată hotărîrea. Aceasta se referă și la cuvîntări. Și aici trebuie să se pună capăt vorbăriei goale și nesfîrșite și perorațiilor fără obiect.

Crima a doua: abuzul de cuvinte teribile pentru intimidarea oamenilor.

Uneori purtătorii de şabloane nu numai că flecăresc fără sfîrşit, dar îşi dau şi aere teribile pentru a intimida pe oameni, însă în aceasta se ascunde o otravă periculoasă. Dacă vorbăria goală nesfîrşită şi peroraţiile fără obiect mai pot fi considerate drept o manifestare a nematurităţii, abuzul de cuvinte teribile folosite pentru a intimida nu mai este nematuritate, ci aproape huliganism. Lu Sin biciuia pe oamenii de acest fel. El spunea : „Injurările şi intimidarea nu pot servi ca mijloc de luptă”³. Ceea ce se bazează pe ştiinţă nu se teme niciodată de critică, pentru că ştiinţa este adevăr şi deci nu poate fi negată. Subiectivismul şi sectarismul însă, care îşi găsesc expresie în scrieri şi cuvîntări construite după scheme-şablon, dimpotrivă, se tem de critică ; ele sînt extrem de laşe şi de aceea îşi dau aere teribile pentru a intimida pe oameni, socotind că prin intimidare vor izbuti să astupe gura oamenilor, şi atunci vor putea, după cum se spune, „să se întoarcă triumfătoare la palat”. Nimic din ceea ce foloseşte acest ton intenţionat îngrozitor nu este în stare să reflecte adevărul ; dimpotrivă, aceasta împiedică dezvoltarea adevărului. Purtătorii de adevăr nu au pentru ce să recurgă la o atitudine de îngrozire ; ei spun şi fac totul fără zgomot şi ţipete. Înainte, în scrierile şi în cuvîntările multor tovarăşi se întâlneau adeseori două expresii : „luptă dîrză” şi „lovitură necruţătoare”. Asemenea mijloace sînt absolut la locul lor şi necesare faţă de duşman sau faţă de ideologia duşmană, dar este greşit să le foloseşti faţă de tovarăşii tăi. Se întîmplă adeseori ca duşmanii şi ideologia duşmană să pătrundă în sînul partidului, astfel cum se arată în „Cursul scurt de istorie a Partidului Comunist (bolşevic) al Uniunii Sovietice”, la punctul 4 din capitolul „Încheiere”. Nu încapе îndoială

că împotriva acestor oameni trebuie folosite mijloace ca lupta dirză și loviturile necruțătoare, pentru că acești ticăloși luptă împotriva partidului tocmai prin asemenea mijloace, și dacă am da dovadă de îngăduință față de ei, am putea deveni victime ale planurilor lor mîrșave. Dar nu pot fi folosite aceleași mijloace față de tovarășii care au comis întimplător greșeli. Față de acești tovarășii trebuie să folosim metoda criticii și autocriticii. Aceasta este metoda despre care se vorbește în „Cursul scurt de istorie a Partidului Comunist (bolșevic) al Uniunii Sovietice”, la punctul 5 din capitolul „Încheiere”. Iar dacă înainte unii membri de partid strigau că este necesară „lupta dirză” și împotriva unor astfel de tovarășii și cereau să li se dea „lovituri necruțătoare”, aceasta se explica, pe de o parte, prin aceea că ei nu-și dădeau bine seama împotriva cui luptă, iar pe de altă parte prin maniera lor de a recurge la cuvinte teribile pentru intimidarea altora. Această metodă de intimidare nu este bună față de nimeni, pentru că față de dușman o asemenea tactică nu este de nici un folos, iar față de tovarășii este numai dăunătoare. Tactica intimidării este mijlocul preferat al claselor exploatare, precum și al elementelor declasate; proletariatul însă nu are nevoie de asemenea mijloace. Proletariatul folosește numai o singură armă, cea mai ascuțită, cea mai eficientă: metoda științifică strict consecventă și pătrunsă de spirit combativ. Partidul comunist nu trăiește și nu propășește prin intimidare; el trăiește și propășește sprijinindu-se pe adevărul marxism-leninismului, pe tratarea conștiințioasă a lucrurilor, sprijinindu-se pe știință. Iar în ceea ce privește încercările de a obține stimă și situație cu ajutorul unor cuvinte teribile și al unei atitudini de îngrozire, aceasta este o

astfel de josnicie încît nici nu merită să vorbești de ea. Într-un cuvînt, orice instituție a noastră, atunci cînd adoptă o hotărîre oarecare sau dă indicații, orice tovarăș, atunci cînd scrie sau ține o cuvîntare, trebuie să se sprijine întotdeauna pe adevărul marxism-leninismului, trebuie să caute ca aceasta să servească cauza. Numai în acest fel se poate cuceri victoria revoluției; nici un alt mod de acțiune nu poate da ceva pozitiv, nu poate duce la ceva pozitiv.

Crima a treia: aruncarea de săgeți atunci cînd nu ai o țintă înaintea ta, lipsa de dorință de a ține seamă de ascultător sau de cititor.

Acum cîțiva ani am văzut la Ianan, pe zidul orașului, următorul afiș: „Muncitori și țărani, uniți-vă pentru cucerirea victoriei asupra cîmpitorilor japonezi!”. Conținutul acestui afiș nu-i rău de loc, dar în cuvîntul „gunjen” (muncitor) linia a doua a hieroglificei „gun” nu era trasă vertical, ci frîntă în două locuri. Dar hieroglifa „jen” din același cuvînt? În dreapta jos îi erau adăugate trei linii oblice. Se vede cît de colo că tovarășul care a scris afișul a învățat de la clasicii literaturii vechi. Dar de ce i-a trebuit să scrie astfel pe afișul din Ianan și încă în timpul războiului împotriva cîmpitorilor japonezi, aceasta nu se mai poate înțelege de loc. Probabil că a făcut legămînt să scrie în așa fel ca oamenii simpli să nu-l citească; altă explicație este greu de găsit. Dacă un comunist vrea cu adevărat să facă propagandă, el trebuie să țină seamă de oamenii cu care are de-a face, trebuie să se gîndească la cei care vor citi articolele lui și hieroglifile scrise de el, la cei care vor asculta cuvîntările și convorbirile lui. Dacă el nu ține seamă de acestea, înseamnă că a hotărît ferm să scrie în așa fel ca oamenii

să nu-l citească, să vorbească în așa fel ca oamenii să nu-l asculte. Mulți cred că ceea ce scriu și spun este pe înțelesul tuturor. În realitate însă nu-i de loc așa, pentru că ei scriu și vorbesc după scheme-șablon, și cine poate să-i mai înțeleagă! Proverbul „a cînta din lăută în fața bivolului“ exprimă luarea în deridere a aceluia în fața căruia se cîntă. Dar dacă noi vom interpreta acest proverb altfel, respectîndu-l pe acela în fața căruia se cîntă, muzicantul va fi cel ridicol: de ce zdrăngăne fără să țină seamă cine-l ascultă? Aceasta se referă îndeosebi la amatorii de scheme-șablon, care, avînd același dar de a cînta ca și cioara, vor totuși cu orice preț să meargă cu cîrii lor în masele populare. Dacă este adevărat că, zvîrlind săgeata, trebuie să ai o țintă înaintea ta, iar cîntînd din lăută trebuie să nu uiți de ascultători, cum de poți uita de cititori sau de ascultători atunci cînd scrii sau vorbești? Fiind în relații prietenești cu cineva, putem oare deveni prieteni apropiați dacă nu ne înțelegem unul pe altul, dacă nu știm ce are pe suflet celălalt? Dacă un om care face muncă de propagandist va flecări fără să-și cerceteze, fără să-și studieze, fără să-și cunoască auditoriul, propaganda făcută de el nu va da rezultate.

Crima a patra: limba searbădă a articolelor și a cuvîntărilor, care le face să semene cu un vagabond istovit, cu un „besan“⁴.

Indivizii pe care locuitorii Șanhaiului îi numesc „besani“ sînt tot atît de palizi și de slabi, produc o impresie tot atît de respingătoare ca și articolele și discursurile noastre construite după scheme-șablon. Cînd un articol sau un discurs este împestrițat cu unii și aceiași termeni, cînd el este scris într-o limbă școlărească și nu are nici un cuvînt viu, oare aceasta nu în-

seamnă că limba lui este searbădă, că tot aspectul lui este respingător ca un „besan”? Dacă cineva la vîrsta de şapte ani intră în şcoala elementară, ca adolescent intră în şcoala medie, iar la douăzeci şi ceva de ani absolvă un institut de învăţămînt superior, iar în tot acest timp nu intră niciodată în contact cu masele populare, nu trebuie să ne mirăm de sărăcia şi de primitivismul limbii lui. Dar noi sîntem revoluţionari, muncim pentru masele populare, şi nu vom putea face faţă acestei munci dacă nu vom învăţa de la popor limba lui. Avem mulţi tovarăşi care, îndeletnicindu-se cu muncă propagandistică, nu studiază limba. Propaganda lor este extrem de plictisitoare, sînt puţini la număr cei care citesc cu plăcere articolele lor, sînt puţini la număr cei care ascultă cu plăcere discursurile lor. Pentru ce trebuie să se studieze limba şi să se studieze deosebit de sîrguincios? Pentru că limba nu se învaţă din mers, pentru a o învăţa trebuie să depui multă trudă.

În primul rînd, trebuie să învăţăm limba de la popor. Vocabularul limbii populare este extrem de bogat şi de viu, oglindeşte viaţa reală. Foarte mulţi dintre noi nu cunosc cum trebuie limba, şi de aceea în articolele pe care le scriem şi în cuvîntările pe care le rostim nu găseşti fraze vii, puternice, care să meargă drept la ţintă; ele sînt moarte şi uscate ca mumiile, slabe şi dezgustătoare. Aceste articole şi cuvîntări seamănă cu „besanii”, şi nicidecum cu oamenii sănătoşi.

În al doilea rînd, trebuie să luăm din limbile străine ceea ce ne este necesar. Aceasta nu înseamnă că trebuie să înghesuiim cu forţa în limba noastră cuvinte şi figuri de stil din limbi străine sau să facem abuz de ele; aceasta înseamnă doar că trebuie să luăm din limbile

străine tot ce au mai bun, tot ce este potrivit pentru noi. Doar China nu se poate mulțumi cu vechiul ei vocabular ; în vocabularul nostru există de pe acum multe cuvinte pe care le-am luat din limbi străine. Iată, de pildă, noi spunem că astăzi s-au adunat aici cadrele noastre ; dar cuvîntul cadre a venit la noi de peste hotare. Trebuie să luăm din afară cît mai multe elemente noi, trebuie să luăm nu numai idei progresiste, dar și termeni și expresii noi.

În al treilea rînd, trebuie să mai învățăm ceea ce este viu în limba strămoșilor noștri. Noi nu am învățat limba cu destulă râvnă, și de aceea nu am folosit încă pînă acum pe deplin și rațional numeroase elemente care sînt încă viabile în limba strămoșilor noștri. Desigur că sîntem categoric împotriva folosirii vocabularului mort și a figurilor de stil moarte — aceasta este incontestabil —, dar trebuie să preluăm tot ce este bun, tot ce este folositor. Astăzi cei care sînt deosebit de puternic otrăviți de șabloanele strecurate în partid nu vor să-și ia asupra lor munca grea de a învăța ceea ce este folositor în limba maselor populare, în limba altor popoare, în limba strămoșilor noștri. Tocmai de aceea maselor populare nu le place propaganda seacă și incoloră pe care o fac acești oameni ; de altfel nici noi nu avem nevoie de asemenea propagandiști ca vai de ei. Ce este un propagandist ? Propagandist nu este numai profesorul, ziaristul, scriitorul sau pictorul. Propagandiști sînt și toate cadrele noastre. Așa, de pildă, deși comandanții nu au sarcina să adreseze chemări populației civile, ei stau înșă de vorbă cu ostașii, intră în contact cu populația. Ce-i asta dacă nu propagandă ? Din moment ce un om stă de vorbă cu cineva, el face prin aceasta propagandă,

şi fiecare om, dacă bineînţeles nu este mut, are întotdeauna ceva de spus altui om. Iată de ce tovarăşii noştri trebuie neapărat să înveţe să cunoască limba.

Crima a cincea : repartizarea mecanică a materialelor pe rubrici ca într-o veche farmacie chinezească.

Priviţi o farmacie chinezească : fiecare dulap al ei are o mulţime de sertăraşe şi pe fiecare sertăraş este lipită o etichetă cu denumirea unei doctorii — „leuştean“, „digitală“, „revent“, „sulfat de sodiu“ —, ce nu se găseşte acolo ! Şi iată că tovarăşii noştri au împrumutat o astfel de metodă. Dacă un om scrie un articol sau pregăteşte o cuvîntare, dacă scrie o carte sau pregăteşte un raport, el începe neapărat prin a construi o schemă cu rubrici, punînd întîi cifre romane, apoi cifre arabe, apoi o serie de semne ciclice *, apoi altă serie de semne ciclice, mai departe majuscule latine, după ele minuscule latine, iar după aceea vin alte semne, într-un cuvînt o mare mulţime de diferite semne ! Mulţumim strămoşilor noştri şi străinilor care au inventat atîtea semne diferite pentru noi, încît acum putem deschide fără nici o greutate o astfel de farmacie chinezească. Şi atunci articolul este împestrîţat cu aceste semne. Articolul nu pune o problemă, n-o analizează, n-o rezolvă, autorul nu spune cu ce este de acord, cu ce nu este de acord ; el umblă de colo-colo prin farmacia lui şi nu spune nimic în fond. Nu vreau să spun că nu avem voie să ne servim de semnele ciclice şi de alte semne ; vreau să arăt doar că aici însăşi metoda de abordare a problemei este greşită. Această

* Se numesc semne ciclice nişte semne hieroglifice speciale, care erau întrebuinţate din cele mai vechi timpuri în calendaristică pentru notarea cadranelor busolei, precum şi a părţilor unei lucrări etc.

metodă a „vechii farmacii chinezești“, pentru care se pasionează atît de mult numeroși tovarăși, este în fond metoda cea mai primitivă, cea mai naivă, cea mai vulgară. Această metodă este o metodă formalistă, care clasifică obiectele și fenomenele după caracteristicile lor exterioare, și nu după legătura lor lăuntrică. Articolul, cuvîntarea sau raportul se construiesc numai pe baza caracteristicilor exterioare ale obiectelor și fenomenelor luate dintr-un morman întreg de noțiuni între care nu există nici un fel de legătură lăuntrică. Folosind o astfel de metodă, omul se distrează singur amestecînd noțiunile și poate să atragă și pe alții la acest joc, și atunci oamenii nu-și vor mai bate capul să chibzuiască problemele, nu se vor mai gîndi la esența unui obiect sau a unui fenomen : ei se vor mulțumi să aranjeze fenomenele pe sertărașe.

Ce este o problemă ? Problema este o contradicție într-un fenomen. Acolo unde există o contradicție nerizolvată, există și o problemă. Intrucît există o problemă, omul trebuie să adopte o latură și să ia atitudine împotriva celeilalte laturi, prin urmare să pună problema. Punînd o problemă, trebuie mai întîi să se cerceteze și să se studieze în linii generale cele două laturi principale ale ei, cu alte cuvinte cele două laturi ale contradicției respective, și abia atunci se va putea înțelege în ce constă caracterul contradicției. Acesta este procesul de lămurire a problemei. Prin cercetare și studiere în linii generale se poate lămuri o problemă, se poate pune o problemă, dar ea nu poate fi rezolvată. Pentru rezolvarea problemei mai este nevoie de cercetarea și studierea ei sistematică și minuțioasă. Acesta este procesul analizei. Și la punerea problemei trebuie să se

recurgă la analiză, pentru că altfel, în îngrămădirea haotică de fenomene, nu se izbuteşte să se vadă în ce constă problema, adică în ce se ascunde contradicţia. Dar, vorbind despre procesul analizei, mă gândesc la o analiză sistematică, adîncă. Se întîmplă adeseori că o problemă este pusă, dar nu poate fi rezolvată, tocmai pentru că legătura lăuntrică dintre obiecte şi fenomene n-a fost încă lămurită, tocmai pentru că problema n-a fost încă supusă unui astfel de proces de analiză sistematică, minuţioasă, şi de aceea nu s-a format încă o idee completă despre problemă, nu se poate încă sintetiza şi, prin urmare, nu se poate rezolva cum se cuvine problema. Într-un articol şi într-o cuvîntare, dacă ele au o mare însemnătate şi au un caracter care indică linia, trebuie să fie pusă întotdeauna o anumită problemă, iar după aceea această problemă trebuie să fie supusă analizei; pe urmă trebuie făcută o sinteză, trebuie arătat caracterul problemei şi dată metoda pentru rezolvarea ei. Aceasta întrece puterile metodei formaliste. Intrucît metoda formalistă naivă, primitivă, vulgară, care nu cere să-ţi baţi capul, este foarte răspîndită în partidul nostru, noi trebuie s-o demascăm. Abia atunci vom izbuti să facem ca toţi tovarăşii noştri să înveţe să folosească metoda marxistă în abordarea problemelor, în punerea, analizarea şi rezolvarea lor, abia atunci va putea fi desăvîrşită cu succes munca pe care o desfăşurăm, abia atunci cauza revoluţiei noastre va putea învinge.

Crima a şasea: o atitudine lipsită de răspundere, care aduce rău cititorilor şi ascultătorilor.

Tot ce am arătat mai sus este rodul, pe de o parte, al lipsei de maturitate, iar pe de altă parte al lipsei sim-

țului de răspundere. Să luăm, de pildă, spălatul. Toți ne spălăm zilnic, mulți dintre noi chiar de mai multe ori pe zi, iar după ce ne spălăm, ne mai uităm și în oglindă, cercetăm și studiem dacă totul e în regulă. (*Ilaritate generală*). Judecați și voi la ce înălțime este aici simțul răspunderii! Așadar, atunci când scriem sau rostim o cuvîntare, n-ar fi rău să simțim măcar o răspundere ca aceea pe care o simțim cînd ne spălăm. Nu te duce printre oameni cu ceea ce nu merită să fie arătat. Ține minte că cuvîntarea ta trebuie să exercite o influență asupra ideilor și acțiunilor altor oameni. S-a întîmplat, să zicem, că din cine știe ce motiv nu te-ai spălat o zi, două — ceea ce, firește, este rău —, iar după ce te-ai spălat, fața ta a mai rămas ici-colo murdară. Aceasta este, bineînțeles, urît, dar nu face mare rău nimănui. Cu cuvîntările și cu articolele însă lucrurile se prezintă cu totul altfel: ele sînt doar destinate să exercite influență asupra altora. Totuși unii tovarăși au tocmai în această chestiune o atitudine de nepăsare, nu-și dau seama de ceea ce este mai important în viață. Mulți tovarăși, atunci cînd scriu sau vorbesc, își permit să nu studieze problema din timp, să socotească că merge și fără o pregătire prealabilă. După ce scriu un articol, ei nu se mai ostenesc să-l recitească încă o dată (așa cum, să zicem, se uită în oglindă după ce s-au spălat), ci-l publică numaidecît. Urmarea este că de cele mai multe ori se întîmplă ca în proverb: „A dat drumul condeiului și au ieșit o mie de cuvinte, dar s-a depărtat cu mii de li de temă“. Te uiți, — parcă ar fi scris de un om talentat, dar ceea ce-i scris pricinuiește în fond numai pagubă. Trebuie să se pună capăt unui astfel de prost obicei, unei astfel de atitudini lipsite de răspundere.

Crima a şaptea : otrava ar putea să se răspîndească asupra întregului partid şi să frîneze revoluţia. Crima a opta : răspîndirea acestei otrăvi ar putea să ducă ţara şi poporul la totală pieire. Cele două puncte de la urmă se înţeleg de la sine, şi nu este cazul să vorbim mult despre ele. Cu alte cuvinte, dacă nu lichidăm şabloanele în partid, dacă le dăm posibilitatea să se dezvolte nestîngherit, aceasta ar putea să aibă urmări extrem de grave şi triste. În şabloane se ascunde otrava subiectivismului şi sectarismului, şi dacă această otravă se va răspîndi, ea va duce la pieire partidul şi ţara întreagă.

Cele opt puncte expuse mai sus sînt actul nostru de acuzare împotriva schemelor-şablon în literatura de partid.

Schemele-şablon nu numai că nu contribuie la manifestarea spiritului revoluţionar, dar, dimpotrivă, pot foarte uşor să-l înăbuşe. Pentru dezvoltarea spiritului revoluţionar trebuie să punem la o parte şabloanele şi să ne servim în literatura de partid de stilul marxist-leninist viu, proaspăt şi energic. Acest stil există la noi de mult, dar nu s-a întărit şi nu s-a răspîndit încă pretutindeni. Cînd vom lichida şabloanele străine, cînd vom lichida şabloanele în literatura de partid, noul stil va putea să se afirme definitiv în literatura de partid şi să se răspîndească pretutindeni, iar cauza revoluţiei pe care o înfăptuieşte partidul va merge mai repede înainte.

Există şabloane nu numai în articole şi în cuvîntări, ci şi în practica ţinerii adunărilor noastre : „Întîi — deschiderea adunării, al doilea — raportul, al treilea — discuţii, al patrulea — cuvînt de închidere, al cincilea — închiderea adunării“. Nu se procedează oare după un şablon atunci cînd la toate adunările, mari şi mici,

se respectă riguros această ordine stereotipă? Iar cînd la o adunare se ține un raport, de cele mai multe ori el este construit în felul următor: întâi — situația internațională, al doilea — situația internă, al treilea — situația în Regiunea de graniță, al patrulea — situația în sectorul respectiv. De obicei adunarea ține de dimineață pînă seara; chiar și cei care n-au ce spune socot de datoria lor să ia cuvîntul: altfel, ce-o să zică oamenii. Așadar, n-ar trebui să lichidăm și obiceiul de a ne crampona de formele vechi, înțepenite, de obiceiurile vechi fără să ținem seamă de situația reală?

Acum multă lume luptă pentru o reorganizare pe baze naționale, științifice, pentru cotitura spre mase, și aceasta este foarte bine. Dar prin această reorganizare trebuie să înțelegem o reorganizare *totală*, o reorganizare din cap pînă-n picioare. Unii n-au făcut încă nici *lucruri mici*, dar fac zgomot în jurul reorganizării *totale*! Aș sfătui pe acești tovarăși să înceapă cu *lucruri mici* și abia după aceea să se apuce de *reorganizarea totală*. Altminteri ei nu vor mai scăpa de dogmatism și de schemele-șablon și va rezulta, după cum se spune, „multă vrere, dar puțină putere“, adică nu vor avea nici un fel de succes. O deosebită prudență trebuie să manifeste cel care vorbește mereu despre cotitura spre mase, dar în fapt se delimitează de mase: îl întâlnește o dată pe stradă un oarecare om simplu și-i spune: „Ascultă, stimabile, ia arată-mi, te rog, și mie cum te-ai reorganizat?“. Și atunci iată-l strins cu ușa. Cel care luptă nu numai cu vorba pentru cotitura spre mase, ci vrea să se schimbe cu adevărat, trebuie să învețe serios de la oamenii simpli. Altfel nu va ieși nimic din această reorganizare. Unii țipă în fiecare zi cît îi ține

gura despre întoarcerea cu faţa spre mase, dar nu sînt în stare să lege două cuvinte în limba lor maternă. Deci un astfel de om nici nu are de gînd să înveţe de la oamenii simpli; în practică el vrea să stea, ca şi înainte, cu spatele la mase.

Astăzi li s-a împărţit celor prezenţi aici broşura „Îndreptar de propagandă“. Ea conţine patru documente. Recomand cu căldură tovarăşilor să le citească, şi nu o singură dată.

Primul document reprezintă extrase din „Cursul scurt de istorie a Partidului Comunist (bolşevic) al Uniunii Sovietice“ în care se spune cum ducea Lenin munca de propagandă. Într-unul din aceste extrase se arată cum scria Lenin manifestele: „Sub conducerea lui Lenin, «Uniunea de luptă pentru eliberarea clasei muncitoare» din Petersburg fu prima care începu să realizeze în Rusia *unirea socialismului cu mişcarea muncitorească*. Cu prilejul izbucnirii unei greve la vreo fabrică, «Uniunea de luptă», care cunoştea bine, prin membrii cercurilor ei, situaţia din întreprinderi, acţiona imediat, scoţînd manifeste şi proclamaţii socialiste. Aceste manifeste demascau asuprirea muncitorilor de către fabricanţi, explicau modul în care trebuie să lupte muncitorii pentru interesele lor, expuneau revendicările muncitorilor. Manifestele spuneau tot adevărul despre plăgile capitalismului, despre viaţa mizeră a muncitorilor, despre munca lor peste măsură de grea de 12—14 ore pe zi, despre lipsa lor de drepturi. Tot ele prezentau şi revendicările politice corespunzătoare“.

Observaţi: „Care cunoştea bine“! „Spuneau tot adevărul“!

„La sfârșitul anului 1894, Lenin scrisese, în colaborare cu muncitorul Babușkin, primul manifest agitatoric de acest fel și un apel adresat muncitorilor greviști de la uzina Semeannikov din Petersburg“.

După cum vedeți, și un manifest trebuie scris după ce te sfătuiești cu un tovarăș care cunoaște bine situația. Lenin scria și lucra tocmai pe baza cercetării și studierii situației.

„Fiecare din aceste manifeste ridica foarte mult moralul muncitorilor. Aceștia își dădeau seama că sînt ajutați și apărați de socialiști“⁵.

Sîntem noi de acord cu Lenin ? Dacă sîntem de acord, înseamnă că trebuie să lucrăm în mod leninist, fără vorbărie deșartă și nesfîrșită și fără perorații lipsite de obiect, să nu aruncăm săgeți fără a avea o țintă înaintea noastră, să nu uităm de cititori sau de auditori, să nu ne credem infailibili, să nu ne lăudăm, într-un cuvînt trebuie să lucrăm așa cum a lucrat Lenin.

Al doilea document reprezintă extrase din raportul lui G. Dimitrov la Congresul al VII-lea al Internaționalei Comuniste. Ce a spus Dimitrov ? El a spus : „Trebuie să învățăm să vorbim cu masele nu pe limba formulelor din cărți, ci pe limba luptătorilor pentru cauza maselor, la care fiecare cuvînt, fiecare idee oglindește gîndurile și starea de spirit a milioaneilor de oameni“.

„...*Insușirea hotărîrilor noastre de către mase este imposibilă dacă nu vom învăța să vorbim o limbă pe înțelesul maselor.* Nu întotdeauna știm să vorbim simplu, concret, cu imagini apropiate și pe înțelesul maselor. Tot nu știm să renunțăm la formulele învățate pe de rost și abstracte. Într-adevăr, citiți cu atenție manifestele, ziarele, rezoluțiile și tezele noastre, și veți

vedea că sînt adeseori scrise într-o astfel de limbă, sînt expuse atît de greoi, încît cu greu pot fi înţelese chiar şi de activiştii partidelor noastre, darmite de muncitorii de rînd“.

Ce-i aceasta? Oare aceasta nu se referă de-a dreptul la lipsurile noastre? E adevărat că şabloanele există nu numai la noi, ele există şi peste hotare. Aceasta e o boală, ca să zicem aşa, răspîndită (*ilaritate*), dar trebuie totuşi să ne vindecăm de ea cît mai repede, urmînd indicaţiile tovarăşului Dimitrov.

„Fiecare din noi trebuie să-şi însuşească ferm, ca o lege, ca o lege bolşevică, următoarea regulă elementară:

Cînd scrii sau vorbeşti, trebuie să te gîndeşti întotdeauna la muncitorul de rînd care trebuie să te înţeleagă, să creadă în chemarea ta şi să fie gata să te urmeze! Trebuie să te gîndeşti la acela pentru care scrii şi căruia îi vorbeşti“⁶.

Iată reţeta pe care ne-a dat-o Internaţionala Comunistă pentru tratarea bolii, şi noi trebuie să respectăm cu stricteţe această reţetă. Această reţetă să ne slujească drept *regulă!*

Al treilea document a fost luat din operele complete ale lui Lu Sin. Aceasta este scrisoarea de răspuns a lui Lu Sin către redacţia revistei „Beidou tşaci“⁷, scrisoare în care el arată cum trebuie să se scrie. Ce spune el? El formulează opt reguli pe care trebuie să le respecti cînd scrii. Voi cita unele din ele.

Regula întâi: „Să pătrunzi în fiecare fenomen, să observi cît mai mult şi să nu scrii după prima impresie“.

Aici se spune „să pătrunzi în fiecare fenomen“, şi nu numai într-un singur fenomen oarecare sau în jumătate dintr-însul. Aici se spune „să observi cît mai mult“, şi

nu să arunci doar o privire fugitivă, cu un singur ochi sau chiar cu jumătate de ochi. Dar cum procedăm noi? Nu procedăm noi tocmai pe dos? Oare nu scriem noi după prima impresie?

Regula a doua: „Să nu scriem cu de-a sila atunci când nu ne vine să scriem“.

Dar cum procedăm noi? Nu ne străduim noi din răspuțeri să scriem cît mai mult, chiar și atunci cînd n-avem absolut nimic în cap? A pune mîna pe condei și a te chinui să scrii fără să cercetezi, fără să studiezi înseamnă a nu avea simțul răspunderii.

Regula a patra: „Cele scrise trebuie recitite cel puțin de două ori și cel ce scrie trebuie să-și impună să elimine fără cruțare cuvintele, frazele, alineate întregi care pot lipsi. E mai bine să fie comprimat la proporțiile unei schițe un material care ar fi bun pentru o nuvelă, decît să se scrie cu de-a sila o nuvelă dintr-un material bun numai pentru o schiță“.

Confucius sfătuia „să chibzuiești de două ori“⁸, iar Han Iui spunea: „succesul a ceea ce e de înfăptuit stă în chibzuire“⁹. Așa se spunea în vechime. Realitatea noastră e însă mult mai complexă. Sînt lucruri pe care nu ajunge să le chibzuiești nici chiar de trei sau de patru ori. Lu Sin sfătuiește „să recitești cel puțin de două ori“. Dar cel mai mult de cîte ori? El n-a spus-o, dar eu cred că nu-i păcat să recitești un articol de răspundere de zece ori și chiar de mai multe ori, să-l redactezi cum trebuie și abia după aceea să-l publici. Un articol este o oglindire a realității obiective, iar realitatea este complexă și foarte variată, încît ea nu poate fi just oglindită decît dacă este studiată din toate punctele de vedere. A manifesta în această privință superficialitate și negli-

jență înseamnă a nu avea nici măcar o elementară idee despre felul cum trebuie să se scrie.

Regula a șasea : „Să nu născocești epitete pe care nu le înțelege nimeni afară de cel care le-a scris“.

Noi „născocim“ prea multe, și de înțeles „nu le înțelege nimeni“. Frazele se întind pînă la 40—50 de cuvinte fiecare și în ele sînt îngrămădite „epitete pe care nu le înțelege nimeni“. Mulți jură în toate chipurile pe Lu Sin, dar merg împotriva lui !

Ultimul document este o teză expusă la plenara a șasea a celui de-al șaselea Comitet Central al P.C.C., cu privire la darea unei forme naționale propagandei noastre. La plenara a șasea, care a avut loc în 1938, noi am spus : „Dacă... vor trata marxismul fără să țină seamă de particularitățile Chinei, acesta va fi un marxism abstract, golit de conținut“ *. Aceasta înseamnă că este necesar să ducem luptă împotriva vorbăriei goale despre marxism ; un comunist care trăiește în China trebuie să studieze marxismul în strînsă legătură cu practica revoluției chineze.

„Trebuie să terminăm cu șabloanele străine și să ne ocupăm mai puțin cu perorații goale și abstracte. Trebuie să dăm dogmatismul la arhivă și să ne însușim stilul chinezesc și maniera chinezească vie și proaspătă, care desfată urechea și încîntă ochiul poporului chinez. Rupearea conținutului internațional de forma națională este inerentă oamenilor care nu înțeleg nimic din internaționalism. În ceea ce ne privește, noi sîntem pentru o strînsă îmbinare a acestor două elemente. În această problemă

* Vezi lucrarea „Locul Partidului Comunist Chinez în războiul național“, volumul 2 al ediției de față, pag. 367.

avem greșeli serioase, pe care trebuie să le lichidăm în mod hotărît” *.

Aici se spune că trebuie să terminăm cu șabloanele străine, dar unii tovarăși tot le mai cultivă în practică; aici se spune să renunțăm la perorații goale și abstracte, dar unii tovarăși se străduiesc să flecărească și mai mult; aici se spune să dăm dogmatismul la arhivă, dar unii tovarăși vor să-l scoată iarăși de la arhivă. Într-un cuvânt, mulți mai trec cu vederea directivele care rezultă din raportul aprobat de plenara a șasea a C.C. al Partidului Comunist Chinez și, probabil, acționează conștient împotriva acestor directive.

Comitetul Central a adoptat o hotărîre cu privire la necesitatea lichidării totale a unor fenomene ca schemele-șablon în partid și dogmatismul, și tocmai de aceea am vorbit astăzi atît de mult despre aceasta. Sper, tovarăși, că fiecare dintre voi se va gîndi la cele ce am spus, va analiza aceasta și se va verifica pe sine însuși. Fiecare dintre voi să se analizeze bine pe el însuși, să stea de vorbă cu prietenii apropiați și cu tovarășii din jurul său despre concluzia la care a ajuns și atunci se va elibera o dată pentru totdeauna de cusururile sale.

ADNOTĂRI

- 1 Lupta împotriva șabloanelor vechi și noi trece ca un fir roșu prin opera lui Lu Sin. În articolul „Prea din cale-afară”, din culegerea „Libertate falsă”, Lu Sin scria: „Stilul șablon al lucrărilor cu opt termeni este un produs al prostiei. În primul rînd, vechii funcționari-examinatori nu voiau să-și obosească capetele — iar capetele lor erau de cele mai multe ori tari — cu controlul lucrărilor de examen. Neavînd un anumit standard, le era greu să se orienteze în expunerea pe care o făceau

* Vezi op. cit., pag. 367.

cei care erau examinați asupra poveștelor înțelepților antici, în arhitectonica lucrării și în metodele stilistice ale autorului. De aceea ei au introdus împărțirea în opt termeni drept calupod obligatoriu pentru scrierea lucrărilor și măsurau fiecare lucrare cu acest etalon; astfel le-a fost ușor «să cîntărească» lucrarea, putînd să-și dea seama dintr-o privire cît făcea ea. În al doilea rînd, chiar și cei examinați erau scutiți de muncă și de bătaie de cap de prisos. Asemenea șabloane, fie ele noi sau vechi, trebuie lichidate în întregime“. Șabloanele străine erau cultivate după „mișcarea de la 4 mai“ de către intelectualii burghezi și mic-burghezi mărginiți. Tot prin eforturile lor, aceste șabloane s-au răspindit și au circulat vreme îndelungată printre militanții pe tărîmul culturii revoluționare. Lu Sin s-a ridicat în multe lucrări ale sale împotriva șabloanelor străine în cultura revoluționară. Condamnînd aceste șabloane străine, el spunea: „Șabloanele, fie ele vechi sau noi, trebuie lichidate în întregime... De pildă, dacă cineva nu știe decît «să înjure», «să intimideze» și chiar «să pronunțe verdicte», dar nu vrea să folosească concret și în concordanță cu cerințele realității formulele elaborate de știință pentru explicarea noilor fapte și fenomene de zi cu zi, mărginindu-se la copierea de formule gata date și la aplicarea lor la toate faptele de orice fel, fără discernămint, — el procedează de asemenea după șablon“ (vezi scrisoarea de răspuns adresată lui Ciu Siu-sia, anexată la sus-menționatul articol).

- 2 Vezi adnotarea 37 la lucrarea „Problemele strategice ale războiului revoluționar din China“ din volumul 1 al ediției de față.
- 3 Titlul uneia din lucrările lui Lu Sin. A fost scrisă în 1932 și face parte din culegerea „Cîntece nordice în maniera sudică“. Vezi Lu Sin, Opere, vol. 5.
- 4 Cei din Șanghai numesc „besan“ pe vagabonzii care nu muncesc, ci trăiesc din cerșit și furt.
- 5 „Cursul scurt de istorie a Partidului Comunist (bolșevic) al Uniunii Sovietice“, capitolul I, paragraful 3 (pag. 18—19 [vezi și „Cursul scurt de istorie a Partidului Comunist (bolșevic) al Uniunii Sovietice“, E.S.P.L.P. 1955, ediția a III-a, pag. 28]. — *Nota Red.*).

- 6 Vezi cuvîntul de încheiere al lui G. Dimitrov la Congresul al VII-lea al Internaționalei Comuniste (G. Dimitrov, „În luptă pentru un front unic împotriva fascismului și a războiului”, Editura partidului de pe lingă C.C. al P.C. (b) al U.R.S.S., 1937, pag. 67, 80, 82. — *Nota Red.*).
- 7 Revista lunară „Beidou țzaci” („Carul mare”) a fost editată de Liga scriitorilor de stînga din China în anii 1931—1932. Articolul lui Lu Sin „Răspuns redacției revistei «Beidou țzaci»” a fost publicat în culegerea „Unul care gîndește altfel”. Vezi Lu Sin, Opere, vol. 4.
- 8 „Luniui” — una din cele „Patru cărți” ale lui Confucius.
- 9 Han Iui (secolele al VIII-lea și al IX-lea) — eminent scriitor din epoca dinastiei Tan. În lucrarea sa „Introducere în știință”, el a scris: „Succesul a ceea ce e de înfăptuit stă în chibzuire, nereușita stă în lipsa de chibzuire”.

**CUVÎNTĂRI ROSTITE
LA CONSFĂȚUIREA DIN IANAN
ASUPRA PROBLEMELOR LITERATURII
ȘI ARTEI**

(Mai 1942)

THE
LIBRARY OF THE
MUSEUM OF NATURAL HISTORY
AT
THE AMERICAN MUSEUM OF NATURAL HISTORY
NEW YORK

CUVÎNT INTRODUCTIV

(2 mai 1942)

Tovarăși ! V-am invitat astăzi la consfătuire pentru a avea un schimb de păreri asupra legăturii dintre munca pe tărîmul literaturii și artei și munca revoluționară generală, pentru a asigura dezvoltarea justă a literaturii revoluționare și a artei revoluționare, pentru a asigura întregii noastre munci revoluționare un ajutor și mai rodnic din partea literaturii revoluționare și a artei revoluționare și a contribui prin aceasta la zdrobirea dușmanului nostru național și la rezolvarea cu succes a sarcinii eliberării noastre naționale.

Noi ducem pe diferite fronturi lupta pentru eliberarea poporului chinez, o ducem cu pana și cu baioneta, adică pe frontul culturii și pe frontul operațiilor militare. Pentru a învinge dușmanul, trebuie să ne sprijinim în primul rînd pe armata care are arma în mîină. Dar numai această armată nu ne ajunge : mai avem nevoie de o armată a culturii, o armată fără de care nu se pot strînge rîndurile noastre și nu se poate obține victoria asupra dușmanului. De la „mișcarea de la 4 mai“ s-a format în China o asemenea armată a culturii și ea a acordat ajutor revoluției chineze, limitînd treptat sfera de influență și subminînd forțele culturii feudale chineze și ale culturii compradore, care slujește pe agresorii imperialiști. Reacțiunii chineze

nu-i mai rămîne acum, în tendința ei de a opune rezistență noii culturi, decît, ca să spunem așa, „să răspundă calității prin cantitate“. Cu alte cuvinte, reacționarii au mulți bani și, nefiind în stare să dea ceva bun, se dau peste cap să dea cît mai mult.

De la „mișcarea de la 4 mai“ încoace, literatura și arta au devenit un sector extrem de important al frontului cultural și ele obțin mari succese. Mișcarea pentru o literatură și o artă revoluționară s-a dezvoltat foarte mult în perioada războiului civil de zece ani. Orientarea generală a acestei mișcări coincidea cu scopurile războiului revoluționar, dar în munca practică ele nu erau strîns legate între ele, deoarece reacțiunea izolase cele două armate frățești una de alta. Din clipa începerii războiului împotriva cōtropicitorilor japonezi, tot mai mulți oameni de litere și de artă revoluționară au început să sosească în Ianan și pe teritoriul altor baze de sprijin ale împotrivrării față de cōtropicitori. Aceasta este foarte bine. Dar numai prin simpla lor venire pe teritoriul bazelor de sprijin ei nu s-au contopit încă în întregime cu masele populare ale acestor baze. Or, dacă vrem ca munca noastră revoluționară să progreseze, această contopire este neapărat necesară. Consfătuirea pe care o deschidem astăzi trebuie să ne ajute să transformăm cu adevărat literatura și arta în parte integrantă a mecanismului general al revoluției, într-un mijloc puternic de unire și de educare a poporului, într-o armă puternică cu care vom lovi în dușman pînă la distrugerea lui, într-un mijloc care să ajute poporul în lupta lui unită împotriva dușmanului. Ce probleme trebuie să rezolvăm pentru a atinge acest scop? Eu cred că trebuie să rezolvăm problemele referitoare la poziția oamenilor de litere și de artă, la atitu-

dinea lor față de fenomenele vieții, la obiectul activității lor, la munca lor și la studiul lor.

Problema poziției. Noi stăm pe pozițiile proletariatu-
lui și ale maselor largi populare. Pentru un comunist,
aceasta înseamnă că el trebuie să stea pe pozițiile parti-
dului, pe pozițiile partinității și ale fidelității față de
politica partidului. Există oare la oamenii noștri de litere
și de artă greșeli și imprecizii în înțelegerea acestei pro-
bleme? După mine, există, și mulți tovarăși se abat
adeseori de pe poziția noastră justă.

Problema atitudinii față de fenomenele vieții. Poziția
determină și o atitudine concretă față de diferitele feno-
mene concrete. De pildă : ce trebuie să facem — să pro-
slăvim sau să demascăm ? Aceasta depinde de atitudinea
noastră față de fenomene. Ce trebuie să facem așadar ?
Eu aș spune că trebuie să facem și una și alta, în funcție
de omul cu care avem de-a face. Există trei categorii de
oameni : dușmanii noștri, aliații noștri din frontul unic
și oamenii din lagărul nostru, adică masele populare și
avangarda lor. Față de fiecare din aceste trei categorii
de oameni trebuie să avem o atitudine diferită. Față de
dușmanii noștri — imperialiștii japonezi și toți dușmanii
poporului — sarcina celor care lucrează pe tărîmul lite-
raturii și artei revoluționare este de a demasca atrocită-
țile și minciunile lor, de a arăta inevitabilitatea înfrîngerii
lor, de a însuflă armata și poporul, care s-au ridicat îm-
potriva cotropitorilor japonezi, la luptă unită, la zdrobi-
rea hotărîtă a dușmanului. În ceea ce îi privește pe dife-
riții noștri aliați din frontul unic, trebuie să ne unim cu
ei și trebuie să-i și criticăm, însă unirea cu diferiții aliați
și critica adresată lor trebuie să fie realizate în măsură
diferită. Noi aprobăm eforturile lor în războiul împotriva

cotropitorilor japonezi, lăudăm realizările lor, dacă le au, dar trebuie să-i criticăm dacă nu sînt activi în război, trebuie să luptăm cu hotărîre cu aceia dintre ei care se ridică împotriva partidului comunist, împotriva poporului, cu aceia care pe zi ce trece se rostogolesc tot mai mult pe calea reacţiunii. În ceea ce priveşte însă masele populare, noi trebuie, fireşte, să proslăvim munca şi lupta lor, să proslăvim armata poporului, partidul poporului. Masele populare au şi ele lipsurile lor ; în rîndurile proletariatului mai sînt încă destui oameni care au păstrat ideologia mic-burgheză ; ţăranii şi mica burghezie orăşenească au concepţii înapoiate, şi toate acestea îi împovărează în luptă. Noi trebuie să-i educăm cu răbdare în cursul unei perioade îndelungate, să-i ajutăm să-şi scuture de pe umeri această povară, să-i ajutăm să lupte împotriva lipsurilor şi greşelilor lor ca să poată merge repede înainte. În procesul luptei, ei s-au şi schimbat sau se schimbă, şi literatura şi arta noastră trebuie să reflecte procesul acestei schimbări. Dacă bineînţeles ei nu perseverează în greşelile lor, noi nu trebuie, bazîndu-ne pe observaţii unilaterale, să-i luăm în zeflema şi cu atît mai puţin să avem faţă de ei o atitudine ostilă — aceasta ar fi o greşeală. Ceea ce scriem trebuie să contribuie la unirea lor şi la mersul lor înainte, trebuie să ajute masele populare să-şi continue toţi laolaltă lupta, trebuie să le ajute să scape de tot ce este înapoiat şi să dezvolte în ele tot ce este revoluţionar, şi nicidecum invers.

Problema obiectului muncii noastre, adică problema pe cine anume trebuie să slujească operele de literatură şi artă. În Regiunea de graniţă Şensi — Gansu — Ninsia şi pe teritoriul bazelor de sprijin pentru împotrivirea din China de nord şi centrală, această problemă se pune cu

totul altfel decît în regiunile de sub dominația gomindanistă, și cu atît mai mult diferit de felul cum se punea la Șanghai înainte de începutul războiului împotriva cotropitorilor japonezi. În perioada Șanghaiului, principalul public al literaturii și al artei revoluționare era o anumită parte a studenților, a funcționarilor și a lucrătorilor de la instituțiile comerciale; în regiunile de sub dominația gomindanistă, după ce a început războiul, acest cerc s-a lărgit întrucîtva, dar în fond au rămas aceiași oameni pentru că acolo guvernul izolează pe muncitori, țărani și soldați de literatura și arta revoluționară. Cu totul altele sînt condițiile pe care le avem pe teritoriul bazelor noastre de sprijin. Aici publicul literaturii și al artei sînt muncitorii, țăranii, soldații și activul nostru revoluționar. Pe teritoriul bazelor mai sînt și studenți, dar ei sînt cu totul diferiți de studenții de tip vechi. Studenții sînt activul nostru venit să învețe sau viitorul nostru activ. Activiștii noștri, ostașii din unitățile militare, muncitorii din fabrici și uzine, țăranii de la sate care au învățat carte vor să citească o carte, un ziar; dar și cei neștiutori de carte vor să vadă spectacole, să se bucure văzînd picturi, să cînte cîntece, să asculte muzică. Ei sînt publicul literaturii și artei noastre. Să luăm, de pildă, pe activiștii noștri: să nu credeți că sînt puțini; sînt mult mai mulți decît cititorii oricărei cărți care apare în regiunile de sub dominația gomindanistă. Acolo tirajul unei cărți nu depășește de obicei două mii de exemplare; chiar cînd apar trei ediții, tirajul este numai de șase mii de exemplare. Efectivul activului nostru pe teritoriile bazelor de sprijin poate fi apreciat după faptul că numai în Ianan sînt peste zece mii de activiști care pot citi cărți. Mai trebuie ținut seamă că mulți dintre acești activiști sînt revoluționari

încercați, căliți. Ei au venit aici din diferitele colțuri ale țării și vor pleca la lucru în diferite locuri. De aceea munca educativă în rîndurile acestor oameni are o foarte mare însemnătate. Oamenii noștri de litere și de artă trebuie să muncească pentru ei așa cum se cuvine.

Intrucît operele literare și de artă sînt destinate muncitorilor, țăranilor, soldaților și activului lor, se naște nevoia de a-i cunoaște și de a-i înțelege bine pe acești oameni. Dar pentru a-i cunoaște și a-i înțelege bine, pentru a studia și a înțelege faptele și oamenii din organele de partid și din organele puterii, faptele și oamenii de la sate, din fabrici și uzine, din armata a 8-a și din Noua armată a 4-a, trebuie desfășurată o foarte serioasă muncă. Oamenii noștri de litere și de artă trebuie să se preocupe, firește, de creația artistică, dar sarcina aceasta — de a cunoaște bine și de a înțelege oamenii — ei trebuie să o pună pe primul plan. Cum stăteau în această privință lucrurile cu oamenii noștri de litere și de artă pînă acum? Eu spun că ceea ce îi caracteriza era necunoașterea, lipsa de înțelegere, că erau asemenea „eroului care nu găsește nicăieri loc pentru a-și arăta vitejia“. Spunînd „necunoaștere“, mă refer la faptul că ei nu cunosc oamenii. Oamenii de litere și de artă nu cunosc, ba uneori n-au nici cea mai mică idee despre aceia pe care-i zugrăvesc, pentru care creează operele lor. Oamenii noștri de litere și de artă nu cunosc muncitorii, nu cunosc țăranii, nu cunosc soldații, nu cunosc activul lor. Spunînd „lipsă de înțelegere“, mă refer la faptul că ei nu înțeleg limba poporului. Ei nu cunosc ca lumea limba bogată și vie a maselor populare. Rupți de mase, ducînd o viață deșartă, lipsită de conținut, mulți oameni de litere și de artă nu cunosc ca lumea limba populară, și de aceea ei scriu

operele lor într-o limbă incoloră, întrebuițind adeseori cuvinte și expresii sucite, născocite de ei și care se deosebesc mult de limba poporului. Multor tovarăși le place să vorbească despre întoarcerea cu fața spre mase. Dar ce înseamnă aceasta ? Aceasta înseamnă că ideile și sentimentele oamenilor noștri de litere și de artă trebuie să se contopească într-un singur tot cu ideile și sentimentele maselor largi ale muncitorilor, țăranilor și soldaților. Pentru aceasta însă ei trebuie să învețe cum se cuvine limba maselor, căci dacă nici limba maselor n-o înțelegi în întregime, apoi despre ce fel de creație artistică mai poate fi vorba ? Spunînd că ei seamănă cu „eroul care nu găsește nicăieri loc pentru a-și arăta vitejia“, am în vedere că masele nu se entuziasmează atunci cînd li se servește un talmeș-balmeș de „idei înalte“ și că cu cît mai mult se străduiesc acești oameni de litere și de artă să scoată în relief față de mase meritele lor, cu cît mai mult se cred „eroi“, cu cît mai mult caută să impună maselor talmeș-balmeșul lor de „idei“, cu atît mai puțin găsesc în rîndurile maselor amatori pentru aceste „idei“. Dacă vrei ca masele să te înțeleagă, trebuie să te contopești cu ele într-un singur tot, dar pentru aceasta trebuie să găsești în tine hotărîrea de a trece prin procesul lung, chinuitor chiar al reeducării.

Pot să împărtășesc aici din experiența mea personală, să povestesc cum s-a schimbat propria mea psihologie. Pe vremuri am învățat la școală. Acolo mi-am format un obicei intelectualist : mi se părea înjositor să execut pînă și cea mai neînsemnată muncă fizică dacă erau de față alți domnișori din rîndurile colegilor mei, de pildă să-mi duc propriile mele lucruri. Pe vremea aceea socoteam că oamenii cei mai curați din lume sînt intelectualii, că

muncitorii și țărani sînt oameni ceva mai murdari. Puteam să îmbrac hainele altuia dacă aparțineau unui intelectual: din punctul meu de vedere ele erau curate; dar n-aș fi primit să îmbrac hainele unui muncitor sau ale unui țăran, socotindu-le murdare. Cînd am devenit revoluționar, m-am găsit laolaltă cu muncitori, cu țărani, cu ostași ai armatei revoluționare. Treptat, i-am cunoscut bine pe ei, iar ei m-au cunoscut pe mine. Abia atunci și numai atunci am scăpat definitiv de psihologia burgheză și mic-burgheză pe care mi-o inoculase școala burgheză. Și tocmai atunci, comparînd pe intelectualii nereeducați cu muncitorii și cu țărani, am înțeles că acești intelectuali nu sînt curați, că muncitorii și țărani sînt mai curați decît toți. Chiar dacă au minile negre, iar picioarele le sînt pline de baligă de vacă, ei totuși sînt mai curați decît intelectualii burghezi și mic-burhezi. Tocmai aceasta a însemnat că psihologia mea s-a schimbat, că m-am despărțat de o clasă și m-am înrudit cu alta. Oamenii noștri de litere și de artă ieșiți din rîndurile intelectualilor trebuie să se schimbe total din punct de vedere ideologic și psihologic, dacă vor ca lucrările lor să fie recunoscute de mase. Fără această reeducare, fără această prefacere, ei nu vor face nimic bun, treaba nu le va merge.

Ultima problemă — *studiul*. Mă refer la studiul marxism-leninismului, la studiul societății. Oricine se intitulează scriitor marxist revoluționar, și cu atît mai mult orice scriitor comunist, trebuie să cunoască marxism-leninismul. Dar unii tovarăși nu și-au însușit încă în suficientă măsură principiile de bază ale marxismului. De pildă, principiul fundamental al marxismului spune că existența determină conștiința, că realitatea obiectivă a luptei de clasă și a luptei naționale determină ideile și

sentimentele noastre. Totuși, unii dintre tovarășii noștri pun problema pe dos, afirmînd că în toate trebuie să pornești, pasămite, de la „dragoste”. Dacă e vorba de dragoste, apoi în societatea împărțită în clase nici dragostea nu poate fi decît tot de clasă. Dar acești tovarășii umblă după un fel de dragoste situată deasupra claselor, o dragoste abstractă, o libertate abstractă, un adevăr abstract, o natură omenească abstractă etc. Aceasta arată că asemenea tovarășii se află sub puternica influență a burgheziei. Trebuie să ne eliberăm pînă la capăt de această influență și să ne dedăm sincer studiului marxism-leninismului. Oamenii de litere și de artă trebuie să-și însușească măiestria artistică, aici nu încape îndoială; dar marxism-leninismul este o știință pe care trebuie s-o studieze toți revoluționarii, oamenii de litere și de artă nefăcînd excepție. Ei trebuie să studieze societatea, adică să studieze toate clasele societății, relațiile dintre clase și situația fiecăreia din ele, fizionomia lor, psihologia lor. Abia după ce ne vom lămuri toate acestea, literatura și arta noastră vor dobîndi un conținut bogat și vor căpăta o orientare justă.

Astăzi, ca introducere la discuția noastră, pun numai aceste probleme și sper că cei prezenți aici își vor spune părerea atît în aceste probleme cît și în altele, legate de ele.

CUVÎNT DE ÎNCHEIERE

(23 mai 1942)

Tovarășii! În această lună ne-am adunat de trei ori. În căutarea adevărului, participanții la consfătuire au dus discuții aprinse. Cei cîțiva zeci de membri de partid și de tovarășii fără partid care au luat cuvîntul aici au

dezbătut pe larg și au concretizat problemele puse. Consider că aceasta va aduce un mare folos întregii dezvoltări a literaturii și artei noastre.

Discutînd orice probleme, trebuie să plecăm de la realitate, nu de la definiții gata făcute. Ar fi greșit să căutăm în manuale definiția : ce este literatura, ce este arta și, plecînd de la aceste definiții, să determinăm orientarea dezvoltării actuale a literaturii și artei noastre și să judecăm dacă unele opinii sau altele, unele păreri sau altele, exprimate aici în discuții, sînt juste. Noi sîntem marxiști, iar marxismul ne învață ca la analizarea oricăror probleme să nu plecăm de la definiții abstracte, ci de la fapte care există obiectiv, elaborînd linia noastră, politica noastră, măsurile noastre practice pe baza analizării acestor fapte. Așa trebuie să procedăm și în cazul de față, în discutarea muncii pe tărîmul literaturii și artei.

Care sînt deci acum faptele ? Faptele sînt următoarele: cinci ani de război împotriva cotropitorilor japonezi ; războiul mondial împotriva fascismului ; caracterul nedeterminat al poziției marilor moșieri și a marii burghezii în război și politica lor de represii împotriva poporului ; mișcarea pentru o literatură și o artă revoluționară de la „mișcarea de la 4 mai“ încoace, contribuția uriașă pe care această mișcare a adus-o în revoluția chineză în cei 23 de ani, precum și toate lipsurile ei ; existența în mîinile armatei a 8-a și a Noii armate a 4-a a bazelor de sprijin democratice pentru împotrivirea față de cotropitorii japonezi ; strînsa alianță pe teritoriul acestor baze de sprijin dintre numeroșii oameni de literatură și de artă și armata a 8-a, Noua armată a 4-a, muncitorii și țărani ; deosebirea condițiilor de muncă și a sarcinilor care stau în fața oamenilor de litere și de artă pe teritoriul bazelor de

sprijin, pe de o parte, și în regiunile de sub dominația gomindanistă, pe de altă parte; problemele litigioase pe tărîmul literaturii și artei, ivite acum în Ianan și pe teritoriul tuturor bazelor de sprijin. Toate acestea sînt fapte care există în realitate și sînt incontestabile. Noi trebuie să chibzuim toate problemele noastre plecînd de la aceste fapte.

Așadar, care sînt pentru noi principalele probleme? Cred că în fond acestea sînt: problema necesității de a sluji masele populare și problema cum anume să le slujim. Dacă aceste două probleme nu vor fi rezolvate sau vor fi rezolvate greșit, atunci activitatea oamenilor noștri de litere și de artă se va dovedi inevitabil a nu fi la înălțimea sarcinilor pe care situația le pune în fața noastră, precum și a sarcinilor care stau în fața lor, și atunci ei se vor izbi de o serie întreagă de greutăți de ordin intern și extern. În cuvîntul meu de încheiere îmi voi concentra atenția tocmai asupra acestor două probleme și voi atinge și cîteva alte probleme legate de ele.

I

Prima problemă: pe cine trebuie să slujească literatura și arta noastră?

De fapt, această problemă a și fost de mult rezolvată de marxiști, și în special de Lenin. Încă în 1905 Lenin a subliniat că literatura și arta noastră vor „servi... milioane și zecilor de milioane de oameni ai muncii”¹. În cercul tovarășilor noștri care lucrează pe tărîmul literaturii și artei pe teritoriul bazelor de sprijin pentru împotrivirea față de cotropitorii japonezi, s-ar părea că

această problemă a și fost rezolvată și că n-ar mai fi nevoie s-o ridicăm din nou. De fapt însă lucrurile nu se prezintă așa. Mulți tovarăși n-au găsit încă de loc o soluție clară și justă pentru această problemă. De aceea starea lor de spirit, creația lor, faptele lor, opiniile lor în problema orientării literaturii și artei sînt, inevitabil, într-o divergență mai mult sau mai puțin mare cu cerințele maselor, cu cerințele luptei practice. În numeroasele rînduri ale oamenilor de cultură, ale literaților, ale pictorilor, și în general ale lucrătorilor pe frontul literaturii și artei care împreună cu partidul comunist, cu armata a 8-a și cu Noua armată a 4-a duc marea muncă de eliberare, pot exista, firește, și elemente strecurate vremelnice, însă majoritatea covârșitoare a lucrătorilor pe frontul culturii dau toate forțele lor luptei pentru cauza comună. Datorită acestor tovarăși, în întreaga noastră muncă pe tărîmul literaturii, teatrului, muzicii și artelor plastice au fost obținute succese foarte mari. Mulți dintre oamenii noștri de litere și de artă s-au încadrat în muncă abia după începutul războiului împotriva cîmpitorilor japonezi, alții au dus muncă revoluționară încă cu mult înainte de acest război, au îndurat grele lipsuri și, prin munca lor, prin lucrările lor, au exercitat influență asupra maselor largi. Atunci de ce mai spunem noi că nici acești tovarăși nu au găsit încă toți un răspuns clar și just la întrebarea pe cine trebuie să slujească literatura și arta? Oare printre ei mai sînt încă unii care consideră că literatura și arta revoluționară nu trebuie să slujească masele populare, ci pe exploatare și asupritori?

E adevărat că există o literatură și o artă care deservesc pe exploatare și asupritori. Literatura și arta care deservesc pe moșieri sînt literatura feudală și arta feu-

dală. Acestea sînt literatura și arta claselor stăpînitore din perioada feudală a istoriei Chinei. Influența acestei literaturi, a acestei arte mai este și astăzi destul de puternică în China. Literatura și arta care deservește burghezia sînt o literatură burgheză și o artă burgheză. De pildă, oameni de felul lui Lian Și-tiu², pe care-l biciuia Lu Sin, propovăduiesc prin vorbe o teorie potrivit căreia literatura și arta ar fi deasupra claselor, dar în realitate ei sînt pentru literatura burgheză, pentru arta burgheză și se ridică împotriva literaturii proletare, împotriva artei proletare. Mai există și o literatură și o artă care deservește pe imperialiști; în acest domeniu activează oameni de tipul lui Ciou Tzo-jen și Cian Tzî-pin³. Acestea sînt literatura și arta trădării naționale. Literatura și arta noastră însă trebuie să deservească nu categoriile de oameni pe care le-am enumerat, ci poporul. Am mai spus că noua cultură chineză este în etapa actuală cultura antiimperialistă și antifeudală a maselor largi populare, conduse de proletariat. Acum cu adevărat popular este numai ceea ce se află sub conducerea proletariatului, iar tot ce este condus de burghezie este străin maselor populare. Aceasta este, firește, just și în ceea ce privește noua literatură și noua artă, ca părți componente ale noii culturi. Noi trebuie să preluăm bogata moștenire literară și artistică, precum și cele mai bune tradiții literare și artistice ale vechii Chine și ale țărilor de peste hotare, dar totodată trebuie să ne fixăm ca țel punerea lor în slujba maselor populare. Noi nu refuzăm de loc să folosim formele literare și artistice ale epocilor trecute, dar în miinile noastre aceste forme vechi sînt supuse unor transformări, se umplu de un conținut nou, și

atunci apar lucrări noi, revoluționare, menite să slujească poporul.

Ce înțelegem prin mase populare ? Masele largi populare sînt muncitorii, țărani, soldații și mica burghezie orășenească, care reprezintă peste 90% din populația totală a țării noastre. De aceea literatura și arta noastră slujesc, în primul rînd, pe muncitori — clasa care conduce revoluția ; în al doilea rînd, pe țărani — aliatul nostru cel mai numeros și cel mai ferm în revoluție ; în al treilea rînd, pe muncitorii și pe țărani înarmați, adică armata a 8-a și Noua armată a 4-a și celelalte detașamente înarmate ale poporului — principalele forțe ale războiului revoluționar ; în al patrulea rînd, masele muncitoare ale micii burghezii orășenești, precum și intelectualitatea, care sînt de asemenea aliatele noastre în revoluție și sînt capabile să colaboreze cu noi vreme îndelungată. Aceste patru categorii de oameni formează uriașa majoritate a poporului chinez, acestea sînt masele cele mai largi.

Literatura și arta noastră trebuie să slujească pe oamenii din aceste patru categorii. Pentru a sluji pe oamenii din aceste patru categorii trebuie să stăm pe poziții proletare, și nicidecum pe cele mic-burgheze. Astăzi scriitorii care se cramponază cu încăpăținare de pozițiile individualiste mic-burgheze nu sînt capabili să slujească cu adevărat masele revoluționare ale muncitorilor, țăranilor, soldaților, pentru că acești scriitori sînt atrași în primul rînd spre intelectualitatea mic-burgheză, redusă ca număr. Tocmai din această pricină o parte din tovarășii noștri nu sînt acum în stare să rezolve just pe cine anume trebuie să slujească literatura și arta noastră. Nu mă refer aici la un răspuns teoretic la această

chestiune. In rîndurile noastre nu există nici un om care să considere din punct de vedere teoretic, care să spună că masele de muncitori, țărani și soldați au o însemnătate mai mică decît intelectualitatea mic-burgheză. Vorbesc aici despre practică, despre activitatea acestor tovarăși. In practică însă nu atribuie ei oare intelectualității burgheze o însemnătate mai mare decît muncitorilor, țăranelor și soldaților ? Cred că atribuie. Mulți tovarăși acordă prea multă atenție studierii intelectualității mic-burgheze, analizării psihologiei ei ; ei înfățișează în lucrările lor cu precădere intelectuali, scuză și îndreptățesc lipsurile lor, în loc să-i ducă după sine pe calea apropiării de masele de muncitori, țărani și soldați, a participării la lupta practică a maselor muncitorești, țărănești și ostășești, a prezentării vieții acestor mase, a educării acestor mase. Mulți tovarăși, provenind din mediul mic-burghez și fiind ei înșiși intelectuali, își caută prieteni numai în rîndurile intelectualității, acordă toată atenția studierii și zugrăvirii intelectualității. Dacă, studiind-o și zugrăvind-o, ei înșiși ar sta pe pozițiile proletariatului, aceasta ar fi just. Dar lucrurile nu se prezintă așa sau nu se prezintă tocmai așa. Ei stau pe pozițiile miciei burghezii, ei creează lucrări care sînt un fel de autoportrete ale mic-burghezilor ; putem să ne convingem de aceasta cercetînd un număr destul de mare de opere literare și artistice. In multe cazuri ei acordă necondiționat simpatia lor intelectualilor proveniți din rîndurile miciei burghezii, și chiar atunci cînd descriu lipsurile lor îi simpatizează sau chiar îi încurajează. Dar de masele muncitorești, țărănești și ostășești acești tovarăși stau departe, ei nu înțeleg și nu studiază aceste mase, nu au în rîndurile lor prieteni apropiați, nu știu să le zugră-

vească. Chiar atunci cînd încearcă să le zugrăvească, ei izbutesc să redea numai hainele omului muncii, iar în ceea ce privește caracterul lui, ei nu reușesc să-l redea, zugrăvind-l mereu cu aceeași fizionomie, cea a intelectualului mic-burghez. Într-un anumit sens, acești tovarăși iubesc pe muncitori, pe țărani și pe soldați, iubesc activul crescut în rîndul maselor de muncitori, țărani și soldați, dar uneori unele trăsături ale acestora nu le plac: nu le plac sentimentele muncitorilor, țăranilor și soldaților, manierele lor, nu le place creația lor primitivă (gazetele de perete, afișele, cîntecele populare, legende populare etc.). Se întîmplă uneori că și această creație le atrage atenția, dar ei recurg la ea numai în goana după exotism, pentru a-și înfrumuseța opera sau pentru a prinde ceva înapoiat. Altă dată însă ei întorc pur și simplu cu dispreț spatele acestei creații și nu sînt atrași decît de ceea ce vine de la intelectualitatea mic-burgheză și chiar de la burghezie. Ei mai stau încă cu picioarele pe terenul intelectualității mic-burgheze sau, dacă ar fi să ne exprimăm într-un stil mai ridicat, în ascunzișurile tainice ale sufletului lor tot mai sălășluiește intelectualul mic-burghez. În felul acesta, ei n-au rezolvat încă sau nu au rezolvat de ajuns de limpede și de just problema pe cine trebuie să slujească literatura și arta. Mă refer aici nu numai la oamenii care au venit la Ianan de curînd; chiar mulți dintre cei care au fost pe front, care duc de cîțiva ani munca pe teritoriul bazelor de sprijin, în armata a 8-a și în Noua armată a 4-a încă n-au rezolvat pentru sine această problemă pînă la capăt. Pentru a o rezolva pînă la capăt pentru sine este necesar un termen lung, vreo 8—10 ani. Dar, oricît de lung ar fi acest termen, noi sîntem obligați să rezolvăm această

problemă, s-o rezolvăm clar și pînă la capăt. Oamenii noștri de litere și de artă sînt obligați să facă față acestei sarcini, sînt obligați să treacă pe altă bază, sînt obligați ca, pătrunzînd adînc în masele de muncitori, țărani și soldați și cufundîndu-se pînă peste cap în lupta practică, să treacă treptat, în procesul studierii marxismului, al studierii societății, de partea muncitorilor, țăranilor și soldaților, de partea proletariatului. Numai pe această cale vom putea crea o literatură și o artă care să slujească cu adevărat pe muncitori, pe țărani și pe soldați, o literatură și o artă cu adevărat proletară.

Problema pe cine trebuie să slujească literatura și arta este o problemă fundamentală, o problemă principală. În trecut se iscau între unii tovarăși discuții, divergențe, antagonisme, unii fiind chiar izolați, dar toate acestea nu aveau legătură cu această problemă fundamentală și principală, ci cu probleme relativ secundare și chiar cu probleme care nu erau nicidecum principiale. Cît privește această problemă principală, în ea n-au fost divergențe între cei angajați în discuții; dimpotrivă, ei erau aproape toți de acord în această privință: toți înclinau într-o anumită măsură să-i desconsidere pe muncitori, pe țărani și pe soldați, toți manifestau tendința de a se rupe de mase. Spun „într-o anumită măsură”, pentru că, în general vorbind, atitudinea acestor tovarăși de desconsiderare a muncitorilor, țăranilor și soldaților, ruperea lor de mase se deosebesc de acea desconsiderare a muncitorilor, țăranilor și soldaților și de acea rupere de mase care sînt caracteristice gomindanului. Dar, oricum ar fi, asemenea tendințe există. Atita timp cît n-a fost încă rezolvată această problemă, este greu să fie rezolvate multe alte probleme. Să luăm, de

pildă, tendințele sectariste din rindurile oamenilor de litere și de artă. Și aceasta este o problemă principială; dar nu putem să ne eliberăm de tendințe sectariste decât lansînd și înlăptuind în practică lozincile: „să slujim pe muncitori și pe țărani“, „să slujim armata a 8-a și Noua armată a 4-a“, „să mergem în mijlocul maseilor“. Este absolut imposibil să se pună capăt tendințelor sectariste pe altă cale. Lu Sin spunea: „O condiție necesară a existenței frontului unic este prezența unui țel comun... Lipsa noastră de unitate dovedește că n-am știut să ne propunem un țel comun și că urmărim fie scopuri înguste de grup, fie chiar, în fond, scopuri personale. Dacă însă țelul nostru va fi slujirea maselor largi ale muncitorilor și țăranilor, frontul nostru va fi, fără îndoială, un front unic“⁴. Această problemă se punea atunci la Șanghai; ea se mai pune și azi la Ciunțin. Dar acolo rezolvarea ei pînă la capăt este foarte grea, după cum foarte grea era rezolvarea ei atunci la Șanghai, căci acolo cîrmuitoarii i-au asuprit și îi asupresc pe oamenii de litere și de artă revoluționari, lipsindu-i de posibilitatea de a merge în mijlocul maselor de muncitori, țărani și soldați. La noi aici situația este cu totul alta: noi stimulăm apropierea activă a oamenilor de litere și de artă revoluționari, de muncitori, de țărani și de soldați, le dăm posibilitatea să meargă în mijlocul maselor, le dăm posibilitatea să creeze o artă și o literatură cu adevărat revoluționare. De aceea la noi aici această problemă se apropie de rezolvare. Dar apropierea de rezolvare nu este încă rezolvarea deplină și definitivă, și dacă vorbim despre necesitatea de a studia marxismul și de a studia societatea, aceasta este necesar tocmai pentru rezolvarea deplină și definitivă

a acestei probleme. Noi vorbim despre marxismul viu, despre marxismul care acționează în realitate asupra vieții și a luptei maselor populare, și nu despre un marxism numai în vorbe. Să transformați marxismul în vorbe în marxism al vieții reale, și atunci sectarismul nu va mai avea ce căuta la noi și se va naște posibilitatea nu numai să se termine cu sectarismul, ci să se rezolve și celelalte numeroase probleme care stau în fața noastră.

II

După ce am rezolvat problema pe cine trebuie să slujească literatura și arta, trebuie să rezolvăm și problema următoare: cum trebuie să slujească. Trebuie să rezolvăm, folosind limbajul tovarășilor care au luat cuvântul aici, problema dacă trebuie să ne orientăm spre ridicarea nivelului literaturii și artei sau spre asigurarea priceperii lor de către toți.

În trecut unii tovarăși desconsiderau într-o anumită măsură, uneori în măsură însemnată, sarcina asigurării priceperii de către toți, sau o subapreciau. Ei acordau o atenție nemăsurată sarcinii ridicării nivelului. Desigur acestei sarcini trebuie să i se acorde multă atenție, dar ar fi o greșeală s-o scoatem unilateral, izolat, exagerat în evidență. Faptul că problema pe cine trebuie să slujească literatura și arta — despre care am vorbit mai sus — nu a căpătat o rezolvare precisă se manifestă și aici. Mai trebuie să adăugăm că, întrucât problema pe cine trebuie să slujească literatura și arta a rămas nerezolvată, nu putea exista un criteriu precis

nici pentru problema asigurării priceperii lor de către toți și a ridicării nivelului lor, despre care au vorbit acești tovarăși, și, firește, este cu atât mai imposibil să găsești un raport just între una și cealaltă. Intrucit literatura și arta noastră trebuie să slujească în fond pe muncitori, pe țărani și pe soldați, asigurarea ca acestea să fie pe înțelesul tuturor trebuie să însemne asigurarea ca ele să fie pe înțelesul muncitorilor, țăranilor și soldaților, iar punctul de plecare pentru ridicarea nivelului trebuie să-l constituie nivelul muncitorilor, țăranilor și soldaților. Cu ce trebuie, așadar, să mergem la ei? Cu ceea ce-i trebuie clasei moșierilor feudali și e ușor înțeles de această clasă? Sau cu ceea ce-i trebuie burgheziei și e ușor înțeles de ea? Sau, poate, cu ceea ce le trebuie intelectualilor mic-burghezi și e ușor înțeles de ei? Nu, nici cu prima, nici cu a doua, nici cu a treia. Ci numai cu ceea ce le trebuie muncitorilor, țăranilor și soldaților și e ușor înțeles de ei. De aceea sarcina educării muncitorilor, țăranilor și soldaților este precedată de sarcina de a învăța de la muncitori, țărani și soldați. Aceasta este deosebit de adevărat în ceea ce privește ridicarea nivelului literaturii și artei. Trebuie să ridicăm nivelul pornind de la un anumit punct de plecare. Să luăm, de pildă, o găleată cu apă: oare ea trebuie ridicată din văzduh sau de pe pământ? De la ce punct de plecare trebuie să pornim, așadar, pentru a ridica nivelul literaturii și artei? De la nivelul clasei feudale? De la nivelul burgheziei? De la nivelul intelectualilor mic-burghezi? Nu, nici de la primul, nici de la al doilea, nici de la al treilea; trebuie să pornim numai de la nivelul maselor muncitorești, țărănești și ostășești. Aceasta nu înseamnă nici că muncitorii, țăranii

și soldații trebuie ridicați la nivelul „înalt” al clasei feudalelor, al burgheziei sau al intelectualității mic-burgheze; aceasta înseamnă că trebuie să ridicăm nivelul literaturii și artei orientându-ne spre direcția în care merg înainte înșiși muncitorii, țăranii și soldații, orientându-ne spre direcția în care merge înainte proletariatul. Tocmai de aceea se pune problema de a învăța de la muncitori, țărani și soldați. Numai orientându-ne spre ei putem înțelege just problema asigurării priceperii de către toți a literaturii și artei și a ridicării nivelului lor, putem găsi un raport just între una și alta.

Care sînt izvoarele din care se alimentează toate genurile literaturii și artei? Operele literare și artistice, ca forme ideologice, sînt produsul ogîndirii vieții unei anumite societăți în conștiința oamenilor. Iar literatura și arta revoluționară sînt produsul ogîndirii vieții poporului în conștiința revoluționarului care activează pe tărîmul culturii. Însăși viața poporului conține în sine cele mai bogate zăcăminte de material pentru creația literar-artistică. Acesta este un material în starea lui naturală, un material neprelucrat, dar în același timp materialul cel mai viu, cel mai bogat, cel mai important. Și în acest sens pălește în fața lui orice literatură, orice artă. Acesta este singurul, nesecatul și inepuizabilul izvor al oricărei literaturi, al oricărei arte. Acesta este singurul izvor pentru că este singurul posibil și nu poate exista nici un alt izvor afară de acesta. Unii spun: operele scriitorilor și ale artiștilor, operele literare și artistice din epocile vechi și din țările de peste hotare nu pot constitui și ele un izvor? Dar monumentele literare și artistice existente nu sînt un izvor, ci doar un șuvoi, care el însuși ia naștere dintr-un izvor: ele sînt create

pe baza materialelor pe care autorii vechi sau de peste hotare le-au sorbit pentru opera lor literar-artistică din viața poporului, în epoca lor, în țara lor. Noi trebuie să ne însușim toată această minunată moștenire literară și artistică rămasă din trecut, trebuie să luăm din ea în mod critic tot ce este folositor ca ajutor atunci cînd creăm opere construite pe materiale luate din viața poporului în epoca noastră, în țara noastră. Nu este de loc indiferent dacă dispunem sau nu de asemenea ajutor: de aceasta depinde dacă lucrarea unui scriitor sau a unui artist va fi desăvîrșită sau brută, plină de grație sau grosolană, dacă va fi la un nivel ridicat sau scăzut, dacă autorul va crea repede sau încet. Tocmai de aceea nu putem de loc renunța să preluăm ca moștenire și să folosim ca ajutor în munca noastră lucrările scriitorilor și artiștilor vechi și de peste hotare, fie ei chiar feudali sau burghezi. Dar moștenirea va rămîne întotdeauna numai moștenire, iar ajutorul numai ajutor; n-avem voie și nici nu este posibil să le substituim propriei noastre creații. Imprumutarea mecanică din operele autorilor vechi sau ale celor de peste hotare ori imitarea lor oarbă sînt cel mai nefolositor, cel mai dăunător dogmatism în literatură și artă. Un scriitor sau un artist revoluționar chinez, un scriitor sau un artist care promite trebuie să meargă în mijlocul maselor, trebuie să se adîncească mult timp și fără rezervă cu tot sufletul și cu toate gîndurile în masele muncitorești, țărănești și ostășești, în focul însuși al luptei, să meargă spre singurul izvor al creației, cel mai larg și cel mai bogat, pentru a observa, a cunoaște, a studia și a analiza oamenii, societatea, masele populare, toate formele vii ale vieții și luptei, tot materialul de bază

pentru creația literar-artistică. Numai după aceea se poate trece la procesul de creație. Altfel munca ta va fi fără obiect și vei ajunge un scriitor de nimic sau un artist de nimic, lucru de care Lu Sin își prevenea atît de stăruitor fiul în testamentul său⁵.

Deși viața socială a omenirii este singurul izvor al creației literar-artistice, deși ea însăși este prin conținutul ei neasemuit mai vie și mai bogată decît literatura și arta, poporul nu se mulțumește numai cu viața socială, cere literatură și artă. De ce ? Pentru că, deși și viața și literatura și arta sînt minunate, viața oglindită în opere literare și artistice poate și trebuie să arate mai înălțătoare, mai luminoasă, mai concentrată, mai tipică și mai ideală, deci și mai atotcuprinzătoare decît realitatea obișnuită. Literatura și arta revoluționară, sorbind material din viața reală, trebuie să creeze figurile cele mai diferite și să ajute maselor să ducă istoria înainte. De pildă, unii suferă de foame și de frig, sînt supuși asupririi, alții îi exploatează și îi asupresc pe oameni ; asemenea fapte există pretutindeni și oamenii trec nepăsători prin fața lor. Oamenii de literă și de artă totalizează aceste fenomene obișnuite, tipizează contradicțiile și lupta pe care le conțin și creează opere literare și de artă capabile să deștepte masele populare, să le însuflețească, să le cheme la unire în vederea luptei pentru schimbarea condițiilor în care trăiesc. Dacă n-ar exista o asemenea literatură și o asemenea artă, această sarcină n-ar putea fi îndeplinită sau n-ar putea fi îndeplinită energic și repede.

Ce este asigurarea priceperii de către toți și ce este ridicarea nivelului literaturii și artei ? Care este raportul dintre aceste două sarcini ? Lucrările pe înțelesul tuturor

sînt mai simple și mai populare, și de aceea astăzi masele largi populare le înțeleg mai ușor și mai repede. Lucrările cu un nivel mai înalt sînt mai rafinate, dar din cauza aceasta sînt mai greu de creat, și astăzi, de regulă, ele se difuzează încet și cu mai multă greutate în rîndurile maselor largi populare. Astăzi muncitorii, țărani și soldații sînt ocupați cu lupta crîncenă, sîngerоasă împotriva dușmanului. În urma îndelungatei stăpîniri a clasei feudalilor și a burgheziei, muncitorii, țărani și soldații au rămas analfabeți, incuți. De aceea ei cer stăruitor o largă mișcare de luminare, cer cunoștințe și opere literare și de artă de care au absolută nevoie și pe care să le poată înțelege cu ușurință, lucrări care să le stimuleze entuziasmul în luptă, să le întărească încrederea în victorie, să le întărească unirea și să contribuie la lupta lor unită împotriva dușmanului. Primul pas pe care-l facem către ei nu trebuie să fie acela de „a face izvoade pe brocart“, ci acela de „a le trimite cărbuni pe gerul iernii“. De aceea, în condițiile actuale, sarcina mai arzătoare este asigurarea priceperii de către toți. Ar fi o greșeală să desconsiderăm sau să subapreciem această sarcină.

Dar munca de asigurare a priceperii de către toți și munca de ridicare a nivelului nu trebuie nicidecum rupte una de alta. Miezul chestiunii nu stă numai în faptul că unele lucrări mai bune sînt de pe acum pe înțelesul maselor, dar și în faptul că nivelul cultural al maselor largi crește necontenit. Dacă în munca de asigurare a priceperii de către toți vom încremeni pe veci la același nivel, dacă lună după lună, an după an vom da zi de zi mereu același „Ciobănaș“⁶, mereu aceleași hieroglife — om, mîină, gură, cuțit, bou, berbec⁷, atunci, în cele din urmă,

nu va deveni oare cel care instruieste asemenea celui pe care-l instruieste? Și ce sens ar putea avea o astfel de muncă de asigurare a priceperii de către toți a literaturii și artei? Poporul cere o literatură și o artă pe înțelesul tuturor, dar după aceasta el cere și ridicarea nivelului lor din an în an, din lună în lună. Aici pe înțelesul tuturor înseamnă pe înțelesul poporului, iar ridicarea nivelului înseamnă ridicarea nivelului avîndu-se în vedere de asemenea poporul. În munca de ridicare a nivelului nu trebuie să pornim de la un punct nedeterminat din văzduh și nici să ne delimităm de viața reală; trebuie să pornim de la nivelul care a și devenit pe înțelesul maselor. Munca de ridicare a nivelului este determinată de ceea ce a și fost obținut în munca de ducere a literaturii și artei în mase, și ea dă la rîndul ei direcția acestei din urmă munci. Dacă luăm China, aici atît dezvoltarea mișcării revoluționare cît și dezvoltarea culturii revoluționare se produc într-un mod neuniform; ele se propagă treptat. În unele părți munca de ducere a literaturii și artei în mase se și face, și pe această bază a și început ridicarea nivelului; în alte părți această muncă nici n-a început încă. De aceea prețioasa experiență pe tărîmul ridicării nivelului pe baza asigurării priceperii de către toți poate fi folosită în alte părți, pentru ca atît o muncă cît și cealaltă să urmeze calea justă, fără zigzaguri de prisos. Dacă privim lucrurile pe scară internațională, experiența pozitivă de peste hotare, și în primul rînd experiența U.R.S.S., poate de asemenea juca un rol în orientarea muncii noastre. Așadar ridicarea nivelului trebuie să se producă la noi pe baza celor realizate în munca de asigurare a priceperii de către toți, iar în munca noastră de asigurare a priceperii de către toți

trebuie să ne conducem după cele ce au fost împlinite în opera de ridicare a nivelului. Tocmai de aceea munca de asigurare a priceperii de către toți despre care vorbim nu numai că nu împiedică ridicarea nivelului, ci, dimpotrivă, creează o bază pentru munca de ridicare a nivelului, al cărei cadru este acum limitat, și pregătește condițiile necesare pentru această muncă în viitor, atunci când cadrul ei se va lărgi mult.

În afară de această ridicare a nivelului literaturii și artei de care masele populare au directă nevoie, mai există și o ridicare a nivelului de care ele au nevoie indirect: aceasta este ridicarea nivelului pentru activ. Activul sînt elementele înaintate ale maselor: de regulă ele au o cultură ceva mai ridicată decît masele populare. Ele au neapărat nevoie de o literatură și de o artă la un nivel mai ridicat, și ar fi o greșeală să nu ținem seamă de aceasta. Ceea ce se face pentru activ servește în același timp pe deplin și maselor, căci numai prin mijlocirea activului masele pot fi educate și îndrumate. Dacă ne vom abate de la acest țel, dacă ceea ce îi dăm activului nu-l va putea ajuta să educe și să îndrumeze masele, munca noastră de ridicare a nivelului va fi fără obiect și va fi ruptă de principiul nostru fundamental: slujirea maselor populare.

Făcînd bilanțul, putem spune că materialul pentru creația literar-artistică pe care-l conține viața poporului și care este prelucrat în mod creator de un scriitor sau de un pictor revoluționar devine o operă literară sau artistică care slujește masele populare ca formă ideologică. Aici se încadrează literatura și arta ajunse la un nivel ridicat, care s-au dezvoltat pe baza literaturii și artei la nivelul inițial și de care au nevoie masele al căror nivel

este mai ridicat, în primul rînd activul masei populare ; pe de altă parte, aici se încadrează și literatura și arta care se află la nivelul inițial, pe care le îndrumază literatura și arta ajunse la un nivel mai ridicat și de care au astăzi cea mai mare nevoie de obicei masele populare cele mai largi. Literatura și arta noastră, atît cele care se află la un nivel ridicat cît și cele care se află la nivelul inițial, slujesc în egală măsură masele largi populare, în primul rînd pe muncitori, pe țărani și pe soldați ; ele se creează pentru muncitori, țărani și soldați, de ele se folosesc muncitorii, țăranii și soldații.

După ce vom rezolva problema raportului dintre sarcina ridicării nivelului și aceea a asigurării priceperii de către toți, vom putea rezolva apoi și problema relațiilor dintre maeștri și cei care duc munca culturală în mase. Maeștrii noștri ai literaturii și ai artei nu trebuie să slujească numai activul, ci mai ales masele. Maeștrii cuvîntului din țara noastră trebuie să acorde atenție gazetelor de perete pe care le scot masele și corespondențelor care vin din unitățile militare și de la sate ; maeștrii scenei noastre trebuie să acorde atenție trupelor mici, atît celor de pe lîngă unitățile militare cît și celor de la sate ; maeștrii muzicii noastre trebuie să acorde atenție cîntecelor pe care le cîntă masele ; maeștrii artelor plastice de la noi trebuie să acorde atenție formelor artelor plastice pe care le creează masele. Toți acești tovarăși trebuie să stabilească cea mai strînsă legătură cu tovarășii care duc munca culturală în mase și, pe de o parte, să-i ajute și să-i îndrumeze, iar pe de altă parte să învețe de la ei, să se alimenteze prin intermediul lor, să se îmbogățească cu seva înviorătoare care vine de la masele populare, pentru ca măiestria lor să nu

devină ceva lipsit de temelie, rupt de mase, rupt de realitate, lipsit de conținut și de viață. Trebuie să respectăm pe maestri; ei reprezintă o mare valoare pentru cauza noastră. Dar trebuie să le spunem că munca oricărui om de litere și de artă revoluționar poate avea sens numai în cazul când el este legat de mase, oglindește viața maselor, este un credincios crainic al maselor. Nu poți educa masele decât dacă ești reprezentantul lor; nu poți deveni învățătorul maselor decât dacă devii elevul lor. Dacă te consideri însă un domn al maselor, dacă te crezi un aristocrat, care planează sus, deasupra „prostimii“, oricât de mare ar fi talentul tău, masele nu vor avea nevoie de el și munca ta va fi lipsită de perspective.

Nu este oare utilitaristă această poziție a noastră? Materialiștii nu sînt împotriva utilitarismului în general, ci numai împotriva utilitarismului feudal, burghez, mic-burghez, împotriva fățarnicilor care în vorbe sînt împotriva utilitarismului, iar în practică sînt utilitariștii cei mai egoiști și mai miopi. Nu există pe lume oameni care stau deasupra utilitarismului; în societatea împărțită în clase, fiecare om pleacă de la interesele utilitare ale clasei sale. Noi sîntem utilitariști proletari, revoluționari; noi pornim de la unitatea dintre interesele actuale și cele viitoare ale maselor celor mai largi, care formează peste 90% din totalul populației. Noi sîntem utilitariști revoluționari, care ne propunem țeluri dintre cele mai largi și dintre cele mai îndepărtate, și nu utilitariști înguști, care nu văd decât ceea ce este particular și trecător. Așa, de pildă, crearea unei lucrări care place numai unui cerc îngust de persoane și de care nu are nevoie majoritatea poporului, iar uneori îi provoacă

chiar pagube, dar care este împinsă cu forța pe piață, căreia i se face propagandă în rîndurile maselor spre folosul autorului însuși sau al unui cerc îngust de persoane care mai și acuză masele de utilitarism, — ar fi nu numai o jignire adusă maselor, ci și o dovadă că autorul nu-și dă seama de nimicnicia sa. O lucrare poate fi considerată bună numai atunci cînd aduce un folos real maselor populare. Chiar dacă ai creat o lucrare ca „Zăpadă albă într-o primăvară însorită“, dacă ea desfată deocamdată numai o mîină de oameni, pe cînd masele tot mai cîntă „Un om simplu de la țară“⁸, iar tu nu cauți să ridici nivelul maselor, ci le dojenești doar, toate cuvintele tale de dojană se vor pierde în pustiu. În fața noastră stă sarcina de a îmbina „Zăpadă albă într-o primăvară însorită“ cu „Un om simplu de la țară“, de a îmbina ridicarea nivelului literaturii și artei cu asigurarea priceperii lor de către toți. Fără o astfel de îmbinare arta cea mai înaltă a oricărui maestru va sluji inevitabil numai interesele unui cerc îngust de oameni. Iar dacă un astfel de maestru va susține că în aceastia constă „superioritatea“ lui, aceasta va fi din partea lui doar o pretenție cu care masele nu vor fi de acord.

După ce vom stabili linia principală ca literatura și arta să slujească pe muncitori, pe țărani și pe soldați și vom rezolva problema cum anume trebuie să-i slujim, se vor putea rezolva și toate celelalte probleme, de pildă problema dacă trebuie arătate laturile luminoase sau întunecoase ale realității, problema unirii strînse etc. Dacă noi toți vom adopta această linie principală, oamenii noștri de litere și de artă, instituțiile noastre de învățămînt literar și artistic, publicațiile noastre în problemele literaturii și artei, organizațiile noastre de lite-

rați și de artiști și toată activitatea noastră pe tărîmul literaturii și artei trebuie să urmeze această linie. Cine se abate de la ea face o gravă greșeală. Tot ce nu-i corespunde acestei linii trebuie îndreptat cum se cuvine.

III

Acum, după ce am stabilit că literatura noastră trebuie să slujească masele largi populare, putem trece la problema legăturii dintre munca partidului pe tărîmul literaturii și artei și toată munca lui în ansamblu, precum și la problema legăturii dintre munca partidului pe tărîmul literaturii și artei și munca necomuniștilor pe același tărîm, adică la problema frontului unic al oamenilor de litere și de artă.

Să începem cu prima problemă. În lumea actuală, orice cultură, deci și literatura și arta, aparține unor anumite clase și urmează o anumită orientare politică. Nu există în realitate o artă pentru artă, o artă deasupra claselor, o artă care să se dezvolte în afara politicii sau independent de ea. Literatura și arta proletară sînt o parte a întregii cauze revoluționare a proletariatului sau, după cum a spus Lenin, sînt „o roțiță și un șurub“ al mecanismului general al revoluției⁹. De aceea locul pe care îl ocupă munca partidului pe tărîmul literaturii și artei în întreaga sa activitate revoluționară este bine determinat și precis stabilit: această muncă este subordonată sarcinilor revoluționare pe care partidul le pune pentru o perioadă dată a revoluției. A nega aceasta înseamnă a te rostogoli spre dualism sau pluralism, adică în fond spre orientarea troțkistă: „politica este marxistă; arta este burgheză“. Noi nu sîntem de acord cu accen-

tuarea excesivă, împinsă la absurd, a importanței literaturii și artei, dar nu sîntem de acord nici cu subaprecierea însemnătății lor. Literatura și arta sînt subordonate politicii, dar și ele exercită la rîndul lor o influență uriașă asupra politicii. Literatura și arta revoluționară sînt o parte a întregii cauze a revoluției, sînt o roțiță și un șurub al ei. Deși ele trec pe planul al doilea față de alte părți și mai importante ca însemnătate, actualitate și ordine de urgență, ele sînt totuși o roțiță și un șurub necesar al mecanismului general, o parte necesară a întregii cauze a revoluției. Dacă nu există o literatură și o artă fie chiar dintre cele mai elementare, dintre cele mai simple, revoluția nu poate merge înainte, nu poate învinge. Ar fi o greșeală să nu înțelegem aceasta. Mai departe, cînd vorbim despre subordonarea literaturii și artei față de politică, avem în vedere politica de clasă, politica maselor populare, nu politica unui grup restrîns de oameni politici. Politica, indiferent dacă este revoluționară sau contrarevoluționară, reprezintă întotdeauna lupta unei clase împotriva altei clase, și nu acțiuni ale unui pumn de persoane. Lupta revoluționară pe frontul ideologic, pe frontul artei trebuie să fie neapărat subordonată luptei politice, pentru că nevoile claselor și maselor pot căpăta o expresie concentrată numai prin politică. Oamenii politici revoluționari — cei de profesie, care și-au însușit știința politică revoluționară sau, cu alte cuvinte, care posedă arta politicii revoluționare — sînt numai conducători ai multor milioane de oameni politici care se află în mijlocul poporului, și au sarcina să totalizeze părerile acestor oameni politici populari, să le șlefuiască și după aceea să le redea maselor, pentru ca acestea să le perceapă și să le traducă în viață; oa-

menii noștri politici nu sînt nicidecum „oameni politici“ în sensul aristocratic, care fac proiecte utopice închiși în cabinetul lor, se cred foarte deștepți și își fac singuri reclamă spunînd : sîntem „o firmă neîntrecută, rugăm a nu fi confundați cu alții !“. Tocmai în aceasta constă deosebirea principială dintre oamenii politici proletari și oamenii politici burghezi, descompuși. Tocmai de aceea și numai de aceea este posibilă o unitate deplină între orientarea politică și veracitatea literaturii și a artei noastre. Ar fi greșit să nu se înțeleagă aceasta, să se trivializeze politica proletară și oamenii politici proletari.

Să trecem acum la problema frontului unic în literatură și în artă. Literatura și arta sînt subordonate politicii ; dar întrucît astăzi problema primordială, fundamentală a politicii în China este lupta împotriva cotropitorilor japonezi, comuniștii care lucrează pe tărîmul literaturii și al artei trebuie să se unească, în primul rînd, pe baza platformei luptei împotriva cotropitorilor japonezi cu toți oamenii de litere și de artă necomuniști (începînd cu cei care simpatizează cu partidul, continuînd cu oamenii de litere și de artă mic-burghezi și terminînd cu toți oamenii de litere și de artă burghezi și moșieri care sînt pentru lupta împotriva cotropitorilor japonezi). Mai departe, trebuie să ne unim pe baza platformei democrației ; dar întrucît o parte din oamenii de litere și de artă care sînt pentru lupta împotriva cotropitorilor nu vor accepta această platformă, cadrul unirii va fi inevitabil în acest caz ceva mai îngust. În sfîrșit, trebuie să ne unim în jurul problemelor specifice ale literaturii și artei — problemele metodei și stilului creației artistice. Noi sîntem pentru realismul socialist, dar o serie de oameni de litere și de artă

il resping, și de aceea cadrul unirii va fi aici și mai îngust. În jurul unor probleme va fi unire, iar în jurul altora luptă și critică. Toate acestea sînt probleme de sine stătătoare, dar, în același timp, legate între ele, și de aceea chiar și în problemele care contribuie la unire, cum ar fi, de pildă, problema luptei împotriva cotropitorilor japonezi, există totuși și luptă și critică. Dar a înfăptui în cadrul frontului unic numai unirea și a nu duce lupta sau a duce numai lupta și a nu înfăptui unirea, a admite în frontul unic — așa cum au făcut-o unii tovarăși în trecut — capitularea oportunistă de dreapta și codismul sau atitudinea oportunistă „de stînga“ a respingerii necomuniștilor și sectarismul, toate acestea înseamnă a urma o linie greșită. Aceasta este valabil atît pentru politică, cît și pentru artă.

În China oamenii de litere și de artă mic-burhezi ocupă un loc de seamă printre forțele care formează frontul unic în literatură și artă. Concepțiile și lucrările lor au multe lipsuri, dar, în același timp, acești oameni tind într-o oarecare măsură spre revoluție, se apropie într-o oarecare măsură de poporul muncitor. De aceea a-i ajuta să-și învingă neajunsurile, a lupta pentru atragerea acestor oameni în rîndurile frontului slujirii poporului muncitor este o sarcină deosebit de importantă.

IV

Unul dintre principalele mijloace de luptă pe frontul literaturii și al artei este critica literară și de artă. Această critică trebuie dezvoltată; în trecut munca în această direcție era dusă într-o măsură extrem de insuficientă, și au avut dreptate tovarășii care au arătat aici

acest lucru. Critica literară și de artă reprezintă o problemă complexă, care cere un studiu special aprofundat. Aici vreau să mă opresc îndeosebi numai asupra problemei fundamentale, problema criteriului în critică ; totodată vreau să-mi expun pe scurt părerea asupra diferitelor probleme ridicate de unii tovarăși și să ating și unele vederi greșite.

Critica literară și de artă are două criterii : politic și artistic.

În lumina criteriului politic, tot ce favorizează lupta împotriva cotropitorilor japonezi și unirea poporului, tot ce stimulează unitatea morală a maselor populare, tot ce se împotrivește mersului înapoi și contribuie la mersul înainte, — toate acestea sînt bune ; și, dimpotrivă, tot ce nu favorizează lupta împotriva cotropitorilor japonezi și unirea poporului, tot ce dă naștere la dezbinare morală în rîndurile maselor populare, tot ce se opune mersului înainte și trage oamenii înapoi, — toate acestea sînt rele. Dar pe ce trebuie să întemeiem, la urma urmei, raționamentul nostru atunci cînd vorbim despre bine și rău : pe intenții (adică pe dorințe subiective) sau pe rezultate (adică pe practica socială) ? Idealiștii pun cu încăpăținare pe primul plan însemnătatea intențiilor și neagă însemnătatea rezultatelor ; adepții materialismului mecanicist pun cu încăpăținare pe primul plan însemnătatea rezultatelor și neagă însemnătatea intențiilor. În opoziție atît cu unii cît și cu ceilalți, noi considerăm, de pe pozițiile materialist-dialectice, intențiile și rezultatele în unitatea lor. Intențiile care urmăresc interesele maselor trebuie să fie nedespărțite de rezultatele recunoscute de mase ; între ele trebuie să fie unitate. Dacă intențiile urmăresc interese personale sau interese înguste de

grup, aceasta este rău ; dacă intențiile urmăresc interesele maselor, dar nu duc la rezultate recunoscute de mase, la rezultate care aduc foloase maselor, aceasta este de asemenea rău. Nu după declarațiile lui trebuie să judecăm dacă autorul se călăuzește după dorințe bune, drepte, adică dacă are intenții bune, ci după măsura în care rezultatele activității lui (în primul rînd operele lui) sînt folositoare păturilor largi ale societății. Practica socială și rezultatele ei sînt un criteriu pentru verificarea dorințelor sau intențiilor subiective. Criticii noastre literare și celei de artă trebuie să-i fie străin sectarismul ; călăuzindu-ne după principiul general al unirii în vederea luptei împotriva cîmpitorilor japonezi, noi trebuie să admitem existența unor lucrări literare și de artă care să oglindească cele mai variate concepții politice, dar, în același timp, critica noastră trebuie să stea ferm pe poziții principiale : trebuie să supunem neapărat unei critici ascutite și să condamnăm toate lucrările literare și de artă care conțin concepții antinaționale, antiștiințifice, antipopulare, anticomuniste, pentru că, atît prin intențiile lor cît și prin rezultatele lor, aceste — fie-ne cu iertăciune — „opere“ zădărnicesc cauza unirii în vederea luptei împotriva cîmpitorilor japonezi.

În lumina criteriului artistic, tot ce se află la un nivel artistic relativ ridicat este bun sau relativ bun, iar tot ce se află la un nivel artistic relativ scăzut este prost sau relativ prost. Desigur că și aici trebuie să judecăm după folosul social al operei. Printre oamenii de litere și de artă aproape că nu există oameni care să nu considere că lucrările lor sînt minunate. Critica noastră trebuie să admită o întrecere liberă între cele mai variate lucrări de artă, dar, în același timp, trebuie să ju-

decăm neapărat cu dreptate meritele lor, plecînd de la cerințele științei despre artă, pentru ca arta care se află la un nivel relativ scăzut să se desăvîrșească treptat și să devină o artă la un nivel relativ ridicat, pentru ca arta care nu corespunde cerințelor maselor largi populare să devină o artă care să corespundă acestor cerințe.

Așadar există două criterii : politic și artistic. Care este însă raportul dintre ele ? Între politică și artă nu se poate pune semnul egalității, după cum nu se poate pune acest semn între concepția generală asupra lumii, pe de o parte, și metodele de creație artistică și de critică de artă, pe de altă parte. Noi negăm nu numai criteriul politic abstract, absolut neschimbat, dar și criteriul artistic abstract, absolut neschimbat ; fiecare clasă, în fiecare societate împărțită în clase, posedă un criteriu al ei special, atît politic cît și artistic. Dar orice clasă, în orice societate împărțită în clase, pune întotdeauna criteriul politic pe primul plan și criteriul artistic pe planul al doilea. Burghezia respinge întotdeauna operele literaturii și artei proletare, oricît de mare ar fi valoarea lor artistică. Proletariatul trebuie să-și determine atitudinea față de o operă literară sau de artă din epocile trecute în primul rînd în funcție de atitudinea pe care opera dată o exprimă față de popor și ținînd seamă de faptul dacă opera dată a avut o însemnătate progresistă în istorie. Există lucrări fundamentale reacționare din punct de vedere politic, dar care, în același timp, au, poate, o oarecare valoare artistică. Dar cu cît o operă reacționară prin conținutul ei este mai artistică, cu atît are darul să otrăvească mai puternic poporul și deci ea trebuie cu atît mai hotărît respinsă. O particularitate comună a literaturii și a artei tuturor claselor exploatare în perioada

lor de declin este contradicția dintre conținutul politic reacționar și forma artistică a lucrării. Noi cerem însă unitate între politică și artă, unitate între conținut și formă, unitate între conținutul politic revoluționar și forma artistică cât mai perfectă cu putință. Operele de artă care nu sînt destul de artistice, oricît ar fi ele de progresiste din punct de vedere politic, sînt totuși neeficiente. De aceea, luptînd împotriva operelor de artă care conțin vederi politice greșite, luptăm în același timp și împotriva tendinței de a se scrie „lucrări agitatorice“ care conțin numai concepții politice juste, dar care sînt jalnice din punct de vedere artistic. În literatură și artă trebuie să ducem lupta pe două fronturi.

Sus-menționatele tendințe sînt proprii multora dintre tovarășii noștri. Mulți tovarăși înclină să desconsidere latura artistică a lucrărilor lor, și de aceea ei trebuie să dea atenție ridicării nivelului lor artistic. Consider totuși că o însemnătate deosebit de mare o are acum latura politică. Unii tovarășii nu posedă nici măcar cele mai elementare cunoștințe politice, din care cauză au diferite idei confuze. Permiteți-mi să vă dau cîteva exemple din viața Iananului.

Să luăm, de pildă, „teoria esenței umane“. Există oare pe lume un asemenea lucru cum este esența umană? Desigur că există. Dar pe lume există numai o esență umană concretă, și nu există esență umană abstractă. Dar în societatea împărțită în clase există numai o esență umană care are un anumit caracter de clasă, și nu există esență umană situată deasupra claselor. Noi sîntem pentru o esență umană proletară, pentru esența umană a masei largi ale poporului, iar moșierii și burghezia sînt pentru esența umană moșierească și burgheză, deși ei nu

o spun pe șleau, ci o prezintă drept unica esență umană. Esența umană pe care o trimbițează unii intelectuali mic-burghezi este de asemenea ruptă de masele populare sau are chiar un caracter antipopular. Esența umană despre care vorbesc ei nu este de fapt altceva decât individualism burghez, și tocmai de aceea tot ce formează esența umană proletară este în ochii lor necorespunzător esenței umane.

Tocmai în acest fel este tratată „teoria esenței umane“, pe care unii din Ianan o propun acum pentru a fi pusă la baza așa-numitei teorii a literaturii și artei. Aceasta este cu totul greșit.

Se spune că „principalul punct de plecare pentru literatură și artă este dragostea, dragostea față de om“. Dragostea poate constitui într-adevăr un punct de plecare, dar mai există un alt punct de plecare, și anume punctul principal. Dragostea este un fenomen de ordin ideal, este un produs al dezvoltării sociale. Principiul nostru fundamental constă în a nu porni de la ideal, ci de la practica obiectivă. Dragostea pentru proletariat a apărut la oamenii noștri de litere și de artă proveniți din rîndurile intelectualității ca o urmare a faptului că condițiile vieții sociale i-au făcut să simtă că soarta lor este comună cu soarta proletariatului. Ura noastră față de imperialismul japonez este rezultatul asupririi noastre de către imperialismul japonez. Nu există pe lume dragoste fără motiv, după cum nu există nici ură fără motiv. În ceea ce privește însă așa-numita „dragoste față de om“, de cînd societatea s-a împărțit în clase n-a existat pe lume o astfel de dragoste atotcuprinzătoare. Toate clasele stăpînitore din trecut au propovăduit bucuros ideea dragostei atotcuprinzătoare; mulți așa-numiți înțelepți au propovăduit-o și ei bucuros, dar nimeni n-a realizat-o încă

cu adevărat, pentru că ea este imposibilă într-o societate împărțită în clase. O dragoste adevărată față de om este posibilă, dar numai după ce clasele vor fi lichidate în toată lumea. Clasele scindează societatea în grupuri antagoniste, și abia după lichidarea claselor se va naște dragostea pentru întreaga omenire. Astăzi asemenea dragoste nu există încă. Noi nu putem să-i iubim pe dușmanii noștri, nu putem să iubim fenomenele monstruoase din societate. Țelul nostru este să le nimicim. Acesta este un adevăr elementar. E oare cu puțință ca oamenii noștri de litere și de artă să nu înțeleagă încă aceasta ?

Se spune că „în toate operele literare și de artă din trecut se acorda un loc egal zugrăvirii a ceea ce este luminos și a ceea ce este întunecat, jumătate-jumătate“. În această afirmație există multă confuzie. Operele literare și de artă nu corespund de loc, întotdeauna, acestei caracterizări. Mulți autori mic-burgezi n-au găsit în viață nimic luminos ; operele lor nu conțineau decît demascarea a ceea ce e întunecat ; asemenea opere au primit denumirea de „literatură de demascare“. Dar mai erau și oameni care se ocupau exclusiv cu propaganda în favoarea pesimismului, a dezgustului față de viață. Dimpotrivă, literatura U.R.S.S. din perioada construirii socialismului descrie mai ales ceea ce este luminos. Ea arată și lipsurile în muncă, zugrăvește și tipuri negative, dar descrierea a ceea ce este întunecat se dă numai pentru a se scoate în relief tabloul luminos general, și nicidecum, așa cum s-a spus aici, „jumătate-jumătate“.

Oamenii de litere și de artă burgezi din perioada reacțiunii zugrăvesc masele revoluționare ca pe niște rebeli, iar pe ei înșiși ca pe sfinți, adică prezintă drept întunecat ceea ce este luminos, și viceversa. Numai scrii-

torii și artiștii cu adevărat revoluționari sînt în stare să rezolve just problema ce anume trebuie să slăvească și ce anume trebuie să demaște. A demasca toate forțele întunecate care pricinuiesc rău maselor populare, a slăvi orice acțiune revoluționară a maselor populare — iată sarcina fundamentală a oricărui om care lucrează pe tărîmul literaturii revoluționare și al artei revoluționare.

Se afirmă că „pînă acum sarcina literaturii și artei a fost întotdeauna să demaște“. Acest raționament, ca și cel precedent, dovedește lipsa de cunoștințe științifice de istorie. S-a spus mai sus că operele literare și de artă din trecut nu se limitau de loc numai la demascare. Pentru cei care activează pe tărîmul literaturii și artei revoluționare, obiecte de demascare pot fi numai agresorii, exploataatorii, asupritorii și acea revoltătoare pecete pe care ei o pun pe popor, dar nicidecum înseși masele largi populare. Masele populare nu sînt nici ele lipsite de neajunsuri, dar aceste neajunsuri trebuie să fie înlăturate pe calea desfășurării în popor a criticii și autocriticii, și această critică și autocritică este una dintre cele mai importante sarcini ale literaturii și artei. Totuși, aceasta nu se poate numi în nici un caz „demascarea poporului“. În ceea ce privește poporul, poate fi vorba în fond numai de luminarea lui, de necesitatea ridicării nivelului lui cultural. Numai reprezentanții literaturii și artei contrarevoluționare pot zugrăvi poporul ca fiind „de la natură obtuz la minte“, iar masele revoluționare ca „rebeli despotici“.

Se afirmă că „epoca foiletonului mai continuă și că mai avem nevoie de maniera literară a lui Lu Sin“. Trăind în condițiile dominației forțelor întunecate, Lu Sin a fost lipsit de libertatea cuvîntului, și de aceea a

luptat cu arma foiletonului, plin de ironie rece și de satiră ascuțită. Lu Sin a avut perfectă dreptate. Și noi trebuie să punem venin în ridiculizarea fascismului, a reacționarilor chinezi și a tot ce aduce rău poporului; dar în Regiunea de graniță Șensi — Gansu — Ninsia și pe teritoriul bazelor de sprijin pentru împotrivire din spațele frontului ocupanților, unde cei care activează pe tărîmul literaturii și artei revoluționare au toate libertățile democratice și unde numai elementelor contrarevoluționare nu le-au fost acordate asemenea libertăți, nu putem împrumuta pur și simplu forma foiletoanelor lui Lu Sin. Aici putem vorbi în gura mare și nu avem motive să recurgem la căi ocolite, nebuloase, care îngreuiază înțelegerea operei de către masele populare. Dacă însă nu este vorba de dușmanii poporului, ci de poporul însuși, trebuie să ținem minte că nici Lu Sin din epoca foiletonului n-a ridiculizat și n-a atacat niciodată poporul revoluționar și partidele revoluționare; în foiletoanele sale, el a avut față de aceștia cu totul alt ton decît față de dușmani. Am spus mai sus că lipsurile poporului trebuie criticate, dar criticînd trebuie să stăm pe poziții cu adevărat populare, critica noastră trebuie să fie pătrunsă de năzuința arzătoare de a apăra și de a educa poporul. Dar a-ți trata tovarășul ca pe un dușman înseamnă a sta tu însuși pe pozițiile dușmanului. Înseamnă oare aceasta că noi renunțăm cu desăvîrșire la satiră? Nu, satira va fi necesară întotdeauna. Există însă diferite feluri de satiră: satiră îndreptată împotriva dușmanilor, satiră îndreptată împotriva aliaților, satiră îndreptată împotriva oamenilor din lagărul nostru. În fiecare caz metoda noastră trebuie să fie alta. Nu

sîntem nicidecum împotriva satirei în general ; trebuie să renunțăm doar la folosirea ei fără discernămint.

Unii spun așa : „Nu înclin să glorific, pentru că este problematic ca lucrările care proslăvesc ceea ce este luminos să poată fi remarcabile, pe de altă parte este problematic ca lucrările care zugrăvesc ceea ce este întunecat să poată fi lucrări de nimic“. Una din două : ori ești scriitor sau artist burghez, și atunci nu proslăvești proletariatul, ci burghezia ; ori ești scriitor sau artist proletar, și atunci nu proslăvești burghezia, ci proletariatul și întregul popor muncitor. Este problematic ca lucrările care proslăvesc aspectele luminoase ale burgheziei să poată fi remarcabile, pe de altă parte este problematic ca lucrările care zugrăvesc aspectele ei întunecate să poată fi lucrări de nimic ; este problematic ca lucrările care proslăvesc aspectele luminoase ale proletariatului să poată fi fără valoare, dar este cert că lucrările care zugrăvesc așa-numitele „aspecte întunecate“ ale proletariatului sînt fără valoare. Nu este confirmată aceasta de întreaga istorie a literaturii și artei ? De ce să nu cînti poporul — făuritorul istoriei omenirii ? De ce să nu cînti proletariatul, partidul comunist, noua democrație, socialismul ? Dar mai există și oameni care nu nutresc nici un fel de sentimente calde pentru cauza poporului, care stau față de lupta și succesele proletariatului și ale avangărzii sale pe poziția de indiferență a observatorului imparțial. Acești oameni se interesează numai de ei înșiși și se glorifică neobosit numai pe ei înșiși, doar cîteodată mai glorifică și pe unii „eroi“ din grupulețul îngust cu ajutorul căruia se îmbogățesc. Desigur că asemenea individualiști mic-burghezi nu vor să cînte poporul revoluționar, să-i întărească curajul în

luptă, încrederea în victorie. Asemenea oameni nu fac decît să descompună rîndurile revoluționare, iar clasa revoluționară n-are nevoie de astfel de „cîntăreți“.

Alții spun așa : „Nu este vorba de poziție, poziția mea este justă, intențiile mele sînt bune, înțeleg esența lucrurilor, numai că n-am știut să exprim toate acestea, și ca urmare lucrarea a jucat totuși un rol negativ“. Am vorbit mai sus despre punctul de vedere materialist-dialectic în problema intențiilor și a rezultatelor ; acum trebuie clarificat : nu este oare problema rezultatelor în același timp și problema poziției ? Dacă un om se va călăuzi în lucrarea sa numai după intenții și nu se va interesa de problema rezultatelor, el se va asemana cu un medic care prescrie doar rețete, dar căruia nu-i pasă de loc cîți oameni au pierit în urma tratamentului său, sau cu un partid politic care se mărginește să facă declarații, fără să se intereseze de loc dacă ele se realizează în practică. Dați-mi voie să vă întreb : este justă o asemenea poziție ? Sînt bune asemenea intenții ? Calculînd cu anticipație rezultatele viitoare, firește că nu sîntem feriți de greșeli. Dar dacă faptele ne-au și demonstrat că rezultatul este negativ, și noi acționăm totuși după metoda veche, se mai poate considera oare că intențiile noastre sînt bune ? Trebuie să judecăm partidul politic sau medicul după practica lor, după rezultatele activității lor ; din același punct de vedere trebuie să judecăm și pe scriitor. Intențiile cu adevărat bune cer să se țină seamă de rezultate, să se totalizeze experiența, să se cerceteze metodele sau — dacă este vorba de creație — modul de a înfățișa. Intențiile cu adevărat bune cer o autocritică pe deplin sinceră a lipsurilor și greșelilor în muncă, hotărîrea de a îndrepta aceste lipsuri și

greșeli. Tocmai așa aplică metoda autocriticii comuniștii. Numai această poziție este justă. În același timp, numai în procesul unei activități practice, pătrunse de cel mai sever simț al răspunderii, poți înțelege treptat în ce anume constă poziția justă și să ți-o însușești pas cu pas. Dacă însă nu vei progresa în această direcție în activitatea practică, ci vei afirma înfumurat că „ai înțeles tot“, în practică se va constata că n-ai înțeles nimic.

Și, în sfârșit, unii susțin : „Este o greșeală să se facă apel la noi ca să studiem marxismul : aceasta ne va duce la însușirea unei metode creatoare după care nu vom face decât să repetăm lucrurile, știute de toți, ale materialismului dialectic, iar aceasta va dăuna dispoziției noastre de a crea“. Noi studiem marxismul pentru a vedea lumea, societatea, literatura și arta prin prisma materialismului dialectic și a materialismului istoric și nicidecum pentru a transforma opere literare și de artă în lecții de filozofie. Marxismul poate doar să cuprindă, dar nu să înlocuiască realismul în creația artistică, după cum el poate să cuprindă teoria atomică și electronică în fizică, dar nu o poate înlocui. Formulele goale, seci, dogmatice dăunează dispoziției de a crea și nu numai dispoziției de a crea : ele dăunează în primul rând însuși marxismului. „Marxismul“ dogmatic nu este de loc marxism, ci ceva antimarxist. Dar poate totuși marxismul să distrugă vreo dispoziție de a crea ? Da, poate. El distruge cu hotărâre dispozițiile de a crea feudale, burgheze, mic-burgheze, liberale, individualiste, nihiliste, estetiste, aristocratice, decadente, pesimiste și diferite alte dispoziții de a crea antipopulare, neproletare. Dar dacă asemenea dispoziții de a crea există la unii scriitori și artiști proletari, trebuie ele distruse ? Eu cred că trebuie,

și încă în modul cel mai hotărît, iar distrugînd vechiul se va putea construi în același timp noul.

V

Ce dovedește faptul că în cercurile oamenilor de literatură și de artă din Ianan au apărut problemele despre care am vorbit? El dovedește că în aceste cercuri mai sînt încă răspîndite abaterile de la stilul just de muncă, că tovarășii noștri mai au încă multe astfel de păcate cum sînt idealismul, dogmatismul, fantezismul, vorbăria goală, disprețul pentru practică, ruperea de mase etc. Aici se cere o adevărată și serioasă campanie de îndreptare a stilului de muncă.

Mulți dintre tovarășii noștri nu văd încă destul de limpede deosebirea dintre proletariat și mica burghezie. Mulți membri de partid au intrat în partid din punct de vedere organizatoric, dar din punct de vedere ideologic ei n-au intrat încă cu totul sau chiar încă n-au intrat de loc în partid. Acești oameni care n-au intrat încă din punct de vedere ideologic în partid mai au capetele împuiate cu gunoiul rămas de la clasele exploatare; ei nu înțeleg de loc ce este ideologia proletară, ce este comunismul, ce este partidul. Ei raționează astfel: „ce o mai fi și cu ideologia asta proletară, nu este aceasta aceeași veche poveste?“ Ei nu înțeleg că nu-i de loc ușor să-ți însușești această „poveste“, că sînt oameni care în întreaga lor viață nu sînt în stare să capete fizionomie de comunist și că unor astfel de oameni nu le rămîne decît să plece din partid. De aceea, deși majoritatea tovarășilor care fac parte din partidul nostru, din rîndurile noastre sînt oameni consecvenți din punct de vedere ideologic, totuși, pentru ca, datorită condu-

cerii noastre, revoluția să se desfășoare și mai larg și să se desăvârșească mai repede, trebuie să facem cum se cuvine ordine în rîndurile noastre, atît sub raport ideologic cît și sub raport organizatoric. Dar pentru a face ordine sub raport organizatoric trebuie să facem în primul rînd ordine sub raport ideologic, să desfășurăm lupta ideologiei proletare împotriva ideologiei neproletare. În cercurile oamenilor de litere și de artă din Ianan, lupta ideologică a și început, și aceasta este absolut necesar. Cei ieșiți din rîndurile micii burghezii caută întotdeauna stăruitor, prin toate mijloacele — inclusiv cele literare și artistice —, să se scoată pe sine în evidență, să facă propagandă în favoarea convingerilor lor, urmărind transformarea partidului, transformarea lumii întregi după chipul și asemănarea intelectualului mic-burghez. Față de această stare de lucruri, sarcina noastră este să le strigăm cu glas tare: „Măi «tovarăși»! Asta n-o să vă meargă! Proletariatul nu vi se va potrivi vouă. A merge după voi înseamnă de fapt a merge după marii moșieri și marea burghezie. Aceasta amenință cu pieirea partidul, patria“. Atunci pe cine să urmăm? Partidul, lumea pot fi transformate numai după chipul și asemănarea avangărzii proletariatului. Așteptăm ca tovarășii care lucrează pe tărîmul literaturii și al artei să-și dea seama de întreaga seriozitate a acestei discuții și să ia parte mai activă la luptă, pentru ca să obținem însănătoșirea tuturor tovarășilor noștri, pentru ca rîndurile noastre să se unească pe deplin și cu adevărat și să se întărească din punct de vedere ideologic și organizatoric.

Deoarece sub raport ideologic mai sînt multe lucruri nesatisfăcătoare la noi, mulți dintre tovarășii noștri n-au fost în stare să înțeleagă cum trebuie deosebirea dintre

bazele de sprijin ale revoluției și regiunile de sub dominația gomindanistă, și din această pricină ei au comis multe greșeli. Mulți tovarăși au venit aici direct din cămăruțele de sub scările caselor din Șanghai¹⁰. Dar, venind din asemenea cămăruțe pe teritoriul bazei de sprijin a revoluției, tovarășii au trecut nu numai dintr-o regiune într-o cu totul altfel de regiune, dar și dintr-o epocă istorică într-o cu totul altă epocă istorică — dintr-o societate semifeudală, semicolonială, aflată sub stăpânirea marilor moșieri și a marii burghezii, ei au trecut în societatea revoluționară a noii democrații, aflată sub conducerea proletariatului. A veni pe teritoriul bazei de sprijin a revoluției înseamnă a trece într-o epocă ce n-a mai existat în toată istoria milenară a Chinei, în epoca puterii maselor largi populare. Oamenii care ne înconjură, oamenii în rîndurile cărora noi ducem munca noastră propagandistică sînt cu totul alți oameni. Epoca dinainte a trecut pentru totdeauna. De aceea trebuie să ne unim fără cea mai mică șovăială cu aceste mase populare noi. Dacă și aici, printre aceste mase noi, tovarășii se vor distinge ca și înainte, așa cum am spus data trecută, prin „necunoaștere“, prin „neștiință“, dacă ei se vor asemana și aici cu „eroul care nu-și găsește nicăieri loc pentru a-și arăta vitejia“, atunci ei o vor duce greu nu numai la sate, ci chiar și la Ianan. Unii tovarăși gîndesc așa : „Voi scrie, ca și înainte, pentru cititorii din «marele spate al frontului»“¹¹, acest fel de a scrie mi-e cunoscut și are o „însemnătate pentru întreaga națiune“. Asemenea raționamente sînt cu totul greșite. „Marele spate al frontului“ se va schimba și el, cititorii din „marele spate al frontului“ nu vor ca scriitorii din bazele de sprijin ale revoluției să le dea mereu aceleași povești vechi, de care

s-au săturat de mult. Ei așteaptă ca scriitorii din bazele de sprijin ale revoluției să le vorbească despre oamenii noi, despre lumea nouă. De aceea, cu cât o operă literară este destinată mai limpede maselor populare din bazele de sprijin ale revoluției, cu atât mai mare este însemnătatea ei pentru întreaga națiune. În „Înfrîngerea” lui Fadeev¹² este zugrăvit numai un mic detașament de partizani. Această lucrare n-a fost scrisă de loc pentru satisfacerea gustului cititorilor din lumea veche, și totuși a exercitat influență asupra întregii lumi. Cel puțin asupra Chinei, după cum se știe, ea a exercitat o foarte mare influență. China merge înainte, nu înapoi. Bazele de sprijin ale revoluției sînt acelea care duc China înainte, și nu cine știe ce regiuni înapoiate, care merg ele însele înapoi. În procesul de îndreptare a stilului de muncă, tovarășii trebuie să-și dea seama, în primul rînd, de această teză fundamentală.

Dar dacă trebuie neapărat să ne contopim cu epoca nouă, epoca noilor mase populare, înseamnă că trebuie neapărat să rezolvăm pînă la capăt problema atitudinii noastre față de masele populare. Deviza noastră trebuie să fie următoarele rînduri ale lui Lu Sin:

„Cu sprîncenele încruntate, privesc cu rece dispreț inelul osînditor al demnitarului. Dar, plecînd capul, sînt gata să slujesc, ca un bivol, copilului”¹³.

Prin cuvîntul „demnitar” se înțelege aici dușmanul; noi nu vom pleca niciodată capul în fața dușmanului, oricît de fioros ar fi el. Prin cuvîntul „copil” se înțelege aici proletariatul și masele populare largi. Toți membrii partidului comunist, toți revoluționarii, toți cei care lucrează pe tărîmul literaturii și artei revoluționare trebuie să-l ia ca pildă pe Lu Sin, trebuie să devină „bivol”

pentru proletariat și pentru masele populare, să le dăruiască toată puterea lor, toată viața lor pînă la ultima suflare. Pentru ca intelectualitatea să se poată contopi cu masele populare, să poată sluji masele populare, e nevoie de timp pentru ca ele să se cunoască reciproc. În procesul acestei cunoașteri reciproce nu numai că sînt posibile, dar și de neînălțurat multe chinuri și fricțiuni. Dar trebuie numai să se dea dovadă de hotărîre, și atunci ținta va fi atinsă.

M-am oprit astăzi numai asupra cîtorva probleme fundamentale ale orientării activității noastre pe tărîmul literaturii și artei. Mai sînt multe probleme concrete al căror studiu trebuie continuat și în viitor. Sînt convins că tovarășii vor găsi în ei hotărîrea necesară pentru a merge pe acest drum. Sînt convins că în procesul de îndreptare a stilului, în studiul și munca de lungă durată, tovarășii vor ști, fără îndoială, să se transforme și pe ei și să transforme și creația lor, vor ști să creeze numeroase lucrări minunate, care vor fi primite cu mare căldură de masele largi populare, vor ști să ridice literatura și arta, atît pe teritoriul bazelor de sprijin ale revoluției cît și în întreaga Chină, pe o treaptă nouă, glorioasă.

ADNOTĂRI

- 1 Vezi V. I. Lenin, „Organizația de partid și literatura de partid”. În această lucrare, arătînd trăsăturile caracteristice ale literaturii proletare, Lenin scrie: „Aceasta va fi o literatură liberă pentru că nu interesul personal și carierismul, ci ideea socialismului și simpatia pentru cei ce muncesc vor face să se înroleze în rindurile ei noi și noi forțe. Aceasta va fi o literatură liberă pentru că ea nu va servi unei eroine blazate, nu «celor zece mii» din pătura de sus, care se plictisesc și suferă de obezitate, ci milioanele și zecile de milioane de oameni ai muncii, care sînt floarea țării, forța ei, viitorul ei. Aceasta va

- fi o literatură liberă, care va fecunda ultimul cuvînt al gîndirii revoluționare a omenirii prin experiența și munca vie a proletariatului socialist, care va crea o influență reciprocă permanentă între experiența trecutului (socialismul științific, care a încununat dezvoltarea socialismului de la formele sale primitive, utopice) și experiența prezentului (actuala luptă a tovarășilor muncitori)" (Opere, vol. 10, pag. 30—31).
- 2 Lian Și-tiu — membru al partidului național-socialist chinez contrarevoluționar. El a făcut vreme îndelungată propagandă în favoarea ideilor reacționare ale burgheziei americane în domeniul literaturii și artei, a luptat cu îndîrjire împotriva revoluției și a ponegrit literatura și arta revoluționară.
 - 3 Ciou Tzo-jen și Cian Tzi-pin au trecut în 1937, după cîtopirea Pekinului și Șanghaiului de către Japonia, de partea cîtopitorilor japonezi.
 - 4 Vezi cuvîntarea lui Lu Sin „Despre liga scriitorilor de stînga", în culegerea „Unul care gîndește altfel" (Opere, vol. 4).
 - 5 Vezi articolul lui Lu Sin „Moartea", în suplimentul la culegerea „Țețetin" (Opere, vol. 6).
 - 6 „Ciobănașul" — mică piesă cu cîntece și dansuri, răspîdită în China. În ea nu sînt decît două roluri: unul de bărbat (ciobănașul) și unul de femeie (o fată de la țară). Conținutul piesei se dezvăluie în duetul ciobănașului cu fata. În perioada inițială a războiului împotriva cîtopitorilor japonezi, această piesă, cu textul schimbat, era folosită pentru propagarea ideii luptei împotriva dușmanului, și într-un timp era foarte răspîdită.
 - 7 Hieroglifile care însemnează cuvintele „om, mîină, gură, cuțit, bou, berbec" sînt relativ simple ca scriere, și în China veche erau incluse de obicei în primele lecții din manualele de limba maternă pentru școala primară.
 - 8 „Zăpadă albă într-o primăvară însoțită" și „Un om simplu de la țară" — titlurile unor cîntece din principatul Ciu (secolul al III-lea înainte de era noastră). Melodia primului cîntec e mai complicată, iar a celui de-al doilea e mai simplă. În anto-

logia literaturii chineze „Vensiuan“, în „Întrebări puse de Sun Iui prințului Ciu“, se povestește că cineva a început să cînte în capitala principatului Ciu „Zăpadă albă într-o primăvară în-sorită“ și că „nu i-au ținut isonul decît cîteva zeci de oameni“, dar de îndată ce a început să cînte „Un om simplu de la țară“, cîntecul a fost reluat de mii de oameni.

- 9 Vezi V. I. L e n i n, „Organizația de partid și literatura de partid“. Lenin scrie: „Literatura trebuie să devină o *parte* a cauzei proletare-generale, «o roțiță și un șurub» al mecanismului social-democrat unic și măreț, pus în mișcare de întreaga avangardă conștientă a întregii clase muncitoare“ (Opere, vol. 10, pag. 27).
- 10 Cămăruțe situate sub scările sau alături de scările caselor din Șanghai. Acestea sînt odăițe înguste și întunecoase și de aceea se închiriază la prețuri relativ mici. Scriitorii și artiștii, intelectualii și micii funcționari nevoiași locuiau în majoritatea lor în asemenea cămăruțe.
- 11 E vorba de regiunile de sub dominația gomindanistă. În perioada războiului împotriva cōtropitorilor japonezi, oamenii numeau de obicei regiunile întinse din sud-vestul și din nord-vestul Chinei, necōtropite de ocupanții japonezi și care se aflau sub dominația gomindanului, „marele spate al frontului“, spre deosebire de „micul spate al frontului“, adică de bazele de sprijin pentru împotrivirea față de cōtropitori, baze care se aflau în spatele frontului ocupanților japonezi și erau conduse de partidul comunist.
- 12 A. Fadeev — cunoscut scriitor sovietic. Romanul lui „Înfrîngerea“, editat în 1927, descrie lupta dusă în timpul războiului civil din Uniunea Sovietică de către un detașament de partizani, din care făceau parte muncitori, țărani și intelectuali revoluționari siberieni, împotriva bandelor contrarevoluționare. Acest roman a fost tradus în limba chineză de Lu Sin.
- 13 Vezi foiletonul lui L u S i n „Autocaricatură“ din „Culegerea celor neincluse în culegeri“ (Opere, vol. 7).

De cînd Comitetul Central al partidului a adoptat hotărîrea cu privire la înfăptuirea politicii de reducere și de întărire a armatei și a aparatului administrativ, multe organizații de partid de pe teritoriul bazelor de sprijin pentru împotrivirea față de cîmpitorii japonezi planifică și desfășoară, în conformitate cu indicațiile Comitetului Central, munca corespunzătoare. Conducerea regiunii de graniță Șansi—Hebei—Șandun—Henan, apucîndu-se de treabă așa cum se cuvine, a dat pildă de cum trebuie înfăptuită această politică. Dar membrii de partid de pe teritoriul altor cîtorva baze de sprijin, neînțelegînd destul de bine această politică, nu au trecut încă serios la traducerea ei în viață. Ei nu și-au dat încă bine seama de legătura dintre reducerea și întărirea armatei și a aparatului administrativ, pe de o parte, și situația actuală și toate celelalte măsuri ale partidului, pe de altă parte; ei nu privesc încă reducerea și întărirea armatei și a aparatului administrativ ca pe o măsură de o însemnătate excepțională. Această problemă a fost dezbătută în repetate rînduri în coloanele ziarului „Tzefanjibao“. Considerăm azi că nu este de prisos să ne mai oprim încă o dată asupra ei.

Întreaga politică a partidului este îndreptată spre obținerea victoriei asupra bandiților japonezi, iar acum,

în al cincilea an de război, am pășit într-adevăr în ultima lui etapă, etapa cuceririi victoriei. Situația în această etapă se va deosebi nu numai de situația care a existat în primul și în al doilea an, dar și de cea din al treilea și al patrulea an de război. Situația în al cincilea și al șaselea an de război se caracterizează prin apropierea victoriei, dar, în același timp, și prin extraordinare greutateți: acesta este timpul de „beznă din preajma zorilor“. În etapa actuală, o asemenea situație există nu numai pe teritoriul bazelor de sprijin ale armatei a 8-a și ale Noii armate a 4-a, dar și în întreaga Chină și în toate țările antifasciste; ea se simte însă deosebit de acut pe teritoriul bazelor de sprijin ale armatei noastre. Noi trebuie să luptăm ca să zdrobim pe bandiții japonezi în următorii doi ani. Acești doi ani vor fi extrem de grei. Ei se vor deosebi foarte mult atât de prima perioadă de doi ani cât și de a doua perioadă de doi ani a războiului. Conducerea partidului revoluționar și a armatei revoluționare e obligată să prevadă această particularitate. Dacă conducerea se va dovedi a fi incapabilă s-o prevadă, ea nu va putea decât să se tîrască în coada evenimentelor și, cu toate eforturile ei, nu va putea asigura victoria; dimpotrivă, ea riscă să dăuneze cauzei revoluției. Deși în momentul de față greutatețile pe teritoriul bazelor de sprijin pentru împotrivirea față de cotropitorii japonezi din spatele frontului înamicului au crescut de câteva ori în comparație cu situația din trecut, totuși aceste baze nu trec încă prin greutăți extreme. Dar dacă nu se vor lua de pe acum măsurile cuvenite, greutatețile extreme vor deveni de neînlăturat. Un om fără experiență, aflindu-se sub impresia situației care a existat în trecut și care există și acum, s-ar putea ușor înșela și

și-ar putea închipui că nici pe viitor nu va fi mai rău. El nu este în stare să prevadă că de acum înainte, în calea sa, corabia e pîndită de stînci submarine, și nu va putea conduce corabia ocolind aceste stînci.

Ce fel de stînci submarine se găsesc în calea corăbiei războiului nostru împotriva cotropitorilor japonezi? Acestea sînt extrem de serioasele greutăți de ordin material care se ivesc în ultima etapă a războiului. Comitetul Central al partidului a arătat aceste greutăți și ne-a chemat să ne mobilizăm atenția pentru a ocoli aceste stînci submarine. Cei mai mulți dintre tovarășii noștri au și înțeles acest lucru, dar o parte dintre tovarășii nu-l înțeleg; iată piedica care trebuie înlăturată în primul rînd.

Pentru războiul împotriva cotropitorilor japonezi e necesară unirea. Chestiunea unirii prezintă și ea greutățile ei. Acestea sînt greutăți de ordin politic; ele au existat și în trecut și nu sînt excluse nici în viitor. În ultimii cinci ani partidul nostru a depus eforturi uriașe pentru învingerea treptată a acestor greutăți. Lozinca noastră este să întărim unitatea; ea va trebui întărită și pe viitor. Dar mai sînt și greutăți de alt ordin — greutăți materiale. Aceste greutăți vor crește inevitabil în viitor. Astăzi unii tovarășii privesc prea calm această împrejurare și nu prea țin seamă de ea; trebuie să atragem atenția acestor tovarășii asupra greutăților ce ne așteaptă. Toți tovarășii de pe teritoriul bazelor de sprijin pentru împotrivirea față de cotropitorii japonezi trebuie să înțeleagă că greutățile materiale vor crește inevitabil pe viitor, că trebuie să învingem aceste greutăți și că unul dintre cele mai importante mijloace pentru învingerea lor

este reducerea și întărirea armatei și a aparatului administrativ.

De ce constituie reducerea și întărirea armatei și a aparatului administrativ una dintre cele mai importante măsuri care trebuie luate pentru a învinge greutatea materiale? Este absolut evident că situația militară actuală de pe teritoriul bazelor noastre de sprijin și cu atât mai mult situația care se va crea în viitor nu ne permite și nu ne va permite să lucrăm după vechile metode. Organizația noastră militară mare și greoaie corespundea cerințelor situației de mai înainte. Pe vremea aceea situația ne permitea să avem o astfel de organizație și cerea ca ea să fie întocmai așa. Acum e altceva: teritoriul bazelor noastre de sprijin s-a îngustat, iar în viitor se va îngusta, poate, și mai mult; de aceea nu putem întreține în nici un caz o organizație așa de mare și de greoaie ca mai înainte. Acum organizația noastră militară a intrat în contradicție cu situația militară, și noi trebuie să învingem această contradicție. Dușmanul urmează linia de adâncire a acestei contradicții — aceasta este politica „celor trei absoluturi”¹. Păstrând și pe viitor o organizație militară atât de voluminoasă, îl ajutăm numai pe dușman să-și înlăptuiască perfidele sale planuri. Reducând însă organizația noastră, înlăptuind reducerea și întărirea armatei și a aparatului administrativ, organizația noastră militară își va păstra, în pofida acestei reduceri, forța; „peștele mare nu poate trăi în apă mică”; reducând organizația noastră militară după cerințele situației militare, noi vom fi, datorită acestui fapt, mai puternici decât am fost înainte, nu vom îngădui dușmanului să ne învingă, și pînă la urmă îl vom învinge noi pe el. Iată de ce spunem că linia pe

care a propus-o Comitetul Central al partidului, de a reduce și a întări armata și aparatul administrativ, este o măsură politică de o excepțională însemnătate.

Se întâmplă însă adeseori că situația și puterea obișnuinței încătușează conștiința oamenilor; uneori nici revoluționarii nu pot scăpa de aceasta: e greu să te împaci cu gândul că uriașa organizație militară creată cu propriile mâini trebuie să fie redusă tot cu propriile mâini, și uneori, când este nevoie să se facă o asemenea reducere, ea se face cu greu, se face cu strângere de inimă. Dușmanul ne apasă cu toată forța uriașei sale organizații militare. Atunci, cum se poate să ne reducem în asemenea condiții organizația noastră? Reducînd-o, vom simți doar lipsa de forțe militare pentru a ne opune dușmanului? Asemenea raționamente sînt rezultatul influenței situației și a puterii obișnuinței care ne încătușează. O dată cu schimbarea anotimpurilor trebuie să ne schimbăm și hainele. Atunci când trecem din primăvară în vară, din vară în toamnă, din toamnă în iarnă și din iarnă în primăvară, trebuie să ne schimbăm hainele. Totuși, de multe ori, trecînd dintr-un anotimp într-altul, oamenii nu se gîndesc să-și schimbe la timp hainele și se îmbolnăvesc; de vină este puterea obișnuinței. Situația actuală de pe teritoriul bazelor de sprijin cere să ne scoatem hainele de iarnă și să ni le punem pe cele de vară, pentru a ne simți ușori afunzi cînd vom da lupte cu dușmanul. Acum sîntem greoi și stîngaci, și aceasta îngreuiază mult ducerea operațiilor militare. Am putea fi întrebați: dar cum să facem față uriașei organizații militare a dușmanului? Drept răspuns ne vom referi la exemplul lui Sun U-kun, care a învins pe Stăpîna Evantaiului de Fier. Stăpîna Evantaiului de Fier era

o vrăjitoare rea, dar Sun U-kun s-a prefăcut în insectă, a intrat în inima ei și a învins-o². Un alt învățămînt bun ni-l poate da istoria măgarului din Guiciou, descris de Liu Tzun-ian³. În Guiciou se ivise un măgar mare; văzîndu-l, tigrul nu prea mare din Guiciou s-a speriat. Pînă la urmă, acest tigru nu prea mare l-a mîncat pe măgarul cel mare. Armata a 8-a a noastră și Noua noastră armată a 4-a seamănă cu Sun U-kun sau cu tigrul din Guiciou: ele pot foarte bine să facă față relei vrăjitoare japoneze sau măgarului japonez. Acum trebuie să ne reorganizăm, să devenim mai mici, să devenim încă mai puternici, și atunci vom fi de neînvins.

ADNOTĂRI

- 1 Prin politica „celor trei absoluturi” se înțelege politica pe care imperialismul japonez o înfăptuia fața de regiunile eliberate ale Chinei: să ardă absolut totul, să măcelărească absolut pe toți, să jefuiască absolut totul.
- 2 Povestirea despre felul cum Sun U-kun, prefăcîndu-se în insectă, a învins pe Stăpîna Evantaiului de Fier vezi-o în capitoul al 59-lea al romanului fantastic „Si iu tzi” („O călătorie în Apus”).
- 3 Liu Tzun-ian (773—819) — unul dintre cei mai mari scriitori din epoca dinastiei Tan. Lucrarea lui „Cele trei legăminte” se compune din trei fabule, dintre care una se numește „Măgarul din Guiciou”. În ea se spune: „În provincia Guiciou nu erau măgari. Într-o zi un om original a adus acolo, cu barca, un măgar. Dîndu-și seama că n-are nici un folos de pe urma măgarului, omul i-a dat drumul în munți. Văzînd măgarul, tigrul s-a mirat: vai, ce animal uriaș! Luîndu-l drept o ființă supranaturală, tigrul s-a ascuns în pădure și a început să-l observe. Apoi tigrul a ieșit din pădure și, fricos, a venit mai aproape de măgar, dar tot nu și-a dat seama cu cine are de-a face. A doua zi măgarul a început să ragă; tigrul s-a speriat grozav și

a fugit departe, de frică să nu-l mănînce măgarul. Dar, după ce a observat măgarul ca lumea, tigrul a înțeles că el nu are nici un fel de însușiri supranaturale. Obișnuindu-se cu răgetele măgarului, tigrul i-a dat tîrcoale, fără să îndrăznească totuși să intre în luptă cu el. Venind și mai aproape și privind măgarul mai bine, tigrul, încercînd să se joace cu măgarul, s-a rezemat de el și l-a împins. Măgarul s-a înfuriat și a lovit tigrul cu copita. Atunci tigrul s-a bucurat: «Va să zică asta-i tot ce știi!» Răgînd, el s-a aruncat asupra măgarului, și-a înfipt colții în beregata lui, l-a sfișiat, l-a mincat și a plecat“.

**UN MOMENT DE COTITURĂ
ÎN DESFĂȘURAREA
CELUI DE-AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL ***
(12 octombrie 1942)

* Articol de fond al ziarului „Tzeſanjibao din Ianan,
scris de tovarășul Mao Tze-dun.

THE HISTORY OF THE
CITY OF BOSTON
FROM THE FIRST SETTLEMENT
TO THE PRESENT TIME
BY NATHANIEL BENTLEY

Ziarele engleze și americane compară bătălia de la Stalingrad cu bătălia de la Verdun. Faima „Verdunului roșu” s-a răspindit în lumea întreagă. Dar nu se poate spune de loc că această comparație este reușită. Bătălia de la Stalingrad, care se desfășoară acum, se deosebește prin însuși caracterul ei de bătălia de la Verdun din timpul primului război mondial. Există totuși și ceva comun între ele: acum, ca și atunci, mulți sînt induși în eroare de operațiile ofensive ale Germaniei și cred că Germania mai poate repurta victoria. Primul război mondial s-a terminat în iarna anului 1918, dar încă în 1916 armata germană întreprinsese cîteva ofensive împotriva fortăreței franceze Verdun. Această operație fusese comandată de moștenitorul tronului german, iar în luptă fuseseră aruncate unitățile de elită ale armatei germane. Lupta de la Verdun a fost hotărîtoare. Ofensiva crîncenă a armatei germane s-a sfîrșit printr-un eșec. După aceea întregul lagăr germano-austro-turco-bulgar s-a pomenit într-o situație din care nu mai exista ieșire. Greutățile pe care le întîmpina sporeau din zi în zi; în acest lagăr au început descompunerea și dezorganizarea și pînă la urmă el a ajuns la o totală prăbușire. Dar în 1916 lagărul anglo-americanofrancez nu înțelesese încă aceasta; el socotea armata

germană la fel de puternică ca înainte și nu știa că propria lui victorie este aproape. În istoria omenirii se întâmplă întotdeauna că forțele muribunde ale reacțiunii se aruncă în ultima bătălie spasmodică cu forțele revoluției, iar unii revoluționari sînt adeseori cîtva timp înșelați de aparența de putere sub care se ascunde un miez putred și nu se pricep să vadă tabloul real, anume că în curînd dușmanul va fi nimicit, iar ei înșiși vor învinge. Însăși apariția fascismului pe scenă și războaiele de agresiune pe care el le duce de cîtiva ani sînt tocmai astfel de ultime spasme ale forțelor muribunde ale reacțiunii; în războiul actual ultima convulsione a fascismului este ofensiva împotriva Stalingradului. Și în acest moment istoric de cotitură se găsesc și în lagărul antifascist mondial mulți oameni înșelați de înfățișarea fioroasă a fascismului și care nu știu să vadă starea lui reală.

De patruzeci și opt de zile, de la 23 august, cînd trupele germane au terminat trecerea peste colul Donului și au început o ofensivă generală împotriva Stalingradului (iar o parte din aceste trupe au invadat mai tîrziu, la 15 septembrie, raionul Zavodskoi din partea de nord-vest a orașului), și pînă acum, continuă o bătălie grea, fără egal în istoria omenirii. De patruzeci și opt de zile, zeci și sute de milioane de oameni trăiesc cu știrile zilnice din Stalingrad despre desfășurarea bătăliei, știri care aduc oamenilor cînd tristețe, cînd bucurie. Această bătălie este nu numai un moment de cotitură în desfășurarea războiului sovieto-german și nici numai un moment de cotitură în desfășurarea actualului război mondial împotriva fascismului, ci această bătălie va fi și un moment de cotitură în întreaga istorie a

omenirii. În cursul acestor patruzeci și opt de zile, atenția popoarelor lumii întregi este ațintită asupra Stalin-gradului cu și mai mare intensitate decât a fost ea ațintită în luna octombrie a anului trecut asupra Moscovei.

Pînă la victoriile repurtate în Apus, Hitler dăduse parcă dovadă de prudență. Cu prilejul ofensivei împotriva Poloniei, Norvegiei, Olandei, Belgiei și Franței, cu prilejul ofensivei împotriva Balcanilor, el își concentra toate forțele, neîndrăznind să se împrăștie. După victoriile din Apus, el a amețit și și-a pus în gând să zdrobească Uniunea Sovietică în trei luni. A început ofensiva împotriva uriașului, puternicului stat socialist pe tot frontul, de la Murmansk, la nord, pînă în Crimeea, la sud, împrăștiindu-și astfel forțele. Cu eșecul ofensivei împotriva Moscovei, întreprinsă de el în octombrie anul trecut, s-a sfîrșit prima etapă a războiului sovieto-german; primul plan strategic al lui Hitler s-a prăbușit. Armata Roșie a oprit ofensiva de anul trecut a trupelor germane și a început în cursul iernii contra-ofensiva pe tot frontul; aceasta a fost a doua etapă a războiului sovieto-german; Hitler a trecut la retragere și defensivă. În acest timp Hitler l-a înlăturat pe Brauchitsch, comandantul său suprem, a luat el însuși în mîinile sale comandamentul trupelor de pe front, a hotărît să renunțe la planul de ofensivă pe tot frontul și, adunînd forțe din toată Europa, a pregătit ultima sa ofensivă. Deși această ofensivă urma să fie doar parțială și să se desfășoare numai pe frontul de sud, ea era considerată totuși de Hitler drept o lovitură împotriva centrelor vitale ale Uniunii Sovietice. Intrucît de această ofensivă hotărîtoare depindea însăși existența fascismului, Hitler a concentrat pentru ea forțe uriașe și a

mutat chiar o parte din avioanele și tancurile care operează în Africa de nord. O dată cu ofensiva din luna mai a acestui an, pornită de fasciști împotriva Kercii și a Sevastopolului, războiul a intrat în cea de-a treia etapă a sa. Adunând o armată de un milion și jumătate de oameni și predându-i grosul aviației și tancurilor sale, Hitler a întreprins o ofensivă nemaipomenită de crincenă împotriva Stalingradului și a Caucazului. El a făcut încercarea de a cuceri repede Stalingradul și Caucazul, urmărind două ținte: să taie Volga și să pună mâna pe Baku, pentru a întreprinde apoi la nord o ofensivă împotriva Moscovei, iar la sud să iasă la Golful Persic. Totodată fasciștii japonezi au primit sarcina să-și concentreze forțele în Manciuria și să se pregătească pentru o ofensivă împotriva Siberiei după căderea Stalingradului. Hitler e stăpînit de următoarea idee smintită: să slăbească forța Uniunii Sovietice în așa măsură, încît să poată retrace forțele principale ale armatei germane de pe frontul sovietic și să le transfere pe frontul de apus, pentru cazul unei eventuale ofensive anglo-americe, încît să poată cîștiga Orientul apropiat cu resursele lui și să facă joncțiunea cu trupele japoneze; aceasta ar permite, în același timp, principalelor forțe ale armatei japoneze să părăsească nordul și, avînd spatele frontului asigurat, să se îndrepte spre apus și spre sud, împotriva țării noastre, a Angliei și a S.U.A. Iată cum speră Hitler să obțină victoria lagărului fascist.

Care este însă situația reală în etapa actuală a războiului? Hitler s-a izbit de planul strategic sovietic, nimicitor pentru el. Uniunea Sovietică a mers pe calea de a-i da dușmanului, pe măsură ce acesta înaintează în adîncimea teritoriului U.R.S.S., o ripostă zdrobitoare.

În cele cinci luni de lupte, Hitler n-a izbutit nici să răzbească spre regiunile petrolifere ale Caucazului, nici să cucerească Stalingradul. El s-a împotmolit la poalele munților înalți și la zidurile orașului de necucerit, nu poate să meargă nici înainte, nici înapoi și suferă enorme pierderi; el a ajuns într-un impas. Acum sîntem în octombrie, vine iarna, în curînd se va sfîrși cea de-a treia etapă a războiului și va începe etapa a patra. Absolut toate planurile strategice ale lui Hitler în războiul împotriva Uniunii Sovietice au dat faliment. În actuala etapă, Hitler, ținînd seamă de eșecul pe care l-a suferit vara trecută în urma împrăstierii trupelor sale, și-a concentrat forțele în direcția sud. Dar căutînd, ca și înainte, să taie la răsărit Volga, iar la sud să cucerească Caucazul, adică să atingă dintr-o singură lovitură două ținte, el își fărîmîțează totuși forțele. El nu-și dă încă seama de discordanța care există între forțele lui reale și pofta lui, și, în consecință, luîndu-și în spinare o povară peste puterile lui, a ajuns acum într-o situație desperată. Iar Uniunea Sovietică dimpotrivă, devine, în cursul războiului din ce în ce mai puternică. Înțeleapta conducere strategică stalinistă are întreaga inițiativă și-l împinge pretutindeni pe Hitler la pieire. Cea de-a patra etapă a războiului, etapă care începe în iarna aceasta, îl va duce pe Hitler în mormînt.

Comparînd situația lui Hitler din prima și a treia etapă a războiului, se poate vedea că el se află în pragul înfrîngerii definitive. Acum, pe frontul Stalingradului și pe frontul Caucazului, Armata Roșie a și oprit de fapt ofensiva armatei germane, Hitler și-a și pierdut suflul, și ofensiva lui împotriva Stalingradului și a Caucazului a suferit un eșec. Neînsemnatele forțe militare

pe care a izbutit să le mobilizeze în întreaga perioadă de iarnă, din luna decembrie a anului trecut pînă în luna mai a acestui an, au și fost consumate. Pe frontul sovieto-german el va trebui să treacă de urgență la defensivă, căci peste mai puțin de o lună vine iarna. În întreaga regiune la vest și la sud de Don este extrem de periculoasă pentru el, căci acolo Armata Roșie va trece la contraofensivă. Mînat de frica pieirii, Hitler se va apuca și în iarna aceasta să-și completeze trupele. Poate că, strîngînd cu mătura rămășițele jalnice ale forțelor sale, el va izbuti să înjghebe încă vreo cîteva divizii noi și, în afară de aceasta, să mai stoarcă o anumită cantitate de carne de tun de la partenerii săi fasciști — Italia, România și Ungaria — pentru a încerca să iasă din situația periculoasă care se creează pe frontul de răsărit și pe cel de apus. Dar Hitler trebuie să se aștepte la pierderi uriașe în campania de iarnă pe frontul de răsărit și la deschiderea unui al doilea front în apus; iar Italia, România și Ungaria, descurajate de falimentul de neînălăturat al lui Hitler, se vor depărta pe zi ce trece tot mai mult de el. Pe scurt, lui Hitler nu-i mai rămîne decît un singur drum: spre mormînt.

Există ceva comun între apărarea orașului lui Stalin, pe care Armata Roșie îl ține cu succes de patruzeci și opt de zile, și apărarea de anul trecut a Moscovei. Comun este aceea că apărarea Stalingradului a zădărnicit planurile lui Hitler de anul acesta, după cum apărarea Moscovei i-a zădărnicit planurile de anul trecut. Deosebirea dintre ele constă în aceea că, dacă cu toată contraofensiva de iarnă, întreprinsă imediat după apărarea Moscovei, Armata Roșie a trebuit să mai suporte totuși anul acesta o ofensivă de vară a trupelor germane

(ceea ce s-a întâmplat, în primul rînd, pentru că Germania și partenerii ei europeni se mai simțeau încă destul de puternici, iar în al doilea rînd pentru că Anglia și S.U.A. au trăgănat deschiderea unui al doilea front), după apărarea Stalingradului situația va fi cu totul alta. Pe de o parte, Uniunea Sovietică va dezlănțui o a doua contraofensivă de iarnă, uriașă prin proporțiile ei, Anglia și S.U.A. nu vor mai putea trăgăna deschiderea unui al doilea front (deși nu se poate încă determina concret cînd îl vor deschide), iar popoarele Europei, la rîndul lor, vor răspunde la aceasta cu răscoala. Pe de altă parte, Germania și partenerii ei europeni nu mai au forțe pentru o ofensivă mare, și lui Hitler nu-i rămîne altceva de făcut decît să treacă la defensivă strategică. Dar de îndată ce Hitler va fi nevoit să treacă la defensivă strategică, se va putea considera că s-a sfîrșit cu existența fascismului. Toată viața politică și militară a unui stat fascist, așa cum este statul hitlerist, se bazează, chiar din prima zi a apariției lui pe lume, pe ofensivă, iar o dată cu terminarea ofensivei se termină și viața lui. Bătălia de la Stalingrad va opri ofensiva fascistă; această bătălie are un caracter hotărîtor. Acest caracter hotărîtor al ei va determina soarta întregului război mondial.

Hitler are în fața lui trei dușmani puternici: Uniunea Sovietică, Anglia și S.U.A., masele populare de pe teritoriile ocupate de hitleriști. În răsărit el are în fața lui o cetate de necucerit: Armata Roșie. El are de suportat o a doua contraofensivă de iarnă și toate următoarele contraofensive ale Armatei Roșii, factori de o însemnătate hotărîtoare pentru întregul război și pentru soarta omenirii. În apus, Anglia și S.U.A. n-au decît să

mai aștepte și să mai trăgăneze ; cînd va veni vremea și li se va prezenta posibilitatea „să ucidă“ tigrul deja ucis, ele vor deschide totuși al doilea front. Hitler mai are în față și un front intern, și anume o mare răscoală populară care se coace în Germania, în Franța și în alte părți ale Europei. De îndată ce va începe contraofensiva generală a Uniunii Sovietice și vor începe să bubuie tunurile celui de-al doilea front, popoarele Europei vor răspunde la aceasta cu deschiderea celui de-al treilea front. Ofensiva concentrică împotriva hitleriștilor pe aceste trei fronturi — iată care vor fi evenimentele de mare însemnătate istorică ce se vor desfășura după bătălia de la Stalingrad.

Viața politică a lui Napoleon s-a sfîrșit la Waterloo, dar acest sfîrșit a fost pregătit de înfrîngerea lui de la Moscova¹. Acum Hitler merge pe drumul lui Napoleon; bătălia de la Stalingrad îi pregătește pieirea.

Această stare de lucruri va avea repercusiuni directe asupra Extremului Orient. Anul viitor nu promite nimic bun fascismului japonez. El o va duce din zi în zi tot mai greu și mai greu, pînă cînd, în cele din urmă, se va îndrepta spre mormînt.

Oricine apreciază pesimist situația internațională trebuie să-și schimbe părerile.

ADNOTĂRI

- ¹ În iunie 1815, la Waterloo, în sudul Belgiei, a avut loc o bătălie între armata lui Napoleon și trupele unite anglo-prusiene. Napoleon a fost înfrînt și exilat pe insula Sf. Elena, aflată în partea de sud a Oceanului Atlantic, unde a și murit în 1821. În viața lui, Napoleon a cucerit o serie de state europene, dar

în 1812, în timpul campaniei împotriva Rusiei, a suferit o cumplită înfrângere la Moscova. Unitățile de elită ale armatei sale au fost aproape în întregime nimicite. Napoleon n-a mai putut să-și revină după această lovitură. Despre înfrângerea lui Napoleon la Moscova, vezi adnotarea 22 la lucrarea „Despre războiul de lungă durată“ în volumul al 2-lea al ediției de față.

**CU PRILEJUL CELEI DE-A
DOUĂZECI ȘI CINCEA ANIVERSĂRI
A REVOLUȚIEI DIN OCTOMBRIE**
(6 noiembrie 1942)

THE HISTORY OF THE
CITY OF BOSTON
FROM 1630 TO 1800
BY
JOHN H. COLEMAN

Plini de speranțe întâmpinăm anul acesta sărbătoarea Revoluției din Octombrie. Sînt ferm convins că anul acesta aniversarea Revoluției din Octombrie va marca nu numai un moment de cotitură în desfășurarea războiului sovieto-german, dar și un moment de cotitură pe calea spre victoria frontului antifascist mondial asupra frontului fascismului.

Pînă acum Armata Roșie a opus singură rezistență Germaniei fasciste și partenerilor ei din Europa, și Hitler a fost încă în stare să continue ofensiva; deocamdată el nu este încă zdrobit. Dar forțele Uniunii Sovietice au crescut în cursul războiului, iar cea de-a doua ofensivă de vară a lui Hitler a eșuat. De acum înainte sarcina frontului antifascist mondial este să desfășoare ofensiva împotriva frontului fascismului și să înfrîngă definitiv fascismul.

Ostașii Armatei Roșii au săvîrșit la Stalingrad o faptă eroică, care va avea repercusiuni asupra soartei întregii omeniri. Ei sînt copiii lui Octombrie. Steagul Revoluției din Octombrie este de neînvins, forțele fascismului sînt sortite pieirii.

Victoriile Armatei Roșii pe care le sărbătorește poporul chinez sînt și victoriile noastre. Războiul nostru

împotriva cotropitorilor japonezi durează de peste cinci ani. În viitor ne mai așteaptă greutăți și lipsuri, dar zorile victoriei se și zăresc. Victoria asupra fascismului japonez nu numai că este hotărâtă, dar este și aproape.

Toate forțele pentru zdrobirea fascismului japonez — iată sarcina poporului chinez!

PROBLEMELE ECONOMICE ȘI FINANCIARE ÎN PERIOADA RĂZBOIULUI ÎMPOTRIVA COTROPITORILOR JAPONEZI*

(Decembrie 1942)

* Această lucrare reprezintă primul capitol al raportului „Probleme economice și financiare”, făcut de tovarășul Mao Tze-dun la consfătuirea cadrelor conducătoare superioare din Regiunea de graniță Șensi—Gansu—Ninsia. Capitolul de față al raportului a fost intitulat inițial „Principalele rezultate ale muncii depuse”. Pentru regiunile eliberate, anii 1941—1942 au fost cei mai grei ani din toată perioada războiului împotriva cotropitorilor japonezi. Ofensiva bandiților japonezi, însoțită de atrocități sălbatice, ca și încercuirea și blocada organizate de gomindan au pus regiunile eliberate în fața unor greutăți financiare excepționale. Tovarășul Mao Tze-dun a arătat că partidul trebuie să îndrumeze prin toate mijloacele eforturile

populației spre dezvoltarea agriculturii și a celorlalte ramuri de producție ale economiei; el a chemat toate instituțiile, școlile și unitățile militare din regiunile eliberate să facă tot ce le stă în putință pentru organizarea unei producții care să satisfacă toate nevoile lor, în scopul de a învinge greutățile financiare și economice. Lucrarea tovarășului Mao Tze-dun „Probleme economice și financiare”, precum și lucrările „Să desfășurăm pe teritoriul bazelor de sprijin mișcarea pentru reducerea arenzilor, pentru dezvoltarea producției, pentru sprijinirea organelor puterii și pentru grija față de populație” și „Organizați-vă!”, au constituit programul de bază al mișcării care se desfășura în acea perioadă sub conducerea partidului pentru dezvoltarea producției în regiunile eliberate. În lucrarea „Probleme economice și financiare”, tovarășul Mao Tze-dun a supus unei critici aspre o concepție greșită, ai cărei adepți, fără să acorde atenție sarcinii dezvoltării întregii economii, reduceau întreaga problemă exclusiv la veniturile și cheltuielile financiare; a supus unei critici aspre stilul greșit de muncă, care se exprima prin aceea că oamenii neglijau sarcina mobilizării populației, nu acordau atenție ajutorării populației în dezvoltarea producției în vederea învingerii greutăților și se îngrijeau numai de perceperea impozitelor de la populație; a indicat orientarea justă a partidului spre „dezvoltarea economiei în vederea asigurării aprovizionării”. Mișcarea pentru dezvoltarea producției, desfășurată în cadrul realizării acestei orientări în Regiunea de graniță Șensi—Gansu—Ninsia și în regiunile eliberate din spatele frontului cōtropitorilor japonezi, a dat foarte mari rezultate, ceea ce nu numai că a permis armatei și populației din regiunile eliberate să treacă cu succes prin perioada celor mai mari greutăți în războiul împotriva cōtropitorilor japonezi, ci a înarmat și partidul cu o bogată experiență pentru conducerea construcției economice pe viitor.

Dezvoltarea economiei în vederea asigurării aprovizionării — iată orientarea generală a muncii noastre în domeniul economiei și finanțelor. Totuși, mulți tovarăși, privind unilateral lucrurile, supraapreciază însemnătatea finanțelor și nu înțeleg importanța dezvoltării economiei în întregul ei. Gîndurile lor se învîrtesc tot timpul exclusiv în jurul veniturilor și cheltuielilor financiare, și de aceea, oricît s-ar strădui, ei nu ajung la nici un rezultat pozitiv. De vină e metoda de lucru veche, bazată pe rutină, metodă care mai dăinuie încă la acești tovarăși. Ei nu înțeleg că, deși politica financiară poate, firește, influența economia, situația finanțelor înseși este determinată de situația economiei, în ansamblul ei. De obicei, în condițiile unei economii lipsite de o bază trainică, nu se pot rezolva greutățile financiare; de obicei, în condițiile unei economii care nu se dezvoltă, vistieria nu este plină. Problema finanțelor în Regiunea de graniță Șensi—Gansu—Ninsia este problema găsirii mijloacelor pentru întreținerea a zeci de mii de oameni — efectivele armatei și activiștii aparatului —, a găsirii mijloacelor necesare pentru cheltuielile administrative, precum și a mijloacelor necesare pentru ducerea războiului împotriva cotropitorilor japonezi. Aceste mijloace sînt asigurate prin încasările de impozite de la populație, precum și

prin activitatea proprie de producție a zeci de mii de oameni — a efectivelor armatei și a activiștilor aparatului. Dacă noi nu vom dezvolta economia populației și economia de stat, nu ne va rămîne decît să ne așteptăm supuși pieirea. Greutățile financiare pot fi biruite numai printr-o dezvoltare reală și efectivă a economiei. Dar atunci cînd oamenii se călăuzesc după o metodă bazată pe rutină, cînd uită de necesitatea de a dezvolta economia și de a căuta noi izvoare de venituri și caută să rezolve greutatețile financiare numai prin reducerea cheltuielilor strict necesare, ei nu pot ajunge la nici un rezultat pozitiv.

În ultimii cinci ani am parcurs cîteva etape. Prin cele mai mari greutăți am trecut în 1940—1941. În această perioadă au avut loc două mari campanii anticomuniste ale gomindanului. Lucrurile au mers atît de departe, încît nu mai aveam aproape de loc îmbrăcăminte, grăsimi, hîrtie, legume; ostașii noștri n-aveau încălțăminte, activiștii noștri n-aveau iarna pături. Incetînd de a ne mai acorda mijloace și organizînd blocada economică a regiunii noastre, gomindanul a încercat să ne învingă prin înfometare. Am trecut atunci prin greutăți cu adevărat enorme. Dar le-am biruit. Le-am biruit nu numai pentru că populația Regiunii de graniță ne-a dat alimente, ci mai ales pentru că noi înșine ne-am apucat cu hotărîre de treabă și am creat o economie de stat proprie. Guvernul Regiunii de graniță a creat o serie de întreprinderi industriale care asigură satisfacerea nevoilor noastre, în armată a fost organizată o largă mișcare pentru producție și au fost create întreprinderi agricole, industriale și comerciale destinate asigurării aprovizionării; zeci de mii de oameni — personalul instituțiilor și elevii șco-

lilor — au organizat de asemenea întreprinderi economice pentru satisfacerea propriilor lor nevoi. Toate aceste întreprinderi economice, create de armată, de instituții și de școli și destinate satisfacerii propriilor lor nevoi, reprezintă un produs specific al condițiilor specifice de astăzi; în alte condiții istorice, aceasta ar fi fost nerațional și de neînțeles, dar în momentul de față este perfect rațional și neapărat necesar. Tocmai prin astfel de măsuri am învins greutățile. Nu confirmă oare aceste fapte istorice vădite și de netăgăduit adevărul că numai dezvoltarea economiei poate asigura aprovizionarea? Astăzi, deși mai avem multe greutăți, temelia economiei noastre de stat a și fost pusă. Să mai muncim în cursul anului 1943, și această temelie se va întări și mai mult.

Linia de dezvoltare a economiei e o linie justă, dar această dezvoltare nu trebuie să fie aventuristă, lipsită de temelie. Unii tovarăși, neținând seamă de condițiile concrete ale momentului și ale regiunii, tipă fără rost despre „dezvoltare“, cerînd, de pildă, să fie construite întreprinderi de industrie grea, propunînd proiecte de creare a unor mari exploatări de sare, a unor mari uzine de război etc. Toate acestea sînt nereale și inacceptabile. Linia partidului este linia dezvoltării juste a economiei. Trebuie să luptăm, pe de o parte, împotriva metodelor de muncă învechite, bazate pe rutină, iar pe de altă parte împotriva proiectelor utopice, deșarte și nereale. Aceasta este lupta pe două fronturi pe care o duce partidul în munca financiară și economică.

Trebuie să dezvoltăm economia de stat, dar nu trebuie să uităm nici de marea însemnătate a ajutorului pe care ni-l acordă populația. Cantitatea de cereale pe

care ne-a pus-o la dispoziție populația a reprezentat în 1940 90.000 de dani, în 1941 200.000 de dani, iar în 1942 160.000 de dani¹, ceea ce a asigurat cu alimente armata și pe activiștii aparatului. În trecut, pînă în 1941 inclusiv, agricultura noastră de stat dădea încă foarte puține alimente, și în domeniul aprovizionării cu alimente depindeam de populație. Deși în viitor noi vom spori neapărat producția de alimente cu ajutorul armatei, deocamdată însă mai sîntem nevoiți să ne sprijinim în această privință mai ales pe populație. E adevărat că Regiunea de graniță Șensi—Gansu—Ninsia se află în spatele frontului și nu a avut de suferit direct distrugerii pricinuite de război; vastul ei teritoriu este însă slab populat, populația ei numără numai un milion și jumătate de oameni și, firește, nu i-a fost ușor să dea o cantitate atît de mare de alimente. Populația mai pres-tează aici muncă la transportul sării și plătește, în natură sau în bani, taxă pentru sare; în 1941 populația a mai cumpărat și obligații ale împrumutului în valoare de 5.000.000 de iuani; toate acestea au constituit pentru ea o povară destul de grea. Pentru ducerea războiului împotriva cotropitorilor japonezi și pentru construirea statului, poporul trebuie să suporte o anumită povară, și el este pe deplin conștient de aceasta. În perioadele cînd guvernul nostru trece prin greutăți materiale extreme, trebuie să mai mărim întrucîtva sarcinile pe care le suportă poporul, și el își dă seama de aceasta. Dar, luînd de la populație, noi trebuie în același timp să-i asigurăm condițiile necesare pentru ca economia ei să poată crește, să-i poată compensa ceea ce îi luăm noi. Aceasta înseamnă că trebuie să luăm măsuri practice corespunzătoare și să găsim metode corespunzătoare de

acordare de ajutor populației în ceea ce privește dezvoltarea agriculturii, a creșterii animalelor, a meșteșugurilor, a extracției sării și a comerțului, pentru ca populația, pierzînd ceva, să și obțină cîte ceva, să obțină mai mult decît dă. Numai în aceste condiții vom putea rezista în războiul îndelungat împotriva cotropitorilor japonezi.

Unii tovarăși, neținînd seamă de nevoile războiului, susțin morțiș că guvernul trebuie să ducă o politică „umanitară”. Acesta e un punct de vedere greșit. Dacă nu vom învinge în războiul împotriva cotropitorilor japonezi, așa-numita politică „umanitară” se va dovedi a fi „umanitară” numai față de imperialiștii japonezi, iar poporului o astfel de politică nu-i va da nimic. Pe de altă parte, deși sarcinile pe care le suportă poporul sînt încă destul de mari, totuși, atunci cînd greutățile în fața cărora se află astăzi guvernul și armata vor fi învinse, atunci cînd războiul împotriva cotropitorilor japonezi va fi dus pînă la capăt și dușmanul va fi zdrobit, vor veni vremuri fericite pentru popor. Numai în felul acesta poate duce guvernul revoluționar o politică cu adevărat umanitară.

Alt punct de vedere greșit este ignorarea greutăților prin care trece populația, tendința de a ține seamă numai de nevoile guvernului și ale armatei, cu alte cuvinte un punct de vedere potrivit căruia „pentru a prinde pește se dă drumul apei din iaz”, adică i se pun poporului necentenit sarcini care întrec puterile lui. Aceasta este linia gomindanului, și noi nu o putem nicidecum imita. Am fost nevoiți să mărim vremelnic povara pe care o poartă poporul, dar am procedat imediat la crearea unei economii de stat. Nu mai departe decît în anii 1941—1942,

producția obținută în urma activității economice proprii a armatei, a instituțiilor și a școlilor a satisfăcut cea mai mare parte a tuturor nevoilor noastre. Aceasta este o minune care nu s-a mai întâmplat în toată istoria Chinei, aceasta este baza materială a invincibilității noastre. Pe măsură ce se va dezvolta economia care va asigura satisfacerea propriilor noastre nevoi, se va putea ușura și reduce povara impozitelor pe care o suportă populația. În prima etapă, în anii 1937—1939, noi luam de la populație foarte puțin, și atunci ea a avut posibilitatea să se întărească cum trebuie. În etapa a doua, în anii 1940—1942, impozitele luate de la populație au fost sporite. În 1943 noi vom putea intra în a treia etapă. Dacă în anii 1943 și 1944 economia noastră de stat va continua să se dezvolte, dacă în cursul acestor doi ani toată armata noastră din Regiunea de graniță Șensi—Gansu—Ninsia sau cea mai mare parte a ei va avea posibilitatea să se îndeletnicească cu cultivarea pământului, peste doi ani povara care apasă populația va putea fi ușurată din nou și poporul va avea din nou posibilitatea să acumuleze forțe. Aceasta este pe deplin realizabil, și noi trebuie să fim gata să acționăm tocmai în această direcție.

Trebuie să respingem atât prima cât și cea de-a doua tendință greșită și să promovăm lozinca justă a partidului nostru, și anume : „să dezvoltăm economia în vederea asigurării aprovizionării“ ; în relațiile dintre sectorul de stat și sectorul particular trebuie să promovăm lozinca : „să ținem seamă atât de interesele obștești cât și de cele particulare“, sau, cu alte cuvinte, „să ținem seamă atât de interesele armatei cât și de interesele populației“. Noi considerăm juste numai aceste lozinci. Numai dezvoltând gospodărește economia de stat și economia populației ne

vom putea satisface nevoile financiare. Chiar și în perioadele celor mai mari greutăți trebuie totuși să ne gândim la limitarea impozitelor, pentru ca greutatea sarcinii pe care o poartă populația să nu-i dăuneze, iar de îndată ce va fi cu puțință trebuie să ușurăm povara poporului, pentru ca el să-și poată strînge puteri noi.

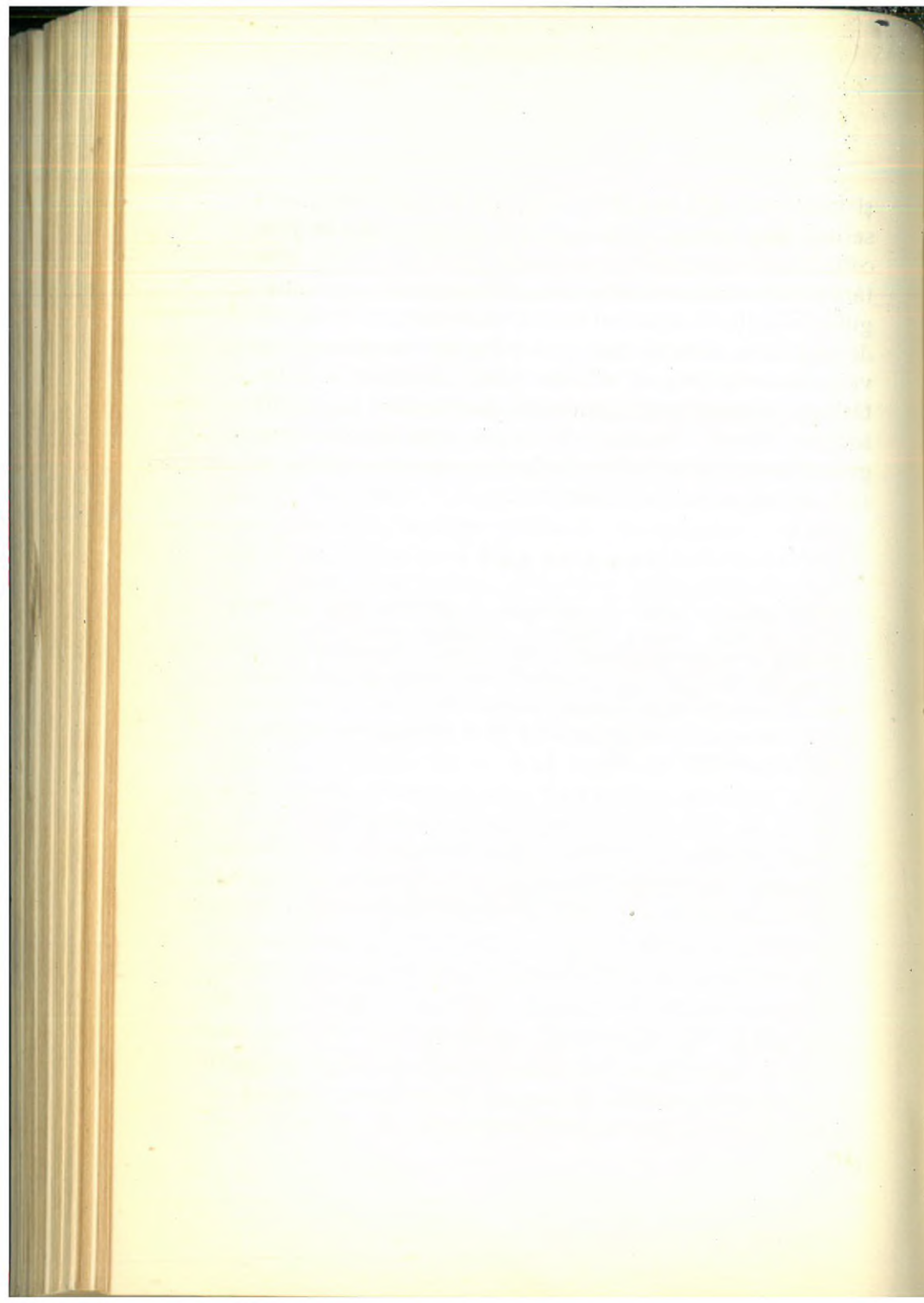
Elementelor obtuze din gomindan li se pare că construcția în Regiunea de graniță este un lucru irealizabil, că greutățile în fața cărora se află Regiunea de graniță sînt de neînvins. Ele așteaptă în fiecare zi ca Regiunea de graniță „să se destrame“. N-are rost să discutăm cu asemenea oameni; ei nu vor ajunge niciodată să vadă ziua „destrămării“ noastre. Noi vom crește și vom propăși mereu. Ei nu sînt în stare să înțeleagă că masele populare, conduse de partidul comunist și de guvernul revoluționar al Regiunii de graniță, vor sprijini întotdeauna partidul și guvernul lor. Partidul și guvernul vor găsi cu siguranță calea spre învingerea tuturor greutăților oricît de serioase, atît în domeniul economiei cît și în domeniul finanțelor. Unele greutăți au și fost învinse, iar altele vor fi în curînd învinse. În trecut ne-am izbit de greutăți cu mult mai mari decît acelea în fața cărora ne aflăm acum, și totuși le-am învins. Greutățile prin care trec acum bazele noastre de sprijin din China de nord și centrală sînt mult mai serioase decît acelea de care ne izbim în Regiunea de graniță Șensi—Gansu—Ninsia. Acolo se desfășoară un neconținut și greu război; totuși aceste baze se mențin de cinci ani și jumătate și se vor menține, firește, și de acum înainte, pînă la victoria deplină. Nu avem nici un motiv să fim pesimiști, pentru că sîntem în stare să învingem orice greutăți.

După prezenta consfătuire a cadrelor conducătoare superioare din Regiunea de graniță Șensi—Gansu—Ninsia, vom începe să realizăm politica de reducere și de întărire a armatei și a aparatului administrativ². Această măsură trebuie realizată acum cu toată severitatea, cu consecvență și peste tot, și nu oarecum, nu cu nepăsare, nu parțial. Drept rezultat trebuie să obținem reducerea armatei și a aparatului administrativ, centralizarea lor, creșterea eficacității lor, economii de cheltuieli și deznădăcinarea birocratismului. De îndeplinirea acestor cinci sarcini depinde într-o foarte mare măsură succesul muncii noastre economice și financiare. După reducerea și întărirea armatei și a aparatului administrativ, scăderea cheltuielilor de consum și sporirea veniturilor din producție nu numai că vor avea repercusiuni pozitive direct asupra finanțelor, ci vor ușura și sarcina populației și vor avea o influență favorabilă asupra economiei ei. Trebuie să se pună capăt acelei situații în care lipsește centralizarea în munca organelor economice și financiare, să se pună capăt așa-zisei independențe, acelei situații în care fiecare face ce-i trece prin cap, și altor asemenea fenomene revoltătoare, și să se introducă un sistem de muncă centralizat, elastic, care să asigure realizarea consecventă a directivelor noastre politice și introducerea rînduielilor noastre. Atunci cînd un asemenea sistem centralizat va fi creat, eficacitatea muncii noastre va crește. Regimul de economii trebuie să fie în centrul atenției tuturor instituțiilor noastre, mai ales ale celor economice și financiare. În urma înfăptuirii regimului de economii, noi vom putea obține o reducere însemnată — de zeci de milioane de iuani — a cheltuielilor inutile, neproductive. Cadrele economice

și financiare mai trebuie să învingă birocratismul, care se mai face destul de mult simțit, manifestându-se prin corupție, prin îngîmfare, printr-un formalism inutil, prin tărăgănare cancelaristă etc. Dacă vom traduce în întregime în viață în aparatul partidului, în organele puterii de stat și în armată cele cinci principii menționate, se va putea considera că actuala muncă de reducere și întărire a armatei și a aparatului administrativ și-a atins scopul; atunci, firește, vom fi în stare să învingem greutățile și vom închide gura acelor care au de gînd să rîdă de „destrămarea” noastră.

ADNOTĂRI

- 1 Datele cifrice cu privire la colectările de alimente citate aici de tovarășul Mao Tze-dun reprezintă cantitatea globală de grîne predată în cadrul impozitului agricol (adică în cadrul livrărilor obligatorii de grîne) în anii 1940—1942 de țăranii din Regiunea de graniță Șensi—Gansu—Ninsia.
- 2 Vezi lucrarea „O măsură politică de o însemnătate excepțională” în volumul de față.

**ÎN JURUL PROBLEMEI
METODELOR DE CONDUCERE ***
(1 iunie 1943)

** Hotărîrea Comitetului Central al Partidului Comunist Chinez cu privire la metodele de conducere, scrisă de tovarăşul Mao Tze-dun.*

1. Există două metode pe care noi, comuniștii, trebuie să le aplicăm în orice muncă, și anume, în primul rînd, îmbinarea chemărilor generale cu o conducere concretă, iar în al doilea rînd menținerea legăturii dintre conducere și mase.

2. Fără să lansăm chemări generale, care să se adreseze tuturor, nu putem mobiliza masele largi pentru îndeplinirea unei sarcini, oricare ar fi ea. Dacă ne vom mărgini însă numai la chemări generale, dacă conducătorii înșiși nu se vor ocupa concret și cu chibzuință, într-o serie de organizații pe care ei le conduc, de munca pentru efectuarea căreia fac apel — pentru ca, făcînd o primă breșă într-un loc și dobîndind experiență acolo, să folosească apoi această experiență pentru îndrumarea muncii celorlalte obiecte pe care le conduc —, ei nu vor putea verifica dacă sînt juste chemările generale pe care le lansează, nu le vor putea umple cu un conținut concret, și atunci se va naște pericolul ca aceste chemări să rămînă suspendate în aer. De pildă, în procesul mișcării pornite în 1942 pentru îndreptarea stilului de muncă, acolo unde oamenii se foloseau de metoda îmbinării chemărilor generale cu conducerea concretă s-au înregistrat succese, și, dimpotrivă, acolo unde oamenii nu se foloseau de această metodă, nu s-au înre-

gistrat succese. Desfășurind în 1943 mișcarea pentru îndreptarea stilului de muncă, în vederea dobândirii experienței necesare, toate birourile Comitetului Central și secțiile lor, comitetele raionale și locale de partid trebuie, pe lângă lansarea de chemări generale (planurile de desfășurare a mișcării pentru îndreptarea stilului de muncă pe tot anul), să aleagă în instituția lor, precum și dintre instituțiile, școlile și unitățile militare situate prin apropiere, cîte două-trei obiecte (nu trebuie luate multe) și să pornească la studierea lor aprofundată, să cunoască în amănunțime felul cum se desfășoară în aceste obiecte învățămîntul legat de mișcarea pentru îndreptarea stilului de muncă, să aleagă acolo cîteva dintre cei mai tipici activiști (de asemenea nu trebuie luați mulți) și să cunoască în amănunțime trecutul lor politic, să afle ce reprezintă ei sub raport ideologic, ce atitudine au față de învățămînt, cum muncesc; totodată trebuie să îndrumeze personal activitatea conducătorilor obiectelor alese, ajutîndu-i concret să rezolve problemele practice care se ivesc în aceste obiecte. Fiecare instituție, școală, unitate militară se compune și ea dintr-un anumit număr de obiecte, iar cadrele de conducere ale instituțiilor, școlilor și unităților militare respective trebuie să acționeze și ele în același fel. Și pentru ele aceasta va fi o metodă de imbinare a conducerii cu propriul studiu. Nici un activist cu muncă de conducere nu poate realiza conducerea generală a tuturor obiectelor conduse de el dacă nu dobîndește o experiență concretă în muncă în diferitele obiecte, cu diferiți activiști, în diferite probleme. Această metodă trebuie popularizată pe scară largă, pentru ca să și-o poată însuși cadrele conducătoare din diferitele verigi.

3. Experiența acumulată în 1942, de mișcarea pentru îndreptarea stilului de muncă mai dovedește că în desfășurarea mișcării trebuie să se creeze la fiecare obiect un grup de conducere compus dintr-un mic număr de activiști, uniți în jurul conducătorului principal al obiectului respectiv, și să se întrețină o legătură strinsă între acest grup de conducere și masele încadrate în învățământ. Numai îndeplinind această condiție mișcarea pentru îndreptarea stilului de muncă își poate atinge scopul. Numai activitatea grupului de conducere care nu se imbină însă cu activitatea maselor largi nu poate duce decât la zadarnice eforturi ale unui pumn de oameni. Dar activitatea maselor largi, fără un grup de conducere puternic care să organizeze cum se cuvine această activitate, nu se poate nici ea menține vreme îndelungată, nu se poate dezvolta în direcția justă și nu se poate ridica la un nivel și mai înalt. Masele sînt compuse, de regulă, din : oameni mai activi, oameni cu o activitate mijlocie și oameni relativ pasivi. De aceea, conducătorii, lucrînd cu pricepere, trebuie să unească într-un grup de conducere un mic număr de activiști și, sprijinindu-se pe acesta, să sporească activitatea grupului mijlociu și să-i atragă în muncă pe oamenii pasivi. Un grup de conducere cu adevărat bine încheșat și legat de mase trebuie să se formeze treptat, în timpul luptei maselor populare ; el nu se poate forma în afara acestei lupte. În majoritatea cazurilor, în timpul unei lupte serioase, în etapele ei inițială, mijlocie și finală, componența grupului de conducere nu trebuie și nu poate să rămîna neschimbată. Trebuie să promovăm neîncetat pe activiștii care au crescut în timpul luptei și să înlocuim cu ei pe acei membri ai

grupului de conducere care nu sînt la înălțimea sarcinilor, care n-au trecut examenul ori s-au descompus. Principala pricină a faptului că într-o serie de regiuni și într-o serie de instituții munca nu poate fi urnită din loc este lipsa unui astfel de grup de conducere sănătos, strîns încheșat și legat de mase. Dacă într-o instituție de învățămînt cu peste o sută de persoane nu există un grup de conducere care să se fi format în mod firesc (și nu înjghebat în mod artificial) din profesori, funcționari și elevi, compus din cîțiva, uneori peste zece, oameni dintre cei mai activi, mai fermi și mai capabili, atunci această instituție de învățămînt va lucra, fără îndoială, prost.

În toate instituțiile, școlile, unitățile militare, în toate întreprinderile productive și în toate satele, mari și mici, trebuie să creăm — după indicația formulată de I. V. Stalin în cea de-a noua dintre cele douăsprezece condiții ale bolșevizării partidelor comuniste¹ — grupul principal de conducere. La crearea unui astfel de grup de conducere trebuie să slujească drept criteriu cele patru condiții pe care le-a formulat G. Dimitrov vorbind despre politica de cadre (cel mai adînc devotament, legătura cu masele, priceperea de a se orienta de sine stătător într-o situație dată, disciplina)². În toate cazurile, indiferent dacă se rezolvă probleme centrale legate de război, de producție, de învățămînt (inclusiv mișcarea pentru îndreptarea stilului de muncă) sau se face verificarea muncii, verificarea cadrelor etc., paralel cu imbinarea chemărilor generale cu conducerea concretă trebuie să se mențină legătura dintre grupul de conducere și masele largi.

4. În toată activitatea practică a partidului nostru, conducerea justă trebuie să fie construită întotdeauna pe principiul: a învăța de la mase și a duce cele învățate în mase. Aceasta înseamnă: a totaliza părerile maselor (păreri izolate și nesistematizate) și a le duce din nou (generalizate și sistematizate după studierea lor) în mase, a le populariza și a le explica, a face ca ele să devină ideile maselor înseși, pentru ca masele să le apere și să le transforme în acțiuni; totodată a verifica justetea acestor idei pe baza acțiunilor maselor. Pe urmă trebuie să totalizăm iarăși părerile maselor și să le ducem din nou în mase, pentru ca masele să le apere, și așa mereu fără contenire. De fiecare dată aceste idei vor deveni din ce în ce mai juste, mai viabile, vor avea o valoare mai deplină. Așa ne învață teoria marxistă a cunoașterii.

5. În cursul actualei mișcări pentru îndreptarea stilului de muncă trebuie larg popularizată ideea că între grupul de conducere, care desfășoară munca organizatorică, și masele largi, care duc lupta, trebuie stabilite relații juste, că idei conducătoare juste se pot elabora numai dacă se totalizează părerile maselor și se duc din nou în mase, pentru ca acestea să le apere; trebuie popularizată și ideea că, traducând în viață ideile conducătoare, e nevoie să se imbine chemările generale cu conducerea concretă, — toate acestea pentru a îndrepta părerile greșite care există în această problemă în rândurile activiștilor noștri. Mulți tovarăși nu dau importanță unirii activiștilor într-un grup de conducere și nu știu să facă aceasta cum se cuvine, nu dau importanță stabilirii unei legături strânse între acest grup principal de conducere și masele largi și nu știu să facă

aceasta cum se cuvine; de aceea conducerea lor devine o conducere birocratică, ruptă de mase. Mulți tovarăși nu dau importanță generalizării experienței luptei masei și nu știu s-o generalizeze cum se cuvine; le place să exprime cu aere de mare seriozitate tot felul de concepții subiectiviste; de aceea părerile lor devin filozofală ruptă de realitatea vie. Mulți tovarăși se mulțumesc să lanseze chemări generale pentru îndeplinirea unor anumite sarcini și, după ce lansează chemările generale, nu se străduiesc să treacă imediat la o conducere concretă la o serie de obiecte și nu știu să facă aceasta cum se cuvine; de aceea chemările lor rămân chemări numai în vorbe, pe hârtie, în procesele-verbale ale adunărilor, iar conducerea făcută de ei devine o conducere birocratică. În actuala mișcare pentru îndreptarea stilului de muncă trebuie să lichidăm aceste lipsuri, trebuie să ne deprindem să aplicăm, în procesul învățămîntului, al controlului muncii și al verificării cadrelor, metoda menținerii legăturii dintre conducere și mase, precum și metoda de imbinare a chemărilor generale cu conducerea concretă și pe viitor să folosim aceste metode în întreaga noastră muncă.

6. Să totalizăm părerile maselor, să le ducem din nou în mase, pentru ca acestea să le apere, și astfel să elaborăm idei conducătoare juste — iată principala metodă de conducere. În procesul totalizării părerilor maselor și în procesul apărării de către mase a ideilor elaborate, trebuie folosită metoda de imbinare a chemărilor generale cu conducerea concretă — aceasta face parte integrantă din metoda principală. La început, pe baza experienței conducerii concrete a unei serii de obiecte, trebuie elaborate ideile generale (chemările ge-

nerale), apoi aceste idei generale trebuie verificate asupra multor obiecte ale muncii (aceasta trebuie făcut nu numai de unul singur, ci sfătuind și pe alții s-o facă), iar după aceea să fie totalizată noua experiență (să fie generalizată experiența) și să se elaboreze noi directive pentru a conduce pretutindeni masele — așa trebuie să procedeze azi tovarășii noștri în cursul mișcării pentru îndreptarea stilului de muncă; tot astfel trebuie să fie abordată și oricare altă muncă. Calitatea conducerii depinde de măsura în care un conducător și-a însușit această metodă.

7. Trasînd oricare sarcină (referitoare la războiul revoluționar, la producție, la instrucția publică sau la învățămîntul legat de mișcarea pentru îndreptarea stilului de muncă, de controlul muncii, de verificarea cadrelor sau, în sfîrșit, de munca propagandistică, de munca organizatorică, de munca de lichidare a agenției dușmane etc.), organizațiile conducătoare superioare și secțiile lor trebuie să acționeze prin conducătorii principali ai organizațiilor inferioare respective, pentru ca acești conducători să procedeze la îndeplinirea muncii ce le-a fost încredințată, dîndu-și pe deplin seama de răspunderea lor, și astfel să fie atins scopul împărțirii atribuțiilor, asigurîndu-se în același timp conducerea unică (conducerea unipersonală). Nu trebuie să se admită ca vreo secție a unei organizații superioare să fie în legătură numai cu secția respectivă a unei organizații inferioare (de pildă secția organizatorică cu secția organizatorică, secția de agitație și propagandă cu secția de agitație și propagandă, secția luptei împotriva agenției dușmane cu secția respectivă a unei organizații inferioare), deoarece în acest caz principala

persoană responsabilă a organizației inferioare (de pildă secretarul, președintele, responsabilul, directorul unei instituții de învățământ etc.) nu va fi informată și nu va putea răspunde pentru munca ce i s-a încredințat. Trebuie ca în organizațiile inferioare atât conducătorul principal cât și conducătorii diferitelor sectoare de muncă să fie informați despre sarcina primită și să răspundă pentru îndeplinirea ei. O asemenea conducere unipersonală cu respectarea principiului împărțirii atribuțiilor și a principiului conducerii unice permite ca, prin conducătorul principal al instituției, să fie atras la îndeplinirea unei sarcini un mare număr de oameni, uneori întregul personal, și deci permite să se facă față lipsei de oameni într-o secție sau într-alta, permite ca un mare număr de oameni să devină participanți activi la munca respectivă. Aceasta este de asemenea una din formele legăturii dintre conducere și mase. Dacă, de pildă, verificarea cadrelor s-ar face izolat, de un număr restrâns de activiști ai unui organ de conducere cum este secția organizatorică, nu încapе îndoială că munca nu ar fi îndeplinită cum trebuie. Dar dacă, prin conducătorul unei instituții sau prin directorul unei școli, vor fi atrași la această verificare o serie întreagă de activiști ai instituției respective sau de elevi ai școlii respective, iar uneori chiar întregul personal, toți elevii, iar cadrele conducătoare ale secției organizatorice superioare vor îndruma cum trebuie această verificare și vor realiza în practică principiul menținerii legăturii dintre conducere și mase, atunci scopul urmărit prin verificarea cadrelor va fi, fără îndoială, atins în întregime.

8. Într-o singură regiune nu se pot face mai multe munci principale deodată; într-un anumit interval de timp poate fi făcută o singură muncă principală, completată cu altele, de a doua și a treia importanță. De aceea conducerea unei regiuni, ținând seamă de istoria luptei din regiunea respectivă și de condițiile actuale ale acestei lupte, trebuie să determine locul corespunzător fiecărui fel de muncă și să nu lucreze fără plan, trecînd de la o sarcină la alta, pe măsură ce ele vin de sus, deoarece aceasta duce la ivirea unui mare număr de „munci principale” și la zăpăceală. Instanțele superioare, la rîndul lor, nu trebuie nici ele să dea instituțiilor inferioare o serie întreagă de munci în același timp fără să le delimiteze după gradul lor de importanță și de urgență și fără să scoată în evidență muncile principale, pentru că aceasta dezorganizează munca instituțiilor inferioare și nu le dă posibilitate să obțină rezultatele fixate. Un activist cu muncă de conducere trebuie — în conformitate cu condițiile istorice și cu situația actuală creată într-o regiune dată și ținînd seamă și de situația în întregul ei — să determine just munca cea mai importantă și ordinea în care ea urmează să fie făcută în fiecare interval de timp, după aceea să traducă cu perseverență în viață hotărîrea adoptată, urmărind să obțină cu orice preț rezultatele fixate; în aceasta constă una din manifestările artei de a conduce. Și aceasta ține de problema metodelor de conducere; aplicînd principiul menținerii legăturii dintre conducere și mase și principiul îmbinării chemărilor generale cu conducerea concretă, trebuie să respectăm și această cerință.

9. Noi n-am epuizat aici toate aspectele particulare ale problemei metodelor de conducere, ci așteptăm ca

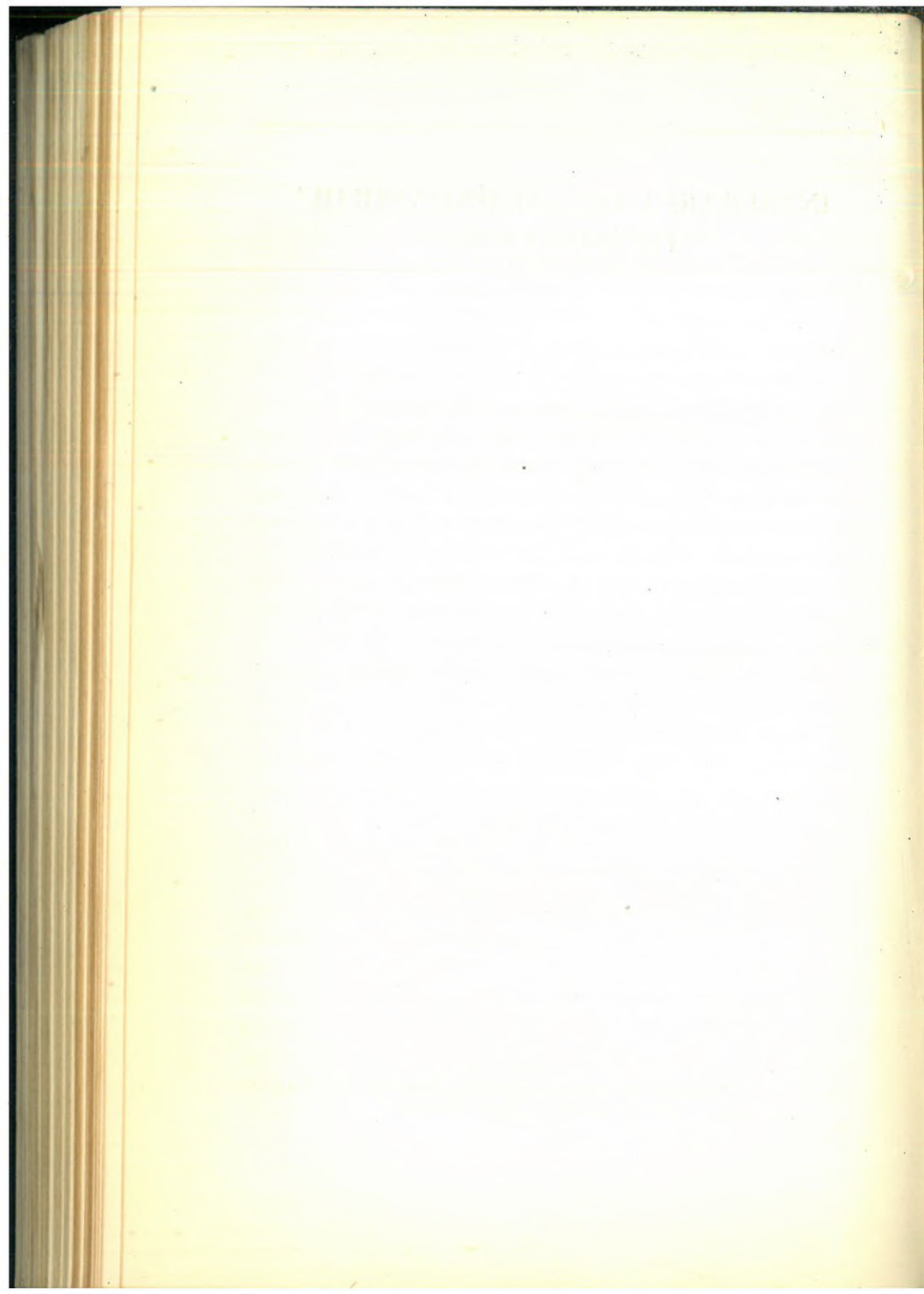
tovarășii, plecînd de la orientarea principală dată de noi, să se gîndească singuri cu conștiinciozitate la fața locului la aceste aspecte particulare, să dea dovadă de inițiativă. Cu cît e mai grea lupta, cu atît e mai imperioasă necesitatea de a coordona strîns conducerea realizată de comuniști cu revendicările maselor largi, de a coordona strîns chemările generale ale comuniștilor cu conducerea concretă, ceea ce va permite lichidarea definitivă a metodelor de conducere subiectiviste și birocratice. Toți comuniștii cu munci de conducere trebuie să opună întotdeauna metodelor subiectiviste și birocratice metodele de conducere științifice marxiste și să învingă cu ajutorul lor metodele subiectiviștilor și birocraților. Subiectiviștii și birocrații, neținînd seamă de principiul menținerii legăturii dintre conducere și mase și de principiul îmbinării chemărilor generale cu conducerea concretă, îngreuiază enorm desfășurarea muncii partidului. Pentru a lupta împotriva metodelor de conducere subiectiviste și birocratice, trebuie să extindem pe scară largă și să introducem adînc metodele științifice marxiste.

ADNOTĂRI

- 1 Vezi I. V. Stalin, „Despre perspectivele Partidului Comunist German și despre bolșevizare” (Opere, vol. 7, pag. 39—40 [vezi și I. Stalin, Opere, vol. 7, Editura pentru literatură politică, 1954, pag. 40]. — *Nota Red.*).
- 2 Vezi G. Dimitrov, Cuvînt de încheiere rostit la cel de-al VII-lea Congres mondial al Internaționalei Comuniste, capitolul „Despre cadre” (G. Dimitrov, „În luptă pentru frontul unic împotriva fascismului și a războiului”, Editura partidului de pe lîngă C.C. al P.C. (b) al U.R.S.S., 1937, pag. 84—85. — *Nota Red.*).

INTREBĂRI PUSE GOMINDANULUI *
(12 iulie 1943)

* *Articol de fond al ziarului „Tze-fanjibao” din Iannan, scris de tovarășul Mao Tze-dun.*

În lagărul împotrîvirii faţă de cotropitorii japonezi din China se observă în ultimul timp un fenomen anormal, monstruos: într-o serie de organe de partid, guvernamentale şi militare, conduse de gomindan, a început o campanie de subminare a cauzei unirii şi a războiului împotriva cotropitorilor japonezi. Această campanie este dusă sub steagul luptei împotriva partidului comunist, dar de fapt ea este îndreptată împotriva naţiunii chineze, împotriva poporului chinez.

Să începem cu armata gomindanistă. Dintre principalele forţe ale armatei chineze conduse de gomindan, trei grupuri de armate — grupul al 34-lea, al 37-lea şi al 38-lea — se află în nord-vest sub comanda generală a lui Hu Ţzun-nan, locţiitor al comandantului zonei militare a 8-a. Două din aceste grupuri au fost folosite pentru blocarea Regiunii de graniţă Şensi — Gansu — Ninsia şi numai un grup a fost folosit împotriva bandiţilor japonezi, pentru apărarea sectorului situat pe malul fluviului Huanhe, de la Iciuan pînă la Tunguan. Blocada Regiunii de graniţă durează de peste patru ani, ne-am şi obişnuit cu ea, — numai să nu se ajungă la ciocniri armate. Dar acum cîteva zile s-a produs următoarea schimbare: din cele trei armate — 1, a 16-a şi a 90-a, constituind grupul de armate care a avut în sarcina sa

apărarea de-a lungul fluviului Huanhe — două au fost transferate : armata 1 în regiunea Binciou—Ciunhua, iar armata a 90-a în regiunea Lociuan ; aceste armate au început să se pregătească activ pentru o ofensivă împotriva Regiunii de graniță ; prin aceasta frontul de apărare de-a lungul fluviului Huanhe a rămas în mare parte descoperit.

Aceasta nu poate să nu stîrnească următoarele bănuieli : ce relații există, la urma urmei, între acești gomindaniști și japonezi ?

Mulți gomindaniști trîmbițează zilnic cu neobrăzare că partidul comunist „zădărnicește cauza războiului împotriva cotropitorilor japonezi” și că „zădărnicește uniunea”. Dar retragerea grosului forțelor de pe frontul de apărare de pe fluviul Huanhe poate fi oare numită activizarea războiului împotriva cotropitorilor japonezi ? Ofensiva împotriva Regiunii de graniță poate fi oare numită întărirea unirii ?

Se pune următoarea întrebare gomindaniștilor care au pus la cale toate acestea : voi v-ați întors cu spatele la japonezi, japonezii însă stau cu fața la voi ; ce veți face dacă le va trece prin cap să vă dea o lovitură pe la spate ?

Și dacă, după ce ați părăsit un important sector defensiv de-a lungul fluviului Huanhe, japonezii privesc totuși aceasta în tăcere de pe malul opus și nu înaintează, ci jubilează doar, uitîndu-se cu binocurile la siluetele voastre care se depărtează, de ce se petrece oare aceasta ? De ce le sînt spinările voastre atît de simpatice japonezilor, de ce ați părăsit cu inimă atît de ușoară frontul de apărare, de ce ați descoperit un important sector al lui ?

În societatea bazată pe proprietatea privată se obișnuiește ca ușa să fie noaptea încuiată. Toată lumea știe că aceasta nu se face degeaba, ci pentru a te feri de hoți. Dar voi ați deschis acum larg ușa: oare nu vă e frică de hoți? Și care este pricina pentru care hoții nu intră pe ușa pe care ați deschis-o larg?

Dacă, după cum afirmați, în toată China partidul comunist este singurul care „zădărnicește cauza războiului împotriva cotropitorilor japonezi“, iar pentru voi, după cum spuneți, „națiunea e mai presus de orice“, atunci care considerații au fost pentru voi mai presus de orice în momentul când v-ați întors cu spatele la dușman?

Dacă, după cum afirmați, unirea strînsă este și ea zădărnicită de partidul comunist, iar voi sînteți, pasămite, adepții unei „strînse uniri sincere“, atunci cum se împacă cu năzuința spre o „strînsă unire sinceră“ faptul că forțele uriașe a trei grupuri de armate (cu excepția unei singure armate), înzestrate cu artilerie grea, pornesc în marș cu armele în cumpănire împotriva populației Regiunii de graniță?

Sau iată, voi mai spuneți că nu vă e pe plac o „strînsă unire“ oarecare, că vă trebuie o „unitate“ în numele căreia să fie făcută una cu pămîntul Regiunea de graniță, să fie lichidată, cum o denumiți voi, „fărimitarea feudală“ și să fie exterminați comuniștii. Dar nu vă e teamă că japonezii „vor uni“ în felul lor națiunea chineză, inclusiv pe voi?

Socotiți, poate, că în urma tuturor peripețiilor veți izbuti, trecînd în marș triumfal prin Regiunea de graniță, „s-o uniți“ și să-i zdrobiți pe comuniști, iar japonezii, adormiți de o băutură narcotică a voastră sau vrăjiți de manipulațiile voastre hipnotice, vor fi paralizați,

așa că nu se vor mai apuca „să unească“ nici națiunea, nici chiar pe voi ? Dacă e așa, atunci, dragi domni gomindaniști, n-am putea să vă rugăm să ne împărtășiți și nouă cit de cit secretul acestei băuturi narcotice, al acestor manipulații hipnotice ?

Dacă însă n-aveți nici o băătură narcotică, dacă nu dispuneți de forță hipnotică împotriva japonezilor și n-aveți un acord verbal cu japonezii, atunci dați-ne voie să vă spunem deschis : nu trebuie să atacați Regiunea de graniță, n-aveți voie s-o atacați. Aduceți-vă aminte : „atunci cînd cormoranul a înșfăcat stridia, în câștig a fost pescarul“, iar „atunci cînd lacoma insectă, călugărița, a înșfăcat greierul, amîndoi au fost mîncăți de vrabie“. Aceste fabule conțin un mare adevăr. Veniți împreună cu noi „să unim“ teritoriile cîtrocite de japonezi, să alungăm pe diavolii japonezi, — aceasta va fi just. De ce să vă grăbiți atîta cu „unirea“ Regiunii de graniță, mare doar cît palma ? Atîtea pămînturi frumoase ale patriei noastre se află în ghearele dușmanului, dar aici nu sînteți zoriți, nu vă grăbiți : sînteți zoriți să atacați Regiunea de graniță, vă grăbiți să zdrobiți partidul comunist. Ce situație tristă ! Ce faptă rușinoasă !

Să trecem acum la chestiunile de partid ale gomindanului. Pentru lupta împotriva partidului comunist, gomindanul a creat sute de detașamente de poliție secretă în care au intrat cele mai odioase lepădături. Și iată că în al 32-lea an de existență a Republicii Chineze, adică în anul 1943, la 6 iulie — chiar în ajunul celei de-a șasea aniversări a începerii războiului împotriva cîtrocitorilor japonezi —, agenția gomindanistă „Ciu-nianșe“ a publicat o informație în care se spunea că în provincia Șensi, undeva la Sian, la adunarea unor oare-

care „organizații culturale“, s-a hotărît să i se trimită lui Mao Tze-dun o telegramă, cerindu-i-se să nu scape ocazia ce i se oferă în legătură cu dizolvarea Internaționalei Comuniste și „să dizolve“ totodată și Partidul Comunist Chinez; în această hotărîre mai era un punct despre „lichidarea situației deosebite a Regiunii de graniță“. Aceasta i s-ar putea părea cititorului o noutate, dar în realitate această „noutate“ are o vîrstă mai mult decît venerabilă.

Toată afacerea a început într-unul din sutele de detașamente ale poliției secrete. Acest detașament a primit din partea statelor-majore ale poliției secrete (adică de la „Biroul de statistică al Consiliului de război al Guvernului național“ și de la „Biroul de statistică al Comitetului executiv central al gomindanului“) o directivă în baza căreia Cian Di-fei — trădător al națiunii, troțkist, cunoscut prin articolele sale anticomuniste publicate în revista trădătorilor națiunii, finanțată de gomindan, „Războiul împotriva cotropitorilor japonezi și cultura“, om care ocupă astăzi funcția de șef al secției de instructori a lagărului de muncă din Sian — a convocat încă la 12 iunie, adică cu 25 de zile înainte de publicarea informației pomenite mai sus a agenției „Ciunianșe“, o adunare de două minute la care au participat doar cîteva persoane. La această, fie-ne cu iertăciune, adunare a fost „adoptat“ textul acestei telegrame.

La Ianan această telegramă n-a fost primită nici pînă astăzi, dar conținutul ei a devenit cunoscut. În ea se spune că, întrucît Internaționala a III-a a fost dizolvată, Partidul Comunist Chinez trebuie să fie și el „dizolvat“; în ea se mai spune că „marxism-leninismul a dat faliment“ etc.

Așa spun gomindaniștii ! Am știut întotdeauna că gomindaniștii de acest soi (totul pe lume se clasează după principiul asemănării) pot debita orice mîrșăvie. După cum era de așteptat, așa s-a și întîmplat și de data aceasta.

Astăzi în China există multe partide. Există chiar și două gomindane. Unul din ele este gomindanul firmei Van Tzin-vei, care acționează la Nankin și în alte părți și tot sub steagul „cerului albastru și al soarelui alb”^{*} ; are și el un oarecare comitet executiv central al său și detașamentele sale de poliție secrete. În afară de aceasta, în regiunile ocupate există peste tot partide fasciste create de japonezi.

Dragi domni gomindaniști ! De la dizolvarea Internaționalei a III-a vă ocupați mereu de un singur lucru : cu încercări de „a dizolva” partidul comunist, dar în același timp nu vreți să mișcați măcar un deget pentru a dizolva unele sau altele dintre partidele trădătorilor națiunii și partidele japoneze. De ce ? De ce în telegrama pe care i-ați dictat-o lui Cian Di-fei nu s-a adăugat, după cererea de a se dizolva partidul comunist, nici măcar o singură frază în care să se arate că partidele trădătorilor națiunii și partidele japoneze trebuie de asemenea dizolvate ?

E cu putință să socotiți că partidul comunist este un partid de prisos ? În toată China există doar un singur partid comunist, pe cînd gomindane sînt două. La urma urmei, care este de prisos aici ?

Domnilor gomindaniști ! V-ați gîndit la următoarea întrebare : de ce zdrobirea partidului comunist este ce-

* Steagul de partid al gomindanului.

rută din răsputeri și într-un singur glas, alături de voi, și de japonezi și de Van Tzin-vei ? De ce trîmbițează ei într-un glas că partidul comunist este de prisos și că de aceea trebuie zdrobit ? De ce nu consideră ei gomindanul de prisos, ci, dimpotrivă, consideră că un singur gomindan e prea puțin și de aceea cultivă peste tot și îngrijesc prin toate mijloacele gomindanul firmei Van Tzin-vei ? Care ar putea fi cauza ?

Domnilor gomindaniști ! Ingăduiți-ne să luăm asupra noastră osteneala de a vă lămuri că japonezii și Van Tzin-vei iubesc cu atîta duioșie gomindanul și pe adepții celor trei principii populare tocmai pentru că de pe urma acestui partid și de pe urma acestor principii ei pot trage foloase. După primul război mondial, numai în perioada 1924—1927, cînd gomindanul, reorganizat de Sun Iat-sen, a primit în sînul său pe comuniști, cînd s-a format un bloc al întregii națiuni care a căpătat forma unei colaborări între gomindan și partidul comunist, numai atunci imperialiștii și trădătorii au urît gomindanul, n-au vrut să-l rabde și au încercat din răsputeri să-l strivească. Imperialiștii și trădătorii au urît cele trei principii populare, nu au vrut să le rabde și au încercat din răsputeri să le nimicească de asemenea numai în perioada cînd, prelucrate de Sun Iat-sen, ele au devenit cele trei principii populare expuse în Manifestul primului Congres pe întreaga Chină al gomindanului, adică cele trei principii populare revoluționare. Mai tîrziu, după ce comuniștii au fost dați afară din gomindan, după ce din cele trei principii populare a fost înlăturat spiritul revoluționar al lui Sun Iat-sen, acest partid și aceste principii au binemeritat dragostea duioasă a tuturor imperialiștilor și a trădătorilor națiunii. Iată de ce fasciștii japonezi

și trădătorul Van Tzin-vei le-au îndrăgit cu atita duioșie și, agățându-se de ele ca de o comoară neprețuită, le cultivă și le îngrijesc. Înainte în colțul stîng al steagului gomindanului lui Van Tzin-vei mai era un semn distinctiv, galben. Acum acest semn a fost pur și simplu scos, ca să nu supere ochii, și steagurile au devenit absolut identice. Iată cît de departe merge această dragoste duioasă.

Nu numai în regiunile ocupate, dar și în „marele spate al frontului” * s-au înmulțit extrem de mult organizațiile gomindaniste ale firmei Van Tzin-vei. Unele din ele sînt conspirative — aceasta este coloana a cincea a dușmanului. Altele sînt legale — din ele fac parte oameni care trăiesc pe seama gomindanului, pe seama poliției secrete, care nu fac însă nimic pentru a opune rezistență cotropitorilor japonezi și se specializează doar în lupta împotriva comuniștilor. Acești oameni nu poartă pe frunte semnul lui Van Tzin-vei, dar ei aparțin de fapt firmei Van Tzin-vei. Și acești oameni formează coloana a cincea a dușmanului. Între ei și primul grup există doar o mică deosebire, pur formală, care urmărește numai să camufleze lucrurile și să înșele.

Acum chestiunea este cît se poate de clară. Cînd Cian Di-fei își scria telegrama dictată de voi, voi hotărît n-ați vrut să adăugați la cererea privitoare la „dizolvarea” partidului comunist nici o singură frază în care să se spună că partidele japoneze și partidele trădătorilor națiunii trebuie să fie și ele dizolvate. N-ați vrut acest lucru tocmai pentru că între voi și ei există multe puncte

* Vezi adnotarea 11 la lucrarea „Cuvîntări rostite la consfătuirea din Ianan asupra problemelor literaturii și artei” din volumul de față.

comune sub raport ideologic, politic și organizatoric. Ideea fundamentală comună vouă și lor este tocmai ideea luptei împotriva comuniștilor, împotriva poporului.

Mai este o întrebare care trebuie să vi se pună vouă, gomindaniștilor. Voi socotiți că în toată lumea și în China „a dat faliment“ numai marxism-leninismul, dar că toate celelalte sînt în ordine. Despre cele trei principii populare ale lui Van Tzin-vei s-a vorbit mai sus. Dar cum stau lucrurile cu fascismul lui Hitler, al lui Mussolini și al lui Todzio? Cum stau lucrurile cu troțkismul lui Cian Di-fei? Cum stau, în sfîrșit, lucrurile cu principiile contrarevoluționare ale polițiilor secrete contrarevoluționare, indiferent sub ce firmă funcționează aceste poliții secrete?

Dragi domni gomindaniști! De ce oare, atunci cînd Cian Di-fei își scria telegrama dictată de voi, n-ați spus nici un cuvînt, n-ați făcut nici cea mai mică mențiune cu privire la toate aceste, cu iertăciune fie spus, „principii“ — această molimă, această spurcăciune, această porcărie? Credeți oare că toate aceste lepădături contrarevoluționare sînt splendide și neprihănite și că numai marxism-leninismul „a dat un faliment“ total?

Să spunem de-a dreptul: noi bănuim foarte serios că voi sînteți înțeleși cu partidele japoneze și cu partidele trădătorilor națiunii; tocmai de aceea cîntați atît de bine la unison cu ei și de aceea faptele voastre coincid cu vorbele și faptele cotropitorilor japonezi și ale trădătorilor națiunii, nu sînt de loc în divergență cu ele, nu se deosebesc nici cu o iotă de ele. Dușmanii și trădătorii au vrut dizolvarea Noii armate a 4-a, și voi ați hotărît s-o dizolvați; dușmanii și trădătorii vor dizolvarea partidului comunist, și voi vreți să-l dizolvați; dușmanii și

trădătorii vor lichidarea Regiunii de graniță, și voi vreți s-o lichidați; dușmanii și trădătorii au visat că veți retrage trupele de apărare de pe fluviul Huanhe, și voi ați retras aceste trupe; dușmanii și trădătorii desfășoară ofensiva împotriva Regiunii de graniță (de șase ani trupele inamice de pe malul opus al fluviului, pe linia Suide — Micii — Tzeasean — Ubao — Tînzzean, bombardează neîncetat pozițiile defensive ale armatei a 8-a de pe malul fluviului Huanhe), și voi vă pregătiți să începeți ofensiva împotriva Regiunii de graniță; dușmanii și trădătorii duc lupta împotriva comuniștilor, și o duceți și voi; dușmanii și trădătorii ponegresc comunismul și ideile liberale, și voi faceți la fel¹; dușmanii și trădătorii prind cu forța pe comuniști și-i silesc cu forța să publice în ziare declarații că fac de bunăvoie mea culpa, și voi faceți la fel; dușmanii și trădătorii strecoară agenți ai poliției secrete contrarevoluționare ca provocatori în partidul comunist, în armata a 8-a și în Noua armată a 4-a pentru a duce o muncă de subminare, și voi vă ocupați cu aceeași treabă. Cum s-ar putea explica această identitate atât de deplină, această unanimitate atât de înduioșătoare, această lipsă atât de totală a oricăror deosebiri între voi și ei? Din moment ce vorbele și faptele voastre sînt la fel cu ale dușmanilor și trădătorilor, din moment ce nu sînt în divergență cu ele nici în cea mai mică măsură și nu se deosebesc prin nimic de ele, cum vreți să nu fiți bănuți că sînteți în complot cu cotropitorii japonezi și cu trădătorii națiunii, să nu fiți bănuți că aveți o anumită înțelegere verbală cu ei?

Exprimăm Comitetului Executiv Central al gomindanului protestul nostru oficial împotriva retragerii princi-

palelor forțe de pe frontul defensiv de pe fluviul Huanhe, împotriva pregătirii unei ofensive contra Regiunii de graniță, împotriva dezlănțuirii unui război civil. Toate aceste acțiuni sînt în cel mai înalt grad greșite și cu totul intolerabile. Informația publicată la 6 iulie de agenția „Ciuneanșe” subminează unirea și jignește partidul comunist. Această luare de atitudine este de asemenea în cel mai înalt grad greșită și cu totul intolerabilă. Și aceste acțiuni, și această luare de atitudine sînt acțiuni greșite, acțiuni criminale revoltătoare, care nu se deosebesc prin nimic de acțiunile și luările de atitudini ale dușmanilor și trădătorilor. Trebuie să îndreptați aceste greșeli.

Înaintăm d-lui Cian Kai-și, liderul suprem al gomindanului, cererea oficială de a ordona trupelor lui Hu Tzun-nan să se întoarcă pe linia defensivă de pe fluviul Huanhe, să cheme la ordine agenția „Ciuneanșe” și să pedepsească pe trădătorul națiunii Cian Di-fei.

Adresăm următorul apel tuturor membrilor gomindanului care sînt adevărați patrioți și care nu aprobă lichidarea frontului defensiv de pe fluviul Huanhe și ofensiva împotriva Regiunii de graniță, care nu aprobă cererea de dizolvare a partidului comunist: începeți să acționați, preîntîmpinați pericolul unui război civil. Noi sîntem gata să colaborăm pînă la capăt cu voi, sîntem gata să luptăm împreună cu voi pentru salvarea națiunii de la pieire.

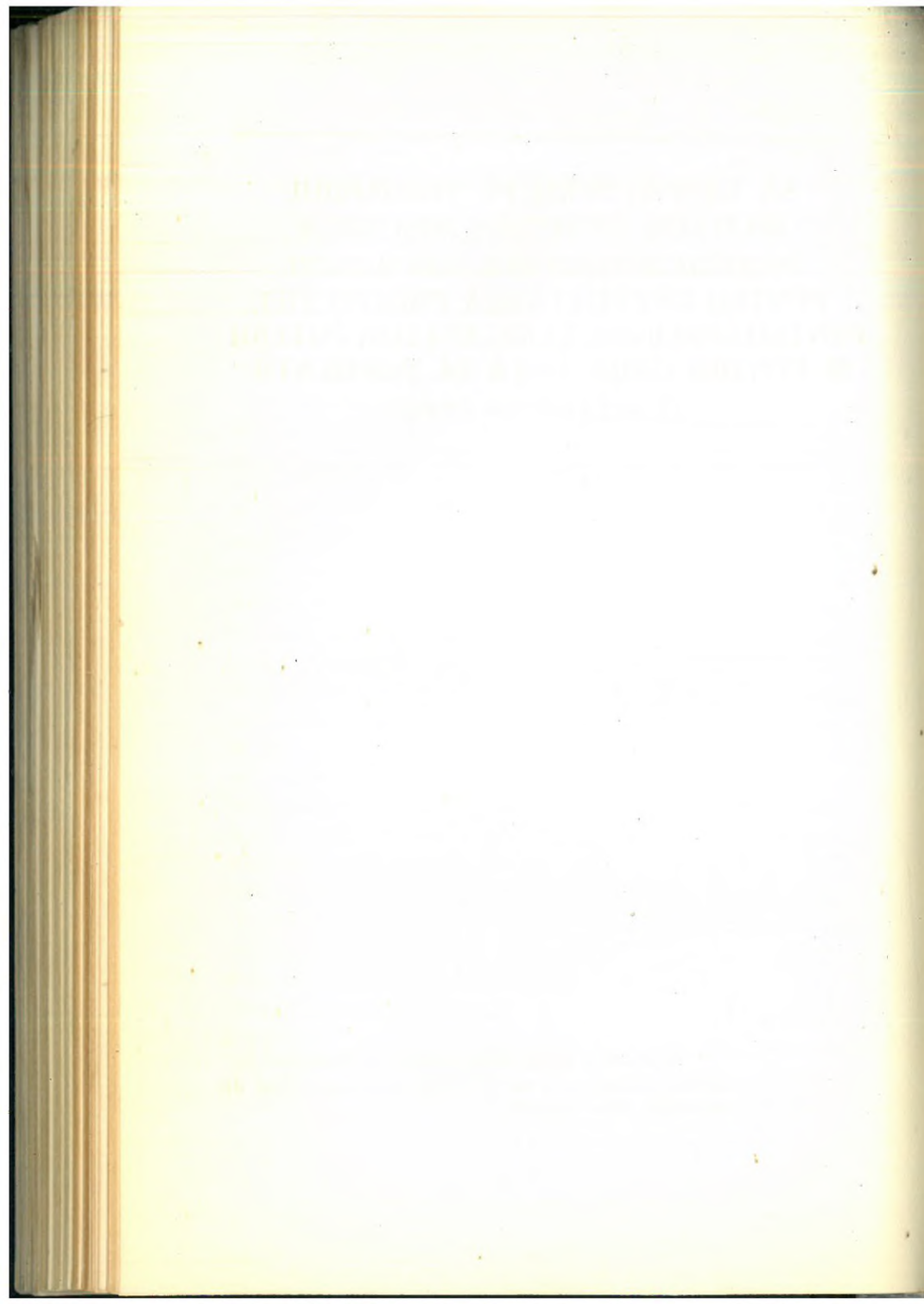
Sîntem convinși că toate aceste cereri ale noastre sînt cu desăvîrșire juste.

ADNOTĂRI

- ¹ Tovarășul Mao Tze-dun are în vedere aici cartea lui Cian Kai-și „Destinele Chinei“. În această carte Cian Kai-și a lansat pe față cererea absurdă a luptei împotriva comunismului și împotriva ideilor liberale.

**SĂ DESFĂȘURĂM PE TERITORIUL
BAZELOR DE SPRIJIN MIȘCAREA
PENTRU REDUCEREA ARENZILOR,
PENTRU DEZVOLTAREA PRODUCȚIEI,
PENTRU SPRIJINIREA ORGANELOR PUTERII
ȘI PENTRU GRIJA FAȚĂ DE POPULAȚIE***
(1 octombrie 1943)

** Directivă a Comitetului Central al Partidului Comunist Chinez către organizațiile de partid, scrisă de tovarășul Mao Țze-dun.*

1. A sosit timpul recoltărilor de toamnă, și organele conducătoare ale tuturor bazelor de sprijin trebuie să oblige organele de partid și organele puterii de toate gradele să controleze cum se traduce în viață politica de reducere a arenzilor pentru pământ. Pretutindeni, fără excepție, unde nu s-a procedat încă serios la reducerea arenzilor, reducerea trebuie să se efectueze anul acesta, iar acolo unde luarea acestei măsuri a început, dar n-a fost dusă pînă la capăt, ea trebuie să fie încheiată anul acesta. Comitetele de partid trebuie să dea imediat indicațiile necesare, pornind de la politica agrară a Comitetului Central și de la situația existentă pe teren, să controleze direct cîteva sate, să scoată în evidență satele fruntașe și să extindă experiența lor asupra altor sate. Paralel cu aceasta, ziarele trebuie să publice articole de fond consacrate reducerii arenzilor, să publice corespondențe care să prezinte experiența înaintată. Masele țărănești cuceresc reducerea arenzilor prin luptă; organele de partid, prin directivele lor, și organele puterii, prin dispozițiile lor, îndrumază această luptă a maselor și o sprijină, dar nu dăruiesc nicidecum poporului reducerea arenzilor ca o pomană. Orice reducere a arenzilor dăruită de sus, fără desfășurarea activității maselor, este greșită, iar rezultatele ei nu vor fi trainice. În

procesul luptei pentru reducerea arenzilor trebuie create organizații țărănești noi sau reorganizate cele existente. Organele puterii trebuie să urmărească îndeplinirea dispozițiilor privind reducerea arenzilor și să pună totodată în concordanță interesele proprietarilor de pământ cu interesele arendașilor. În condițiile actuale, cînd teritoriul bazelor de sprijin s-a micșorat, sarcina partidului nostru de a cuceri, în regiunile bazelor de sprijin, cu conștiinciozitate, cu adevărat, cu consecvență masele, de a împărți cu ele bucuriile și necazurile, de a fi în clipele grele împreună cu masele, — această sarcină a căpătat acum o actualitate și mai mare decît a avut-o în cei șase ani care s-au scurs. Dacă în toamna aceasta vom ști să controlăm felul în care se traduce în viață politica de reducere a arenzilor și să înfăptuim această reducere în întregime, anul viitor vom putea intensifica activitatea maselor țărănești, vom putea înteei lupta împotriva dușmanului și desfășura pe scară și mai largă mișcarea pentru dezvoltarea producției.

2. Majoritatea activiștilor noștri cu munci de conducere de pe teritoriul bazelor de sprijin din spatele frontului dușmanului încă n-au învățat să atragă la o largă activitate de producție pe membrii organizațiilor de partid, personalul organizațiilor de stat și militare, precum și masele populare largi (pe toți bărbații și pe toate femeile fără excepție, tineri și bătrîni, indiferent dacă sînt ocupați în întreprinderi particulare sau obștești, dacă sînt militari sau civili). Anul acesta, în cursul toamnei și al iernii, comitetele de partid, organele puterii și unitățile militare trebuie să se pregătească pentru a desfășura anul viitor pe întreg terito-

riul bazelor de sprijin o mișcare pentru larga dezvoltare a producției în scopul învingerii greutăților prin propriile lor puteri (nicăieri în afară de Regiunea de graniță Șensi—Gansu—Ninsia nu trebuie deocamdată dată lozinca autoasigurării cu îmbrăcăminte și alimente), pentru dezvoltarea agriculturii, a industriei, a meșteșugurilor, a transporturilor, a creșterii animalelor și a comerțului — atât a celor obștești cît și a celor particulare —, punînd accentul pe dezvoltarea agriculturii. Trebuie să introducem planuri individuale pentru fiecare gospodărie, să organizăm într-ajutorarea în muncă sub formă de „brigăzi de într-ajutorare în muncă”¹, așa cum se numesc ele în nordul provinciei Șensi, sau a „brigăzilor pentru aratul pămîntului” și a „întovărășirilor de într-ajutorare în muncă”, cum erau numite în trecut în regiunile puterii roșii din provincia Tziansi, să încurajăm și să recompensăm pe Eroii muncii, să desfășurăm întrecerea în producție, să dezvoltăm cooperația, care deservește masele populare. Rezolvînd problemele economice-financiare, activiștii organelor de partid și ai organelor puterii din județe și raioane trebuie să dea nouă zecimi din forțele și energia lor pentru ajutarea țăranilor în mărirea producției și numai o zecime pentru perceperea impozitelor de la țărani. O muncă perseverentă pentru îndeplinirea primei sarcini va ușura mult îndeplinirea celei de-a doua sarcini. În condițiile războiului, toate instituțiile, școlile și unitățile militare trebuie să se ocupe intens cu grădinaritul, cu creșterea porcilor, cu stocarea de lemne, cu arderea cărbunilor de lemn, cu meșteșugurile și în parte cu cultura cîmpului. Obligînd toate organizațiile mari și mici, fără excepție, să dezvolte producția colectivă,

trebuie stimulat în același timp personalul acestor instituții și școli (dar nu efectivul unităților militare) să se ocupe în timpul lor liber, individual, pe scară redusă, cu agricultura și cu meșteșugurile (dar nu cu comerțul), în așa fel încât întregul venit de pe urma acestor ocupații să devină proprietatea personală a aceluia care lucrează. Trebuie să se deschidă pretutindeni, cu o durată de 7—10 zile, cursuri de grădinarit, de creșterea porcilor, precum și cursuri de bucătărie pentru îmbunătățirea calității alimentației publice. În toate organizațiile de partid, de stat și militare trebuie să se facă economii severe, trebuie să se lupte împotriva risipei, să se stărpească delapidările și mita. Activiștii cu munci de conducere din toate organizațiile de partid, de stat și militare și din instituțiile de învățământ trebuie să învețe să conducă munca productivă a maselor. Acela care nu acordă suficientă atenție studierii producției nu poate fi considerat bun conducător. Militarii, cetățenii care nu acordă atenție dezvoltării producției și care trîndăvesc nu pot fi considerați buni militari, nu pot fi considerați cetățeni cinstiți. Exemplul personal al comunistului care se îndeletnicește cu agricultura în scopul măririi producției este o condiție neapărat necesară pentru înfăptuirea de către el a rolului de avangardă în rîndurile maselor.

Trebuie considerată greșită metoda contabilicească, bazată pe rutină, după care în procesul mișcării pentru dezvoltarea producției, în loc de a pune accentul pe dezvoltarea economiei, oamenii își concentrează unilateral toată atenția asupra economiilor pe seama reducerii cheltuielilor.

Trebuie considerată greșită metoda după care, în loc de a pune accentul pe larga organizare a forței de muncă din organizațiile de partid, de stat și militare, precum și din rîndurile populației, în scopul desfășurării unei mișcări de masă pentru dezvoltarea producției, oamenii își concentrează unilateral toată atenția asupra colectării livrărilor de alimente, perceperii impozitelor, descoperirii de mijloace bănești și alimentare, punînd la această muncă un număr redus de lucrători din instituțiile guvernamentale, lucrători care cad din picioare.

Trebuie considerată greșită metoda (metodă gomin-danistă) după care, în loc de a ajuta din toate puterile masele să dezvolte producția, oamenii nu fac altceva decît să ceară populației alimente și bani.

Trebuie considerată greșită metoda după care, în loc de a-și concentra atenția asupra desfășurării prin toate mijloacele a unei mișcări de masă pentru dezvoltarea producției, oamenii își concentrează unilateral atenția asupra organizării în cadrul a puține instituții economice a unui număr limitat de oameni pentru muncă productivă.

Trebuie considerată greșită metoda după care oamenii consideră drept rușinoasă și condamnabilă dorința unui comunist de a se îndeletnici cu agricultura la el acasă, pentru a-și aproviziona familia (comuniștii de la sate), sau de a munci în orele în afara serviciului, pe un lot individual, pentru a-și îmbunătăți condițiile de trai (comuniștii din instituții și școli) și de a aduce prin aceasta foleose cauzei revoluției.

Trebuie considerată greșită metoda după care, existînd baze de sprijin, în loc de a chema pe cetățeni la

dezvoltarea producției și la luptă pentru îmbunătățirea condițiilor materiale de trai prin dezvoltarea producției, oamenii se mărginesc numai să-i cheme să îndure lipsuri de dragul luptei.

Trebuie considerată greșită metoda după care, în loc de a privi cooperativele ca organizații economice care deservește masele, oamenii le privesc ca un izvor de câștig pentru o mână de activiști sau ca întreprinderi comerciale de stat.

Trebuie considerată greșită metoda după care, în loc de a face să pătrundă pretutindeni metodele înaintate (într-ajutorarea în muncă, prășitul și plivitul repetat, larga folosire a îngrășămintelor) folosite de Eroii muncii din Regiunea de graniță Șensi—Gansu—Ninsia, oamenii afirmă că aceste metode sînt nepotrivite pentru unele baze de sprijin.

Trebuie considerată greșită metoda după care, în mișcarea pentru dezvoltarea producției, în loc de a respecta principii ca răspunderea conducătorului, manifestarea inițiativei, menținerea legăturii între grupul de conducere și masele largi, îmbinarea chemărilor generale cu conducerea concretă, cercetarea și studierea situației, delimitarea sarcinilor după gradul lor de însemnătate și de urgență, atragerea la participarea la producție a întregii populații — bărbați și femei, bătrini și tineri —, precum și a elementelor care n-au o ocupație bine determinată, educarea cadrelor, educarea maselor, — metoda după care, în locul tuturor acestora, oamenii se mărginesc să transmită sarcinile de producție șefilor de direcții de construcții, șefilor de secții de aprovizionare și conducătorilor administrativi.

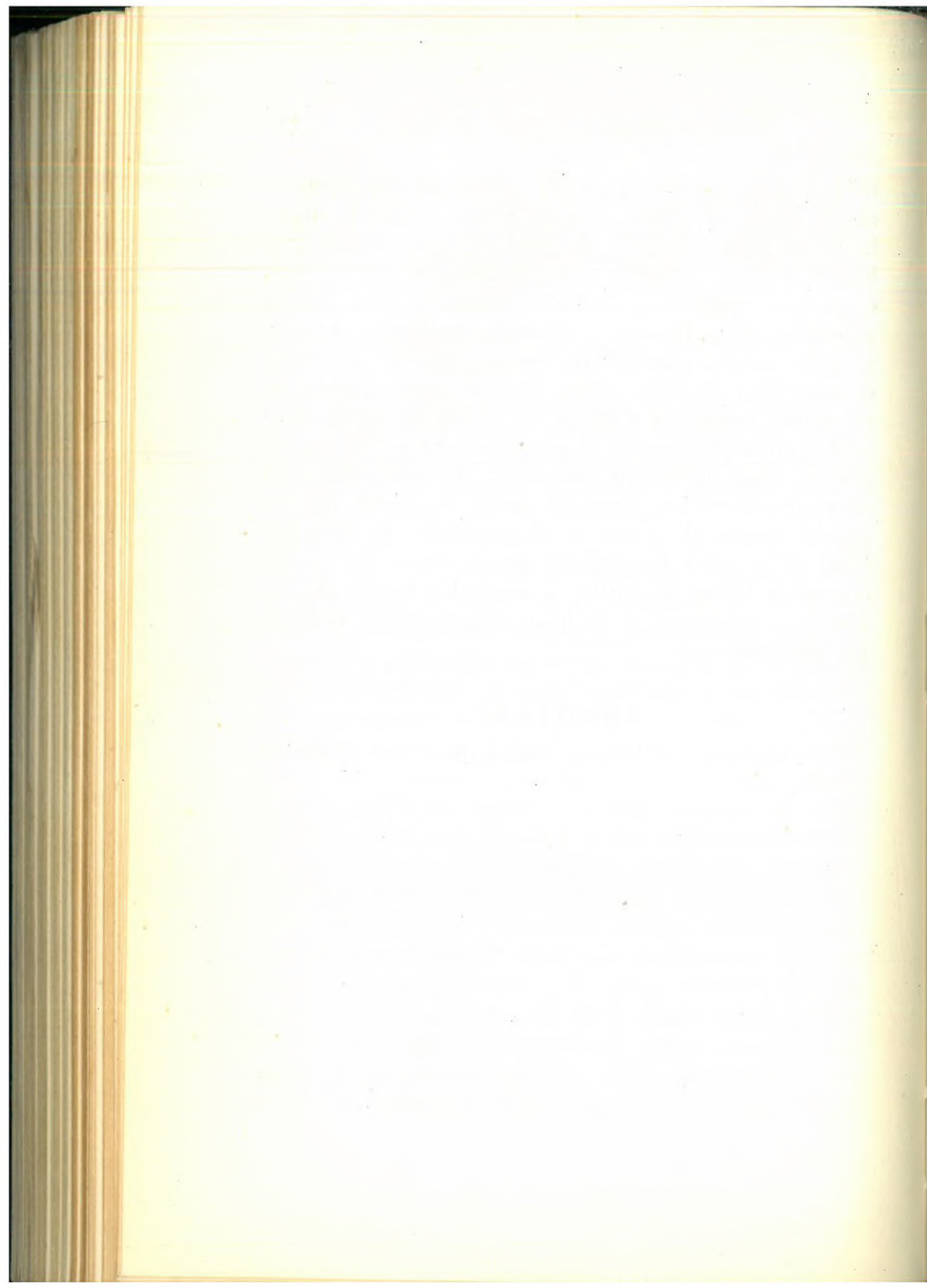
În condițiile actuale, veriga centrală în opera de dezvoltare a producției este organizarea forței de muncă. Chiar și în condițiile ducerii operațiilor militare este nu numai posibil, dar și neapărat necesar să se organizeze pe teritoriul fiecărei baze de sprijin zeci de mii de lucrători din organizațiile de partid și de stat, de militari și sute de mii de oameni din rîndurile populației locale pentru participarea la producție (să se organizeze pe baza principiului liberului consimțămînt și cel al retribuiri după muncă a întregii forțe de muncă, inclusiv a acelor care pot acorda activității productive numai o parte din timpul lor, folosindu-se pentru aceasta forme ca: întocmirea de planuri individuale pentru fiecare gospodărie, organizarea de brigăzi de într-ajutorare în muncă, de brigăzi de transport, de asociații de ajutor mutual, de cooperative etc.). Comuniștii sînt obligați să-și însușească pe deplin această politică de organizare a forței de muncă și metodele de îndeplinire a acestei organizări. Îndeplinirea pînă la capăt în acest an a reducerii arenzilor pe teritoriul tuturor bazelor de sprijin, fără excepție, va fi un stimulent pentru o însemnată dezvoltare a producției în anul viitor. Iar participarea în anul viitor a tuturor activiștilor organizațiilor de partid și de stat și a întregii populații — bărbați și femei, bătrîni și tineri — la marea mișcare pentru dezvoltarea producției — mișcare care va duce la mărirea cantității de alimente și de mărfuri de larg consum și ne va ajuta să ne pregătim pentru lupta împotriva calamităților naturale — va crea baza materială pentru întărirea continuă a bazelor de sprijin pentru împotrivirea față de cîmpionii japonezi. Altminteri ne vom izbi de enorme greutăți.

3. Pentru a uni strâns organele de partid, organele puterii și armata cu masele populare în vederea desfășurării cu succes a luptei împotriva dușmanului, precum și a mișcării pentru dezvoltarea producției în anul viitor, comitetele de partid, organele militare conducătoare și organele puterii din fiecare bază de sprijin trebuie să se pregătească să ducă în prima lună a anului viitor, pretutindeni, fără excepție, o largă campanie de masă sub lozincile : „să sprijinim organele puterii, să avem grijă de populație“ și „să sprijinim armata, să avem grijă de familiile militarilor“. Unitățile militare trebuie să-și ia din nou angajamentul, pe care să-l aducă la cunoștința tuturor, de a sprijini organele puterii și de a avea grijă de populație, trebuie să convoace adunări în care să-și facă autocritica, precum și întâlniri prietenești cu populația (cu participarea reprezentanților organelor locale de partid și ai organelor locale ale puterii) ; în toate cazurile când unitățile militare pricinuesc daune populației, ele trebuie s-o despăgubească pentru pierderile pricinuite și să-și ceară scuze. Sub conducerea organelor locale de partid, a organelor locale ale puterii și a organizațiilor de masă, populația trebuie și ea să-și ia din nou angajamentul, pe care să-l aducă la cunoștința tuturor, de a sprijini armata și de a se îngriji de familiile militarilor, trebuie să ia cu însuflețire patronajul asupra unităților militare. În cursul acestor două mari campanii — de sprijinire a organelor puterii și de grijă pentru populație, de sprijinire a armatei și de grijă pentru familiile militarilor — trebuie să dezvăluim pînă la capăt lipsurile și greșelile făcute în 1943 de unitățile militare, de organele locale de partid și de orga-

nele locale ale puterii și să înlăturăm cu hotărîre aceste lipsuri și greșeli în anul viitor, 1944. Pe viitor, în prima lună a fiecărui an trebuie să organizăm pre-tutindenii citirea repetată a angajamentelor atît în ceea ce privește sprijinirea organelor puterii și grija pentru populație, cît și în ceea ce privește sprijinirea armatei și grija pentru familiile militarilor; trebuie să facem o autocritică deschisă, largă (fiecare parte trebuie să se critice numai pe sine, să nu critice și partea cealaltă), criticînd lipsurile și greșelile care au loc pe teritoriul bazei de sprijin respective și care constau în știrbirea intereselor organelor locale de partid, ale organelor locale ale puterii și ale populației de către militari și în grija insuficientă pentru trupe din partea organelor locale de partid, a organelor locale ale puterii și a populației, și să luăm măsuri pentru radicala lor lichidare.

ADNOTĂRI

- 1 Vezi adnotarea 4 la lucrarea „Organizați-vă!” din volumul de față.

**DESPRE PLENARA A UNSPREZECEA
A COMITETULUI EXECUTIV CENTRAL
AL GOMINDANULUI
ȘI A DOUA SESIUNE
A CELUI DE-AL TREILEA CONSILIU
POLITIC NAȚIONAL ***
(5 octombrie 1943)

* *Articol de fond al ziarului „Tzešanjibao” din Iannan, scris de tovarășul Mao Tze-dun.*

IN THE COURT OF THE COMMONS
OF THE KINGDOM OF GREAT BRITAIN
AND IRELAND
IN PARLIAMENT ASSEMBLED
THE PETITION OF
THE EAST INDIA COMPANY
SHEDDING
IN WITNESS WHEREOF
THE SEAL OF THE SAID COMPANY
HAS BEEN HEREunto SET
THE 14th DAY OF APRIL 1801

Acum dispunem de toate materialele plenarei a unsprezecea a Comitetului Executiv Central al gomindanului, care s-a ținut între 6 și 13 septembrie, și ale sesiunii a doua a celui de-al treilea Consiliu politic național, organizată de guvernul gomindanist între 18 și 27 septembrie, și avem posibilitatea să le apreciem în ansamblul lor.

În situația internațională încep mari schimbări, pe care acum absolut toți au și început să le simtă. Le simt puterile europene ale axei; Hitler face ultimele eforturi convulsive. Aceste schimbări sînt mai ales rezultatul luptei Uniunii Sovietice. Uniunea Sovietică se și folosește de roadele acestor schimbări: măturînd totul în calea sa, Armata Roșie a ajuns în năprasnic iureș la Nipru. Încă o ofensivă de iarnă și, dacă ea nu va atinge noua graniță de stat a U.R.S.S., va ajunge în orice caz la vechea graniță. Anglia și S.U.A. folosesc și ele roadele acestor schimbări: Roosevelt și Churchill așteaptă ca Hitler, sleit de puteri, să ajungă la marginea prăpastiei, pentru ca ei să invadeze Franța. Într-un cuvînt, mașina de război germano-fascistă e gata să se năruie, războiul împotriva fascismului în Europa se apropie de deznodămînt, principala forță care distruge fascismul fiind Uniunea Sovietică. Nodul cen-

fră al războiului mondial împotriva fascismului se află în Europa; cînd problema va fi rezolvată în Europa, se va hotărî și soarta din lumea întreagă a celor două lagăre — lagărul fascist și lagărul antifascist. Imperialiștii japonezi simt întreg impasul în care se găsesc; nici lor nu le rămîne altceva de făcut decît să-și adune toate puterile pentru o ultimă și deznădăjduită luptă. Iar politica lor față de China constă în „campanii de exterminare“ duse împotriva comuniștilor și în încercări de a înclina gomindanul spre capitulare.

Gomindaniștii simt și ei aceste schimbări. Situația care s-a creat îi bucură, dar îi și sperie. Îi bucură întrucît ei cred că, o dată cu rezolvarea problemei în Europa, Anglia și S.U.A., avînd minile libere, vor zdrobi Japonia în locul lor, și atunci gomindaniștii vor putea, fără a face vreun efort, să se mute din nou la Nankin. Ea îi sperie întrucît o dată cu prăbușirea celor trei state fasciste va începe în întreaga lume o eră măreață, nemaîntîlnită în istoria omenirii, era eliberării, și dictatura fascistă gomindanistă a compradorilor și feudaliilor va deveni o insulă minusculă, izolată în nemărginitul ocean mondial al libertății și democrației. Ei se tem că acest ocean va mătura cu valurile lui și regimul lor fascist cu „partidul unic, doctrina unică, conducătorul unic“ cu tot.

De fapt gomindaniștii ar fi vrut ca Uniunea Sovietică să fie lăsată să lupte singură împotriva lui Hitler. Provoacă o agresiune a bandiților japonezi împotriva U.R.S.S., ei au vrut să obțină astfel pieirea sau slăbirea forței statului socialist în această luptă, să îndemne Anglia și S.U.A. să nu-și mai facă de lucru în Europa cu deschiderea unui al doilea sau a unui al treilea front,

ci, îndreptînd toate forţele spre răsărit, să zdrobească mai întîi Japonia, apoi să se răfuiască cu Partidul Comunist Chinez şi abia după aceea să se ocupe de toate celelalte. Tocmai de dragul acestui scop, despre care le era frică să vorbească deschis, gomindaniştii au strigat la început „mai întîi Asia, pe urmă Europa“, iar după aceea au început să propovăduiască teoria unei „atenţii egale faţă de Europa şi de Asia“. După ce în luna august a acestui an, la sfîrşitul conferinţei de la Quebec, Roosevelt şi Churchill l-au chemat la Quebec pe Sun Tzî-ven, ministrul afacerilor externe al guvernului gomindanist, şi au stat de vorbă cu el, gomindaniştii au început să jubileze din nou şi să-şi facă o autoreclama zgomotoasă, ţipînd că privirile lui Roosevelt şi ale lui Churchill s-au îndreptat spre Răsărit“, că planul „mai întîi Europa, pe urmă Asia“ a şi fost înlocuit cu altul şi că „conferinţa de la Quebec a fost conferinţa celor trei mari puteri — Anglia, America şi China“. Dar aceasta a fost ultima lor jubilară. De atunci starea lor de spirit s-a cam schimbat, lozincile „mai întîi Asia, pe urmă Europa“ şi „atenţie egală faţă de Europa şi de Asia“ au şi fost trecute la arhiva istoriei, iar gomindaniştii vor fi nevoiţi, probabil, să inventeze ceva nou. E posibil ca plenara a unsprezecea a Comitetului Executiv Central al gomindanului şi ultima sesiune a Consiliului politic naţional, care a lucrat sub dictatul gomindanului, să reprezinte tocmai începutul acestui „nou“.

Plenara a unsprezecea a Comitetului Executiv Central al gomindanului, formulînd împotriva partidului comunist acuzaţia calomnioasă că „zădărniceşte cauza războiului împotriva cîmpitorilor japonezi şi subminează statul“, a declarat totodată că este necesară „re-

zolvarea problemei prin mijloace politice“ și „pregătirea instaurării unei guvernări constituționale“. Ultima sesiune a Consiliului politic național, sub presiunea și dictatul majorității gomindaniste, a adoptat o rezoluție cu privire la politica față de partidul comunist, care coincide în fond cu hotărârile plenarei a unsprezecea a Comitetului Executiv Central al gomindanului. Pe lângă aceasta, pentru întărirea mecanismului dictaturii, plenara a unsprezecea l-a „ales“ pe Cian Kai-și președinte al guvernului gomindanist.

Care este calea pe care gomindaniștii o pot alege după plenară? Numai una din trei: 1) să capituleze în fața imperialismului japonez, 2) să continue politica de târăgănare, 3) să schimbe orientarea politică.

Defecțiștii și capitularzii din rândurile gomindanului, adaptându-se politicii imperialismului japonez — politică „de lovituri împotriva comuniștilor și de cochetare cu gomindanul“ —, sînt mereu pentru capitulare. Ei încearcă neconștient să dezlănțuie războiul civil împotriva comuniștilor, dar, de îndată ce ar începe războiul civil, firește că lupta împotriva cotropitorilor japonezi ar deveni imposibilă și nu ar mai rămîne decît o singură cale — calea capitulării. Gomindanul a concentrat în nord-vest o armată uriașă, compusă din 400.000—500.000 de oameni, și continuă încă să mai transfere și astăzi în nord-vest, în taină, trupe de pe alte fronturi. Se spune că starea de spirit a generalilor este foarte războinică. Ei declară: „Cucerirea Iananului nu este o problemă!“.

Și aceasta o spun după ce au ascultat la plenară cuvîntarea d-lui Cian Kai-și, în care se spunea că problema partidului comunist este „o problemă politică și trebuie să fie rezolvată prin mijloace politice“, iar ple-

nara a adoptat o hotărîre care în fond coincide cu cele spuse de Cian Kai-și ! De altfel, și plenara a zecea a gomindanului, ținută anul trecut, adoptase și ea o rezoluție asemănătoare, dar nu apucase să se usuce bine cerneala cu care ea fusese scrisă, că, la un ordin venit de sus, generalii au și întocmit un plan de operații militare pentru lichidarea Regiunii de graniță. În iunie-iulie anul curent s-au făcut transferări de trupe, s-a pregătit un război-fulger împotriva Regiunii de graniță, și numai în urma protestelor opiniei publice, atât din interiorul țării cît și a celei de peste hotare, înfăptuirea acestui plan mîrșav a fost vremelnic contramandată. Acum însă plenara a unsprezecea nu a apucat bine să-și termine rezoluția, că se și aud din nou cuvîntările războinice ale generalilor, că se și fac din nou transferări de trupe. Ce înseamnă „cucerirea Iananului nu este o problemă“ ? Aceasta înseamnă că s-a hotărît capitularea în fața imperialismului japonez. Nu este obligatoriu ca fiecare gomindanist care aprobă campania împotriva Iananului să fie în mod subiectiv un capitular și să fie din convingere pentru capitulare. E posibil ca unii dintre ei să raționeze așa : vom lupta, concomitent, împotriva comuniștilor și împotriva cotropitorilor japonezi. Se poate că tocmai astfel raționează mulți dintre militarii care fac parte din gruparea de la Vampu¹. Dar noi, comuniștii, trebuie să le punem acestor domni unele întrebări : ați uitat oare experiența celor zece ani de război civil ? Dacă ar începe războiul civil, capitularzii convinși v-ar da oare posibilitatea să continuați lupta împotriva cotropitorilor japonezi ? Dar japonezii și Van Tzin-vei v-ar da ei oare această posibilitate ? De altfel, vă țin curelele ca să duceți un război civil și în același

timp să luptați împotriva dușmanului din afară? Armata voastră de trei milioane de oameni, după cum vă lăudați, e de fapt complet demoralizată; ea este asemenea unui coș cu ouă: îi dai un brinci și rămîne doar un loc ud. Așa a și fost în bătăliile din munții Ciun-teaoșan, din munții Taihanșan, la hotarul provinciilor Cietzean și Tzeansi, în partea apuseană a provinciei Hubei și în munții Dabeșan. Toate acestea se explică prin aceea că voi urmați două căi nefaste: lupta activă împotriva comuniștilor și ducerea pasivă a războiului împotriva cotropitorilor japonezi. Acum, cînd dușmanul națiunii a pătruns adînc pe teritoriu, cu cît veți duce vreme mai îndelungată lupta voastră activă împotriva comuniștilor și războiul pasiv împotriva cotropitorilor japonezi, cu atît va scădea mai mult moralul trupelor voastre. Și dacă luptați atît de prost împotriva dușmanului din afară, oare în lupta împotriva comuniștilor, în lupta împotriva poporului, trupele voastre vor deveni deodată curajoase? Așa ceva nu se poate întîmpla. De îndată ce veți dezlănțui războiul civil, va trebui să vă consacrați în întregime lui și va trebui să vă scoateți din cap gîndul că veți putea duce în același timp și lupta împotriva cotropitorilor japonezi. Nu vă va mai rămîne deci decît o singură ieșire, o singură „orientare”: orientarea spre o capitulare necondiționată în fața imperialismului japonez. Noi îi avertizăm pe acei membri ai gomindanului care în realitate nu doresc să capituleze: țineți minte, fie că veți fi inițiatorii activi ai unui război civil, fie că veți lua doar parte la el, veți deveni, oricum, inevitabil capítularzi. Fără îndoială că tocmai așa se va întîmpla, dacă, supunîndu-vă instigațiilor capítularzilor, vă veți apuca să folosiți hotărîrile plena-

rei a unsprezecea a Comitetului Executiv Central al gomindanului și ale sesiunii Consiliului politic național ca un instrument de mobilizare a opiniei publice și de pregătire a dezlănțuirii războiului civil împotriva comuniștilor. Chiar dacă voi înșivă nu aveți de gând să capitulați, dar vă veți supune instigațiilor capitularzilor și veți face un pas greșit, la urma urmei nu vă va mai rămîne altceva decît să mergeți pe urmele lor : să capitulați împreună cu ei. Aceasta este prima cale pe care poate păși gomindanul după plenara a unsprezecea, și acest pericol este foarte serios. Pentru capitularzi, „rezolvarea problemei prin mijloace politice” și „pregătirea instaurării unei guvernări constituționale” sînt cea mai bună perdea de fum pentru camuflarea pregătirii războiului civil, adică a pregătirii capitulării. Toți comuniștii, toți membrii patrioți ai gomindanului, toate partidele și grupurile, toți compatrioții care stau pe pozițiile luptei împotriva cotropitorilor japonezi trebuie să urmărească cu ochiul ager situația extrem de serioasă care s-a creat și să nu lase pe capitularzi să-i prostească cu nici un fel de perdele de fum. Să ținem minte că, tocmai după plenara a unsprezecea a Comitetului Executiv Central al gomindanului, pericolul unui război civil e mai mare ca oricînd.

Hotărîrile plenarei a unsprezecea și ale sesiunii Consiliului politic național ar putea să mai ducă și la altă „orientare” : „ducerea deocamdată a unei politici de tărgănare, iar pe urmă punerea la cale a războiului civil”. Această orientare se deosebește întrucîtva de orientarea capitularzilor. Aceasta este orientarea unor oameni care în aparență mai înclină deocamdată să sprijine războiul împotriva cotropitorilor japonezi, dar, în

același timp, nu vor să renunțe în nici un caz la dictatura lor și la lupta împotriva comuniștilor. Acești oameni pot pași pe asemenea cale pentru că văd că marile schimbări în situația internațională sînt de neînălăturat, că înfrîngerea imperialismului japonez este de neînălăturat, văd că războiul civil înseamnă capitulare, că poporul este pentru lupta împotriva cotropitorilor japonezi și împotriva unui război civil, văd toată seriozitatea crizei în care a ajuns gomindanul rupîndu-se de masele populare și pierzînd încrederea poporului, văd criza în care au ajuns ei înșiși, care se găsesc într-o izolare fără precedent, văd că S.U.A., Anglia și U.R.S.S. se opun în unanimitate dezlănțuirii unui război civil de către guvernul chinez; toate acestea îi silesc pe acești oameni să trăgăneze înfăptuirea negrelor lor planuri de dezlănțuire a războiului civil, îi silesc să recurgă, ca unealtă a politicii de trăgănări, la promisiuni goale cu privire la „rezolvarea problemei prin mijloace politice” și la „pregătirea instaurării unei guvernări constituționale”. Metodele preferate ale acestor oameni au fost întotdeauna înșelătoria și trăgănarea. Nici măcar în somn nu-i părăsește gîndul „campaniei împotriva Iananului” și al „distrugerii partidului comunist”. În această privință ei nu se deosebesc întru nimic de capítularzi. Deosebirea dintre unii și alții constă numai în aceea că oamenii despre care este vorba acum mai înclină să se camufleze îndărătul firmei războiului împotriva cotropitorilor japonezi; ei nu vor încă să scadă definitiv prestigiul internațional al gomindanului și uneori se mai tem încă de o condamnare din partea opiniei publice de peste hotare și din interiorul țării. De aceea nu ar fi exclus ca ei să pășească pen-

tru un timp pe calea trăgănărilor și să aștepte ivirea unor condiții favorabile, folosind ca paravan pentru trăgănări discuțiile despre „rezolvarea problemei prin mijloace politice” și „pregătirea instaurării unei guvernări constituționale”. Le lipsește cu desăvârșire dorința sinceră de a obține „rezolvarea problemei prin mijloace politice” și „instaurarea unei guvernări constituționale” — cel puțin în momentul de față o astfel de dorință le lipsește cu desăvârșire. Anul trecut, în perioada dinaintea și după plenara a zecea a Comitetului Executiv Central al gomindanului, tov. Lin Beao, trimis de Comitetul Central al Partidului Comunist Chinez la Ciunțin pentru a avea o întrevedere cu d-l Cian Kai-și, a stat acolo nu mai puțin de zece luni, dar nici d-l Cian Kai-și, nici Comitetul Executiv Central al gomindanului nu au vrut să discute cu el nici măcar o singură chestiune concretă. În martie anul acesta, d-l Cian Kai-și a publicat cartea „Destinele Chinei”, în care el se ridică împotriva comunismului și a ideilor liberale, încearcă să treacă întreaga răspundere pentru războiul civil de zece ani asupra partidului comunist, îi calomniază pe comuniști, armata a 8-a și Noua armată a 4-a, numindu-i „noi militariști” și „stăpîni de noi moșii feudale”, și lasă să se înțeleagă că în următorii doi ani va isprăvi neapărat cu partidul comunist. La 28 iunie a. c., d-l Cian Kai-și s-a pronunțat pentru înapoierea tovarășilor Ciu En-lai și Lin Beao la Ianan și în același timp a dat ordin de transferare a trupelor care asigurară apărarea de-a lungul fluviului Huanhe spre hotarele Regiunii de graniță și a dispus ca, folosindu-se dizolvarea Internaționalei a III-a, să se formuleze, în numele „organizațiilor de masă”, cererea de a se di-

zolvea Partidul Comunist Chinez. În aceste condiții, noi, comuniștii, am fost nevoiți să adresăm gomindanului și întregului popor chemarea de a se înceta pregătirile pentru dezlănțuirea unui război civil, am fost nevoiți să demascăm uneltirile murdare ale gomindanului, îndreptate spre zădărnicierea cauzei războiului împotriva cotropitorilor japonezi și spre subminarea statului. Fapte istorice dovedesc că noi am dat dovadă de maximum de răbdare. După căderea Uhanului, în China de nord și centrală nu au încetat operațiile mari și mici împotriva comuniștilor. În cursul celor doi ani care au trecut de la începutul războiului în Pacific, gomindanul a continuat să ducă neîntrerupt operații militare împotriva partidului comunist în China centrală și de nord; iar pentru completarea trupelor care operaseră acolo mai înainte, gomindanul a transferat în provinciile Țziansu și Șandun, spre a duce operații împotriva comuniștilor, grupele de armate ale lui Van Ciun-lean și Li Sean-ciou. Grupul de armate al lui Pan Bin-siun, dispus în regiunea Taihanșan, a primit ordinul de a se ocupa exclusiv de lupta împotriva comuniștilor; trupele gomindaniste din provinciile Anhuei și Hubei au primit de asemenea ordinul de a duce lupta împotriva comuniștilor. Vreme îndelungată nu am dat publicității aceste fapte. Toate ziarele și foile gomindaniste, întreaga presă gomindanistă a insultat și a ponegрит neconținut partidul comunist, dar noi nu le-am răspuns vreme îndelungată prin nici un cuvânt. Fără a avea vreun motiv, gomindanul a dat ordin să se desființeze Noua armată a 4-a, care a luptat eroic împotriva cotropitorilor japonezi; din ordinul gomindanului a fost organizat un măcel în care au pierit peste nouă mii de oameni din uni-

tățile Noii armate a 4-a, dispuse în partea de sud a provinciei Anhuei ; a fost arestat E Tin, a fost ucis Sean In, sute de oameni din comandamentele Noii armate a 4-a au fost aruncați în închisori. Aceasta a fost o fără-delege monstruoasă, o trădare a poporului, o trădare a națiunii, și totuși, în interesul patriei, noi am răbdat și aceasta, mărginindu-ne doar la un protest pe lângă gomindan și la formularea unor condiții concrete pentru reglementarea conflictului. În iunie—iulie 1937, în timpul întrevederilor de la Lușan dintre tov. Ciu En-lai, reprezentant al partidului comunist, și d-l Cian Kai-și, acesta din urmă a promis că va da un ordin de transformare a Regiunii de graniță Șensi—Gansu—Ninsia într-o unitate administrativă subordonată direct Iuanului executiv al Guvernului național și de numire a funcționarilor respectivi. Totuși d-l Cian Kai-și nu numai că și-a călcat cu cinism cuvântul dat, dar a transferat o armată de aproape cinci sute de mii de oameni pentru a încercui Regiunea de graniță și pentru a realiza blocada ei militară și economică, punându-și ca țel nimicirea cu orice preț a populației Regiunii de graniță și a efectivului instituțiilor din spatele frontului ale armatei a 8-a. Mai mult, după cum știe întreaga opinie publică, aprovizionarea armatei a 8-a a încetat cu desăvârșire, partidul comunist este numit „partid trădător“, Noua armată a 4-a — „armată rebelă“, iar armata a 8-a — „armată trădătoare“. Într-un cuvânt, gomindaniștii, care fac toate acestea, tratează partidul comunist ca pe un dușman. În ochii gomindaniștilor, partidul comunist este un dușman pe care îl urăsc de zeci și de sute de ori mai mult decât pe japonezi. Gomindanul și-a concentrat toată ura împotriva comuniștilor ;

cît despre japonezi, gomindanului nu i-a mai rămas pentru ei decît foarte puțină ură, dacă în general se mai poate vorbi de ură. Aici există o deplină analogie cu atitudinea pe care o vedem la fasciștii japonezi față de gomindan și față de partidul comunist. Fasciștii japonezi își concentrează toată ura împotriva Partidului Comunist Chinez, iar față de gomindan au o atitudine pe zi ce trece tot mai pașnică; din cele două lozinci — „lupta împotriva comuniștilor“ și „distrugerea gomindanului“ — nu le-a mai rămas acum decît una singură: „lupta împotriva comuniștilor“. Presa japoneză și aceea a lui Van Tzin-vei nici nu mai pomenesc de lozinci ca „jos gomindanul“, „jos Cian Kai-și“. Japonia apasă cu toată greutatea asupra Partidului Comunist Chinez, folosind doar 42%¹ din trupele sale pentru „supravegherea“ gomindanului. Pentru ca să le fie mai ușor să determine gomindanul să capituleze, cotropitorii japonezi au redus de curînd pînă și aceste trupe de „supraveghere“, retrăgînd încă o serie de mari unități militare din provinciile Cietzian și Hubei. Imperialiștii japonezi nu îndrăznesc nici măcar să strecoare partidului comunist o propunere de capitulare; gomindanului însă ei îi trimit cu îndrăzneală teancuri întregi de mesaje, stăruind în mod plictisitor asupra necesității de a capitula. Gomindanul nu mai face pe curajosul decît față de partidul comunist și față de popor, dar la Japonia el nu mai este în stare nici să se rățoiască. El nu numai că a trecut de mult în fapt de la riposta împotriva cotropitorilor japonezi la rolul de observator pasiv în război, dar nici măcar în vorbe nu mai îndrăznește să dea un răspuns cît de cît tăios imperialiștilor japonezi care caută să-l convingă să capituleze și își per-

mit diferite aprecieri jignitoare. Japonezii declară: „Desfășurarea ideilor în cartea lui Cian Kai-și «Destinele Chinei» este cât se poate de justă“. Dar d-l Cian Kai-și și acoliții lui au dat oare răspunsul cuvenit acestor cuvinte? Nu, nu au dat și nici nu îndrăznesc să-l dea.

Imperialiștii japonezi văd că d-l Cian Kai-și și gomindanul fac zarvă numai când e vorba de partidul comunist, spunînd că el încalcă „ordinele militare“ și „dispozițiile guvernamentale“, „încalcă disciplina“; în ceea ce îi privește însă pe cei douăzeci de membri ai Comitetului Executiv Central al gomindanului și pe cei cincizeci și opt de generali gomindaniști care au trecut de partea dușmanului, gomindaniștii nu vor și nici nu îndrăznesc să pună problema „ordinelor militare“ și a „dispozițiilor guvernamentale“, problema disciplinei; după toate acestea, cum să nu manifeste imperialiștii japonezi dispreț față de gomindan? Sub ochii întregului popor chinez și ai puterilor prietene din lumea întreagă, d-l Cian Kai-și și gomindanul au dat ordin de desființare a Noii armate a 4-a, comit agresiuni împotriva armatei a 8-a, pun sub blocadă Regiunea de graniță, pun în circulație porecle calomnioase ca „partid trădător“, „armată trădătoare“, „noi militariști“, „noi moșii feudale“, calomniază Partidul Comunist Chinez cum că el „zădărnicește cauza războiului împotriva cotropitorilor japonezi“ și „subminează statul“, fac neconținut zarvă că el ar încalca „ordinele militare“ și „dispozițiile guvernamentale“, că ar comite „încălcări ale disciplinei“; în ceea ce îi privește însă pe cei douăzeci de membri ai Comitetului Executiv Central al gomindanului și pe cei cincizeci și opt de generali gomindaniști trecuți de par-

tea dușmanului, împotriva lor nu se dau nici ordine militare, nici dispoziții guvernamentale, nu se iau împotriva lor nici un fel de măsuri disciplinare. Chiar și la actuala plenară, a unsprezecea, a Comitetului Executiv Central al gomindanului și la ultima sesiune a Consiliului politic național au fost adoptate, ca și înainte, numai rezoluții îndreptate împotriva partidului comunist, dar nu a fost adoptată nici o hotărâre cu privire la măsurile de luat împotriva grupului numeros de membri ai însuși Comitetului Executiv Central al gomindanului și de generali gomindaniști care și-au trădat patria și au trecut de partea dușmanului. Cum mai apare după aceasta gomindanul în ochii poporului nostru și ai țărilor prietene din lumea întreagă? Ce-i drept, la plenara a unsprezecea s-a vorbit despre „rezolvarea problemei prin mijloace politice” și despre „pregătirea instaurării unei guvernări constituționale”. Mă rog, aceasta e foarte frumos, și nu putem decât să salutăm asemenea declarații. Totuși, ținând seamă de linia politică pe care gomindanul o înfăptuiește, neschimbat, de mulți ani, noi socotim că toate acestea nu sînt decît flecăreală demagogică, al cărei scop este în fond cîștigarea timpului necesar pregătirii războiului civil și instaurării pe vecie a unui regim dictatorial antipopular.

Dar dezvoltarea evenimentelor nu ar putea să urmeze a treia cale? Ar putea, și o parte din membrii gomindanului, întregul nostru popor și noi, comuniștii, sperăm că așa se va și întîmpla. Ce înțelegem noi prin a treia cale? Aceasta este o reglementare dreaptă și rațională a relațiilor dintre gomindan și partidul comunist prin mijloace politice, instaurarea unei guvernări constituționale libere, cu adevărat democratice în fapte,

desființarea regimului dictatorial fascist „al partidului unic, al doctrinei unice, al conducătorului unic“ și convocarea în timpul războiului împotriva cotropitorilor japonezi a unei Adunări naționale cu adevărat alese de popor. Noi, comuniștii, am fost întotdeauna și sîntem pentru această orientare. Cu această orientare va fi de acord și o parte a membrilor gomindanului. Vreme îndelungată am sperat mereu că chiar și d-l Cian Kai-și, împreună cu gruparea sa din gomindan, va înfăptui și el această orientare. Totuși, nici istoria ultimilor ani, nici realitatea actuală nu conțin nici un fapt care să dovedească că d-l Cian Kai-și și majoritatea gomindaniștilor care se află la putere ar fi gata să înfăptuiască această orientare.

Pentru înfăptuirea acestei orientări sînt necesare o serie de condiții internaționale și interne. Astăzi condițiile situației internaționale (fascismul din Europa se află în pragul unei prăbușiri totale) favorizează lupta Chinei împotriva cotropitorilor japonezi, dar, în același timp, aceasta îi silește pe capitularzi să se străduiască și mai mult să dezlănțuie tocmai acum războiul civil pentru a înlesni capitularea, îi silește pe japonezi și pe Van Tzin-vei să se străduiască și mai mult să dezlănțuie tocmai acum războiul civil, pentru ca să le fie mai ușor să oblige China să capituleze. „Frații buni rămîn pînă la urmă frați“, a declarat Van Tzin-vei; „Ciunținul va merge fără îndoială pe același drum cu noi, dar noi am vrea ca aceasta să se întîmple cît mai curînd cu putință“ (comunicatul de la 1 octombrie al agenției „Domei țusin“). Ce duioșie, ce siguranță și ce nerăbdare răsună în aceste cuvinte! Iată de ce se poate aștepta acum din partea gomindanului în cazul cel mai

bun o politică de târăgănare, dar există o foarte serioasă primejdie a unei bruște înrăutățiri a situației. Deocamdată nu există încă toate condițiile necesare pentru a realiza calea a treia; ele pot fi cucerite numai prin eforturile patrioților din toate partidele și grupurile, prin eforturile depuse de întregul popor chinez în toate domeniile vieții sociale.

D-l Cian Kai-și a spus la plenara a unsprezecea a Comitetului Executiv Central al gomindanului: „Trebuie să declarăm cât se poate de clar că Comitetul Executiv Central al gomindanului nu formulează față de partidul comunist nici un fel de alte pretenții și speră doar că el va renunța la anexiuni armate de teritorii și va înceta atacurile împotriva armatei naționale pe care le săvârșea înainte pretutindeni, că va renunța la acțiunile care duc la zădărnicierea cauzei războiului împotriva cotropitorilor japonezi și că își va înfăptui în practică declarația din 1937 cu privire la unirea eforturilor pentru salvarea patriei, îndeplinind cele patru promisiuni pe care le conține sus-menționata declarație“.

Acuzația de „atacuri împotriva armatei naționale, de zădărniciere a cauzei războiului împotriva cotropitorilor japonezi“, despre care a vorbit d-l Cian Kai-și, el trebuia s-o adreseze gomindanului; din păcate, el a preferat să calomnieze pe nedrept și cu răutate partidul comunist. Intr-adevăr, de la căderea Uhanului, gomindanul a dus trei campanii anticomuniste, în timpul cărora de fiecare dată au avut loc atacuri ale trupelor gomindaniste împotriva celor comuniste.

Prima oară, aceasta s-a petrecut în iarna anului 1939 — primăvara anului 1940, când trupele gomindaniste au atacat și au cucerit cinci orașe din Regiunea de graniță

Şensi—Gansu—Ninsia, şi anume: Ciunhua, Siuni, Ciennin, Ninsian şi Cieniuian, în care erau dispuse unităţi ale armatei a 8-a. Cu acest prilej gomindanul a folosit aviaţia. În China de nord trupele lui Ciu Huai-bin au fost îndreptate să atace unităţile armatei a 8-a din regiunea Taihanşan, care s-au mărginit numai la operaţiile defensive necesare.

A doua oară, aceasta s-a petrecut în ianuarie 1941. Lucrurile au început prin cererea categorică făcută de He In-ţin şi Bai Ciun-si, prin telegrama din 19 octombrie 1940 adresată lui Ciu De, Pîn De-huai, E Tin şi Sean In, ca unităţile armatei a 8-a şi ale Noii armate a 4-a, care se aflau la sud de fluviul Huanhe, să fie retrase în întregime, în termen de o lună, pe malul de nord al fluviului. Ne-am dat atunci consimţământul ca unităţile dispuse în partea de sud a provinciei Anhuei să fie transferate la nord; în ceea ce priveşte însă restul unităţilor, nu a existat nici o posibilitate practică pentru înfăptuirea transferării lor. Totuşi, chiar şi în privinţa acestor unităţi, noi am promis să le transferăm după victoria în războiul împotriva cotropitorilor japonezi în punctele ce le-au fost indicate. În ziua de 5 ianuarie, unităţile dispuse în partea de sud a provinciei Anhuei, cu un efectiv de peste 9.000 de oameni, executînd ordinul, au pornit în marş pentru a se muta într-un alt punct; atunci însă s-a constatat că exista de mult un alt ordin al d-lui Cian Kai-şi: de a le „distruge printr-o singură lovitură”. De la 6 pînă la 14 ianuarie, toate trupele gomindaniste dispuse în partea de sud a provinciei Anhuei au realizat într-adevăr faţă de aceste unităţi ale Noii armate a 4-a planul de a le „distruge printr-o singură lovitură”; în afară de aceasta, în ziua de 17

ianuarie, d-l Cian Kai-și a dat ordin de desființare a Noii armate a 4-a și de trimitere în judecată a lui E Tin. De atunci, pe teritoriul tuturor bazelor de sprijin pentru împotrivirea față de cotropitorii japonezi din China centrală și de nord, unde erau trupe gomindaniste, nu a mai rămas nici o unitate a armatei a 8-a sau a Noii armate a 4-a care să nu fi suferit atacuri din partea trupelor gomindaniste; armata a 8-a și Noua armată a 4-a însă s-au mărginit numai la autoapărare.

A treia oară, aceasta a început în martie anul trecut și continuă și acum. În afară de atacurile neconținute ale trupelor gomindaniste din China centrală și de nord împotriva unităților armatei a 8-a și ale Noii armate a 4-a, această campanie anticomunistă și-a găsit expresie în aceea că d-l Cian Kai-și a publicat cartea anticomunistă, antipopulară „Destinele Chinei“, a transferat importante forțe militare, care asiguraseră apărarea de-a lungul fluviului Huanhe, în vederea unei lovituri fulgerătoare ce se pregătea împotriva Regiunii de graniță, a inspirat în întreaga țară o campanie de cereri ale așa-numitelor „organizații de masă“ de dizolvare a partidului comunist, a mobilizat pe membrii gomindanului, care formează majoritatea zdrobitoare a Consiliului politic național, pentru ca Consiliul să aprobe raportul în chestiunea militară al lui He In-țin, raport plin de calomnii la adresa armatei a 8-a, și să adopte o rezoluție anticomunistă, transformînd Consiliul politic național, care trebuie să fie un organ de strînsă unire în numele luptei împotriva cotropitorilor japonezi, într-un organ auxiliar al gomindanului, organ menit să ațite starea de spirit anticomunistă și să pregătească războiul civil, din care cauză tov. Dun Bi-u, membru al Consiliului politic

național din partea partidului comunist, a trebuit să declare în semn de protest că refuză să participe la lucrările Consiliului.

Comun tuturor celor trei campanii anticomuniste este faptul că toate au fost înfăptuite de către gomindan după un plan bine determinat și după o pregătire prealabilă. Atunci, dați-ne voie să vă întrebăm: ce sînt acestea dacă nu „acțiuni de zădărnire a cauzei războiului împotriva cotropitorilor japonezi“?

În ziua de 22 septembrie 1937, Comitetul Central al Partidului Comunist Chinez a publicat o declarație care chema la unirea eforturilor pentru salvarea patriei. În această declarație se spunea:

„Pentru a înlătura orice pretext pe care dușmanul l-ar putea folosi în scopurile sale întunecate, pentru a spulbera îndoielile acelor care greșesc fiind de bunăcredință, Comitetul Central al Partidului Comunist Chinez consideră necesar să expună cu toată sinceritatea, în auzul tuturor, poziția sa în problema eliberării naționale a Chinei. De aceea Comitetul Central al Partidului Comunist Chinez declară încă o dată solemn întregului nostru popor: 1. Cele trei principii populare ale lui Sun Iat-sen sînt necesare pentru China modernă și partidul nostru este gata să lupte pentru deplina lor înfăptuire. 2. Înfăptuirea politicii de răsturnare cu forța a puterii gomindanului și a politicii de confiscare cu forța a pămînturilor moșierești încează. 3. În numele unificării puterii în țară, actualul guvern roșu se reorganizează în guvernul democratic al Regiunii speciale. 4. Denumirea Armatei roșii și numerotarea unităților ei se schimbă. Armata roșie se transformă în Armata național-revoluționară, acceptă con-

ducerea supremă a Consiliului militar al guvernului național și așteaptă ordinul de plecare pe frontul de luptă împotriva cotropitorilor japonezi. pentru a-și face datoria“.

Noi ne-am îndeplinit în întregime aceste patru promisiuni ; nici d-l Cian Kai-și, nici vreun alt membru al gomindanului nu ar putea indica nici un punct pe care noi să nu-l fi îndeplinit.

În primul rînd, politica dusă de partidul comunist în Regiunea de graniță Șensi—Gansu—Ninsia și pe teritoriul bazelor de sprijin pentru împotrivire din spatele dușmanului corespunde în întregime celor trei principii populare ale lui Sun Iat-sen ; acolo nu se ia nici o măsură în contradicție cu aceste trei principii.

În al doilea rînd, noi ținem întotdeauna cu credință promisiunea noastră de a nu căuta să răsturnăm cu forța puterea gomindanului și de a nu confisca pămîntul moșierilor, cu condiția ca gomindanul să nu capituleze în fața dușmanului națiunii, să nu zădărnicească colaborarea cu partidul comunist și să nu dezlănțuie războiul civil împotriva comuniștilor. Așa au stat lucrurile în trecut, așa stau ele și acum, și noi sîntem gata să ducem această politică și pe viitor. Aceasta înseamnă că numai în cazul cînd gomindanul ar capitula în fața dușmanului, ar zădărnici colaborarea cu partidul comunist și ar porni războiul civil, noi am fi puși în situația pierderii posibilității de a continua îndeplinirea promisiunii date de noi și, prin urmare, numai în acest singur caz nu am mai putea continua să ne-o îndeplinim.

În al treilea rînd, puterea roșie, care a existat înainte, a fost reorganizată încă din primul an al războiului împotriva cotropitorilor japonezi ; regimul democratic,

bazat pe principiul celor „trei treimi” *, a fost de asemenea realizat de mult ; gomindanul însă nu numai că nu și-a ținut pînă acum promisiunea de a recunoaște Regiunea de graniță Șensi—Gansu—Ninsia, dar mai țipă că aceasta este o „moșie feudală” !

D-le Cian Kai-și și domnilor membri ai gomindanului, voi trebuie să înțelegeți că, dacă Regiunea de graniță Șensi—Gansu—Ninsia și bazele de sprijin pentru împotrivirea față de cotropitorii japonezi nu au fost pînă acum recunoscute de guvernul gomindanist, asemenea „moșii”, cum le spuneți voi, nu au apărut din voința noastră, voi ne-ați impus aceasta. Voi v-ați călcat cu cinism cuvîntul, nu ați recunoscut această regiune pe care înainte făgăduiserăți s-o recunoașteți, nu ați recunoscut acest regim democratic și pe deasupra ne mai acuzați că noi creăm „moșii”. Dar cum vine asta ? Noi stăruim zi de zi ca voi să recunoașteți Regiunea de graniță, și voi tot n-o recunoașteți ; atunci asupra cui cade, la urma urmei, răspunderea pentru această situație ? Cum se poate ca d-l Cian Kai-și, capul gomindanului și omul care poartă răspunderea guvernului gomindanist, să facă gură în cartea sa „Destinele Chinei” că se creează „moșii” și să nu simtă nici cea mai mică răspundere pentru aceasta ? Acum, folosind faptul că d-l Cian Kai-și ne-a cerut din nou la plenara a unsprezecea să ne ținem promisiunile, noi cerem, la rîndul nostru, ca și dv., d-le Cian Kai-și, să vă țineți promisiunea pe care ne-ați dat-o : ca dv. să recunoașteți printr-un act legislativ Regiunea de graniță Șensi—Gansu—Ninsia, în care a fost realizat de mult principiul puterii populare,

* Vezi lucrarea „Pentru unire pînă la capăt” din volumul 3 al ediției de față, pag. 384.

și să recunoașteți și bazele de sprijin democratice pentru împotrivirea față de cotropitorii japonezi din spatele dușmanului. Dacă însă dv. vă veți continua politica de nerecunoaștere, aceasta va însemna că dv. ne siliți să menținem starea de „fărîmițare“ a țării, și răspunderea pentru acest fapt cade, ca și înainte, în întregime asupra dv. și nicidecum asupra noastră.

În al patrulea rînd, „denumirea Armatei roșii și numerotarea unităților ei“ au și fost de mult schimbate, Armata roșie a și fost de mult „transformată în Armata național-revoluționară“, de mult „a acceptat conducerea supremă a Consiliului militar al guvernului național“; prin urmare, această promisiune a și fost de mult îndeplinită. Singură Noua armată a 4-a a Armatei național-revoluționare mai este subordonată astăzi direct conducerii supreme a Comitetului Central al Partidului Comunist Chinez, și nu a Consiliului militar al Guvernului național. Aici stau astfel lucrurile pentru că Consiliul militar al guvernului național a dat la 17 ianuarie 1941 un ordin contrarevoluționar, de zădărniciere a cauzei războiului împotriva cotropitorilor, de subminare a statului —ordin de „desființare“ a acestei armate ca fiind o armată „rebelă“ — și organizează zi de zi atacuri ale trupelor gomindaniste împotriva acestei armate. Totuși Noua armată a 4-a nu numai că nu a încetat niciodată și nu încetează lupta ei împotriva cotropitorilor japonezi din China centrală, ci își respectă nestrămutat primele trei din cele patru promisiuni ale sale, își exprimă dorința de a accepta din nou „conducerea supremă a Consiliului militar al guvernului național“ și cere ca d-l Cian Kai-și să anuleze ordinul de desființare a ei, să reintroducă statutul oficial al acestei armate și prin

aceasta să-i dea posibilitatea să-și îndeplinească și ultimul, cel de-al patrulea punct al promisiunilor noastre.

În documentele plenarei a unsprezecea a Comitetului Executiv Central al gomindanului referitoare la chestiunea partidului comunist, în afară de cele expuse mai sus, mai găsim următoarea declarație: „În ceea ce privește celelalte chestiuni, plenara a adoptat hotărârea că, atunci când în termen de un an de la terminarea războiului va fi convocată Adunarea națională, va fi elaborată și publicată constituția, aceste chestiuni vor putea fi pe deplin puse, discutate și rezolvate în Adunarea națională“. Ceea ce este denumit aici „celelalte chestiuni“ înseamnă desființarea dictaturii gomindaniste, desființarea poliției secrete fasciste, instaurarea unui regim democratic pe plan național general, anularea politicii dictatului în economie, anularea angaralelor și a dărilor împovărătoare care subminează bunăstarea poporului, înlăptuirea în toată țara a unei politici agrare care să constea în reducerea arenzilor și a dobânzilor la împrumuturi, precum și a unei politici economice de sprijinire a industriei mijlocii și mici și de îmbunătățire a vieții muncitorilor.

În declarația din 22 septembrie 1937 a partidului nostru, declarație care chema la unirea eforturilor pentru salvarea patriei, se vorbește despre necesitatea de „a se instaura un regim bazat pe principiul puterii populare, de a se convoca Adunarea națională pentru a se elabora constituția și pentru a se trasa calea spre salvarea patriei, de a se da poporului chinez o viață fericită și plină de bucurii, de a se acorda în primul rînd un ajutor real celor care au suferit de pe urma calamităților naturale, de a se da poporului izvoare stabile de

bunăstare și de a se dezvolta ramurile economiei importante pentru apărare, de a se scuti poporul de suferințe și de a se ridica bunăstarea poporului“.

Intrucât, într-o convorbire apărută în presă a doua zi după publicarea acestei declarații (23 septembrie), d-l Cian Kai-și a declarat că o aprobă în totul, el ar fi trebuit să ceară nu numai partidului comunist să-și respecte cele patru promisiuni pe care le conținea această declarație, ci să ceară atît lui însuși cît și guvernului gomindanist să respecte punctele din declarație expuse mai sus. D-l Cian Kai-și nu mai este acum numai capul gomindanului, ci și președintele guvernului gomindanist (care își spune oficial guvern național), și trebuie să se ocupe serios de satisfacerea cererilor expuse mai sus, care corespund principiilor democrației și bunăstării poporului, precum și de respectarea tuturor nenumăratelor promisiuni pe care însuși d-l Cian Kai-și ni le-a făcut nouă, comuniștilor, și întregului nostru popor; el nu trebuie, renunțînd la toate promisiunile sale, să mai ducă cu îndărătnicie o politică de forță brutală, nu trebuie să spună una și să facă cu totul alta. Noi, comuniștii, și întregul nostru popor vrem să vedem fapte și nu mai vrem să ascultăm o flecăreală demagogică deșartă. Noi vom saluta asemenea fapte dacă ele vor avea loc; înșelarea îndelungată a oamenilor cu promisiuni deșarte, neîntărite de fapte, nu va izbuti. Să fie dusă pînă la capăt lupta împotriva cotropitorilor japonezi și să se preîntîmpine pericolul unei capitulări, să se continue colaborarea și să se zădărnicească pericolul unui război civil, să se recunoască regimul democratic existent în Regiunea de graniță și pe teritoriul bazelor de sprijin pentru împotrivirea față de cotropitorii japonezi din spatele frontului

dușmanului, să se repună în drepturi Noua armată a 4-a, să se pună capăt campaniilor anticomuniste, să fie retrasă armata de aproape 500.000 de oameni care încercuiește Regiunea de graniță Șensi—Gansu—Ninsia, să înceteze folosirea Consiliului politic național ca organ auxiliar al gomindanului pentru aștarea stării de spirit anticomuniste, să se acorde poporului libertatea cuvîntului, a întrunirilor și a organizării, să se desființeze dictatura gomindanistă exercitată de un singur partid, să se reducă arenzile și dobînzile la împrumuturi, să se îmbunătățească situația materială a muncitorilor, să se sprijine industria mijlocie și mică, să se desființeze poliția secretă, să se renunțe la fascizarea învățămîntului școlar și să se introducă un învățămînt democratic — iată cererile pe care noi vi le formulăm dv., d-le Cian Kai-și, și gomindanului. Majoritatea lor sînt propriile voastre promisiuni. Dacă veți satisface aceste cereri și vă veți îndeplini promisiunile, noi vă garantăm că ne vom respecta și pe viitor promisiunile noastre. Dacă o vor dori d-l Cian Kai-și și gomindanul, noi sîntem gata să reluăm oricînd tratativele cu gomindanul.

Să tragem concluziile. Din cele trei căi pe care le-ar putea alege gomindanul, prima cale — calea capitulării și a războiului civil — este pentru d-l Cian Kai-și și gomindan calea morții. Cea de-a doua cale — calea încercărilor de a se cîștiga timp cu ajutorul flecărelor demagogice, nutrind în taină planuri de menținere a dictaturii fasciste și pregătind activ războiul civil — nu poate fi nici ea considerată drept o cale a vieții pentru d-l Cian Kai-și și gomindan. Numai a treia cale — renunțarea totală la politica greșită a dictaturii fasciste și a războiului civil, înfăptuirea politicii juste a demo-

crăției și a conlucrării — aceasta este calea vieții pentru d-l Cian Kai-și și gomindan. Totuși, astăzi nu există încă nici un fel de fapte care să dovedească că d-l Cian Kai-și și gomindanul au de gînd să meargă pe această cale; ei nu au putut încă convinge pe nimeni de acest lucru. De aceea întregul nostru popor trebuie să fie, ca și înainte, de veghe în fața pericolului extrem de serios al capitulării și al războiului civil.

Toți membrii patrioți ai gomindanului trebuie să se unească pentru a-i împiedica pe cîrmuitorii gomindaniști să meargă pe prima cale, pentru a nu-i lăsa să meargă mai departe pe a doua cale și pentru a le cere să meargă pe a treia cale.

Toate partidele și grupurile patriotice și toți cetățenii chinezi care luptă împotriva cîrmuitorilor japonezi trebuie să se unească pentru a-i împiedica pe cîrmuitorii gomindaniști să meargă pe prima cale, pentru a nu-i lăsa să meargă mai departe pe a doua cale și pentru a le cere să meargă pe a treia cale.

În toată lumea se vor produce în curînd mari, nemai-văzute schimbări, și noi sperăm că d-l Cian Kai-și și membrii gomindanului vor găsi în acest măreț moment istoric o linie de conduită justă. Sperăm că această linie o vor găsi toate partidele și grupurile patriotice, toți patrioții din țara noastră.

ADNOTĂRI

- 1 Este vorba de generalii și ofițerii gomindaniști care au predat sau și-au făcut pe vremuri studiile la academia militară de la Vampu. Gruparea de la Vampu este o grupare alcătuită din partizanii personali ai lui Cian Kai-și în cadrul armatei gomindaniste.

ORGANIZAȚI-VĂ! *
(29 noiembrie 1943)

* Cuvîntare rostită de tovarășul Mao Tze-dun la recepția în cinstea Eroilor muncii din Regiunea de graniță Șensi—Gansu—Ninsia.

187-117-1-180
187-117-1-180

187-117-1-180
187-117-1-180
187-117-1-180

Comitetul Central al Partidului Comunist Chinez a organizat astăzi o recepție în cinstea voastră, a Eroilor muncii și a evidențiatilor în producție din Regiunea de graniță Șensi—Gansu—Ninsia, care ați fost promovați de masele țărănești pentru a fi trimiși în întreprinderi de producție, în unități militare, în instituții și școli. Aș vrea să vă spun, în numele Comitetului Central, câteva cuvinte.

Sensul cuvîntării mele poate fi exprimat pe scurt printr-un singur cuvînt: „Organizați-vă!”. A și trecut un an de cînd — în conformitate cu hotărîrea consfătuirii cadrelor conducătoare superioare, convocată de Biroul pentru nord-vest al Comitetului Central al Partidului Comunist Chinez în iarna anului trecut — în rîndurile țăranilor, în unitățile militare, în instituțiile, în școlile, în întreprinderile din Regiunea de graniță a pornit mișcarea pentru dezvoltarea producției. În cursul anului trecut, această mișcare a și înregistrat succese considerabile, ea a dus la mari pași înainte în toate domeniile producției, care au schimbat cu desăvîrșire întreaga fizionomie a Regiunii de graniță. Faptele au confirmat în totul că linia trasată la consfătuirea cadrelor conducătoare superioare este justă. Principalul în această linie este organizarea maselor, mobilizarea și organizarea într-o

singură mare armată a muncii pe cît posibil a întregii populații fără excepție, a tuturor unităților militare, a tuturor instituțiilor și școlilor, a tuturor bărbaților și femeilor, bătrîni și tineri, atît a celor care pot consacra muncii productive tot timpul lor, cît și a celor care-i pot acorda numai o parte din timpul lor.

Avem o armată care luptă și o armată a muncii. Armata noastră care luptă se compune din armata a 8-a și Noua armată a 4-a. Dar și armata care luptă este folosită în două direcții : ea luptă și se ocupă totodată și de munca productivă.

Avînd asemenea două armate ca armata care luptă și armata muncii — armata care luptă fiind în stare să ducă războiul și să muncească în producție și pe deasupra să ducă și munca în rîndurile maselor —, noi putem învinge toate greutățile, îi putem zdrobi pe imperialiștii japonezi. Dacă pînă anul trecut succesele mișcării pentru dezvoltarea producției în Regiunea de graniță nu erau încă prea mari, nu erau prea vădite, nu erau încă suficiente pentru a confirma această teză, succesele din anul curent o confirmă de acum pe deplin ; acum toți văd aceasta cu propriii lor ochi.

În toate unitățile militare din Regiunea de graniță, cărora le-au fost atribuite anul acesta loturi de pămînt, fiecare ostaș a cultivat în medie 18 mu de pămînt. Ca rezultat al mișcării care a început în armată pentru dezvoltarea producției, legumele, carnea, untul, hainele vătuite, îmbrăcămintea de lînă, încălțămîntea și ciorapii, casele și peșterile de locuit, localurile pentru adunări, obiectele de uz casnic — mesele, scaunele și băncile, hîrtia și rechizitele școlare și de birou, lemnele de foc, cărbunele de lemn și cel de pămînt —, toate acestea se produc și se

extrag aproape exclusiv cu forțele proprii ale unităților militare. Prin participarea ostașilor la producție, noi am obținut asigurarea lor deplină cu îmbrăcăminte și hrană. Ostașul poate să se ocupe cu activitate productivă numai trei luni pe an; restul de nouă luni el este ocupat cu pregătirea militară și ia parte la operații militare. Trupele noastre nu au nevoie să primească cele necesare lor nici de la guvernul gomindanist, nici de la guvernul Regiunii de graniță, nici de la populație; ele se aprovizionează în întregime singure. Ce uriașă însemnătate are această inițiativă pentru cauza eliberării noastre naționale! În cursul celor șase ani și jumătate de război împotriva cotropitorilor japonezi, dușmanul a dus față de toate bazele de sprijin pentru împotrivire politică „celor trei absoluturi”: a ars absolut totul, a măcelărit absolut pe toți, a jefuit absolut totul. În urma cruntei blocade organizate de gomindan, Regiunea de graniță Șensi—Gansu—Ninsia s-a aflat într-o situație financiară și economică extrem de grea. Dacă armata noastră ar fi știut numai să lupte, noi nu am fi putut învinge toate aceste greutăți. Acum trupele încartiruite în Regiunea de graniță au învățat deja să muncească în producție; trupele care luptă pe front au învățat și ele în parte aceasta, restul trupelor încep să învețe. Când fiecare ostaș din eroicele noastre armate, a 8-a și Noua armată a 4-a, care luptă vitejește, va ști nu numai să lupte și să ducă muncă de masă, ci să și lucreze în producție, nu ne vor mai speria nici un fel de greutăți și, după cum a spus Mîn-țzî, „sub Ceruri nu va fi un adversar care să ne fie egal ca forță”¹. Instituțiile și școlile noastre au făcut și ele anul acesta un mare pas înainte în această direcție. Din suma totală a cheltuielilor lor, numai o mică parte este acope-

rită din fondurile primite de la guvern ; partea covârșitoare a cheltuielilor este acoperită din veniturile rezultate din propria lor muncă productivă. Dacă anul trecut ele s-au putut asigura cu legume numai în proporție de 50%, anul acesta ele s-au asigurat în proporție de 100% ; datorită creșterii porcilor și oilor au sporit considerabil rațiile de carne. Au mai fost organizate și o serie de ateliere pentru producerea articolelor de larg consum. Intrucât problemele asigurării materiale a armatei, a instituțiilor și a școlilor se rezolvă în întregime sau în bună parte prin propriile lor forțe, partea din producție realizată de populație și percepută sub formă de impozite a fost redusă acum, iar partea din producție rămasă populației pentru satisfacerea nevoilor sale a crescut. Faptul că atât armata cât și populația dezvoltă producția și au obținut asigurarea totală cu îmbrăcăminte și hrană provoacă satisfacție generală. Mai departe : măbind producția și eliberându-se de agentura dușmană, întreprinderile noastre au sporit mult în acest timp productivitatea muncii. Pretutindeni în Regiunea de graniță au crescut mulți Eroi ai muncii în agricultură, în industrie, în instituții și școli ; numeroși Eroi ai muncii a dat și armata. Se poate spune că industria în Regiunea de graniță a ieșit din impas. Toate acestea sînt rezultatul înfăptuirii liniei de organizare a forțelor maselor populare.

Organizarea forțelor maselor populare — aceasta este o cale. Mai există și vreo altă cale, opusă ? Da, există. Această este calea pe care merg oamenii care nu se orientează spre mase, nu se sprijină pe mase, nu organizează masele, nu acordă atenție organizării maselor largi de la sate, din unitățile militare, din instituții, din școli și din întreprinderi, ci își concentrează toată atenția asupra

organizării muncii unui grup restrâns de lucrători din organele financiare, din organele de aprovizionare și comerț, considerînd activitatea economică nu ca o mișcare largă, nu ca un front larg de luptă, ci numai ca realizarea unor măsuri vremelnice pentru acoperirea lipsei de mijloace bănești. Aceasta este a doua cale, o cale greșită. Asemenea linie a existat într-adevăr în Regiunea de graniță Șensi—Gansu—Ninsia în trecut. Acum însă, după eforturile care au fost depuse în cursul unui șir de ani pentru îndreptarea acestei linii, dar mai ales după consfătuirea de anul trecut a cadrelor conducătoare superioare și după ce anul acesta a început o mișcare de masă, numărul oamenilor care merg pe această cale greșită va fi, după cum se vede, mic. Pe teritoriul bazelor de sprijin din China centrală și de nord, din pricina luptelor crîncene care se desfășoară în aceste regiuni, precum și a lipsei de atenție suficientă din partea organelor de conducere, mișcarea maselor pentru dezvoltarea producției nu a luat încă pînă acum o mare amploare. Totuși, după directiva de la 1 octombrie a.c. a Comitetului Central², au început și acolo pregătirile pentru desfășurarea în anul viitor a unei mișcări pentru dezvoltarea producției. Situația în regiunile de front este și mai grea decît în Regiunea de graniță Șensi—Gansu—Ninsia, întrucît acolo nu numai că se dau lupte încordate, dar pe alocuri au avut loc și serioase calamități provocate de forțele naturii. Pentru a sprijini frontul, pentru a da o ripostă politicii dușmanului, politica „celor trei absoluturi“, pentru a da ajutor celor care au avut de suferit de pe urma calamităților naturale, nu există altă cale decît aceea de a mobiliza toate forțele organizațiilor de partid și de stat, ale tuturor unităților militare și ale ma-

selor populare atît pentru ducerea războiului împotriva duşmanului cît şi pentru organizarea muncii productive. În cîţiva ani regiunile de front au şi acumulat o oarecare experienţă în domeniul dezvoltării producţiei; dacă în cursul acestei ierni vom desfăşura o muncă de lămurire corespunzătoare, o pregătire organizatorică şi materială, la anul vom putea desfăşura aici o largă mişcare pentru dezvoltarea producţiei, şi va fi neapărat necesar să desfăşurăm o asemenea mişcare. În condiţiile regiunilor de front nu se poate pune încă problema autoasigurării totale cu îmbrăcăminte şi alimente, dar se poate pune pe deplin problema învingerii greutăţilor prin forţe proprii, şi este neapărat necesar să obţinem aceasta.

Astăzi una dintre cele mai importante forme de organizare a activităţii economice a maselor este cooperăţia. Deşi nu este obligatoriu ca orice activitate productivă a maselor din unităţile noastre militare, din instituţiile şi din şcolile noastre să fie denumită cooperăţie, totuşi, întrucît această activitate productivă a maselor se realizează sub formă de într-ajutorare în munca comună, întrucît ea are o conducere centralizată şi este îndreptată spre satisfacerea nevoilor materiale ale fiecărui serviciu, ale fiecărei organizaţii şi ale fiecărui lucrător, ea are un caracter de cooperăţie. Aceasta este un anumit fel de cooperăţie.

Masele ţărăneşti duc de milenii o gospodărie individuală, în condiţiile căreia fiecare familie, fiecare gospodărie reprezintă o unitate economică aparte. O astfel de producţie individuală fărîmitată constituie baza economică a regimului feudal; pe ţărani ea îi condamnă la o veşnică mizerie. Singura modalitate de a înlătura această situaţie este colectivizarea treptată, iar singurul

drum spre colectivizare, după cum ne-a învățat Lenin, trece prin cooperatie³. În Regiunea de graniță am și creat multe cooperative țărănești, dar deocamdată aceasta nu este decît o formă inițială a cooperației, care abia în viitor, după ce va fi trecut printr-o serie de etape de dezvoltare, se va putea transforma în acea formă a cooperației care există în Uniunea Sovietică sub denumirea de colhozuri. Economia noastră este economia noii democrații. Astăzi cooperația noastră reprezintă deocamdată o organizare a muncii colective pe baza gospodăriei individuale (pe baza proprietății private). Avem și aici cîteva forme. O categorie a organizațiilor de ajutor reciproc în muncă din agricultură o constituie „brigăzile de într-ajutorare în muncă” și „artelurile de muncă”⁴. În trecut, în regiunile roșii ale provinciei Tziansi, ele se numeau „întovărășiri de într-ajutorare în muncă” și „brigăzi pentru aratul pămîntului”⁵. Astăzi, într-o serie de localități din regiunile de front ele se mai numesc „întovărășiri de într-ajutorare”. Dar nu este de loc important cum se numesc aceste organizații, dacă sînt formate din cîteva oameni, din cîteva zeci sau sute de oameni, dacă din ele fac parte numai oameni care au posibilitatea să dea muncii productive tot timpul lor sau printre ei mai sînt și oameni care pot da numai o parte din timpul lor, dacă ajutorul reciproc se exprimă sub forma muncii colective a oamenilor, sub forma punerii la dispoziția celorlalți a vitelor de muncă, a inventarului sau sub forma organizării hranei și locuitului în comun în toiul muncilor agricole, dacă aceste organizații au un caracter temporar sau permanent, — este important doar ca acestea să fie organizații de ajutor reciproc colectiv, care se bazează pe principiul liberului consimțămînt (fără nici un

fel de constrângere). Aceste forme ale ajutorului reciproc colectiv au fost găsite de înseși masele populare. În trecut noi am generalizat experiența maselor în domeniul organizării ajutorului reciproc colectiv în provincia Tziansi, iar acum am generalizat această experiență și în nordul provinciei Şensi. Datorită sprijinului pe care consfătuirea de anul trecut a cadrelor conducătoare superioare l-a acordat ajutorului reciproc în muncă, în ultimul an, în Regiunea de graniță ajutorul reciproc în muncă și-a dezvoltat forma organizatorică și a căpătat o largă răspândire. Anul acesta, în Regiunea de graniță multe brigăzi de într-ajutorare în muncă au arat, au însămîntat, au plivit și au recoltat în colectiv, strîngînd o recoltă de două ori mai mare decît cea de anul trecut. Masele populare au văzut uriașa eficacitate a acestui sistem, și nu încapă îndoială că la anul el va fi aplicat de un număr și mai mare de oameni. Noi nu socotim că vom organiza în cooperație în cursul unui singur an, al anului viitor, pe teritoriul Regiunii de graniță, sute de mii de oameni, care au posibilitatea să dea activității productive tot timpul sau o parte din timpul lor, dar în decurs de cîțiva ani acest țel poate fi atins. Este neapărat necesar să fie atrasă și toată masa de femei pentru a participa, după puterile lor, la producție. Mai este necesar de asemenea să fie reeducați toți oamenii care nu au îndeletniciri bine determinate, să fie atrași în producție și ajutați să devină oameni folositori. Pe teritoriul bazelor de sprijin pentru împotrivire din China de nord și centrală trebuie organizate pe scară largă, pe baza principiului liberului consimțămînt, cooperative de producție bazate pe ajutor reciproc colectiv.

În afară de această cooperatie de producție agricolă, care este bazată pe ajutorul reciproc colectiv, mai există trei forme de cooperatie: cooperative combinate, după tipul cooperativelor din regiunea de sud a județului Ianan, care unesc laolaltă cooperative de producție, de consum, de transport (transport de sare) și de credit; apoi cooperative de transport (caravane pentru transportul de sare) și, în sfârșit, cooperative meșteșugărești.

Folosind toate aceste patru forme de cooperatie, care unesc masele populației, precum și cooperativele bazate pe munca colectivă din unitățile militare, din instituții și școli, noi vom putea organiza masele populare într-o singură mare armată a muncii. Aceasta este calea pe care trebuie să mergem pentru ca masele populare să-și câștige eliberarea, pentru a ajunge de la sărăcie la o viață înstărită și pentru a repurta victoria în războiul împotriva cotropitorilor japonezi. Fiecare comunist este obligat să învețe să organizeze munca maselor. Membrii de partid proveniți din rîndurile intelectualilor sînt de asemenea obligați să învețe aceasta. Hotărît să fii numai, și în șase luni sau într-un an înveți aceasta. Comuniștii pot ajuta masele să organizeze producția, pot ajuta masele să-și generalizeze experiența. Cînd tovarășii noștri vor învăța să organizeze munca maselor, să ajute pe țărani la întocmirea planurilor de producție pentru fiecare gospodărie, să creeze brigăzi de într-ajutorare în muncă, caravane pentru transportul de sare și cooperative combinate, cînd vor învăța să organizeze activitatea de producție în unitățile militare, în instituții și în școli, să organizeze producția în întreprinderi, cînd vor învăța să desfășoare întrecerea în producție și să încurajeze pe Eroii muncii, să organizeze expoziții de producție, să sti-

muleze inițiativa creatoare și activitatea maselor, atunci, dacă mai ținem seamă de o serie de alte deprinderi pe care ele le și stăpînesc, noi vom putea cu siguranță goni pe imperialiștii japonezi din țara noastră și împreună cu întregul nostru popor vom putea construi o Chină nouă.

Noi, comuniștii, trebuie să știm să desfășurăm orice muncă în strînsă unire cu masele. Vor putea oare membrii partidului nostru, dacă își vor petrece toată viața între patru pereți, ferindu-se de furtuni și nevăzînd viața, să aducă vreun folos poporului chinez? Desigur că nu. Noi nu avem nevoie de asemenea membri de partid. Noi, comuniștii, trebuie să mergem în întîmpinarea furtunilor, trebuie să intrăm din plin în viață. Aceste furtuni sînt mărețele furtuni ale luptei maselor, această viață este mărețta viață a maselor care luptă. Poporul nostru spune că „trei cizmari simpli fac cît Ciughe Lean“*. Această înseamnă că în mase sînt ascunse mari forțe creatoare. Poporul chinez are într-adevăr nenumărați ciugheleani. Fiecare sat, fiecare orășel își are ciugheleanii săi. Noi trebuie să mergem în mase, să învățăm de la mase, să generalizăm experiența lor, să deducem din ea reguli de viață și metode de acțiune și mai bune, și mai perfecte, și pe urmă să le ducem din nou în mase (să le popularizăm), să chemăm masele să le urmeze să rezolvăm problemele de importanță vitală pentru mase, pentru ca masele să obțină eliberarea și fericirea.

* Ciughe Lean — prim-ministru și conducător de oști al imperiului Șu (secolul al III-lea din era noastră), devenit vestit în lupta pentru întărirea imperiului său, este eroul unei serii de romane și piese, fapt datorită căruia numele lui a devenit nume comun în rîndurile poporului: el personifică mintea ageră, istețimea poporului și talentul militar.

Dacă tovarășii noștri care lucrează pe teren sînt rupți de mase, nu înțeleg starea de spirit a maselor, nu știu să ajute masele să-și organizeze producția și să-și îmbunătățească viața, ci știu numai să strîngă alimente pentru „fondul obștesc de salvare a patriei“, uitînd că trebuie să întrebuițeze nouă zecimi din eforturile lor pentru a ajuta masele să rezolve problema „fondurilor particulare de salvare a poporului“ și abia după aceea să întrebuițeze restul de o zecime din eforturi — și aceasta ar fi atunci cu totul suficient — la strîngerea alimentelor pentru „fondul obștesc de salvare a patriei“, aceasta înseamnă că ei sînt molipsiți de stilul gomindanist de muncă, că ei s-au acoperit de praful birocratismului. Gomindanul nu știe decît să ceară poporului, dar de dat, nu-i dă absolut nimic. Dacă există și comuniști care procedează așa, înseamnă că stilul de muncă al acestor membri de partid este un stil gomindanist, înseamnă că peste acești membri s-a așternut un strat gros de praful birocratismului, de care va trebui să-și spălăm bine cu apă fierbinte. Mi se pare că acest stil birocratic se manifestă în muncă pe teritoriul tuturor bazelor de sprijin pentru împotrivire: pretutindeni se găsesc membri de partid care nu se orientează spre mase și de aceea sînt rupți de mase. Trebuie să se pună capăt cu cea mai mare hotărîre acestui stil de muncă, și abia atunci vom putea să obținem o strînsă unire cu masele.

În afară de aceasta, în munca tovarășilor noștri în armată se observă un stil militarist sui generis. Acesta este de asemenea un stil gomindanist, pentru că trupele gomindaniste sînt rupte de mase. În relațiile sale cu populația, cu instituțiile guvernamentale, cu organizațiile de partid, în relațiile dintre comandanți și ostași,

în îmbinarea muncii militare cu cea politică, în relațiile dintre comandanți, armata noastră trebuie să se călăuzească după principii juste, și în nici un caz să nu se molipsească de spirit militarist. Comandanții trebuie să aibă grijă de ostași, să nu aibă o atitudine de indiferență față de ei, să nu se poarte brutal cu ei. Armata trebuie să aibă grijă de populație, nu trebuie să știrbească interesele populației. Armata trebuie să respecte organele guvernamentale și de partid, să nu-și dea ifose de independență. Armata noastră a 8-a și Noua noastră armată a 4-a sînt armata poporului; ea a fost și rămîne o armată excelentă, cea mai bună armată din China. Dar în ultimii ani s-a ivit într-însa un oarecare duhuleț militarist; unii tovarăși care lucrează în armată s-au molipsit de înfumurare, se poartă urît cu ostașii, cu populația, cu organele guvernamentale și de partid. Ei aduc tot felul de învinuiri tovarășilor care lucrează pe teren, iar lor înșiși nu-și aduc nici o învinuire, la ei înșiși ei observă numai succesele, dar nu-și văd lipsurile; le plac numai laudele și nu suferă nici o critică. Asemenea fenomene au fost observate, de pildă, în Regiunea de graniță Șensi—Gansu—Ninsia. După consfăturile de anul trecut ale cadrelor conducătoare superioare și ale comandanților și conducătorilor politici, după campania, organizată în timpul sărbătorii primăverii în armată, pentru sprijinirea organelor puterii și pentru grija față de populație, precum și după campania, organizată în rîndurile populației, pentru sprijinirea armatei, aceste tendințe au fost în fond învinse, dar unele rămășițe ale lor s-au mai păstrat, și noi trebuie să le dezrădăcinăm cu totul. Aceleași lipsuri se observă și pe teritoriul bazelor noastre de sprijin din China de nord și centrală. Organizațiile

de partid din aceste regiuni, precum și unitățile militare cantonate acolo trebuie să se ocupe serios de dezrădăcinarea lor. Defecte ca tendințele birocratice ale activiștilor de pe teren și tendințele militariste ale activiștilor din armată sînt identice prin natura lor — ele sînt o urmare a ruperii de mase. În marea lor majoritate, tovarășii noștri sînt oameni admirabili. Și cei care au lipsuri pot fi îndreptați dacă se desfășoară critica și se dezvăluie greșelile lor. Trebuie să desfășurăm autocritica, să nu închidem ochii asupra greșelilor noastre, ci să ni le îndreptăm cu adevărat. Acela care, lucrînd într-un organ local, nu critică tendințele birocratice care se ivesc în acest organ, sau, lucrînd în armată, nu critică tendințele militariste care se ivesc în armată, acela vrea să păstreze stilul gomindanist de muncă, vrea să păstreze praful birocratismului și praful militarismului, care îl acoperă, și este un rău membru de partid. Dacă vom termina cu tendințele birocratice din munca organelor locale și cu tendințele militariste din armată, întreaga noastră muncă se va desfășura cu succes; totodată se va desfășura, firește, și mișcarea pentru dezvoltarea producției.

Am obținut succese însemnate în desfășurarea activității de producție atît în rîndurile maselor țărănești cît și în instituțiile, școlile, unitățile militare și în întreprinderile din Regiunea de graniță. Relațiile dintre armată și populație s-au îmbunătățit mult. Întreaga fizionomie a Regiunii de graniță s-a schimbat mult. Toate acestea dovedesc că tovarășii noștri au început să se orienteze mai mult spre mase și au făcut un mare pas înainte în realizarea unei strînse uniri cu masele. Dar nu trebuie să ne culcăm pe lauri — trebuie să desfășurăm și pe viitor

autocritica și să obținem noi succese. În producție trebuie să urmărim de asemenea noi succese. Deoarece și se depune praf pe față, trebuie să te speli zilnic; deoarece se depune praf pe dușumea, trebuie s-o mătură zilnic. Cu toate că tendințele birocratice din munca organelor locale și tendințele militariste din armată au fost în fond lichidate, aceste tendințe dăunătoare ar putea să se ivească din nou. Imperialismul japonez și forțele reacțiunii chineze ne țin într-un cerc strâns închis, sîntem înconjurați de mica burghezie, cu nestatornicia ce-i este proprie. Praful dezgustător al birocratismului și al militarismului se depune în fiecare zi în strat gros pe fețele noastre. De aceea nu trebuie să ne liniștim de la primul succes, trebuie să alungăm mulțumirea de sine, trebuie să ne criticăm mereu lipsurile, după cum zilnic ne spălăm și măturăm pe jos pentru întreținerea curățeniei.

Voi sînteți Eroii ai muncii și evidențiați în producție, voi sînteți conducătorii maselor, ați obținut mari succese în munca voastră. Sper că nu vă veți culca pe lauri. Sper că după înapoierea voastră la locurile voastre de muncă — în Guanciun*, în partea de răsărit a provinciei Gansu, în Sanbean**, în Suide sau în județele direct subordonate Iananului —, după înapoierea în instituțiile, școlile, unitățile militare și întreprinderile voastre, punîndu-vă în fruntea poporului, punîndu-vă în fruntea maselor, veți organiza munca și mai bine și în primul rînd veți organiza masele în cooperatie, pe baza principiului liberului consimțămînt, veți desfășura această activitate și mai larg, și mai bine. Sper că după înapoiere-

* Numirea locală a provinciei Șensi.

** Regiune situată la întîlnirea granițelor provinciilor Șensi, Gansu și Ninsia.

rea la locurile voastre de muncă vă veți apuca de îndeplinirea acestei sarcini, veți face propagandă în favoarea ei, pentru ca să putem veni cu succese și mai mari la congresul din anul viitor al Eroilor muncii.

ADNOTĂRI

- 1 Citat din „Min-ți” (secolul al IV-lea î.e.n.), una din „Cele patru cărți” ale lui Confucius.
- 2 Este vorba de lucrarea „Să desfășurăm pe teritoriul bazelor de sprijin mișcarea pentru reducerea arenzilor, pentru dezvoltarea producției, pentru sprijinirea organelor puterii și pentru grija față de populație”, publicată în volumul de față.
- 3 Vezi V. I. Lenin, „Despre cooperatie” (Opere, vol. 33 [vezi și V. I. Lenin, Opere alese în două volume, vol. II, Editura pentru literatură politică, 1954, ediția a II-a]. — *Nota Red.*).
- 4 „Brigăzile de într-ajutorare în muncă” și „artelurile de muncă” sînt organizații de ajutor reciproc colectiv în agricultură, create în Regiunea de graniță Șensi—Gansu—Ninsia. Brigada de într-ajutorare în muncă se bazează pe principiul ajutorului reciproc în muncă și cu forță de tracțiune. Țăranii care fac parte din brigada de într-ajutorare în muncă pun la dispoziția brigăzii munca lor și forța lor de tracțiune, munca efectuîndu-se în colectiv, pe rînd, pe ogorul fiecăruia dintre membrii brigăzii. La facerea socotelilor se ține cont de munca cheltuită de fiecare membru al brigăzii. Țăranii a căror contribuție prin muncă sau prin forță de tracțiune depășește contribuția altora primesc o compensație bănească de la aceia care au contribuit cu mai puțin. „Artelul de muncă” este, de regulă, o asociație de țărani cu pămînt puțin. Țăranii care fac parte dintr-un artel se ajută prin muncă și se angajează mai ales în colectiv la gospodăria unde se cer brațe de muncă.
- 5 Vezi adnotarea 2 la lucrarea „Politica noastră economică” din volumul I al ediției de față.

ÎNVĂȚĂMÎNTUL NOSTRU ȘI MOMENTUL ACTUAL *

(12 aprilie 1944)

* *Discuțiile asupra problemelor istoriei partidului, în special asupra problemelor referitoare la perioada dintre începutul anului 1931 și sfârșitul anului 1934, discuții organizate în organele centrale de conducere și în rîndurile cadrelor conducătoare superioare ale Partidului Comunist Chinez în anii 1942—1944, au ajutat în mare măsură la obținerea unității ideologice a partidului pe baza marxism-leninismului. Deși consfătuirea lărgită a Biroului Politic al Comitetului Central al partidului convocată în ianuarie 1935 în orașul*

Țzuni, provincia Guiciou, a îndreptat linia greșită a devierii „de stînga”, care existase de la începutul anului 1931 pînă la sfîrșitul anului 1934, a schimbat compoziția organelor conducătoare centrale, a alcătuit conducerea în frunte cu tovarășul Mao Țze-dun și a scos partidul pe calea marxist-leninistă justă, totuși mulți activiști de partid nu au tras pentru ei concluzii definitive cu privire la caracterul greșelilor, care fuseseră proprii liniilor de deviere existente în trecut. În scopul ridicării continue a pregătirii marxist-leniniste a cadrelor de partid, Biroul Politic al Comitetului Central al partidului a organizat în perioada 1942—1943 cîteva discuții asupra problemelor istoriei partidului; mai tirziu, în perioada anilor 1943—1944, Biroul Politic a organizat o discuție asemănătoare în rîndurile cadrelor conducătoare superioare ale partidului. Această discuție a jucat un rol important în pregătirea Congresului al VII-lea al partidului, ținut în 1945, și a contribuit la obținerea, la congres, a unei unități politice-ideologice fără precedent în istoria Partidului Comunist Chinez. „Învățămintul nostru și momentul actual” este cuvîntarea tovarășului Mao Țze-dun consacrată acestei discuții și ținută la adunarea de la Ianan a cadrelor conducătoare superioare. Vezi concluziile amănunțite ale Comitetului Central al partidului cu privire la greșelile liniei oportuniste a devierii „de stînga”, existente de la începutul anului 1931 pînă la sfîrșitul anului 1934, în „Hotărîre cu privire la unele probleme ale istoriei partidului nostru”, adoptată la plenara a șaptea lărgită a celui de-al 6-lea C.C. al P.C.C., hotărîre anexată la lucrarea de față.

I

Începînd din iarna anului trecut, cadrele conducătoare superioare ale partidului nostru au studiat problema celor două linii care au existat în trecut în partidul nostru. Acest fapt a ridicat considerabil nivelul politic al cercurilor largi ale activiștilor noștri de conducere. În procesul acestui studiu, tovarășii au ridicat o serie de probleme. Asupra unora dintre cele mai importante din aceste probleme, Biroul Politic al Comitetului Central a tras concluziile sale. Aceste concluzii sînt următoarele :

1. *Problema abordării studiului experienței trecutului.* Comitetul Central consideră că este necesar ca de conținutul ideologic al luptei care a avut loc în istoria partidului nostru să se pătrundă adînc cadrele de partid și în același timp ele să fie îngăduitoare față de tovarășii care au făcut în trecut greșeli, pentru ca, pe de o parte, ele să înțeleagă pînă la capăt învățămintele istoriei partidului nostru și să evite repetarea greșelilor, iar pe de altă parte să poată uni strîns pe toți tovarășii pentru munca în comun. În istoria partidului nostru a avut loc în trecut o foarte largă luptă împotriva liniilor greșite ale lui Cen Du-siu și Li Li-san ; în ambele cazuri această luptă a fost absolut necesară. Dar în metodele acestei lupte au fost lipsuri : pe de o parte, lupta nu a dus cadrele partidului la o înțelegere teoretică deplină a cau-

zilor care generaseră greșelile, a situației în care ele fuseseră făcute, nu a dus la lămurirea în toate amănuntele a metodelor de îndreptare a acestor greșeli, ceea ce a lăsat posibilitatea repetării unor greșeli analoge mai târziu; pe de altă parte, prea era subliniată răspunderea unor persoane, ceea ce nu favoriza unirea strînsă a unui număr și mai mare de tovarăși pentru ducerea muncii în comun. Aceste două lipsuri trebuie să ne servească de avertisment. Trăgînd acum concluziile discuțiilor asupra unor probleme ale istoriei partidului nostru, noi trebuie să punem accentul nu pe răspunderea personală a unor tovarăși, ci pe analiza situației din timpul acela, pe conținutul greșelilor, pe rădăcinile sociale, istorice și ideologice ale acestor greșeli și să urmăm linia: „pedepsirii pentru trecut, ca să fie învățătură pentru viitor“ și „a tratării bolnavului pentru a-l salva“, pentru a atinge două țeluri: să ne lămurim pe deplin latura ideologică a chestiunii și să ne unim strîns cu tovarășii. Rezolvarea problemelor personale trebuie s-o abordăm cu atenție și cu băgare de seamă: să nu ne uităm printre degete la greșeli, dar nici să nu ne distrugem tovarășii — această atitudine este unul dintre semnele înfloririi forțelor, ale maturității partidului nostru.

2. *Despre necesitatea de a aborda orice problemă analitic, fără a respinge totul.* Așa, de pildă, analizînd problema liniei conducerii C.C. în perioada dintre plenara a patra¹ și consfătuirea de la Tzuni², trebuie să vedem în ea două laturi: pe de o parte, trebuie să arătăm că linia politică, linia militară și politica de cadre pe care le înfăptuiau în acea perioadă organele conducătoare centrale ale partidului aveau o bază greșită; pe de altă parte, trebuie să mai relevăm și că între tova-

rășii care greșeau pe vremea aceea și noi nu erau divergențe în probleme fundamentale, ca lupta împotriva lui Cian Kai-și, ca necesitatea revoluției agrare și a operațiilor militare ale Armatei roșii. Problemele tacticii trebuie și ele abordate analitic. De pildă, în problema pământului greșeala consta pe vremea aceea în faptul că se ducea o politică stângistă de expropriere totală a pământului moșierilor și de înzestrare a chiaburilor cu pământul cel mai prost; totuși, tovarășii care făceau aceste greșeli erau de aceeași părere cu noi în ceea ce privește necesitatea confiscării pământului moșierilor și a împărțirii lui țăranilor lipsiți de pământ și celor cu pământ puțin. Lenin spune că analiza concretă a situației concrete este „ceea ce constituie însăși esența, sufletul viu al marxismului”³. Multora dintre tovarășii noștri le lipsește aptitudinea de a gândi analitic; cînd văd lucruri și fenomene complexe, nu li se ivește dorința de a le analiza și de a le studia adînc și din toate punctele de vedere, ei preferă să tragă concluzii simplificate — fie absolut pozitive, fie absolut negative. Despre existența acestei lipse mai vorbește și faptul că ziarele noastre publică puține articole analitice, că nu am educat încă suficient în partid obișnuința analizei. Pe viitor trebuie să îndreptăm aceasta.

3. *În legătură cu discutarea materialelor Congresului al VI-lea al partidului.* Trebuie să arătăm că linia Congresului al VI-lea a fost în fond justă, întrucît congresul a stabilit că revoluția actuală este prin caracterul ei o revoluție burghezo-democratică, a apreciat situația care se crease pe vremea aceea ca situație dintr-un timp cuprins între două perioade de avînt al revoluției, a condamnat oportunismul și putschismul și a publicat

un program compus din zece puncte⁴; toate acestea au fost juste. Hotărârile Congresului al VI-lea aveau și lipsuri; ele nu arătau, de pildă, că revoluția din China, prin caracterul ei, va avea o durată excepțional de lungă, de asemenea nu arătau imensa însemnătate pentru revoluția chineză a bazelor de sprijin de la sate. Aceste hotărâri mai aveau și alte lipsuri și greșeli. Dar, oricum ar fi, Congresul al VI-lea a jucat un rol progresist în istoria partidului nostru.

4. *Cu privire la legalitatea Comitetului Central Provizoriu din Șanghai din 1931 și a plenarei a cincea, convocată de acest Comitet Central Provizoriu*⁵. Comitetul Central îl consideră legal, dar consideră necesar să arate că procedura alegerilor nu a fost respectată în întregime, și că acest lucru trebuie să ne servească de învățămînt.

5. *În problema sectelor închise care au existat în partidul nostru*. Trebuie să arătăm că sectele care au existat în trecut în partidul nostru și care au jucat un rol negativ în partid, acum, după o serie de schimbări, care s-au produs de la consfătuirea de la Tzuni, nu mai există. Acum, studiind istoria luptei celor două linii din partidul nostru, este absolut necesar să arătăm că asemenea secte închise au existat în partid și au jucat un rol negativ. Ar fi însă greșit să se creadă că asemenea secte, cu programele lor politice greșite și cu formele lor organizatorice greșite din trecut, mai există și astăzi, după schimbările care s-au produs în urma luptei interne de partid care a avut loc la consfătuirea de la Tzuni din ianuarie 1935, la plenara a șasea din octombrie 1938 a celui de-al 6-lea Comitet Central, la ședința lărgită din septembrie 1941 a Biroului Politic⁶, în

cursul mișcării pentru îndreptarea stilului muncii de partid din 1942 și în cursul studiului, început în iarna anului 1943, a istoriei luptei dintre cele două linii din partidul nostru. Sectele închise din trecut nu mai există astăzi. Acum se mai păstrează doar rămășițe ale concepțiilor dogmatice și empirice; continuarea învățămîntului aprofundat și a muncii de îndreptare a stilului ne va da posibilitatea să le învingem și pe ele. În momentul de față, în partidul nostru există un fenomen serios, răspîndit aproape pretutindeni, cum este patriotismul local „de munte”⁷, care se caracterizează prin orbire politică. De pildă, deși lipsa înțelegerii reciproce, a respectului reciproc și a strînsei uniri dintre diferitele grupuri de tovarăși — lipsă provocată de faptul că oamenii au un trecut de luptă diferit, că lucrează în diferite regiuni (o bază de sprijin se deosebește de alta, condițiile din regiunile ocupate de dușman, din regiunile de sub stăpînirea gomindanistă și de pe teritoriile bazelor de sprijin ale revoluției nu se aseamănă între ele) sau în diferite sectoare (o formație militară se deosebește de alta, un fel de muncă nu se aseamănă cu altul) — la prima vedere nici nu produce impresia a ceva anormal, în fond însă împiedică serios unitatea partidului și întărirea capacității lui de luptă. Rădăcinile social-istorice ale patriotismului local „de munte” trebuie căutate și în aceea că mica burghezie din China este extrem de numeroasă, precum și în aceea că bazele de sprijin de la sate ale revoluției sînt tăiate de către dușman, pe o perioadă îndelungată, de regiunile înconjurătoare; în ceea ce privește însă insuficiența muncii educative din sînul partidului, ea este cauza subiectivă a apariției acestor tendințe. A arăta aceste cauze, a convinge pe

tovarăși să pună capăt orbirii politice, a ridica conștiința lor, a obține unitatea ideologică între tovarăși, a lupta pentru stabilirea înțelegerii reciproce, a respectului reciproc în numele măreței cauze a strânsei uniri a întregului partid — iată sarcinile foarte importante care stau în fața noastră.

Dacă toți membrii partidului vor înțelege clar tezele expuse mai sus, aceasta va putea să asigure nu numai succesul sigur al actualului învățămînt de partid, dar și izbînda sigură a revoluției din China.

II

Actuala situație se caracterizează prin două particularități; prima constă în întărirea lagărului antifascist și slăbirea lagărului fascismului; cea de-a doua constă în creșterea forțelor populare și descreșterea forțelor antipopulare din sînul lagărului antifascist. Prima particularitate este cît se poate de vădită pentru toți. În curînd Hitler va fi zdrobit, bandiții japonezi se află de asemenea pe calea prăbușirii. Cea de-a doua particularitate nu este încă atît de vădită pentru toți, ea nu poate fi încă așa de ușor văzută. Dar pe zi ce trece ea devine tot mai vizibilă în Europa, în Anglia și în America, în China.

Creșterea forțelor populare din China trebuie arătată luîndu-se ca exemplu, în primul rînd, partidul nostru.

Procesul de dezvoltare a partidului nostru în perioada războiului împotriva cîmpitorilor japonezi poate fi împărțit în trei etape.

Prima etapă este aceea din 1937 pînă în 1940. În primii doi ani ai acestei etape, adică în 1937 și 1938, militaristii japonezi apreciau ca foarte serioase forțele gomindanului și desconsiderau partidul comunist; de aceea ei au aruncat principalele lor forțe în ofensiva de pe frontul gomindanist, folosind în politica față de gomindan presiunea militară ca mijloc principal, iar promisiunile politice, pentru a-i determina pe gomindaniști să capituleze, ca mijloc ajutător; în acest timp militaristii japonezi nu dădeau importanță bazelor de sprijin pentru împotrivire conduse de partidul comunist, considerînd că acolo duc lupta de partizani numai un mic mănunchi de comuniști. Dar din octombrie 1938, după ce imperialistii japonezi au cotropit Uhanul, ei au început să-și schimbe politica, concentrîndu-și atenția asupra partidului comunist și desconsiderînd gomindanul; ei au început să folosească promisiunile politice, pentru a determina gomindanul să capituleze, ca mijloc principal al politicii lor, iar presiunea militară ca mijloc ajutător; în acest timp ei au întors treptat forțele lor principale împotriva partidului comunist. În perioada aceea imperialistii japonezi au simțit deja că nu au de ce să se teamă de gomindan, că trebuie să se teamă de partidul comunist. În 1937 și 1938 gomindanul a fost destul de activ în războiul împotriva cotorpitorilor japonezi și a întreținut relații relativ bune cu partidul nostru; deși limita mult mișcarea anti-japoneză populară, el permitea totuși o relativă libertate de acțiune. După căderea Uhanului, din cauza înfrîngerilor militare, precum și din cauza creșterii ostilității față de partidul comunist în rîndurile gomindanului, acțiunile gomindanului devin din ce în ce mai reacționare, el

devine din ce în ce mai activ în lupta împotriva comuniștilor și din ce în ce mai pasiv în războiul împotriva cotropitorilor japonezi. În 1937, din pricina înșelăciunilor pe care le-a avut în perioada războiului civil, partidul comunist nu avea decât aproximativ 40.000 de membri organizați și o armată cu un efectiv ceva mai mare de 30.000 de oameni; de aceea militaristii japonezi îl desconsiderau. Dar în 1940 numărul membrilor partidului nostru a ajuns la nu mai puțin de 800.000, iar efectivul armatei aproape la 500.000, populația bazelor de sprijin, inclusiv a regiunilor care plăteau impozite ambelor părți⁸, a ajuns la aproximativ 100.000.000 de oameni. În cursul acestor câțiva ani, partidul nostru a desfășurat frontul larg al regiunilor eliberate, datorită cărui fapt timp de cinci ani și jumătate el nu a lăsat forțele principale ale bandiților japonezi să ducă ofensiva strategică pe frontul gomindanist, a atras forțele principale ale armatei japoneze asupra sa, a salvat frontul gomindanist și a asigurat posibilitatea ducerii unui război îndelungat împotriva cotropitorilor. Dar în această etapă o parte din tovarășii din partidul nostru au făcut greșeli, care au constatat în subaprecierea forțelor imperialismului japonez (din care cauză acești tovarăși nu au dat importanță faptului că războiul va avea un caracter cumplit și de durată, au afirmat că principala formă a războiului trebuie s-o constituie acțiunile manevriere ale unor mari unități militare, au desconsiderat războiul de partizani) și în supraaprecierea forțelor gomindanului: acestor tovarăși le-a lipsit mintea trează, le-a lipsit independența în politică (aceasta a dat naștere unui spirit capitular față de gomindan și șovăielii în înfăptuirea politicii de largă mobilizare

a maselor în vederea creării unor baze de sprijin democratice pentru împotrivirea în spatele dușmanului, precum și în înfăptuirea politicii de sporire considerabilă a efectivului trupelor conduse de partidul nostru). Totodată partidul nostru a atras în rîndurile sale un număr uriaș de noi membri, care încă nu aveau experiență ; de altfel, toate bazele de sprijin din spatele dușmanului fuseseră create de curînd și nu avuseseră încă timpul să se întărească. În această etapă, din cauza unei astfel de desfășurări a evenimentelor și a creșterii partidului și armatei, în partid s-a ivit înfumurare, mulți și-au închipuit că acum nimic nu le mai este prea greu. În această etapă noi am înfrînt o deviere de dreapta în partid, am apărut ducerea unei politici independente și nu numai că am bătut pe imperialiștii japonezi, nu numai că am creat bazele de sprijin, nu numai că am mărit efectivul armatei a 8-a și al Noii armate a 4-a, dar am respins și prima campanie anticomunistă a gomindanului.

Anii 1941 și 1942 au constituit etapa a doua. Pregătind un război împotriva Angliei și a S.U.A. și apoi asigurînd ducerea acestui război, imperialiștii japonezi au început să înfăptuiască și mai stăruitor politica pe care au adoptat-o după căderea Uhanului, politică pe baza căreia principalul lor inamic nu mai era gomindanul, ci partidul comunist : ei au început să-și concentreze și mai energic forțele principale în jurul tuturor bazelor de sprijin conduse de partidul comunist, au organizat una după alta „campanii de exterminare“, politica crudă a „celor trei absoluturi“, au concentrat întreaga forță a loviturii lor asupra partidului nostru. Din această cauză, în 1941 și 1942 partidul nostru s-a aflat într-o situație

extrem de grea. În această etapă teritoriul bazelor de sprijin conduse de partidul nostru s-a îngustat, populația bazelor de sprijin a scăzut în mod corespunzător, ajungând sub 50.000.000 de oameni, efectivul armatei a 8-a a scăzut și el la aproape 300.000 de ostași; am suferit foarte mari pierderi de cadre, am avut de suportat greutăți extreme în domeniul finanțelor și economiei. Totodată, gomindanul, crezînd că acum i-au fost dezlegate miinile, a început să folosească toate mijloacele pentru lupta împotriva partidului nostru, a organizat o a doua campanie anticomunistă și, împreună cu imperialiștii japonezi, a pornit ofensiva împotriva noastră. Dar aceste greutăți au constituit o școală bună pentru comuniști, ele ne-au învățat foarte multe lucruri. Am învățat să luptăm împotriva „campaniilor de exterminare” ale dușmanului, împotriva politicii „de roadere”⁹, împotriva campaniilor „pentru introducerea intensă a ordinei”¹⁰, împotriva politicii „celor trei absoluturi” și a politicii de încurajare a „recunoașterii greșelilor”; noi ne-am însușit sau am început să ne însușim priceperea de a înfăptui sistemul „celor trei treimi” în organele puterii frontului unic, politica noastră agrară, să ducem munca de îndreptare a stilului în partid, de reducere și de întărire a armatei și a aparatului administrativ, să înfăptuim conducerea unică, să desfășurăm mișcarea pentru sprijinirea organelor puterii de către populație și pentru grija organelor puterii față de populație, mișcarea pentru dezvoltarea producției; noi am scăpat de multe lipsuri și am învins înfumurarea care apăruse în prima etapă la mulți tovarăși care își închipuiseră că nimic nu le este prea greu. Cu toate că în această etapă am suferit pierderi mari, noi am izbutit totuși să rezistăm, respingînd concomitent

atit ofensiva bandiților japonezi cit și a doua campanie anticomunistă a gomindanului. Pentru că gomindanul și-a activizat politica anticomunistă, silindu-ne să recurgem, ca răspuns, la autoapărare, în partid s-a ivit din nou o deviere stângistă : așa, de pildă, unii au început să considere că în curînd colaborarea dintre gomindan și partidul comunist va înceta, și de aceea au început să-i strîngă exagerat în chingi pe moșieri și să desconsidere cauza unirii strînse cu oamenii fără partid. Dar noi am învins și această deviere stângistă. Noi am formulat principiile echității, chibzuinței și fermității * în lupta împotriva provocării de fricțiuni, am arătat necesitatea de a se înfăptui în frontul unic atit strînsa unire cît și lupta și de a se obține strînsa unire prin luptă, am menținut frontul național anti-japonez unic pe teritoriul bazelor de sprijin și în toată țara.

Din 1943 și pînă astăzi durează etapa a treia. Politica noastră a dat în toate domeniile roade și mai mari ; succese deosebit de mari au fost obținute în munca de îndreptare a stilului și de dezvoltare a producției, ceea ce a dus la faptul că bazele ideologice și baza materială a partidului nostru au devenit invulnerabile. Anul trecut ne-am mai însușit sau am început să ne însușim priceperea de a verifica cadrele și de a lupta împotriva agenturii dușmane. Față de această stare de lucruri, teritoriul bazelor noastre de sprijin s-a lărgit din nou, numărul locuitorilor bazelor de sprijin, inclusiv al regiunilor care plăteau impozite ambelor părți, a depășit iarăși cifra de 80.000.000, efectivul armatei a crescut la 470.000 de os-

* Vezi lucrarea „Actuala tactică a partidului în frontul anti-japonez unic“ din vol. 3 al ediției de față.

tași, efectivul miliției populare la 2.270.000 de oameni, iar numărul membrilor de partid a trecut de 900.000.

În 1943, în politica militaristilor japonezi față de China nu s-au produs nici un fel de schimbări; lupta împotriva comuniștilor ocupă în această politică, ca și înainte, primul loc. Începînd din 1941 și pînă astăzi, în decurs de trei ani și mai bine, peste 60% din efectivul total al trupelor japoneze din China presează asupra bazelor pentru împotrivirea față de cîmpitori conduse de partidul nostru. În trei ani și mai bine, aproximativ jumătate din trupele gomindaniste lăsate în spatele dușmanului și care număra cîteva sute de mii de oameni, neputînd rezista loviturilor imperialiștilor japonezi, a capitulat în fața dușmanului, iar jumătatea cealaltă a fost nimicită de el, și numai resturi foarte neînsemnate ale acestor trupe continuă să se mai afle în spatele dușmanului ori s-au evacuat. Trupele gomindaniste care au capitulat în fața dușmanului, întorcînd armele, atacă bazele de sprijin conduse de partidul nostru; în același timp noi trebuie să respingem năvala a peste 90% din armata-marionetă. Gomindanul reține mai puțin de 40% din trupele japoneze și mai puțin de 10% din trupele-marionetă. Începînd din octombrie 1938, adică din momentul căderii Uhanului, în decurs de cinci ani și jumătate, militaristii japonezi nu au întreprins nici o ofensivă de proporții strategice pe frontul gomindanist, mărghinîndu-se doar la cîteva lupte relativ mari cu caracter operativ (Cietzian—Tziansi, Ciansa, Hubei de vest, Henan de sud, Ciande), întreprinse mai mult de formă; ei și-au concentrat însă atenția asupra bazelor de sprijin pentru împotrivire conduse de partidul nostru. În această situație gomindanul a urmat politica „retragerii în

munți" și a observării de departe a mersului războiului. Dacă dușmanul ataca trupele gomindaniste, ele mai opuneau o oarecare rezistență; cînd însă dușmanul pleca, ele își reluau atitudinea de observator de la distanță. În 1943 politica internă a gomindanului a devenit și mai reacționară, el a pornit a treia campanie anticomunistă, dar și această campanie a fost respinsă de noi.

Începînd din 1943 și pînă în primăvara acestui an, bandiții japonezi au insuccese pe frontul din Pacific, contraofensiva S.U.A. se intensifică; în Apus, sub loviturile nimicitoare ale Armatei Roșii a Uniunii Sovietice, frontul hitlerist trosnește de acum din toate încheieturile. Pentru a se salva de la pieire, imperialiștii japonezi au hotărît să pună mîna pe căile ferate Beipin—Hankou și Canton—Hankou pe toată lungimea lor; pe de altă parte, pentru că politica de făgăduieli făcute autorităților gomindaniste din Ciunțin, pe care urmărește să le determine să capituleze, tot nu a dat încă rezultatele așteptate, imperialiștii japonezi au socotit că este nevoie să-i mai dea dușmanului o lovitură. Astfel a apărut planul lor de a organiza anul acesta o largă ofensivă pe frontul gomindanist. Operația de la Henan ¹¹ durează de peste o lună. Din partea inamicului operează acolo numai cîteva divizii, iar armata gomindanistă, cu un efectiv de cîteva sute de mii de oameni, a fost zdrobită chiar în primele ciocniri și nu se mai mențin acolo decît „trupele pestrițe” *. În rîndurile trupelor lui Tan En-bo domnea un haos de necrezut, ofițerii erau rupți de soldați, iar ar-

* Vezi adnotarea 9 la lucrarea „Să dezvoltăm cu îndrăzneală forțele care luptă împotriva cîmpitorilor japonezi, să respingem atacurile clicii anticomuniste a obtuzilor” din volumul 3 al ediției de față.

mata era ruptă de popor ; aceste trupe au pierdut peste două treimi din efectivul lor. Cele cîteva divizii ale lui Hu Tzun-nan, trimise la Henan, au fost de asemenea zdrobite chiar de la prima întîlnire cu duşmanul. Toate acestea sînt exclusiv o urmare a politicii reacţionare pe care gomindanul o duce neconţinut de-a lungul ultimilor ani. În cei cinci ani şi jumătate cîţi au trecut de la căderea Uhanului, frontul regiunilor eliberate conduse de partidul comunist poartă o povară grea, oprind năvala forţelor principale ale trupelor japoneze şi ale trupelor marionetă. Deşi mai tirziu situaţia s-ar putea schimba întrucîtva, aceste schimbări nu vor putea avea însă decît un caracter vremelnice, întrucît starea de descompunere extremă în care se află gomindanul — stare care este o urmare a politicii reacţionare a gomindanului din ultimii cinci ani şi jumătate, politică de pasivitate în războiul împotriva cotropitorilor japonezi şi de activitate în lupta împotriva partidului comunist — îl va duce în mod inevitabil la o serioasă înfrîngere, şi atunci sarcina ce se pune în faţa partidului nostru, de a respinge presiunea trupelor japoneze şi a trupelor marionetă, va deveni o sarcină de o şi mai mare răspundere. Gomindanul, fiind timp de cinci ani şi jumătate un observator nepăsător în război, şi-a pierdut capacitatea de luptă. În urma luptelor grele pe care le duce de-a lungul acestor cinci ani şi jumătate, partidul comunist şi-a mărit capacitatea de luptă. Tocmai această împrejurare va hotărî soarta viitoare a Chinei.

După cum vedeţi, tovarăşi, într-o perioadă de şapte ani, începînd din iulie 1937 şi pînă astăzi, forţele democratice ale poporului, conduse de partidul nostru, au trecut prin avînt, declin şi un nou avînt. Partidul nostru a

respins o ofensivă cumplită a bandiților japonezi, a creat largi baze revoluționare de sprijin, numărul membrilor săi și al armatei sale este azi de multe ori mai mare, a respins trei campanii anticomuniste, pe care gomindanul le-a dus pe scară largă, a învins concepțiile greșite de dreapta și „de stînga“ care se iviseră în partid ; întregul partid a dobîndit o experiență mare și de neprețuit. Acesta este bilanțul muncii noastre din ultimii șapte ani.

Acum sarcina noastră este să ne pregătim pentru îndeplinirea unei misiuni de o și mai mare răspundere. Trebuie să fim gata să izgonim în orice împrejurări pe bandiții japonezi din China. Pentru ca partidul nostru să-și poată asuma o misiune de o răspundere atît de mare, trebuie să obținem o creștere și mai mare și o întărire și mai mare a partidului nostru, a armatei noastre și a bazelor noastre de sprijin, trebuie să ne îndreptăm atenția asupra muncii în orașele mari și pe principalele linii de comunicație, trebuie să ridicăm munca la orașe, dîndu-i o importanță tot atît de mare ca aceea pe care o dăm muncii din bazele de sprijin.

În urma muncii noastre, bazele de sprijin au crescut mult în prima etapă, dar nu au devenit încă trainice, și de aceea în etapa a doua teritoriul lor s-a îngustat de la primele lovituri puternice ale dușmanului. În etapa a doua, toate bazele pentru împotrivire față de cîmpul conduse de partidul nostru au trecut printr-o școală aspră, au devenit mult mai trainice decît au fost în prima etapă ; nivelul politic-ideologic al activiștilor de partid și al membrilor de rînd ai partidului a crescut simțitor, ei au învățat multe lucruri pe care înainte nu le știuseră. Totuși mai e încă nevoie de timp pentru a se ajunge la o unitate ideologică deplină a tuturor membrilor parti-

dului nostru și pentru ca ei să înțeleagă politica partidului; mai avem multe de învățat. Partidul nostru nu este încă atât de puternic, atât de unit și nu este atât de viguros încât să-și asume o misiune de o răspundere și mai mare decât aceea care îi incumbă în momentul de față. Acum problema este ca în cursul războiului împotriva cotropitorilor japonezi să lărgim și să întărim și mai mult rindurile partidului nostru și ale armatei noastre, precum și bazele noastre de sprijin. Acesta este primul lucru pe care trebuie să-l facem în domeniul pregătirii ideologice și materiale, în vederea marii munci ce ne așteaptă în viitor. Fără o asemenea pregătire nu vom putea izgoni pe bandiții japonezi, nu vom putea elibera întreaga Chină.

Munca în orașele mari și pe principalele linii de comunicație a fost pînă acum la noi foarte slabă. Dacă nici acum nu vom cîștiga de partea noastră masele de multe milioane de oameni ai muncii asupriți de imperialismul japonez la orașe și pe principalele linii de comunicație, dacă nu vom uni strîns aceste mase în jurul partidului nostru și nu le vom pregăti pentru insurecția armată, s-ar putea întîmpla ca armata noastră și bazele noastre de sprijin de la sate să nu fie sprijinite de oraș la timp și să se izbească de numeroase greutăți. De-a lungul celor zece ani și mai bine pe care i-am petrecut la sate, am luptat întotdeauna ca să cunoaștem bine satul și să creăm acolo baze de sprijin — aceasta era necesar. Sarcina trasată de Congresul al VI-lea al partidului de a pregăti insurecția la orașe nu a fost îndeplinită, și de altfel nici nu a putut fi îndeplinită în acești zece ani și mai bine. Dar acum situația s-a schimbat: hotărîrile Congresului al VI-lea vor fi îndeplinite după Congresul al

VII-lea. Într-un viitor apropiat se va putea convoca Congresul al VII-lea al partidului nostru, și acest congres va discuta problema intensificării muncii la orașe și problema cuceririi victoriei în toată țara.

O foarte mare însemnătate o are consfătuirea lucrătorilor din industrie, care se ține de câteva zile în Regiunea noastră de graniță Șensi—Gansu—Ninsia. În 1937, în Regiunea de graniță nu erau decît 700 de muncitori industriali, în 1942 numărul lor a crescut la 7.000, iar în momentul de față se ridică la 12.000. Acest fapt nu poate fi în nici un caz desconsiderat. Trebuie să învățăm, pe teritoriul bazelor de sprijin, să conducem industria, comerțul și transporturile din orașele mari ; altminteri am putea să ne pierdem cu firea în momentul hotărîtor. Pregătirea insurecției armate în orașele mari și pe principalele linii de comunicație, precum și însușirea priceperii de a conduce comerțul și industria — iată a doua noastră sarcină în domeniul pregătirii ideologice și materiale. Fără aceasta, nici noi nu vom putea izgoni pe bandiții japonezi și nu vom putea elibera întreaga Chină.

III

Pentru cucerirea unor noi victorii trebuie să chemăm cadrele noastre de partid să se descotorosească de povară și să-și silească mintea să lucreze. „A se descotorosi de povară” înseamnă a scăpa de balastul moral care apasă asupra noastră. Există foarte multe lucruri care pot deveni un balast, o povară, dacă le privim cu înconștiență, orbește. De pildă : cineva a comis o greșeală și socoate că acum este, într-un fel sau altul, un om cu

defect, și din această pricină este deprimat; altul nu a comis greșeli și de aceea se crede fără greș și devine infumurat. Unul nu are succes în muncă și de aceea se poate descuraja; altul are succese în muncă, și de aceea își poate lua nasul la purtare. Unul nu s-a încadrat decît de curînd în lupta revoluționară și de aceea nu s-a pătruns încă în măsura cuvenită de simțul răspunderii; altul însă, în virtutea bogatului său trecut de luptă, ar putea să se creadă infailibil. Un muncitor sau un țăran, mîndrindu-se cu originea sa bună, poate privi de sus pe un intelectual; iar intelectualul, mîndrindu-se cu o anumită instrucție pe care o are, poate privi de sus pe muncitori și pe țărani. Posedarea unor cunoștințe speciale poate duce la o aroganță și la o atitudine de desconsiderare față de alții. Pînă și vîrsta poate fi folosită ca un pretext de îngimfare: un tînăr, considerîndu-se inteligent și capabil, poate avea o atitudine de desconsiderare față de bătrîni; iar un bătrîn, fălindu-se cu bogata sa experiență de viață, poate avea o atitudine de desconsiderare față de tineret. Dacă nu am privi în mod conștient toate aceste lucruri, ele ar putea să devină o povară, un balast. Unii tovarăși s-au înălțat sus, s-au rupt de mase și fac o greșeală după alta, mai ales pentru că poartă o astfel de povară. De aceea a-ți da seama de ce fel de povară porți, a te descotorosi de ea și astfel a te elibera de balastul moral — iată una din premisele care sînt necesare pentru a întreține o strînsă legătură cu masele și a comite mai puține greșeli.

Cunoaștem cîteva cazuri în trecut cînd în partidul nostru s-a manifestat o mare infumurare; aceasta a adus de fiecare dată prejudicii partidului. Un asemenea caz a avut loc întîia oară în prima jumătate a anului 1927. Pe

vremea aceea, trupele Campaniei din nord erau deja în Uhan; unii tovarăși s-au umflat în pene, au hotărît că de acum totul le va merge strună, au uitat că gomindanul se pregătește să ne atace. Urmarea a fost ivirea liniei greșite a lui Cen Du-siu, care a dus revoluția la înfringere. A doua oară s-a manifestat infumurarea în 1930. Profitînd de situația creată din cauza războiului dintre Cian Kai-și, pe de o parte, și Fin Iui-sean și Ian Si-șan, pe de altă parte ¹², Armata roșie a repurtat cîteva victorii, și din nou s-au umflat cîteva tovarăși în pene și au hotărît că de acum totul le va merge strună. Urmarea a fost ivirea liniei greșite a lui Li Li-san, din cauza căreia forțele revoluției au suferit de asemenea unele pierderi. A treia oară s-a manifestat infumurarea în 1931. Armata roșie a zdrobit cea de-a treia „campanie”, iar după aceea poporul chinez a desfășurat față de ofensiva japoneză o grandioasă mișcare antijaponeză, și iarăși unii tovarăși s-au umflat în pene, au hotărît că de acum totul le va merge strună. Urmarea a fost ivirea liniei greșite și mai nefaste care a dus la pierderea în proporție de nouă zecimi a forțelor revoluției, pe care le acumulasem cu atîta trudă. A patra oară s-a manifestat infumurarea în 1938. A început războiul împotriva cotropitorilor japonezi, a fost creat frontul unic, unii tovarăși s-au umflat din nou în pene, au hotărît că de acum totul le va merge strună, și urmarea a fost că au făcut greșeli asemănătoare în unele privințe cu linia lui Cen Du-siu. De data aceasta, cauzei revoluției i-au fost pricinuite foarte mari daune în acele locuri în care influența concepțiilor greșite ale acestor tovarăși era deosebit de puternică. Toți membrii de partid trebuie să tragă învățăminte din aceste repetate cazuri de infumurare, din aceste repe-

tate greșeli. De curînd noi am publicat articolul lui Go Mo-jo despre Li Tzî-cen¹³, tot pentru ca tovarășii să poată trage învățăminte corespunzătoare și să nu mai repete greșelile generate de infumurare în momentele de succes.

„A-ți sili mintea să lucreze“ înseamnă a învăța să te servești just de aparatul tău de gîndire. Unii oameni, deși nu sînt împovărați de nici un fel de balast și au meritul de a fi legați de mase, nu știu să gîndească, nu vor să cugete îndelung, să-și bată capul, și urmarea este că, oricum, lucrurile nu le merg bine. Mai există și oameni care, din cauză că sînt împovărați de balast, nu vor să-și frămînte creierul; rațiunea lor este strivită de acest balast. Lenin și Stalin dau mereu sfatul să ne însușim priceperea de a gîndi; și noi vom da același sfat. Creierul omenesc există anume pentru a gîndi. Min-tzî spune: „Menirea creierului este aceea de a gîndi“¹⁴. Prin aceasta el a dat o definiție justă a funcțiunii creierului. Pentru fiecare treabă trebuie să-ți silești creierul să lucreze. Poporul spune: „De îndată ce-ți încrunți sprîncenele, în capul tău se și naște un plan“, adică cugetarea dă naștere înțelepciunii. Pentru a scăpa de obișnuința de a acționa orbește, obișnuință răspîndită în partidul nostru, trebuie să lupti ca oamenii să gîndească, trebuie să stăpînești metoda de analiză a lucrurilor și fenomenelor, să-i educi pe oameni astfel încît să se obișnuiască de a analiza. Multora din partidul nostru le lipsește însă această obișnuință. Dacă ne vom descotorosi de balast și ne vom sili mintea să lucreze, dacă nu vom mai fi de nimic împovărați și vom învăța să gîndim, vom ajunge la victorie.

ADNOTĂRI

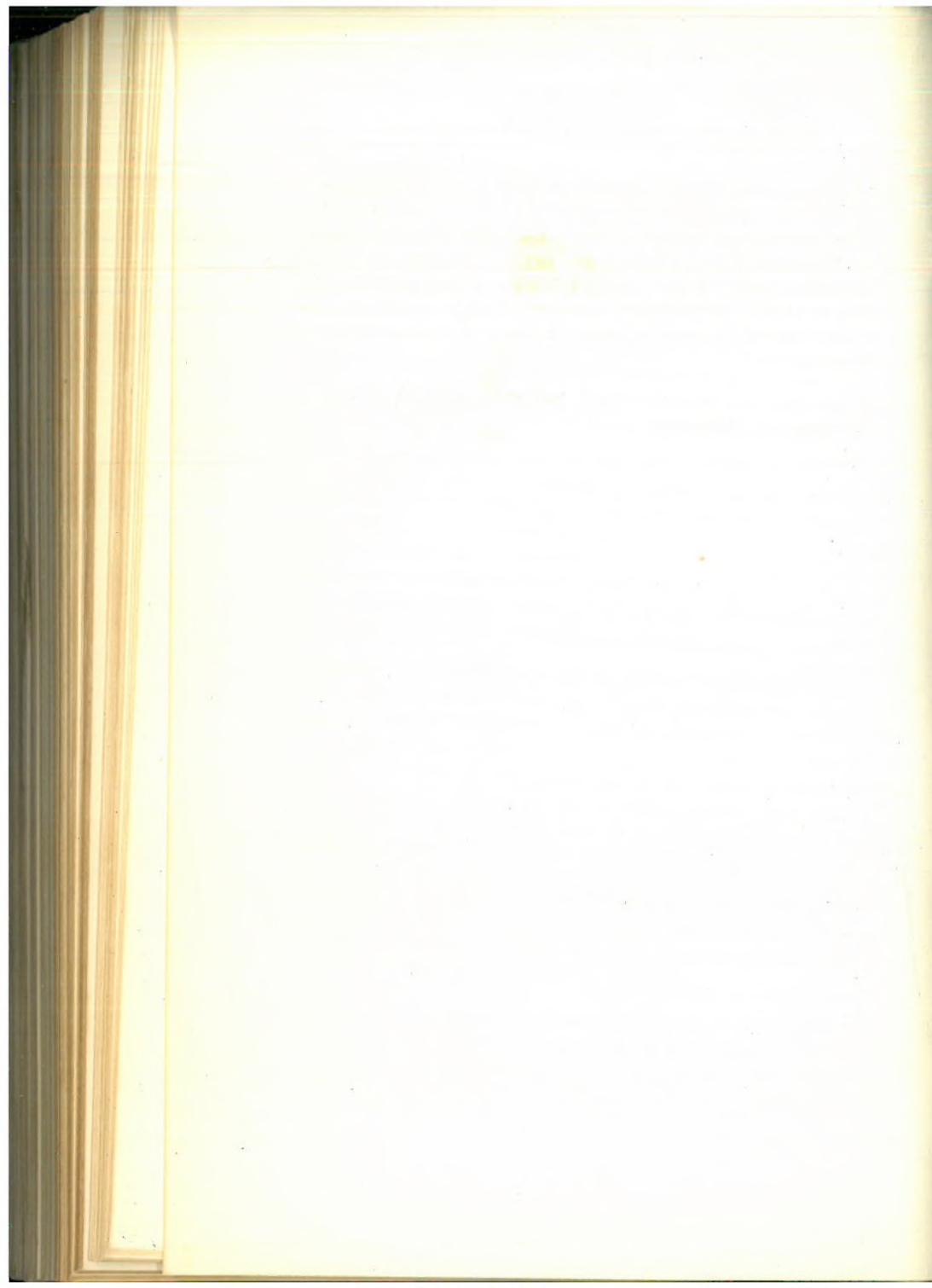
- 1 Este vorba de plenara a patra a celui de-al 6-lea Comitet Central al Partidului Comunist Chinez, care a avut loc în ianuarie 1931. Vezi anexa la lucrarea de față: „Hotărîre cu privire la unele probleme ale istoriei partidului nostru”, partea a 3-a.
- 2 Vezi anexa la lucrarea de față: „Hotărîre cu privire la unele probleme ale istoriei partidului nostru”, partea a 3-a.
- 3 V. I. Lenin, „Comunismul” (Opere, vol. 31, pag. 143. — *Nota Red.*). Vezi de asemenea adnotarea 10 la lucrarea „Cu privire la contradicție” din volumul 2 al ediției de față.
- 4 Vezi adnotarea 27 la lucrarea „Despre tactica luptei împotriva imperialismului japonez” din volumul 1 al ediției de față.
- 5 Este vorba de plenara a cincea a celui de-al 6-lea Comitet Central al Partidului Comunist Chinez, care a avut loc în ianuarie 1934. Vezi anexa la lucrarea de față: „Hotărîre cu privire la unele probleme ale istoriei partidului nostru”, partea a 3-a.
- 6 La această ședință au fost analizate problemele liniei politice a partidului din diferitele etape ale istoriei lui, în special din perioada celui de-al doilea război revoluționar civil.
- 7 Patriotismul local „de munte” este o tendință spre spiritul de grup. Această tendință a avut loc mai ales în timpul îndelungatului război de partizani, în condițiile împrăstierii și izolării bazelor revoluționare de sprijin de la sate. La început aceste baze de sprijin erau create mai ales în regiuni muntoase, și fiecare grupare reprezenta parcă un munte aparte; tocmai acest fapt a constituit temeiul ca această tendință să fie denumită patriotism local „de munte”.
- 8 Regiunile care plăteau impozite ambelor părți sînt regiunile de la hotarele bazelor de sprijin și regiunile de partizani. Din cauză că inamicul hărțuia mereu aceste regiuni, populația, în afară de impozitele pe care le plătea autorităților democratice

antijaponeze, era silită să plătească uneori unele impozite și autorităților japoneze și autorităților marionetă.

- 9 Metodă la care au început să recurgă imperialiștii japonezi după ce încercările lor de a lichida bazele de sprijin pentru împotrivirea față de cotropitori pe calea unor operații ofensive largi au suferit eșec. De la metoda „înghițirii” rapide, imperialiștii japonezi au trecut la metoda „roaderii” îndelungate, treptate. Pe calea consolidării planificate a teritoriului, dând lovituri pregătite cu minuțiozitate, tăind bucată cu bucată, ei încercau să îngusteze teritoriul bazelor de sprijin și să lărgească regiunile ocupate de ei.
- 10 În martie 1941 bandiții japonezi și trădătorii națiunii au lansat în nordul Chinei lozinca „introducerii intense a ordinii”. Această campanie a constat în facerea de percheziții, în instituirea sistemului de răspundere colectivă „baotzia”, în verificarea locatarilor după cărțile de imobil, în organizarea de trupe marionetă. Toate aceste măsuri aveau ca scop să înăbușe forțele care luptau împotriva cotropitorilor japonezi.
- 11 În martie 1944 bandiții japonezi au purces la înfăptuirea așa-numitei operații de la Henan, la care au participat din partea lor aproape 60.000 de oameni. Trupele gomindaniste cu un efectiv de 400.000 de oameni, care erau sub comanda lui Tzian Din-ven, Tan En-bo și Hu Tzun-nan, au fost zdrobite chiar în prima întâlnire cu dușmanul. 38 de județe, printre care Cien-ciou și Loian, au fost cucerite, unul după altul, de dușman. Din unitățile lui Tan En-bo au pierit 200.000 de oameni.
- 12 Acest război s-a desfășurat în regiunea căilor ferate Lunhai și Tianțzin-Pukou. Războiul a început în mai 1930 și a durat șase luni — până în octombrie 1930. Pierderile în morți și răniți ale ambelor părți au fost de 300.000 de oameni.
- 13 În 1944 Go Mo-jo a scris lucrarea „Cu prilejul tricentenarului evenimentelor din 1644”, consacrată celei de-a 300-a aniversări a victoriei răscoalei țărănești care a avut loc, sub conducerea lui Li Tzi-cen, în ultimul an al domniei dinastiei Min.

În lucrare sînt expuse evenimentele care s-au produs după ce armata de țărani răsculați a lui Li Tzi-cen a intrat în 1644 în Pekin. Ca urmare a descompunerii unor conducători ai răscoalei și a luptei dintre diferitele grupuri de la conducere, în 1645 răscoala a fost înfrîntă. Această lucrare a fost publicată mai întîi în ziarul „Sinhuajibao”, care era editat la Ciunțin, iar mai tîrziu a apărut în ediție separată la Ianan și în toate regiunile eliberate.

- 14 E un citat din „Mîn-tzi” (una din „Cele patru cărți” ale lui Confucius. — *Nota Red.*).

HOTĂRÎRE CU PRIVIRE LA UNELE PROBLEME ALE ISTORIEI PARTIDULUI NOSTRU

*(Adoptată de plenara a șaptea lărgită
din 20 aprilie 1945 a celui de-al 6-lea Comitet Central
al P.C.C.)*

1

Din momentul înființării sale, în 1921, Partidul Comunist Chinez se călăuzește în întreaga sa muncă după principiul unirii strânse a teoriei marxist-leniniste cu practica concretă a revoluției chineze. Activitatea teoretică și practică a tovarășului Mao Tze-dun în revoluția chineză este întruchiparea tocmai a unei astfel de uniri.

Din momentul creării partidului nostru a început o nouă etapă a revoluției chineze, care constituie, după definiția tovarășului Mao Tze-dun, etapa revoluției nou-democratice. De-a lungul celor douăzeci și patru de ani de luptă pentru înfăptuirea noii democrații (1921—1945), adică de-a lungul a trei perioade istorice — prima mare revoluție, războiul agrar revoluționar și războiul împotriva coterpitorilor japonezi —, partidul nostru conduce cu statornicie și consecvență masele largi ale poporului chinez în lupta lor revoluționară, extraordinar de grea, împotriva dușmanilor poporului chinez — imperialismul și feudalismul; el a obținut în această luptă succese remarcabile și a acumulat o experiență foarte bogată.

În procesul acestei lupte, partidul și-a promovat conducătorul în persoana tovarășului Mao Tze-dun. Ca reprezentant al proletariatului chinez și al întregului popor chinez, tovarășul Mao Tze-dun a aplicat în mod crea-

tor cea mai măreață realizare a gândirii omenești — teoria științifică a marxism-leninismului — într-o țară semi-feudală și semicolonială atît de mare cum este China, în care masa principală a populației o formează țărănimea, în care sarcina directă este lupta împotriva imperialismului și a feudalismului, într-o țară care are un teritoriu uriaș, cu o populație de multe milioane, într-o țară în care situația este extrem de complexă și lupta decurge în condiții excepțional de grele; tovarășul Mao Tze-dun a dezvoltat strălucitor învățătura lui Lenin-Stalin despre mișcarea revoluționară în țările coloniale și semicoloniale, precum și învățătura lui Stalin despre revoluția chineză.

Numai datorită faptului că partidul a apărat cu fermitate linia marxist-leninistă justă și a luptat cu succes împotriva tuturor concepțiilor greșite, care erau în contradicție cu această linie, el a obținut, în cursul celor trei perioade istorice de dezvoltare a revoluției chineze, succese mărețe, a obținut nemaipomenita sa tărie și unitate ideologică, politică și organizatorică de astăzi, a devenit o puternică forță revoluționară, numără în rîndurile sale peste 1.200.000 de comuniști și conduce regiunile eliberate ale Chinei cu o populație de aproximativ 100.000.000 de locuitori și cu o armată numărînd aproape 1.000.000 de oameni, regiuni care au devenit marele centru al războiului întregului popor chinez împotriva cîmpitorilor japonezi și al luptei sale de eliberare.

2

În prima perioadă a revoluției chineze nou-democratice, în anii 1921—1927 și mai cu seamă în anii 1924—

1927, marea revoluție a poporului chinez împotriva imperialismului și a feudalismului, sub conducerea justă a Internaționalei Comuniste și datorită influenței, acțiunii și rolului organizator al conducerii juste a Partidului Comunist Chinez, s-a dezvoltat cu o repeziciune excepțională și a obținut succese foarte mari. Toți membrii Partidului Comunist Chinez, participând la această mare revoluție, au dus o grandioasă muncă revoluționară, au desfășurat în întreaga țară mișcarea muncitorească, mișcarea tineretului și cea țărănească, au contribuit și și-au dat sprijinul lor la reorganizarea gomindanului și la crearea Armatei revoluționare naționale, au format osatura politică a armatei revoluționare în timpul campaniilor spre est * și al Campaniei din nord, s-au pus în fruntea marilor lupte a întregului popor împotriva imperialismului și a feudalismului și au înscris astfel un strălucit capitol în istoria revoluției chineze. Dar pînă la urmă revoluția a suferit o înfrîngere. Aceasta s-a produs pentru că clica reacționară din gomindan, care în perioada aceea fusese aliatul nostru, a trădat în 1927 revoluția, aceasta s-a produs pentru că forțele unite ale imperialiștilor și ale cliicii reacționare din gomindan erau încă în perioada aceea prea puternice, dar mai ales pentru că în ultima perioadă (care a durat aproape șase luni) a acestei revoluții ideile devierii de dreapta din partid, al căror exponent a fost Cen Du-siu, au degenerat, în dezvoltarea lor, într-o linie capitulardă, iar promotorii acestei linii au acaparat o situație dominantă în organele conducătoare ale partidului, au refuzat să îndeplinească o serie de indica-

* Vezi adnotarea 2 la lucrarea „Războiul și problemele strategiei” din volumul 2 al ediției de față.

ții înțelepte ale Internaționalei Comuniste și ale tovarășului Stalin, nu au vrut să plece urechea la părerile juste ale tovarășului Mao Tze-dun și ale altor tovarăși, ceea ce a răpit partidului și poporului posibilitatea de a organiza o rezistență efectivă împotriva gomindanului atunci când acesta a trădat revoluția și a dat poporului o lovitură din spate.

Timp de zece ani, începînd din 1927, cînd revoluția a suferit o înfrîngere, și pînă în 1937, cînd a izbucnit războiul împotriva cōtropitorilor japonezi, numai Partidul Comunist Chinez a fost acela care, în condițiile terorii cumplite a contrarevoluției, unindu-se într-un singur tot, a continuat să țină sus mărețul steag al luptei împotriva imperialismului și feudalismului, a stat în fruntea maselor largi ale muncitorilor, țăranilor, soldaților, intelectualității cu stare de spirit revoluționară și a altor păături revoluționare ale populației și a dus o luptă uriașă pe fronturile politic, militar și ideologic. În această luptă, Partidul Comunist Chinez a creat Armata roșie, a instaurat puterea Adunărilor de deputați ai muncitorilor, țăranilor și soldaților, a creat bazele revoluționare de sprijin, i-a înzestrat pe țăranii săraci cu pămînt, a respins ofensivele reacționarului guvern de pe atunci al gomindanului, precum și agresiunea imperialismului japonez, începută la 18 septembrie 1931; toate acestea au permis obținerea unor mari succese în revoluția nou-democratică, pe tărîmul eliberării naționale și sociale a poporului chinez. Cu aceeași unanimitate a luptat întregul partid împotriva acțiunilor contrarevoluționare ale grupului troțkist-cendusiui¹, ale lui Lo Cian-lun², ale lui Cian Go-tao³ și ale altora, care încercau să scindeze partidul și îl trădau; această luptă a asigurat unitatea partidu-

lui pe baza principiilor fundamentale ale marxism-leninismului.

Această linie generală, pe care partidul a urmat-o timp de zece ani, precum și lupta eroică a partidului pentru traducerea ei în viață au fost cât se poate de juste și necesare. Nenumărați membri de partid, imense mase de oameni simpli, precum și numeroși revoluționari care nu făceau parte din rîndurile partidului nostru au dus pe vremea aceea, pe diferite fronturi, o eroică luptă revoluționară; spiritul lor de sacrificiu, dîrzenia, hotărîrea cu care luau locul celor căzuți, faptele lor vitejești vor intra pe vecie în istoria poporului chinez. Dacă toate acestea nu ar fi avut loc, nu ar fi fost posibil nici războiul împotriva cotropitorilor japonezi, și chiar dacă acest război ar fi fost început fără un nucleu cum este partidul comunist, care posedă bogata experiență a războiului popular, nu ar fi fost posibilă ducerea îndrăjită a războiului și cucerirea victoriei. Nu încape nici o îndoială în această privință.

Deosebit de îmbucurător pentru noi este faptul că partidul nostru, în persoana tovarășului Mao Tze-dun, a desfășurat în cursul acestor zece ani o imensă muncă în ce privește aplicarea creatoare a învățăturii revoluționare a lui Marx—Engels—Lenin—Stalin în condițiile din China. În ultima perioadă a războiului agrar revoluționar, conducerea tovarășului Mao Tze-dun s-a statornicit, în sfîrșit, în Comitetul Central și în întregul nostru partid. Acesta a fost unul dintre cele mai mari succese ale Partidului Comunist Chinez în perioada dată și constituie cea mai sigură garanție a eliberării poporului chinez.

Trebuie să arătăm totuși că, deși în cursul acestor zece ani partidul nostru a obținut mari succese, în anu-

mite perioade el a făcut și unele greșeli. Cele mai serioase din ele au fost greșelile devierii „de stînga” în problemele politice, militare și organizatorice în perioada cuprinsă între plenara a patra din ianuarie 1931 a celui de-al 6-lea Comitet Central și consfătuirea lărgită a Biroului Politic al Comitetului Central al P.C.C. (consfătuirea de la Tzuni), care a avut loc în ianuarie 1935. Prin aceste greșeli au fost pricinuite grave prejudicii partidului nostru și revoluției chineze.

În scopul însușirii învățămintelor istorice ale revoluției chineze, pentru ca, după cum se spune, „să pedepsim pentru trecut, ca să fie învățătură pentru viitor”, „să tragem bolnavul pentru a-l salva”, pentru ca „nenorocirea ce se întimplă cu căruța care merge înainte să fie un avertisment pentru cei care vin în urma ei”, pentru ca să unim strîns întregul partid pe baza unității ideologice marxist-leniniste într-o singură familie prietenă, tare ca oțelul, în vederea luptei pentru victoria definitivă în războiul împotriva cotropitorilor japonezi și pentru eliberarea totală a poporului chinez, plenara a șaptea lărgită a celui de-al 6-lea Comitet Central al P.C.C. consideră că este folositor și necesar să tragă concluzii oficiale cu privire la unele probleme ale istoriei partidului nostru din cei zece ani menționați, și mai ales cu privire la problemele liniei de conducere a Comitetului Central în perioada dintre plenara a patra a celui de-al 6-lea Comitet Central și pînă la consfătuirea de la Tzuni.

3

După înfrîngerea revoluției, în 1927, s-a ivit în partidul nostru o deviere „de stînga” și una de dreapta.

Un pumn de capitularzi din perioada primei mari revoluții, al căror reprezentant era Cen Du-siu, pierzind orice încredere în perspectivele revoluției, s-au transformat treptat în lichidatori. Capitularzii s-au situat pe o platformă reacționară, troțkistă, și au considerat că după revoluție, în 1927, burghezia chineză a și cucerit victoria asupra imperialismului și asupra forțelor feudale și și-a consolidat stăpânirea asupra poporului, că în societatea chineză predomină deja capitalismul și că societatea chineză va merge pe calea dezvoltării pașnice. Plecând de la aceste considerații, ei afirmău, fără drept de apel, că în China revoluția burghezo-democratică s-a terminat și că proletariatului chinez nu-i mai rămîne decît să aștepte ziua cînd va putea să înceapă „revoluția socialistă”, iar pînă atunci el trebuie să se mărginească la o așa-numită mișcare legală, a cărei lozincă principală trebuie să fie convocarea Adunării naționale; ei erau pentru lichidarea mișcării revoluționare și de aceea luptau împotriva tuturor acțiunilor revoluționare organizate de partid și ponegreau mișcarea Armatei roșii, care se desfășura pe vremea aceea, numind-o „mișcare a volniței haiducești”. Ei nu numai că nu au vrut să dea ascultare părerii partidului și să renunțe la concepțiile lor antipartinice, oportuniste, lichidatoriste, dar, mai mult, au încheiat o alianță cu reacționarii troțkiști și au creat un grupuleț antipartinic al lor, din care pricină partidul nu a putut să nu-i alunge din rîndurile sale. Mai tîrziu ei s-au rostogolit în lagărul contrarevoluției.

Pe de altă parte, în partid s-a mai ivit și o înfocare revoluționară mic-burgheză, întărită de ura față de politica gomindanistă a reprimărilor sîngeroase și de protestul plin de minie împotriva spiritului capitular al lui

Cen Du-siu, ceea ce a contribuit la o creștere rapidă a 'stărilor de spirit „de stînga“ în partid. Aceste stări de spirit „de stînga“ s-au manifestat încă de la consfătuirea extraordinară din 7 august 1927 a Comitetului Central al partidului („consfătuirea de la 7 august“). „Consfătuirea de la 7 august“ a făcut un mare serviciu partidului. Într-un moment critic al revoluției chineze, ea a îndreptat cu hotărîre linia dusă de capitularul Cen Du-siu și a pus capăt atitudinii capitularde, a trasat linia generală îndreptată spre revoluția agrară și spre împotrivirea armată față de politica de reprimări singeroase pe care o duceau reacționarii gomindaniști, a chemat partidul și masele populare să continue lupta revoluționară. Toate acestea au fost juste; aceasta este principala caracteristică a „consfătuirii de la 7 august“. Totuși, „consfătuirea de la 7 august“, ducînd lupta împotriva greșelilor de dreapta, a deschis în același timp drum greșelilor „de stînga“. Sub raport politic, aceasta s-a exprimat prin lipsa de înțelegere a faptului că, pe vremea aceea, ținînd seamă de situația concretă de pe teren, trebuia fie să se organizeze contraofensive raționale, fie să se înfăptuiască retragerile tactice necesare pentru a menține după un plan pozițiile revoluției și pentru a acumula forțe. În loc de aceasta, consfătuirea a admis existența unor tendințe spre aventurism și spre metode administrative de conducere (care s-a manifestat în primul rînd prin aceea că muncitorii erau constrînși să declare greve) și a contribuit la creșterea acestor tendințe. Sub raport organizatoric, aceasta s-a manifestat prin aceea că, în cursul luptei interne de partid, ale cărei începuturi au fost puse de „consfătuirea de la 7 august“, s-au folosit metode sectare și s-au tolerat exagerări. Consfătuirea

a umflat peste măsură și nelalocul ei însemnătatea originii proletare pentru cadrele de conducere ale partidului și a dus la ivirea în partid a ultrademocratismului pe o scară destul de largă. Aceste stări de spirit stângiste au continuat să se dezvolte și după „consfătuirea de la 7 august“, iar pe vremea consfăturii lărgite a Comitetului Central, care a avut loc în noiembrie 1927, ele s-au cristalizat într-o linie stângistă, putschistă (adică aventuristă). În felul acesta, linia devierii „de stînga“ a precumpănit întîia oară în organele centrale de conducere ale partidului. Pe vremea aceea putschiștii considerau că revoluția chineză are caracterul așa-numitei „revoluții permanente“ (ei confundau revoluția democratică cu revoluția socialistă), că situația revoluționară din China se află într-un „avînt continuu“ (ei tăgăduiau înfrîngerea revoluției în 1927) ; de aceea, ca și înainte, ei nu numai că nu s-au ocupat de organizarea unei retrageri conform unui plan, ci, dimpotrivă, fără să țină seamă de forța dușmanului și de stările de spirit ale maselor după înfrîngerea revoluției, au început să organizeze pe calea ordinelor, cu forțele unui mănunchi de comuniști și ale unor grupuri puțin numeroase ale populației, răscoale armate locale, care nu aveau nici o șansă de succes. Paralel cu acest aventurism politic, în viața organizatorică a partidului s-a mai dezvoltat și politica sectară de masacrare a cadrelor. Totuși, datorită faptului că această linie greșită a fost de la început în mod just criticată și condamnată de tovarășul Mao Tze-dun și de mulți tovarăși care lucrau în regiunile albe, întrucît, fiind aplicată în munca practică, ea pricinuia mari prejudicii, la începutul anului 1928 înfăptuirea acestei linii a devie-

rii „de stînga“ a încetat în multe regiuni, iar în luna aprilie a aceluiași an (adică la mai puțin de șase luni după ce începuse înfăptuirea ei) înfăptuirea acestei linii în munca practică a încetat, în fond, în China întreagă.

Linia politică adoptată de Congresul al VI-lea al Partidului Comunist Chinez, care a avut loc în iulie 1928, era în fond justă. Congresul a arătat just că societatea chineză este semicolonială și semifeudală și că nici una din principalele contradicții care au dus la actuala revoluție chineză nu a fost rezolvată; de aceea congresul a constatat că revoluția chineză în actuala etapă rămîne o revoluție burghezo-democratică și a publicat un program al revoluției democratice constînd din zece puncte*. Congresul a caracterizat just situația politică de pe vremea aceea, ca fiind situația dintr-o perioadă cuprinsă între două avînturi ale revoluției; el a arătat că revoluția se dezvoltă inegal și că principala sarcină a partidului în perioada aceea nu consta în organizarea ofensivei, nici în organizarea de răscoale, ci în cucerirea maselor. Congresul a dus lupta pe două fronturi: el a condamnat atît cendusiismul de dreapta cit și putschismul „de stînga“, subliniind cu deosebire că principalul pericol pentru partid îl constituie putschismul, aventurismul militar și metodele pur administrative de conducere, care rup partidul de mase. Toate aceste hotărîri erau absolut necesare. Pe de altă parte, în lucrările Congresului al VI-lea au existat și lipsuri și greșeli. Congresul nu a făcut o apreciere justă și completă a poziției de duplicitate a păturilor intermediare și a contradicțiilor interne din rîndurile for-

* Vezi adnotarea 27 la lucrarea „Despre tactica luptei împotriva imperialismului japonez“ din volumul I al ediției de față.

țelor reacționare și nu a trasat o politică justă atât în prima cît și în cea de-a doua problemă, după cum nu a dat dovadă de înțelegerea cuvenită a faptului că, după înfrîngerea marii revoluții, partidul trebuia să realizeze în mod organizat o retragere tactică, nu a înțeles întreaga însemnătate a bazelor de sprijin de la sate și nici faptul că revoluția democratică va avea un caracter de lungă durată.

Deși, din cauza acestor lipsuri și greșeli, ideile devierii „de stînga”, care s-au ivit după „consfătuirea de la 7 august”, nu au putut fi lichidate în întregime, deși aceste lipsuri și greșeli au fost mai tirziu umflăte și mult agravate de către aderenții noii devieri „de stînga”, ele nu au putut totuși să întunece hotărîrile juste ale Congresului al VI-lea în problemele fundamentale.

După acest congres, în cursul unei anumite perioade, munca partidului a decurs cu succes. În acea perioadă tovarășul Mao Tze-dun nu numai că a dezvoltat în practică directivele juste ale Congresului al VI-lea și a rezolvat just multe chestiuni, care fie că nu fuseseră rezolvate la congres, fie că fuseseră greșit rezolvate, dar a fundamentat mai concret și mai amplu teoreticește, de pe pozițiile marxist-leniniste, orientarea ulterioară a dezvoltării revoluției chineze. Sub conducerea și influența lui, mișcarea Armatei roșii s-a transformat treptat într-un important factor politic al vieții țării. Organizațiile de partid și munca de partid în regiunile albe au fost de asemenea restabilite într-o anumită măsură.

Totuși, în perioada care cuprinde cea de-a doua jumătate a anului 1929 și prima jumătate a anului 1930, unele idei ale devierii „de stînga” și unele orientări politice ale devierii „de stînga”, care se mai păstra-

seră în partid, s-au dezvoltat din nou intructiv și pe acest teren, într-un moment cînd situația s-a schimbat într-o direcție favorabilă revoluției, au degenerat într-o a doua linie a devierii „de stînga”. Sub influența situației create în țară după izbucnirea, în luna mai 1930, a războiului dintre Cian Kai-și, pe de o parte, și Fîn Iui-sian și Ian Si-șan, pe de altă parte, Biroul Politic al Comitetului Central, în frunte cu tov. Li Li-san, a adoptat la 11 iunie 1930 rezoluția stîngistă „Despre noul avînt revoluționar și despre necesitatea de a se cuceri victoria revoluției la început într-o singură provincie sau în mai multe provincii”, și aceasta a dus a doua oară la dominația liniei devierii „de stînga” în organele centrale de conducere ale partidului. Cauzele care au generat această linie greșită (linia lilisanistă) sînt următoarele: tov. Li Li-san și alții nu recunoșteau că pentru revoluție trebuie să se pregătească pe deplin forțele revoluționare organizate, ci considerau că „masele vor să facă lucruri mari, și nu mici”, și în consecință ei presupuneau că războaiele dintre militariști, care în perioada aceea nu mai conteneau, precum și primele succese cucerite de Armata roșie și primele succese în reluarea activității noastre în regiunile albe au și pregătit condițiile necesare pentru aceste „lucruri mari” (răscoale armate) în China întregă; ei nu recunoșteau caracterul inegal al dezvoltării revoluției chineze, ci considerau că criza revoluționară se coace deopotrivă în toate regiunile Chinei, că trebuie pregătite răscoale imediate în toată China și că aceste răscoale trebuie începute în primul rînd în marile orașe, pentru a se crea acolo centre de avînt revoluționar în toată țara; iar ideea tovarășului Mao Tze-dun care susținea

că vreme îndelungată trebuie să ne îndreptăm principalele eforturi spre crearea de baze de sprijin la sate, să înconjurăm orașul cu sate și, sprijinindu-ne pe aceste baze, să contribuim la avântul revoluționar în toată țara, ei o ponegreau, ca fiind o idee „extrem de greșită“, o numeau „patriotism local și conservatorism propriu conștiinței țăranilor“; ei nu recunoșteau caracterul inegal al dezvoltării revoluției mondiale, ci considerau că o explozie revoluționară generală în China va provoca neapărat o explozie revoluționară generală în lumea întreagă, că revoluția chineză, la rîndul ei, poate să fie încununată de succes numai cu condiția unei explozii revoluționare generale în lumea întreagă; ei nu recunoșteau caracterul de lungă durată al revoluției burghezo-democratice din China, ci considerau că cucerirea victoriei revoluției la început într-o singură provincie sau în mai multe provincii va constitui începutul trecerii la revoluția socialistă. Ca urmare a tuturor acestora, ei au elaborat o serie de directive politice inoportune, stingiste. Pornind de la aceste concepții greșite ale lor, conducătorii orientării lilisaniste au elaborat un plan aventurist de organizare de răscoale armate în orașele mai mari ale țării și de concentrare a forțelor Armatei roșii de pe teritoriul întregii Chine în vederea pornirii unei ofensive împotriva acestor orașe. După aceea ei au unit organele conducătoare de partid, de comsomol și sindicale de toate treptele în comitete de acțiune corespunzătoare, dindu-le sarcina de a pregăti răscoale armate, și prin aceasta au paralizat întreaga muncă curentă a organelor menționate. În procesul elaborării și traducerii definitive în viață a acestor hotărîri greșite, tov. Li Li-san a respins critica

justă și propunerile multor altor tovarăși și a dus cu o deosebită râvnă lupta împotriva așa-numitei „devieri de dreapta” din partid. Sub lozinca luptei împotriva „devierii de dreapta”, el a început să ducă o politică de masacrare a cadrelor de partid care nu erau de acord cu platforma lui, fapt în urma căruia în partid s-a dezvoltat din nou sectarismul. În felul acesta, linia lilisanistă s-a conturat mai precis decât prima linie a devierii „de stînga”.

Totuși linia lilisanistă a dominat și ea în partid foarte puțin timp (mai puțin de patru luni). Pretutindeni unde ea a fost tradusă în viață, organizațiile de partid și forțele revoluționare au suferit pierderi; din cauza aceasta cercurile largi ale activiștilor de partid și ale membrilor de rînd ai partidului au cerut îndreptarea acestei linii. Aceasta a cerut-o mai ales tovarășul Mao Tze-dun; el nu numai că nu a sprijinit niciodată linia lilisanistă, ci a îndreptat cu o răbdare excepțională greșelile stîngiste care se făceau în unitățile frontului 1 al Armatei roșii⁴, fapt datorită căruia unitățile Armatei roșii care au operat pe teritoriul bazei de sprijin revoluționare din provincia Tziansi nu numai că nu au suferit în acea perioadă nici un fel de pierderi, ci, dimpotrivă, profitînd de situația favorabilă care se crease în perioada aceea în urma războiului dintre Cîan Kai-și, pe de o parte, și Fîn Iui-sian și Ian Si-șan, pe de altă parte, au obținut noi succese și au zdrobit cu succes prima „campanie” a dușmanului la sfîrșitul anului 1930 și la începutul anului 1931. Unitățile Armatei roșii care au operat pe teritoriul altor baze revoluționare, cu excepția unor regiuni, au obținut de asemenea în general rezultate asemănătoare. În regiunile

albe, numeroși tovarăși care se ocupau acolo cu muncă practică au început de asemenea să se ridice împotriva liniei lilisaniste prin organizațiile lor de partid.

Plenara a treia, din septembrie 1930, a celui de-al 6-lea Comitet Central al partidului, precum și activitatea Comitetului Central după această plenară au jucat un rol activ în lichidarea liniei lilisaniste. Deși documentele plenarei a treia mai erau încă pătrunse de spirit de împăciuatorism și de conciliere față de linia lilisanistă (de pildă, ele negau caracterul greșit al liniei lilisaniste în ansamblul ei, recunoscând doar „greșelile tactice” etc.), deși plenara a treia a făcut și ea greșeli sectariste în probleme organizatorice, totuși, întrucât această plenară a îndreptat aprecierea „ultrastângistă” lilisanistă a situației revoluționare din China, a respins planul de organizare a unei insurecții generale și de concentrare a tuturor forțelor Armatei roșii în vederea pornirii unei ofensive împotriva orașelor mari și a restabilit independența organizatorică și munca normală a organizațiilor de partid, de comsomol și sindicale, ea a pus prin aceasta capăt greșelilor care caracterizau în fond linia lilisanistă. Insuși tov. Li Li-san a recunoscut la această plenară greșelile care i-au fost arătate și după aceea s-a retras de la conducerea Comitetului Central al partidului. După plenara a treia, Comitetul Central al Partidului Comunist Chinez a arătat și mai clar, într-o rezoluție suplimentară adoptată în noiembrie 1930 și în circulara nr. 96 din luna noiembrie a aceluiași an, caracterul greșit al liniei tov. Li Li-san și a altora, precum și greșelile de ordin împăciuatorist făcute de plenara a treia. Ce-i drept, nici la plenara a treia, nici după ea, Comitetul Central nu a scos în evi-

dență pînă la capăt esența ideologică a liniei lilisaniste și nu a îndreptat situația în acest sens, și de aceea în partid tot au mai continuat să înflorească unele idei ale devierii „de stînga” și unele orientări politice ale devierii „de stînga” care au existat încă de la „consfătuirea de la 7 august” 1927 și mai ales din 1929.

Oricum ar fi, întrucît Comitetul Central, la plenara a treia și în munca sa ulterioară de după plenară, a întreprins o serie de măsuri eficiente pentru a pune capăt realizării liniei lilisaniste, toți membrii de partid ar fi trebuit să-și continue pe baza acestor măsuri eforturile pentru a lichida complet greșelile stîngiste. Totuși, tocmai în acest timp un grup de membri de partid în frunte cu tov. Cen Șao-iui (Van Min), care nu aveau experiența luptei revoluționare practice și făceau greșeli stîngiste de ordin dogmatic, s-au ridicat, sub steagul „luptei împotriva liniei lilisaniste” și al „luptei împotriva liniei împăciuitoare”, împotriva Comitetului Central — aceasta după plenara a treia —, pozițiile acestui grup avînd un caracter sectarist și mai pronunțat decît pozițiile adepților liniei lilisaniste. Lupta lor nu avea ca țintă să dea ajutor membrilor de pe vremea aceea ai Comitetului Central în lichidarea definitivă a rădăcinilor ideologice ale liniei lilisaniste, a unor idei ale devierii „de stînga” și a unor orientări politice ale devierii „de stînga” încă nelichidate care au existat în partid de la „consfătuirea de la 7 august” și mai ales din 1929. În broșura tovarășului Cen Șao-iui intitulată „Cele două linii” („Lupta pentru bolșevizarea continuă a Partidului Comunist Chinez”), publicată pe vremea aceea, a fost formulat de fapt un program politic nou, care restabilea, continua sau dezvoltă sub forme noi

linia lilisanistă și alte idei și orientări politice ale devierii „de stînga”. În felul acesta, ideile devierii „de stînga” s-au dezvoltat în partid și s-au cristalizat într-o nouă linie a devierii „de stînga”.

Deși adepții noii linii a devierii „de stînga”, în frunte cu tov. Cen Șao-iui, criticau și ei greșelile stîngiste ale liniei lilisaniste și greșelile împăciuitoariste ale plenarei a treia a Comitetului Central, linia lor se caracteriza însă mai ales prin aceea că ei nu criticau linia lilisanistă ca o linie „de stînga”, ci, dimpotrivă, ca una „de dreapta”; ei acuzau plenara a treia a Comitetului Central că „teoria și practica pe de-a-ntregul oportuniste de dreapta ale adepților liniei lilisaniste nu au fost de loc scoase în evidență și condamnate”, că în circulara nr. 96 nu s-a arătat că „în momentul de față principalul pericol îl constituie, ca și înainte, devierea de dreapta”. Referindu-se la caracterul societății chineze și al relațiilor de clasă din China, adepții noii linii a devierii „de stînga” exagerau greutatea specifică a capitalismului în economia Chinei, exagerau însemnătatea luptei împotriva burgheziei și a chiaburimii și însemnătatea așa-numitelor „elemente ale revoluției socialiste” în etapa actuală a revoluției chineze, negau existența unui lagăr intermediar și a unei a treia orientări. Vorbind despre situația revoluționară și sarcinile partidului, ei continuau să scoată în evidență formula despre existența unui „avînt revoluționar” în întreaga Chină și despre „linia ofensivă” a partidului pe planul întregii țări și considerau că așa-numita „situație revoluționară iminentă” va cuprinde în curînd una sau mai multe provincii mai importante, cu orașele cele mai mari. Pornind de la concepțiile lor stîngiste, ei făceau

declarații calomnioase cum că pe vremea aceea în China nu ar fi existat încă o „adevărată” Armată roșie și o „adevărată” putere a Adunărilor de deputați ai muncitorilor, țăranilor și soldaților și subliniau cu o deosebită stăruință că principalul pericol în partid l-ar fi constituit pe vremea aceea, cum ziceau ei, „oportunismul de dreapta”, „oportunismul în munca practică” și „linia chiaburească”. Sub raport organizatoric, reprezentanții acestei noi linii a devierii „de stînga” încălcau disciplina de partid, refuzau munca ce li se încredința și, grupînd în jurul lor o parte din membrii de partid, au început să se îndeletnicească cu o activitate greșită, sectară, îndreptată împotriva Comitetului Central; pășind pe o cale greșită, ei chemau pe membrii de partid să creeze organe conducătoare centrale provizorii ale partidului, cereau ca „cadrele combative”, „care sprijină și traduc activ în viață” linia lor, „să reorganizeze și să completeze organele conducătoare de toate gradele” etc.; drept rezultat, în partid s-a copt o serioasă criză. În felul acesta, deși reprezentanții noii linii a devierii „de stînga” nu au stăruit asupra organizării de răscoală în orașele mari și cîtva timp nu au stăruit asupra concentrării forțelor Armatei roșii în vederea pornirii unei ofensive împotriva orașelor mari, totuși, dacă vorbim despre această linie în întregimea ei, în comparație cu linia stîngistă lilisanistă, ea a fost înfăptuită cu o hotărîre și o energie și mai mare, a fost mai „fundamentată din punct de vedere teoretic” și a avut o formă mai precisă.

Sub presiunea exercitată din toate părțile de acești dogmaticieni sectari în frunte cu tov. Cen Șao-iui, cu îngăduința și sprijinul unei părți din membrii Comitetului

Central care făceau greșeli de ordin empiric, în ianuarie 1931 a fost convocată plenara a patra a celui de-al 6-lea Comitet Central. Această plenară nu a jucat nici un rol pozitiv, constructiv. Ea a dus la aceea că noua linie a devierii „de stînga” a fost adoptată, a repurtat victoria în organele centrale de conducere ale partidului, și, în felul acesta, pentru a treia oară în perioada războiului agrar revoluționar a început să domine în partid linia stîngistă. La plenara a patra a Comitetului Central a fost adoptat și a început să fie tradus în viață un program care conținea două revendicări greșite, legate între ele, ale noilor deviatori „de stînga”: lupta împotriva așa-numitei „devieri de dreapta” ca „principal pericol” în partid în etapa actuală și „reorganizarea și completarea organelor de conducere de toate gradele”. Deși formal această plenară s-a desfășurat sub steagul luptei împotriva liniei lilisaniste și împotriva „împăciuitorismului”, de fapt însă baza programului ei politic a fost tocmai „lupta împotriva devierii de dreapta”. Această plenară, fără să facă în hotărîrile sale o analiză a situației politice și fără să traseze sarcinile politice concrete ale partidului, ci ridicîndu-se doar în bloc împotriva „devierii de dreapta” și a „oportunismului în munca practică”, a aprobat în același timp broșura tov. Cen Sao-iui „Cele două linii” („Lupta pentru bolșevizarea continuă a Partidului Comunist Chinez”), care exprima ideile noilor deviatori „de stînga”; unii au considerat această broșură, atunci și în următorii zece ani și mai bine, drept un document care joacă rolul unui „program just”. În esență însă, după cum s-a arătat mai sus, această broșură era un program general cu totul greșit al oportunismului „de stînga”, îndreptat împotriva „devierii de dreapta”. Pe

baza acestui program, la plenara sa a patra, precum și în activitatea sa de mai târziu, Comitetul Central, pe de o parte, a promovat în posturi de conducere în Comitetul Central o serie de dogmaticieni și sectari „de stînga“, iar pe de altă parte s-a răfuit, inutil de aspru, cu membrii de partid care înfăptuiau linia lilișanistă greșită; el a lovit greșit în membrii de partid care făcuseră așa-numite „greșeli împăciuitoare“ și în fruntea cărora fusese tov. Ţiui Ţiu-bo⁵. După aceasta, îndată ce a luat sfîrșit plenara a patra, Comitetul Central a tăbărit greșit pe majoritatea absolută a așa-numiților „deviatori de dreapta“. În realitate, această așa-numită „deviere de dreapta“ fusese în fond născocită pe vremea aceea de sectari, care la plenara a patra a Comitetului Central desfășuraseră lupta sub steagul „luptei împotriva devierii de dreapta“. Printre așa-numiții „deviatori de dreapta“ s-a descoperit ulterior un grup infim de scizioniști în frunte cu Lo Cian-lun, care au devenit într-adevăr deviatori de dreapta, s-au rostogolit în lagărul contrarevoluției și au fost izgoniți pentru totdeauna din partid; nu încape îndoială că împotriva acestora trebuia dusă o luptă hotărîtă; faptul că ei au creat un al doilea partid și au căutat să păstreze cu orice preț organizațiile lui era absolut inadmisibil din punctul de vedere al disciplinei de partid. În ceea ce îi privește pe tovarășii Lin Iui-nan⁶, Li Ţiu-și⁷, He Mîn-siun⁸ și încă vreo douăzeci și ceva de activiști de partid cu munci de conducere și de răspundere, ei au adus multe foloase partidului și poporului și erau strîns legați de mase. Cîrînd după plenara a patra a Comitetului Central, ei au fost prinși de dușman, au dat dovadă de bărbăție și fermitate și au pierit ca eroi. Tov. Ţiui Ţiu-bo, acuzat de „greșeli împăciuitoare“, era

pe vremea aceea unul dintre conducătorii cu autoritate ai partidului; chiar după ce a fost atacat, el a continuat să desfășoare o muncă importantă și folositoare (mai ales pe frontul cultural); în iunie 1935 a murit și el ca erou, ucis de mîna călăilor gomindaniști. Figurile eroice ale tuturor acestor tovarăși — luptători ai proletariatului — vor trăi veșnic în inimile noastre.

„Reorganizarea” organelor centrale, înfăptuită de plenara a patra a Comitetului Central, a fost extinsă și asupra organizațiilor locale de pe teritoriul tuturor bazelor de sprijin revoluționare și din regiunile albe. Comitetul Central constituit la plenara a patra trimitea prin toată țara, cu și mai multă energie și mai sistematic decît o făcuse C.C. în perioada plenarei a treia și după ea, pe reprezentanții săi, numea noi activiști în posturi de conducere, își înființa reprezentanțe, străduindu-se să ducă la capăt pe această cale „lupta împotriva devierii de dreapta”.

Hotărîrea Comitetului Central publicată la 9 mai 1931, curînd după plenara a patra, a arătat că noua linie a devierii „de stînga” a și fost concret aplicată și dezvoltată în munca practică. După aceasta s-au petrecut în China, unul după altul, evenimente importante. În provincia Tziansi, Armata roșie a Regiunii centrale, datorită conducerii juste a tovarășului Mao Tze-dun și eforturilor active ale tuturor membrilor de partid, a obținut victorii foarte mari, zdrobind „campaniile” a doua și a treia ale dușmanului încă înainte ca Comitetul Central constituit la plenara a patra să fi apucat să ajungă de parte în traducerea în viață a liniei sale greșite; alte baze și formații revoluționare ale armatei roșii au obținut de asemenea în majoritatea lor, în aceeași perioadă

și în aceleași împrejurări, numeroase victorii și au crescut considerabil. Pe de altă parte, ofensiva împotriva Chinei începută de imperialiștii japonezi la 18 septembrie 1931 a provocat un nou avînt al mișcării naționale și democratice în toată țara. Noul Comitet Central a făcut chiar de la început o apreciere cu totul greșită a situației care se crease în urma acestor evenimente. El a supraapreciat proporțiile crizei regimului gomindanist și ale creșterii forțelor revoluționare din țară, a desconsiderat creșterea contradicțiilor naționale dintre China și Japonia după 18 septembrie 1931 și revendicările democratice ale păturilor intermediare, care stăruiau asupra rezistenței împotriva agresiunii japoneze; noul Comitet Central a afirmat cu încăpăținare că Japonia imperialistă și alte țări imperialiste vor porni în comun ofensiva împotriva Uniunii Sovietice, că imperialiștii din diferite țări și toate grupurile contrarevoluționare și chiar cele intermediare din China vor începe în comun ofensiva împotriva revoluției chineze și că grupurile intermediare sînt „dușmanii cei mai periculoși ai revoluției”. Pornind de la aceasta, noul Comitet Central a continuat să insiste că trebuie dusă lupta împotriva tuturor și a afirmat că „cea mai importantă problemă a situației politice din China o constituie lupta hotărîtă, pe viață și pe moarte, dintre contrarevoluție și revoluție”; el a dat din nou o serie de directive aventuriste, care prevedeau ocuparea de către forțele Armatei roșii a orașelor celor mai mari în vederea cuceririi victoriei la început într-o singură provincie sau în cîteva provincii, precum și înarmarea generală a muncitorilor și țăranilor, organizarea de greve generale la toate întreprinderile din regiunile albe etc. Aceste greșeli și-au

găsit expresie în primul rînd în „Rezoluția cu privire la sarcinile imediate care decurg din zdrobirea de către Armata roșie muncitorească-tărănească a celei de-a treia «campanii» a dușmanului și din coacerea treptată a crizei revoluționare“, rezoluție adoptată de Comitetul Central la 20 septembrie 1931; ele au fost continuate și dezvoltate în documente întocmite ulterior de Comitetul Central Provizoriu sau sub conducerea lui ca „Rezoluția cu privire la acțiunile de cotropire ale imperialismului japonez în Manciuria“ (22 septembrie 1931), „Rezoluția cu privire la cucerirea victoriei revoluției la început într-o singură provincie sau în cîteva provincii“ (9 ianuarie 1932), „Rezoluția cu privire la «evenimentele de la 28 ianuarie»“ (26 februarie 1932), „Șovăielile oportuniste din rîndurile Partidului Comunist Chinez în problema cuceririi victoriei revoluției la început într-o singură provincie sau în cîteva provincii“ (4 aprilie 1932), „Rezoluția Biroului C.C. al P.C.C. al Regiunii centrale în problema conducerii și participării la Săptămîna de luptă împotriva ofensivei imperialismului contra U.R.S.S., împotriva împărțirii Chinei de către imperialiști și pentru lărgirea războiului național-revoluționar“ (11 mai 1932), „Creșterea crizei revoluționare și sarcinile organizațiilor de partid din China de nord“ (24 iunie 1932).

Perioada cuprinsă între crearea Comitetului Central Provizoriu în frunte cu tov. Țin Ban-sian (Bo-Gu)⁹, în septembrie 1931, și consfătuirea de la Țzuni, din ianuarie 1935, a fost o perioadă de dezvoltare a unei a treia linii a devierii „de stînga“. Tocmai în această perioadă, la începutul anului 1933, pentru că în urma conducerii în viață a liniei greșite munca din regiunile

albe a fost grav prejudiciată, Comitetul Central Provisoriu s-a mutat pe teritoriul unei baze de sprijin din partea de sud a provinciei Țziansi, ceea ce i-a permis să continue cu o perseverență și mai mare înfăptuirea acestei linii greșite pe teritoriul bazei de sprijin pe care se afla, precum și pe teritoriul bazelor din apropiere. Deși linia justă, care fusese promovată în trecut pe teritoriul bazelor de sprijin din partea de sud a provinciei Țziansi și în partea de apus a provinciei Fuțzean, fusese condamnată încă la conferința de partid a bazei de sprijin din partea de sud a provinciei Țziansi în noiembrie 1931 și la consfătuirea de la Nîndu a Comitetului Central din august 1932, unde ea a fost calificată — pe baza programului greșit „de luptă împotriva devierii de dreapta” și „de reorganizare a organelor de conducere de toate gradele”, program adoptat la plenara a patra a Comitetului Central — drept „linie chiaburească” și „linie extrem de greșită, pe de-a-ntregul oportunistă”, iar conducerea de partid și comandamentul militar, care promovaseră linia justă, au fost schimbate, totuși, datorită mării influențe a directivelor strategice juste ale tovarășului Mao Tze-dun în unitățile Armatei roșii, operațiile militare de respingere a celei de-a patra „campanii” a dușmanului din primăvara anului 1933 — când promovarea liniei greșite a Comitetului Central Provisoriu în Armata roșie nu se desfășurase încă în întregime — s-au sfârșit victorios. Dar, în timpul operațiilor militare împotriva celei de-a cincea „campanii”, începută la sfârșitul anului 1933, directivele strategice greșite au învins în întregime. În multe alte probleme politice, și mai ales în politica față de evenimentele de la Fuțzian,

linia greșită „de stînga“ a fost de asemenea realizată cît se poate de consecvent.

Plenara a cincea a celui de-al 6-lea Comitet Central, convocată în ianuarie 1934 din inițiativa C.C. Provizoriu, a fost punctul culminant în dezvoltarea celei de-a treia linii a devierii „de stînga“. Plenara a cincea a afirmat orbește, cu toate insuccesele mișcării revoluționare chineze și ale mișcării democratice populare anti-japoneze care se desfășurase în regiunile de sub dominația gomindanistă după „evenimentele de la 18 septembrie“ și „evenimentele de la 28 ianuarie“, adică cu toate insuccesele care au fost o urmare a promovării liniei stîngiste, că „criza revoluționară din China a și intrat într-o etapă nouă, într-o etapă a ascuțirii ei — în China există deja o situație revoluționară iminentă“, că lupta împotriva „campaniei“ a cincea este tocmai „lupta pentru victoria deplină a revoluției chineze“ și că această luptă va rezolva pentru China definitiv „problema «care pe care», fie în favoarea căii revoluționare, fie în favoarea căii coloniale“. Plenara s-a situat din nou pe punctul de vedere al liniei lilsaniste, declarînd că „atunci cînd vom extinde revoluția democratică muncitorească-țăărănească asupra părților celor mai importante ale Chinei, înfăptuirea revoluției socialiste va deveni principala sarcină a partidului comunist și că China se va putea uni, iar poporul chinez va putea obține eliberarea națională numai pe această bază“ etc. Sub lozincile luptei împotriva „oportunismului de dreapta ca principalul pericol“, împotriva „atitudinii împăciuitoare față de oportunismul de dreapta“, împotriva „sabotării fățarnice a liniei partidului în munca practică“ etc., plenara a desfășurat c și mai largă luptă,

caracterizată prin aplicarea unor metode sectare și prin exagerări, și a continuat politica de masacrare a cadrelor.

Urmarea cea mai păgubitoare a promovării celei de-a treia linii a devierii „de stînga” pe teritoriul bazelor de sprijin revoluționare a fost înfrîngerea suferită în operațiile militare de respingere a „campaniei” a cincea în regiunea în care se afla Comitetul Central, precum și retragerea de acolo a principalelor forțe ale Armatei roșii. În timpul operațiilor militare cu prilejul retragerii din Țziansi și în timpul Marelui marș, reprezentanții devierii „de stînga” au făcut din nou o greșală, care s-a exprimat prin orientarea spre fugă, ceea ce a dus la noi pierderi în Armata roșie. În majoritatea covârșitoare a celorlalte baze revoluționare (regiunea Fuțzian—Cețzian—Țziansi, regiunea Hubei—Henan—Anhuei, regiunea Hunan—Hubei—Țziansi, regiunea Hunan—Țziansi, regiunea din vestul provinciilor Hunan și Hubei, regiunea Siciuan—Șensi) și pe vastul teritoriu al regiunilor albe, munca de partid a suferit de asemenea eșecuri din pricina dominației liniei stîngiste. Linia lui Cian Go-tao, care domina în regiunile Hebei—Henan—Anhuei și Siciuan—Șensi, se mai manifesta, în afară de greșelile stîngiste obișnuite, și printr-un militarism deosebit de pronunțat, exprimat și prin orientarea spre fugă atunci cînd dușmanul era în ofensivă.

Acesta a fost principalul conținut al celei de-a treia linii greșite a devierii „de stînga”, care a dominat în partid, avînd în frunte niște dogmatici, pe tovarășii Cen Șao-iui și Țin Ban-sian.

Tovarășii care comiteau greșeli dogmatice se înveșmîntau în toga de „teoreticieni” ai marxism-leninismului

și se sprijineau pe prestigiul în problemele politice și organizatorice pe care ei și-l creaseră la plenara a patra a Comitetului Central. Drept rezultat, cea de-a treia linie a devierii „de stînga” a dominat în partid nu mai puțin de patru ani; tocmai această linie a căpătat expresia cea mai largă și completă în domeniile ideologic, politic, militar și organizatoric. Ea a exercitat cea mai profundă înrîurire asupra partidului și de aceea i-a pricinuit și cel mai mare rău. Totuși tovarășii care traduceau în viață această linie greșită strigau, fără drept de apel, că „Partidul Comunist Chinez s-a bolșevizat și mai mult”, se intitulau tipător „bolșevici sută la sută”, preamăreau din răspunderi vreme îndelungată, în contradicție flagrantă cu faptele, „justețea” liniei de conducere a Comitetului Central după plenara a patra, umflau „nepieritoarele” lui „merite” și prin aceasta au denaturat în întregime istoria partidului.

În perioada de dominație a celei de-a treia linii a devierii „de stînga”, membrii de partid care erau pentru linia justă, reprezentată de tovarășul Mao Tze-dun, au ocupat o poziție diametral opusă liniei deviatorilor „de stînga”. Ei nu au fost de acord cu această linie și au cerut îndreptarea ei; dar Comitetul Central constituit la plenara a patra, reprezentanțele și împuterniciții săi au înlăturat pe acești tovarăși din conducerile locale unde ei promovau linia justă. Totuși, pentru că adepții liniei stîngiste sufereau în continuu eșec după eșec în activitatea practică și mai cu seamă în legătură cu înfringerile neconținute din timpul respingerii celei de-a cincea „campanii” împotriva regiunii în care se afla Comitetul Central, devenea tot mai vădit pentru un număr tot mai mare de activiști cu munci de conducere și de

membri de rînd ai partidului că această linie este greșită, ceea ce provoca în rîndurile lor îndoieli și nemulțumire.

După începerea Marelui marș al Armatei roșii din regiunea în care se afla Comitetul Central, îndoielile și nemulțumirea s-au accentuat; chiar și o parte dintre tovarășii care făcuseră înainte greșeli stîngiste începușeră pe vremea aceea să vadă din nou clar și să treacă pe pozițiile luptei împotriva acestor greșeli. În felul acesta, masele largi de activiști de partid și de membri de rînd ai partidului care luptau împotriva liniei stîngiste s-au unit strîns în jurul tovarășului Mao Tze-dun, și consfătuirea lărgită a Biroului Politic al Comitetului Central, convocată sub conducerea tovarășului Mao Tze-dun în ianuarie 1935 în orașul Tzuni, provincia Guiciou, a pus capăt dominației liniei stîngiste din Comitetul Central al partidului. Partidul a fost salvat în cel mai critic moment.

La consfătuirea de la Tzuni toată atenția a fost concentrată asupra îndreptării greșelilor în domeniile militar și organizatoric, care aveau pe vremea aceea o însemnătate hotărîtoare, și aceasta a fost cu desăvîrșire just. La această consfătuire a fost constituită noua conducere a Comitetului Central în frunte cu tovarășul Mao Tze-dun. Aceasta a fost o cotitură în viața Partidului Comunist Chinez, o cotitură de o foarte mare însemnătate istorică. Tocmai datorită acestei cotituri, partidul nostru a fost în stare să desăvîrșească victorios Marele marș, să mențină și să călească, în condițiile excepțional de periculoase și de grele ale acestui marș, cadrele principale ale partidului și ale Armatei roșii, să învingă cu succes linia lui Cian Go-tao — care a promovat cu

încăpăținare orientarea spre retragere și fugă și a creat un al doilea partid, partidul său —, să scoată bazele de sprijin revoluționare din nordul provinciei Șensi din criza prin care treceau din cauza înfăptuirii liniei deviatore „de stînga”¹⁰, să conducă just patriotica „mișcare de la 9 decembrie” pentru salvarea patriei, să reglementeze just incidentul de la Sian din 1936, să creeze frontul național anti-japonez unic și să grăbească izbucnirea războiului sfînt împotriva cîmpitorilor japonezi.

După consfătuirea de la Tzuni, linia politică a Comitetului Central al Partidului Comunist Chinez, condus de tovarășul Mao Tze-dun, a fost absolut justă. Greșelile stîngiste din domeniile politic, militar și organizatoric au fost treptat lichidate. Mișcarea pentru îndreptarea stilului și mișcarea pentru studierea istoriei partidului, începute în întregul partid în 1942 sub conducerea tovarășului Mao Tze-dun și avînd ca scop lupta împotriva subiectivismului, sectarismului și a schemelor-sablon în partid, au dus la lichidarea rădăcinilor ideologice atît ale greșelilor devierii „de stînga” cît și ale celor de dreapta, greșeli care pînă atunci se repetaseră în numeroase rînduri în partid. Membrii de partid care în trecut făcuseră greșeli de deviere „de stînga” și de dreapta au crescut considerabil, în marea lor majoritate datorită unei îndelungate experiențe personale, și au adus mari foloase partidului și poporului prin activitatea lor. Acești tovarăși s-au unit cu întreaga masă a membrilor de partid pe baza unor concepții politice comune. Plenara a șaptea lărgită a celui de-al 6-lea Comitet Central constată cu satisfacție: partidul nostru, după ce a cunoscut atît succese cît și eșecuri, a obținut în cele din urmă, sub conducerea tovarășului Mao

Țze-dun, pentru întâia oară, aceea tărie excepțională și aceea unitate sub raport ideologic, politic, organizatoric și militar care îl caracterizează astăzi. Acesta este un partid care va cuceri în curînd victoria, acesta este un partid pe care nici o forță nu-l poate învinge.

Plenara a șaptea lărgită a Comitetului Central consideră că este rațional ca tragerea concluziilor privitor la unele probleme ale istoriei partidului nostru din perioada războiului împotriva cotropitorilor japonezi să fie amînată pentru viitor, întrucît etapa războiului împotriva cotropitorilor japonezi nu s-a terminat încă.

4

Pentru a da membrilor partidului nostru posibilitatea de a înțelege mai adînc cît de greșite au fost toate liniile devierii „de stînga“, și mai ales linia celei de-a treia devieri „de stînga“, și prin aceasta a-i ajuta să tragă învățămintele din trecut și să preîntîmpine repetarea unor greșeli asemănătoare în munca de mai tirziu, trebuie arătate principalele divergențe dintre aceste devieri și linia justă a partidului în domeniile politic, militar, organizatoric și ideologic.

a) ÎN DOMENIUL POLITIC

După cum a indicat tovarășul Stalin ¹¹ și după cum a arătat amănunțit tovarășul Mao Țze-dun, în actuala etapă a dezvoltării sale, China este o țară semicolonială, semifeudală (după „evenimentele de la 18 septembrie“, o parte din teritoriul ei a fost transformată în colonie), în care revoluția după primul război mondial este o revoluție națională și democratică. Această revoluție se

desfășoară într-o epocă în care proletariatul internațional a și repurtat victoria în U.R.S.S., iar proletariatul chinez a dobândit conștiință politică. Tocmai aceasta determină caracterul revoluției chineze în actuala etapă de revoluție antiimperialistă și antifeudală, al cărei hegemon este proletariatul și pe care o înfăptuiesc muncitorii și țăranii ca principală forță cu participarea altor largi pături ale societății. Cu alte cuvinte, este o revoluție nou-democratică, deosebită atât de revoluțiile democratice de tip vechi cit și de revoluția socialistă. Dat fiind că China de astăzi este o mare țară semicolonială, semifeudală, aflată sub dominația cîtorva mari puteri imperialiste, între care există contradicții reciproce, precum și sub dominația forțelor feudale interne, dezvoltarea economică și politică a Chinei se caracterizează printr-o extremă inegalitate și răzlețire. Aceasta determină, la rîndul său, extrema inegalitate a dezvoltării revoluției nou democratice din China, din care cauză, pentru a obține victoria în toată țara, revoluția chineză urmează să parcurgă o cale de luptă lungă și șerpuită; dar totodată aceasta ne permite să folosim pe scară largă în cursul luptei contradicțiile din tabăra dușmanilor, ne permite ca, în vastele regiuni în care dominația dușmanului este relativ slabă, să creăm în prealabil și să menținem baze înarmate de sprijin ale revoluției. Tocmai aceste particularități de bază și legi de bază ale revoluției chineze, confirmate de practica acestei revoluții, nu au fost înțelese și au fost negate de reprezentanții tuturor liniilor deviatoare, atât ale celor de dreapta cit și ale celor „de stînga“, și mai cu seamă de reprezentanții celei de-a treia linii a devierii „de stînga“. De aceea

în domeniul politic deviatorii „de stînga“ au făcut greșeli în următoarele trei probleme fundamentale:

În primul rînd, toți deviatorii „de stînga“ greșeau, înainte de toate, în problema sarcinilor revoluției și a raporturilor de clasă din țară.

Ca și tovarășul Stalin, tovarășul Mao Tze-dun nu numai că a arătat încă din perioada primei mari revoluții că sarcina revoluției chineze în etapa actuală este lupta împotriva imperialismului și a forțelor feudale, dar a subliniat cu deosebire că lupta țărănimii pentru pămînt constituie principalul conținut al luptei antiimperialiste și antif feudale din China, că revoluția burghezo-democratică din China este în esență o revoluție țărănească și că de aceea principala sarcină a proletariatului chinez în revoluția burghezo-democratică este să stea în fruntea luptei țărănimii¹². În perioada de la începutul războiului agrar revoluționar, tovarășul Mao Tze-dun a arătat din nou că China mai are încă nevoie de revoluție burghezo-democratică, că abia după ce va trece printr-o astfel de revoluție democratică se va putea vorbi despre perspectivele trecerii la socialism¹³; a arătat că, din cauza înfrîngerii revoluției la orașe, revoluția agrară a căpătat o însemnătate și mai mare, că, „în condițiile Chinei semicoloniale, este posibil numai ca lupta țăranilor să se termine cu o înfrîngere din cauza lipsei unei conduceri din partea muncitorilor, dar nu este posibil ca lupta în plină desfășurare a țărănimii să copleșească forțele clasei muncitoare și să aibă repercusiuni nefavorabile asupra revoluției înseși“¹⁴; a arătat că și după ce marea burghezie a trădat cauza revoluției, între burghezia liberală și burghezia compradoră se păstrează o deosebire, că păturiile populației care cer democrație,

și cu atât mai mult păturile care cer lupta împotriva imperialismului rămân, ca și înainte, foarte largi, și că de aceea este necesar să se ia o atitudine justă față de diferitele pături intermediare, căutându-se prin toate mijloacele unirea cu ele sau neutralizarea lor; în ceea ce privește satele, acolo este necesară o atitudine justă față de țăranii mijlocași și față de chiaburi („să se ia de la cei care au mult, în folosul acelor care au puțin; să se ia de la bogați în folosul săracilor“, dar totodată să se meargă cu hotărire spre unirea cu țăranii mijlocași, să se ocrotească interesele țăranilor mijlocași înstăriți, să se acorde anumite posibilități economice chiaburilor, să se dea unele posibilități moșierului de rînd, pentru ca și el să aibă din ce trăi¹⁵).

Toate acestea sînt ideile fundamentale ale noii democrații, dar deviatorii „de stînga“ nu au înțeles aceste idei și au luptat împotriva lor. Deși multe dintre sarcinile revoluției pe care le puneau reprezentanții tuturor liniilor devierii „de stînga“ erau de asemenea democratice prin caracterul lor, deviatorii ștergeau mereu hotărul, bine determinat, care există între revoluția democratică și revoluția socialistă și, dînd dovadă de o grabă subiectivistă, căutau să iasă din cadrul revoluției democratice; ei subapreciau mereu rolul hotăritor al luptei antif feudale a țăranimii în revoluția chineză, formulau mereu revendicarea luptei împotriva burgheziei în întregime, și chiar împotriva vîrfurilor micii burghezii. Reprezentanții celei de-a treia linii a devierii „de stînga“ au mers și mai departe, punînd semnul egalității între lupta împotriva burgheziei și lupta antiimperialistă și antifeudală, negînd existența unui lagăr intermediar și a unei a treia orientări, ba chiar punînd accentul pe lupta

împotriva chiaburilor. Mai mult, atunci cînd, după „evenimentele de la 18 septembrie“, în relațiile dintre clasele din China s-au produs schimbări vădite și extrem de însemnate, reprezentanții celei de-a treia devieri „de stînga“ nu numai că nu au observat aceste schimbări, ci, dimpotrivă, au caracterizat grupările intermediare, care se activizaseră pe vremea aceea din cauza contradicțiilor existente între ele și regimul reacționar gomin-danist, ca pe „cei mai periculoși dușmani“.

Trebuie arătat că reprezentanții celei de-a treia linii a devierii „de stînga“ au condus și lupta țărănimii pentru împărțirea pămîntului, pentru crearea organelor puterii, au condus rezistența armată împotriva ofensivei întreprinse pe vremea aceea de către guvernul gomin-danist ; dar, deși ei au determinat just aceste sarcini, totuși, din cauza concepțiilor lor stîngiste, despre care s-a vorbit mai sus, reprezentanții liniei devierii „de stînga“, pășind pe o cale greșită, s-au temut să recunoască că mișcarea Armatei roșii era o mișcare țărănească, avînd în frunte proletariatul ; ei au dus lupta împotriva a ceea ce denumeau „revoluționarism specific țărănesc“, „capitalism țărănesc“ și „linie chiaburească“ ; au tradus în viață așa-numita „linie de clasă“ a lor, adică o serie întreagă de măsuri politice care ieșeau din cadrul revoluției democratice. Așa, de pildă, ei au promovat orientarea spre lichidarea gospodăriilor chiaburești și o serie întreagă de alte orientări stîngiste în problemele economiei și ale muncii ; în problema puterii, ei au promovat orientarea spre privarea tuturor reprezentanților claselor exploatatoare de dreptul de a participa la organele puterii ; în domeniul învățămîntului public, ei au promovat pe primul plan orientarea spre un învățămînt

comunist prin conținutul său; au înfăptuit o politică stângistă față de intelectualitate; în munca de descompunere a armatei inamicului, ei s-au orientat spre cîștigarea de partea noastră numai a soldaților inamicului, nu și a ofițerilor, au înfăptuit o politică stângistă în domeniul lichidării elementelor contrarevoluționare etc. Toate acestea au dus la aceea că sarcinile care stăteau în fața revoluției erau greșit rezolvate de ei, au dus la izolarea forțelor revoluționare, din care cauză mișcarea Armatei roșii a înregistrat insuccese.

Mai trebuie arătat că în regiunile de sub dominația gomindanistă partidul nostru a fost de la înfrîngerea revoluției în 1927 mereu cu fermitate în fruntea mișcării naționale și democratice a poporului, a fost în fruntea luptei economice a muncitorilor și a altor pături de oameni ai muncii, precum și a mișcării revoluționare culturale. El a luptat împotriva politicii de trădare a intereselor naționale și de asuprire a poporului, politică pe care o ducea guvernul gomindanist. În special după „evenimentele de la 18 septembrie“, partidul s-a situat în fruntea Armatei anti-japoneze unite din nord-est, a acordat sprijin operațiilor militare în timpul „evenimentelor de la 28 ianuarie“ *, a acordat ajutor trupelor Armatei anti-japoneze unite în nordul provinciei Ciahaŋ. El a încheiat cu guvernul popular de la Fuțzian ** o alianță, care-și propunea ca scop împotrivirea față de cotropitorii japonezi și lupta pentru democrație, a formulat cele trei condiții în care Armata roșie era gata să se opună cotropitorilor în comun cu trupele gomindanu-

* Vezi adnotarea 9 la lucrarea „Despre tactica luptei împotriva imperialismului japonez“ în volumul 1 al ediției de față.

** Vezi aceeași adnotare.

lui¹⁶ și cele șase condiții ale creării, în comun cu toate păturile poporului, a Comitetului național al autoapărării armate¹⁷. În ziua de 1 august 1935 partidul a publicat un „Apel către toți compatrioții în legătură cu sarcinile împotrivirii față de Japonia și ale salvării patriei”, prin care a chemat la crearea unui guvern al apărării naționale, a unei armate anti-japoneze unite etc. Toate acestea au fost de asemenea juste. Totuși, toți deviatorii „de stînga”, mai cu seamă reprezentanții celei de-a treia linii a devierii „de stînga”, nu au fost în stare, în perioada de dominație a liniei lor politice, din pricina greșitelor lor orientări conducătoare, să rezolve just sarcinile care se puneau pe vremea aceea, fapt în urma căruia munca partidului în regiunile de sub dominație gomindanistă nu a dat roadele cuvenite, ba chiar a suferit, în general, un eșec total. Desigur că în problema împotrivirii față de cotropitorii japonezi nu se putea încă, pe vremea aceea, prevedea că în poziția principalei grupări dominante a gomindanului, grupare care reprezintă interesele grosului marilor moșieri și al marii burghezii, se vor produce schimbările care au avut loc după evenimentele din 1935 din China de nord și mai cu seamă după evenimentele de la Sian din 1936; totuși, în poziția păturilor intermediare și a grupărilor locale care reprezentau interesele unei oarecare părți a marilor moșieri și a marii burghezii s-au produs încă de atunci schimbări care au transformat acele pături și grupări în aliații noștri în lupta împotriva cotropitorilor japonezi. Aceste schimbări au fost evidente chiar și pentru masele largi de membri de rînd ai partidului și ale poporului, dar reprezentanții celei de-a treia devieri „de stînga” au desconsiderat aceste schimbări sau au ne-

gat existența lor și s-au închis atât de ermetic în propria lor găoace, încît au rămas cu mult în urma vieții politice a poporului chinez. Izolarea și rămînerea în urmă generate de această inchistare sectară nici nu au fost învinse, în fond, pînă la consfătuirea de la Țzuni.

În al doilea rînd, toți deviatorii „de stînga“ au mai greșit și în problema războiului revoluționar și a bazelor de sprijin ale revoluției.

Tovarășul Stalin a spus: „În China revoluția armată luptă împotriva contrarevoluției armate. Aceasta este una din particularitățile și unul din avantajele revoluției chineze“¹⁸. Ca și tovarășul Stalin, tovarășul Mao Țze-dun a arătat just, încă în perioada de la începutul războiului agrar revoluționar, că, întrucît China semicolonială, semifeudală reprezintă o țară mare și răzlețită, în care lipsește democrația și în care industria este slab dezvoltată, în revoluția chineză lupta armată este principala formă de luptă, iar armata, compusă în fond din țărani, principala formă de organizare. Tovarășul Mao Țze-dun a mai arătat că vastele regiuni rurale, locuite de mase largi ale țărănimii, reprezintă poziții importante și necesare ale revoluției chineze (satele revoluționare pot înconjura orașele, orașele revoluționare nu se pot rupe de sate) ; în China pot și trebuie să fie create baze de sprijin armate ale revoluției ca poziții de plecare pentru victoria în întreaga țară (adică în vederea unirii democratice a întregii țări)¹⁹. În perioada revoluției din 1924—1927, datorită faptului că exista un guvern de coaliție creat de gomindan și de partidul comunist, care colaborau pe vremea aceea, centrele bazelor de sprijin ale revoluției au fost unele orașe mari ; totuși, chiar și atunci a fost necesar să creăm, sub conducerea proleta-

riatului, o armată populară formată în fond din țărani și să rezolvăm problema agrară la sate, pentru a consolida astfel temelia bazelor de sprijin. În perioada războiului agrar revoluționar, din cauză că puternicele forțe ale contrarevoluției au pus stăpînire pe toate orașele din țară, crearea, lărgirea și întărirea bazelor de sprijin nu erau posibile decît la sate (și nu în orașele cele mai mari), unde puterea contrarevoluției era slabă, și, în fond, pe calea unui război țărănesc de partizani (și nu pe calea unui război de poziție). Tovarășul Mao Tze-dun a arătat că în China posibilitatea existenței unor astfel de baze armate ale revoluției este istoricește determinată de „fărîmîțarea țării în regiuni izolate cu o economie agrară (la noi nu există o economie capitalistă unică în întreaga țară) și... politica imperialistă de scindare și exploatare a Chinei, prin împărțirea ei în sfere de influență“, și, ca o urmare a acestei situații, de „discordia îndelungată și războaiele din lagărul puterii albe“²⁰. El a mai arătat că însemnătatea istorică a unor astfel de baze de sprijin pentru revoluția chineză constă în faptul că „numai astfel putem insufla maselor cu stare de spirit revoluționară din întreaga țară aceeași credință pe care o insuflă Uniunea Sovietică întregii lumi. Numai astfel putem să punem clasele dominante reacționare în fața unor greutăți imense, să facem să le fugă pămîntul de sub picioare și să grăbim destrămarea lor internă. Și numai astfel putem crea în fapt o Armată roșie care se va transforma în cel mai puternic instrument al marelui revoluții ce va veni. Într-un cuvînt, numai astfel putem grăbi venirea unui avînt revoluționar“²¹. Iar în ceea ce privește munca în rîndurile maselor de la orașe, orientarea principală în

acea perioadă trebuie să se îndrepte — așa cum a cerut-o tovarășul Liu Șao-ți, partizan al liniei juste, care lucra în regiunile albe — înspre concentrarea atenției asupra apărării (și nu asupra ofensivei), înspre folosirea tuturor posibilităților legale de muncă (și nu înspre renunțarea la folosirea lor), pentru a se da organizațiilor de partid posibilitatea să-și înfigă adânc rădăcinile în mase; trebuia să trecem pentru vreme îndelungată în ilegalitate, să acumulăm forțe, să trimitem la timp o parte din cadre la sate, pentru a desfășura acolo lupta armată, să sprijinim astfel lupta la sate și să contribuim la dezvoltarea situației revoluționare. De aceea, pînă cînd întreaga situație nu va asigura din nou condițiile necesare pentru crearea puterii democratice la orașe, pînă atunci munca la sate trebuie să joace principalul rol în mișcarea revoluționară chineză, iar munca la orașe un rol ajutător. Succesele revoluției la sate și imposibilitatea vremelnică de a obține aceleași succese la orașe, ofensiva la sate și, ca o regulă, apărarea la orașe, mai mult, succesele și ofensiva într-o localitate rurală și eșecurile, retragerea, apărarea în altă localitate, — iată tabloul complex al luptei revoluției și contrarevoluției din China în această perioadă; așa se deschide acea cale necesară pe care, în situația actuală, revoluția va ajunge de la înfrîngere la victorie.

Reprezentanții tuturor liniilor devierii „de stînga” nu au înțeles particularitățile societății chineze semicolo-niale și semifeudale, nu au înțeles că revoluția burghezo-democratică din China este, în esență, o revoluție țărănească, nu au înțeles că revoluția chineză se dezvoltă inegal, că merge pe o cale întortochiată și că are un caracter de durată, și de aceea au subaprecial

însemnătatea luptei armate și, mai ales, însemnătatea războiului țărănesc de partizani și a bazelor de sprijin de la sate și au dus lupta împotriva „maniei armelor“, după cum se exprimau ei, împotriva „patriotismului local și a conservatismului, proprii conștiinței țărănilor“. Ei au visat mereu că, cu toate represiunile crunte ale dușmanului, lupta muncitorilor și a altor oameni ai muncii de la orașe se va dezlănțui îndată, că se va izbuti să se pornească răscoale armate în orașele cele mai mari, că pe această cale va fi repurtată „victoria la început într-o singură provincie sau în câteva provincii“, ceea ce va duce, spuneau ei, la un avânt revoluționar în întreaga țară și va aduce victoria în întreaga Chină. Ei și-au construit întreaga muncă practică tocmai pe această himeră. Dar, în realitate, în condițiile raportului general dintre forțele de clasă care se formase după înfrângerea revoluției în 1927, rezultatul acestor visări a fost, în primul rînd, eșuarea tocmai a muncii la orașe. La fel dăduseră faliment și adepții primei linii a devierii „de stînga“, dar adepții celei de-a doua linii a devierii „de stînga“ au continuat să facă aceleași greșeli. Ei se deosebeau de cei dinții numai prin aceea că cereau sprijinul Armatei roșii, întrucît pe vremea aceea Armata roșie devenise treptat o considerabilă forță. Au dat faliment și adepții celei de-a doua linii a devierii „de stînga“, dar adepții celei de-a treia linii a devierii „de stînga“ au continuat să stăruie ca să se pregătească „cu adevărat“ răscoale armate în orașele mari. Ei se deosebeau de predecesorii lor prin aceea că puneau în primul rînd Armatei roșii sarcina ocupării orașelor, întrucît pe vremea aceea Armata roșie devenise și mai puternică, iar munca la orașe se îngustase și mai mult. În

felul acesta, în loc de a subordona munca la orașe, muncii la sate, ei au subordonat munca la sate muncii la orașe, din care cauză, după eşuarea muncii la orașe, a fost subminată în marea majoritate a cazurilor și munca la sate.

Trebuie arătat că după 1932, dovedindu-se că Armatei roșii nu-i ajung puterile pentru a cuceri sau a păstra orașele cele mai mari, și mai ales în legătură cu larga ofensivă pe care o întreprinse gomindanul, operațiile Armatei roșii de cucerire a marilor orașe au fost de fapt întrerupte, iar după 1933, de data aceasta în urma unor și mai mari eșecuri ale muncii la orașe, în-suși C.C. Provizoriu s-a mutat de la oraș la țară, pe teritoriul unei baze de sprijin, săvârșind o anumită cotitură în politica sa. Totuși, această cotitură, întrucît este vorba de membrii de partid care reprezentau pe vremea aceea linia devierii „de stînga“, nu a fost săvârșită conștient, nu a fost o urmare a unor concluzii juste, trase pe baza studierii particularităților revoluției chineze; de aceea acești tovarăși au început să conducă toate domeniile de muncă în Armata roșie și pe teritoriul bazelor de sprijin plecînd, ca și înainte, de la concepțiile lor greșite despre rolul preponderent al orașului și au zădărnicit această muncă. O dovedește aceeașta, de pildă, faptul că ei au stăruit pentru ducerea războiului de poziție și au luptat împotriva războiului de partizani și împotriva operațiilor manevriere ale unităților regulate, operații care aveau caracterul unui război de partizani; că ei au subliniat greșit necesitatea „regularității“ și au luptat, după cum se exprimau ei, împotriva „spiritului de partizani“ din Armata roșie; că ei nu au încercat să se adapteze la condițiile de la

sate, cu izolarea proprie satelor, și la condițiile unui îndelungat război de partizani în diferitele regiuni izolate de inamic, pentru a folosi cu economie resursele umane și materiale ale bazelor de sprijin și pentru a recurge la alte contramăsuri necesare; în sfârșit, și faptul că în timpul celei de-a cincea „campanii” a gomindanului ei au formulat lozinci greșite, ca: „să ne orientăm spre o luptă hotărâtă între cele două linii de dezvoltare a Chinei”, „să nu se cedeze nici un petec din teritoriul bazelor de sprijin” etc. etc.

Plenara a șaptea lărgită a celui de-al 6-lea Comitet Central subliniază că acum ne aflăm în pragul unor schimbări în situația perioadei caracterizate mai sus, schimbări la a căror venire trebuia să contribuie munca la sate și pe care trebuia să le așteptăm în munca noastră la orașe. Abia acum, în ultima etapă a războiului împotriva cotropitorilor japonezi, când armata, condusă de partidul nostru, a devenit o forță puternică, care va crește și de acum înainte, — abia acum va fi just să se ridice nivelul muncii în orașele din regiunile ocupate de dușman, dându-se acestei munci aceeași importanță ca și celei din regiunile eliberate, și să se treacă la o pregătire activă a tuturor condițiilor, pentru ca, prin lovituri coordonate, date dinăuntru și din afară, să fie nimiciți agresorii japonezi în orașele cele mai mari, iar centrul de greutate al muncii noastre să fie mutat apoi la orașe. Pentru partidul nostru, care, după înfrângerea revoluției în 1927, a mutat cu atîta trudă centrul de greutate al muncii la sate, aceasta va fi o nouă cotitură istorică; toți membrii partidului nostru trebuie să se pregătească, pe deplin conștient, în vederea acestei cotituri pentru a nu repeta greșelile făcute

de deviatorii „de stînga”, în perioada războiului agrar revoluționar, în chestiunea mutării centrului de greutate al muncii de la orașe la sate; la început ei au luptat împotriva unei astfel de cotituri, i s-au opus, dar cînd, în sfîrșit, au acceptat-o, au făcut-o scrișnind din dinți, forțat, nu conștient. În ceea ce privește regiunile de sub dominația gomindanistă, acolo lucrurile se prezintă altfel: acolo sarcina noastră este acum de a ridica cu îndrăzneală masele, atît la sate cît și la orașe, de a lupta cu hotărîre împotriva războiului civil și a sciziei, pentru pace internă și unire strînsă, de a cere intensificarea operațiilor militare împotriva Japoniei, desființarea dictaturii unui singur partid, a gomindanului, și crearea unui guvern democratic de coaliție unic pe întreaga țară. Atunci cînd poporul va elibera orașele ocupate de inamic, cînd guvernul democratic de coaliție unic pe întreaga țară va fi creat și consolidat, — atunci se va putea spune că bazele de sprijin de la sate și-au îndeplinit misiunea istorică.

În al treilea rînd, toți deviatorii „de stînga” au mai făcut greșeli și în conducerea tactică, în problemele ofensivei și defensivei. Pentru o justă conducere tactică, după cum arată tovarășul Stalin, se cere o justă analiză a situației (să fie just apreciat raportul de forțe al claselor și să fie determinat dacă are loc un flux sau un reflux al mișcării), se cere promovarea formelor juste de luptă și de organizare condiționate de situație, se cere „iscusința de a folosi orice fisură în lagărul adversarilor, iscusința de a găsi aliați”²²; cel mai bun exemplu de asemenea justă conducere a mișcării revoluționare din China îl constituie conducerea exercitată de tovarășul Mao-Tze-dun. După înfrîngerea revoluției în 1927, tova-

rășul Mao Tze-dun a arătat just scăderea valului revoluționar din țară, a arătat că pe plan național general inamicul este mai puternic decât noi, că o ofensivă aventuristă va duce în mod inevitabil la o înfrângere, dar că, paralel cu aceasta — în asemenea condiții generale, cum sînt neconținută dezbinare și războaiele din lagărul puterii reacționare și treptata reînviere și creștere a revendicărilor revoluționare ale poporului, în asemenea condiții specifice, cum sînt existența unor mase populare, care au și trecut prin văpaia primei mari revoluții, precum și a unei Armate roșii destul de puternice și a unui partid comunist care duce o politică justă, — este posibilă „existența... în țară a uneia sau a cîtorva mici regiuni ale puterii roșii, încercuite din toate părțile de regiuni ale puterii albe“²³. El a arătat mai departe că în perioadele de sciziune în sinul claselor dominante, pentru lărgirea regiunilor puterii roșii, putem „să ne orientăm... spre o înaintare mai impetuoasă; lărgirea teritoriului bazelor revoluționare prin folosirea forței armate se poate face pe o scară relativ largă“. În perioadele de stabilizare relativă a puterii claselor dominante însă, trebuie „să ne orientăm... spre o înaintare treptată. În operațiile militare din aceste perioade trebuie mai ales să evităm fărîmițarea forțelor și operațiile cu scop de rupere. În domeniul muncii pe teren (împărțirea pămîntului, crearea de organe ale puterii, lărgirea organizațiilor de partid și formarea de forțe armate locale) cel mai mare pericol îl reprezintă fărîmițarea forțelor și lipsa de atenție față de sarcina creării unei baze trainice în Regiunea roșie centrală“²⁴. Chiar în una și aceeași perioadă, tactica noastră trebuie să fie diferită, în funcție de puterea sau slăbiciunea dușmanului nostru. Iată de ce politica Regiunii de

graniță Hunan-Tziansi a constatat, în trecut, „în aplicarea tacticii defensive în ceea ce privește provincia Hunan, unde puterea claselor dominante este relativ puternică, și în aplicarea tacticii ofensive în ceea ce privește provincia Tziansi, unde puterea acestora este mai slabă“²⁵. Mai târziu, când Armata roșie a Regiunii de graniță Hunan-Tziansi a ajuns la hotarul dintre provinciile Tziansi și Fuțzian, ea a propus de asemenea un plan de luptă „pentru cucerirea provinciei Tziansi și a părților de apus ale provinciilor Fuțzian și Cețzian“²⁶. Revoluția atinge în mod diferit interesele diverșilor adversari, și aceasta constituie un temei important pentru a aplica față de ei o tactică diferită. Iată de ce tovarășul Mao Tze-dun a cerut mereu „să folosim fiecare conflict din lagărul contrarevoluției și să lărgim activ fiecare fisură în tabăra ei“²⁷, a cerut „lupta împotriva politicii de autoizolare și admiterea necesității de a câștiga de partea noastră tot felul de aliați posibili“²⁸. „Să folosim contradicțiile, să cucerim majoritatea, să luptăm împotriva minorității, să-i zdrobim pe adversari unul câte unul“²⁹, — aceste principii tactice au găsit o largă aplicare și o strălucită dezvoltare în cursul operațiilor militare conduse de tovarășul Mao-Tze-dun împotriva repetatelor „campanii“ gomin-daniste și mai ales în timpul Marelui marș (după consfătuirea de la Tzuni), precum și în activitatea noastră în frontul național anti-japonez unic. Pot, de asemenea, servi ca exemplu concepțiile tactice ale tovarășului Liu Șao-ți, după care el s-a condus în munca în regiunile albe. Tovarășul Liu Șao-ți a apreciat just raportul de forțe, defavorabil nouă, care s-a format în regiunile albe și mai ales la orașe după înfrângerea revoluției în 1927. De aceea el a stăruit asupra necesității de a se duce o muncă siste-

matică de organizare a retragerii și a apărării; „atita timp cît situația și condițiile ne sînt defavorabile, să evităm în mod provizoriu ciocnirile hotărîte cu dușmanul“, pentru „a ne pregăti în vederea ofensivei și a unor ciocniri hotărîte în viitoarele lupte revoluționare“³⁰. El a stăruit asupra necesității de a se duce o muncă planificată de trecere într-o strictă ilegalitate a organizațiilor de partid, care au funcționat legal în perioada revoluției din 1924—1927; iar în munca în rîndurile maselor el a stăruit „să folosim prin toate mijloacele căile deschise, legale“, pentru ca organizațiile de partid ilegale să-și poată ascunde vreme îndelungată forțele în cursul acestei munci în rîndurile maselor, să se poată înrădăcina adînc în mase, „să acumuleze și să întărească forțele maselor, să ridice nivelul conștiinței lor“³¹. În ceea ce privește conducerea luptei maselor, tov. Liu Șao-ți considera că, „în concordanță cu situația și condițiile dintr-o regiune dată și dintr-un moment dat și ținîndu-se seamă de nivelul conștiinței maselor“, trebuie „să formulăm lozinci și revendicări parțiale acceptabile pentru mase și să folosim forme de luptă corespunzătoare lor, pentru a mobiliza masele la luptă și, în funcție de schimbarea condițiilor în cursul luptei, fie să trecem treptat lupta maselor pe o treaptă superioară, fie, la momentul oportun, s-o înfrînăm, pentru a ne pregăti în vederea treptei următoare, superioare, și pentru un avînt mai larg“. În problema folosirii contradicțiilor din tabăra dușmanului și a cuceririi unor aliați vremelnici, el era de părere că trebuie „să contribuim la izbucnirea acestor contradicții și, în vederea luptei împotriva dușmanului principal, să intrăm în blocuri vremelnice cu acele elemente din lagărul dușman care pot accepta colaborarea cu noi sau care astăzi

nu sînt încă dușmanii noștri principali“, că trebuie „să facem concesiile necesare acelor aliați care înclină să colaboreze cu noi, să-i atragem să participe la acțiuni comune și atunci să-i influențăm și să cucerim de partea noastră păturile de jos care se află sub înrîurirea lor“³². Succesul „mișcării de la 9 decembrie“ a dovedit justetea acestor principii tactice pentru munca în regiunile albe.

Procedînd împotriva acestor orientări tactice juste, membrii de partid care stăteau pe pozițiile liniilor deviatore „de stînga“, neștiind să aprecieze obiectiv raportul dintre forțele noastre și forțele dușmanului, neștiind să găsească forme de luptă și forme de organizare corespunzătoare acestui raport, negînd existența contradicțiilor în tabăra dușmanului sau nedîndu-le o atenție deosebită, în momentele cînd era necesară apărarea, fără a mai ține seamă de nimic altceva, și-au promovat „linia spre ofensivă“ și, firește, au suferit înfringeri; dar ei înregistrau eșecuri și în momente cînd într-adevăr trebuia atacat, pentru că nu știau să organizeze o ofensivă reușită. Metoda lor de „apreciere a situației“ consta în aceea că prezentau unele fenomene izolate, embrionare, secundare, unilaterale și superficiale, dar care corespundeau concepțiilor lor, ca fiind ceva de masă, dezvoltat, principal, multilateral și esențial; în ceea ce privește însă faptele reale, care nu corespundeau concepțiilor lor (ca, de pildă, forța dușmanului și succesele lui temporare, slăbiciunea noastră și insuccesele noastre temporare, nivelul nesatisfăcător al conștiinței maselor, prezența unor contradicții în lagărul dușmanului, prezența unor laturi progresiste la grupările intermediare etc.), ei fie că se temeau să le recunoască, fie că, pur și simplu, nu le observau. Ei nu porneau niciodată de la situația cea mai grea, cea mai

complexă posibilă, ci visau întotdeauna situația cea mai favorabilă și simplă, așa cum nu se întâmplă în viață. Iar în ceea ce privește mișcarea Armatei roșii, ei prezentau întotdeauna pe dușmanul care încercuia bazele de sprijin revoluționare ca fiind „extrem de șovăitor“, „spriat de moarte“, spuneau că „se află la marginea prăpastiei“, „merge repede spre destrămare“, „este în stare de destrămare generală“ etc. Reprezentanții celei de-a treia linii a devierii „de stînga“ considerau chiar că Armata roșie este mai puternică decît întreaga armată gomindanistă, deși aceasta din urmă o întrecea numericeste de multe ori. Pornind de la aceste considerații, ei au cerut mereu ca Armata roșie să meargă vertiginos înainte, fără nici un fel de pauză, oricare ar fi condițiile. Ei au negat inegalitatea dezvoltării revoluției în sudul și nordul țării, inegalitate care s-a creat în urma revoluției din 1924-1927 (această inegalitate s-a schimbat în sens invers numai în timpul războiului împotriva cotropitorilor japonezi) și, pășind pe o cale greșită, au dus lupta împotriva „teoriei rămîinerii în urmă a nordului“, după cum se exprimau ei, cerînd să se creeze pretutindeni în localitățile rurale din nord organe ale puterii roșii, cerînd să se organizeze pretutindeni în nord insurecții în unitățile militare albe și să se creeze formații ale Armatei roșii. Ei au mai negat și deosebirile existente între situația bazelor de sprijin dinăuntrul țării și situația celor din regiunile de graniță și, în mod greșit, au luptat împotriva așa-numitei „linii a lui Lo Min“³³. Ei n-au vrut să folosească contradicțiile dintre diferiții militariști, care duceau ofensiva împotriva Armatei roșii, au refuzat să încheie acorduri cu trupele care înclinau să pună capăt acestei ofensive. În munca din regiunile albe, din orașele de unde valul revoluționar

se și retrăsese și unde contrarevoluția era foarte puternică, ei au refuzat să ia măsurile necesare pentru organizarea retragerii și a apărării, au refuzat să folosească toate posibilitățile legale ; în locul tuturor acestora, ei au continuat să recurgă la formele ofensive de luptă, pe care situația care se crease pe vremea aceea nu le mai permitea, au continuat să creeze organe de partid greoaie, neavînd acoperirea cuvenită, și așa-numite „organizații roșii de masă“, rupte de masele largi populare, care semănau cu un al doilea partid. Fără să țină seamă de condiții, ei au chemat mereu pe muncitori la greve politice și generale, pe elevi la întreruperea studiilor, pe negustori la încetarea comerțului, pe soldați la refuzul de a ieși la instrucție, pe polițiști la părăsirea posturilor, au chemat la demonstrații, la mitinguri și chiar la insurecții armate etc. ; ei au organizat asemenea acțiuni, deși era greu sau chiar imposibil să atragi masele să participe la ele sau să le sprijine ; totodată ei au prezentat eșecurile, cu care se sfîrșeau asemenea acțiuni, drept „victorii“. Pe scurt, membrii de partid care erau adepții liniilor devierii „de stînga“, și mai cu seamă adepții celei de-a treia dintre aceste linii, s-au împotmolit într-un cerc închis, sector și în aventurism și, crezînd orbește că „lupta este mai presus de orice — totul este pentru luptă“, că trebuie „în-continuu lărgită și intensificată lupta“, au suferit mereu înfrîngerii, care ar fi putut fi evitate.

b) ÎN DOMENIUL MILITAR

În actuala etapă a revoluției chineze, lupta armată este principala formă a luptei politice. În perioada războiului agrar revoluționar, această problemă a devenit cea mai arzătoare dintre toate problemele politicii parti-

dului. Bazându-se pe învățătura marxist-leninistă, tovarășul Mao Tze-dun a determinat nu numai linia politică justă a revoluției chineze, dar în anii războiului agrar revoluționar a mai determinat, tot pe baza învățaturii marxist-leniniste, și o linie militară justă, subordonată acestei linii politice. Linia militară a tovarășului Mao Tze-dun pornește de la două teze fundamentale : în primul rînd, armata noastră este și poate fi numai o armată care urmează conducerea ideologică a proletariatului și este o armă de luptă a poporului, o armă pentru crearea bazelor de sprijin ale revoluției ; în al doilea rînd, războiul nostru este și poate fi numai un război în care este necesar ca, recunoscînd existența unor condiții, cum sînt forța dușmanului și slăbiciunea noastră, marele număr al trupelor dușmanului și micul număr al trupelor noastre, să folosim în întregime părțile slabe ale dușmanului și avantajele noastre, să ne sprijinim în totul pe forțele maselor populare și prin aceasta să asigurăm posibilitatea existenței, a succeselor și a creșterii noastre.

Pornind de la prima teză, Armata roșie (astăzi armata a 8-a, Noua armată a 4-a și celelalte trupe populare) trebuie să lupte cu un devotament nețărmurit pentru linia, programul și politica partidului, cu alte cuvinte pentru interesele întregului popor, trebuie să lupte împotriva oricăror tendințe militariste, incompatibile cu aceste interese. Aceasta înseamnă că Armata roșie trebuie să lupte împotriva psihologiei militarismului, ai cărei purtători consideră că treburile militare nu trebuie să fie subordonate politicii, ba chiar că militarii trebuie să comande politica, precum și împotriva stărilor de spirit de volniță haiducească ; Armata roșie trebuie să îndeplinească în același timp o sarcină triplă, dar unitară : să lupte, să

ducă munca în rîndurile maselor și să caute mijloace materiale (iar acum să ia parte la producție). A duce munca în rîndurile maselor înseamnă a deveni propagandist și organizator al partidului și al puterii populare, adică a da ajutor pe teren maselor populare la împărțirea pămîntului (astăzi la reducerea arenzilor și a dobînzilor la împrumuturi), la crearea de detașamente armate, la crearea de organe ale puterii și chiar la crearea de organizații de partid. De aceea Armata roșie, în relațiile ei cu organele puterii și cu poporul, trebuie să ceară cu severitate oamenilor săi respect față de organele puterii populare și față de organizațiile de masă ale poporului, trebuie să întărească prestigiul lor, trebuie să respecte cu strictețe „Cele trei porunci ale disciplinei” și „Cele opt puncte de ținut minte”³⁴. În armată trebuie să se creeze raporturi juste între comandanți și ostași, să se organizeze o rînduială democratică a vieții și o disciplină militară conștientă, bazată pe autoritatea superiorului. În munca din rîndurile trupelor dușmanului trebuie să se ducă o politică justă de descompunere a armatei inamice și de cîștigare de partea noastră a prizonierilor.

Pornind de la teza a doua, Armata roșie trebuie să recunoască că în perioada războiului agrar revoluționar războiul de partizani și operațiile manevriere ale unităților regulate, operații care au caracterul unui război de partizani, constituie principala formă a operațiilor militare, să recunoască că poți învinge un inamic, care te întrece de multe ori numericeste, numai într-un război popular în care există o colaborare între unitățile principalelor forțe ale armatei și formațiile militare locale, între trupele regulate și partizani, între armată și popor, între masele înarmate și cele neînarmate. De aceea Armata

roșie trebuie să lupte împotriva orientării spre strategia unui război de foarte scurtă durată și spre acțiuni prelungite cu caracter operativ, trebuie să urmeze cu fermitate orientarea spre strategia unui război de lungă durată, spre acțiuni impetuoase cu caracter operativ, iar în domeniul tacticii să lupte împotriva orientării conform căreia în operații și lupte forțele mari trebuie să fie învinse cu forțe mici, și să apere orientarea conform căreia forțele mici trebuie să fie învinse cu forțe mari. De aceea Armata roșie trebuia să urmeze principii strategice și tactice ca : „dispersarea trupelor pentru a ridica masele și concentrarea trupelor pentru a veni de hac inamicului“, „dușmanul înaintază — noi ne retragem, dușmanul s-a oprit — noi îl hărțuim, dușmanul a obosit — noi îl lovim, dușmanul se retrage — noi îl urmărim“, „când creăm regiuni smulse stabile“, aplicăm tactica înaintării în valuri ; în caz că ne urmărește un inamic puternic, ne învîrtim pîmprejur fără a pleca departe de bază³⁵, „atragerea inamicului în adîncul teritoriului“³⁶, „să concentrăm forțe superioare, să alegem părțile slabe ale dușmanului ; mergînd la sigur, în cursul operațiilor manevriere, să nimicim o parte sau partea cea mai mare a inamicului, să zdrobim pe dușmani unul cîte unul“ etc.³⁷

În problema militară toți deviatorii „de stînga“ se situau pe poziții diametral opuse pozițiilor tovarășului Mao Tze-dun : putschismul primei linii a devierii „de stînga“ a rupt Armata roșie de masele populare ; cea de-a doua linie a devierii „de stînga“ a împins-o la înfăptuirea unor ofensive aventuriste ; totuși, nici prima linie, nici cea de-a doua nu au avut în problema mi-

* Vezi adnotarea 10 de la lucrarea „Dintr-o scînteie poate izbucni un incendiu“ în vol. 1 al ediției de față.

litară un sistem de concepții unitar; un astfel de sistem l-au avut adepții celei de-a treia linii a devierii „de stînga“. În problema construirii armatei, reprezentanții celei de-a treia devieri „de stînga“ rezumau sarcina triplă, dar unitară a Armatei roșii la simpla ducere a operațiilor militare și nici măcar nu țineau seamă de educarea armatei în spiritul întreținerii unor relații juste cu poporul, cu organele puterii și al unor relații juste între comandanți și ostași; ei cereau o „regularitate“ inutilă, considerau drept „partizanism“ faptul că Armata roșie avea caracter de armată de partizani, caracter care corespundea cerințelor de pe vremea aceea, și duceau lupta împotriva acestui caracter; în munca politică ei cultivau formalismul. În problemele ducerii operațiilor militare, ei negau împrejurarea că dușmanul este puternic, iar noi sîntem slabi, stăruiau asupra unui război de poziție și asupra așa-numitului război „regulat“, pe care trebuiau să-l ducă numai forțele principale ale Armatei roșii; ei erau pentru strategia unui război de foarte scurtă durată și pentru acțiuni prelungite cu caracter operativ; ei cereau „să se dea lovituri pe tot frontul“, „să batem pe inamic cu amîndoi pumnii“, luptau împotriva ademenirii inamicului în adîncul teritoriului, considerau schimbările necesare ale bazelor drept „orientare spre retragere și fugă“, cereau linii stabile pe front și o centralizare absolută a comandamentului. Într-un cuvînt, fără să înțeleagă ce este un adevărat război popular, ei respingeau războiul de partizani și operațiile manevriere avînd caracter de luptă de partizani, pe care le înfăptuiau unitățile regulate. În timpul operațiilor de respingere a celei de-a cîncea „campanii“, ei au luat la început cursul spre o

ofensivă aventuristă, cerînd „defensivă dincolo de porțile statului nostru“, apoi în defensivă au început să promoveze orientarea spre menținerea teritoriului cu orice preț, au stăruit asupra unei defensive desconcentrate și asupra aplicării de „lovituri scurte și neașteptate“, au cerut să ne măsurăm puterile cu inamicul — „care pe care îl va epuiza“; și, în sfîrșit, atunci cînd a trebuit să părăsim baza de sprijin de la Tziansi, ei au adoptat orientarea spre cea mai autentică fugă. La asemenea rezultate au dus încercările de a înlocui războiul de partizani și operațiile manevriere ale unităților regulate printr-un război de poziție, de a înlocui un război cu adevărat popular printr-un așa-numit război „regulat“.

În războiul împotriva cotropitorilor japonezi, în etapele retragerii strategice și echilibrului strategic, din cauză că precumpănirea forțelor inamicului este și mai considerabilă, orientarea justă a armatei a 8-a și a Noii armate a 4-a este ca „în fond să ducă un război de partizani, dar să nu renunțe nici la operațiile manevriere ale trupelor regulate, atunci cînd există condiții favorabile pentru aceasta“*. O tendință excesivă spre operațiile manevriere ale trupelor regulate este o greșeală. Totuși, în etapa contraofensivei strategice ce se apropie, concomitent cu deplasarea centrului de greutate al muncii întregului partid de la sate la orașe, și armata noastră — cu condiția să fie înzestrată cu armament modern — va trebui să treacă, de la o strategie în care locul principal îl ocupă războiul de partizani, la o strategie în care locul principal îl vor ocupa

* Vezi lucrarea „Despre războiul de lungă durată“, volumul 2 al ediției de față, pag. 193.

operațiile manevriere ale trupelor regulate și războiul de poziție. Intregul nostru partid trebuie să se pregătească pe deplin conștient pentru această cotitură, care se va produce într-un viitor apropiat.

c) ÎN DOMENIUL ORGANIZATORIC

După cum arată tovarășul Mao Țze-dun, o linie politică justă trebuie să fie construită pe principiul „a lua de la mase și a duce în mase“. Dar pentru a îndeplini aceasta — pentru a lua cu adevărat de la mase și, mai ales, pentru a duce cu adevărat în mase — trebuie nu numai ca partidul să fie strâns legat de masele fără partid (de clasă și de popor), dar, în primul rînd, ca organele conducătoare ale partidului să fie strîns legate de masele de partid (de activ și de membrii de rînd ai partidului), trebuie, cu alte cuvinte, dusă o linie organizatorică justă. De aceea tovarășul Mao Țze-dun a stabilit pentru fiecare perioadă din istoria partidului nostru atît linia politică, care reprezintă interesele maselor populare, cît și linia organizatorică, care deservește această linie politică și asigură legătura cu masele în interiorul partidului și în afara lui. Activitatea tovarășului Mao Țze-dun în această direcție s-a dezvoltat considerabil în perioada războiului agrar revoluționar și și-a găsit expresia concentrată în hotărîrea conferinței a 9-a de partid a corpului 4 al Armatei roșii din 1929³⁸. Pe de o parte, în această hotărîre problemele construcției de partid au fost ridicate la o mare înălțime principială politică-ideologică; în această hotărîre s-a apărut conducerea absolută a ideologiei proletare, s-a dat o lovitură, după cum se și cuvenea, psihologiei militarismului, s-a dat o lovitură subiectivis-

mului, individualismului, tendințelor de nivelare, stărilor de spirit de volniță haiducească, putschismului și altor tendințe greșite, s-au arătat cauzele apariției lor, prejudiciile pe care le pricinuiesc și căile pentru dezrădăcinarea lor. Pe de altă parte, în hotărîre s-a apărut respectarea strictă a principiilor centralismului democratic, s-a condamnat atît limitarea exagerată a democrației cît și limitarea exagerată a centralismului.

În interesul asigurării unității rîndurilor partidului, tovarășul Mao Tze-dun a mai apărut și principiul subordonării părții față de întreg și, plecînd de la particularitățile concrete ale revoluției chineze, a determinat relațiile juste dintre cadrele noi și cele vechi, dintre cadrele venite din afară și cele locale, dintre activiștii din armată și cei locali, precum și dintre activiștii diferitelor departamente și cei din diferitele regiuni administrative. În felul acesta, tovarășul Mao Tze-dun a dat un model de felul cum trebuie îmbinată principialitatea, care se exprimă printr-o luptă perseverentă pentru adevăr, cu disciplina, care se exprimă prin subordonarea față de organizația de partid, de felul cum trebuie dusă just lupta internă de partid și păzită coeziunea rîndurilor partidului. În opoziție cu aceasta, dominația în partid a unei linii politice greșite a dus de fiecare dată invariabil și la manifestarea unei linii organizatorice greșite. Și cu cît o astfel de linie politică a dominat mai mult în partid, cu atît mai mare a fost răul pricinuit de corespunzătoarea linie organizatorică greșită. Astfel, toți deviatorii „de stînga” din perioada războiului agrar revoluționar au luptat nu numai împotriva liniei politice a tovarășului Mao Tze-dun, ci și împotriva liniei lui organizatorice. Ei au cultivat nu

numai sectarismul care se exprima prin ruperea de masele fără partid (ei nu considerau partidul drept exponentul intereselor maselor populare și drept reprezentantul voinței lor), ci și un sectarism care se exprima prin ruperea de masele de partid (ei nu subordonau interesele particulare ale diferitelor grupuri de membri de partid intereselor partidului în întregul lui și nu considerau organele conducătoare ale partidului drept un reprezentant al voinței tuturor membrilor lui). Aceasta se referă îndeosebi la reprezentanții celei de-a treia linii a devierii „de stînga”. Pe toți membrii de partid care, din pricina liniei greșite „de stînga”, practic falimentare, își exprimau îndoielile, dezacordul cu ea, nemulțumirea față de ea, pe toți acei care n-o sprijineau destul de activ sau n-o promovau destul de hotărît, acești deviatori „de stînga” îi înfierau, în numele atingerii scopurilor lor, fără să țină seamă de nimic, în bloc și pe nedrept, ca „oportuniști de dreapta”, ca adepți ai „liniei chiaburești”, ai „liniei lui Lo Min”, ca „împăciunitoriști”, „fățarnici” etc. Ei duceau împotriva acestor membri de partid o „luptă crîncenă”, le dădeau „lovituri necruțătoare” și recurgeau chiar în această „luptă internă de partid” la mijloace admisibile numai față de criminali și dușmani. Ducerea unei astfel de „lupte interne de partid” greșite a devenit pentru membrii de partid care se aflau în fruntea liniei deviatoare „de stînga” sau pentru cei care o aplicau o metodă permanentă de ridicare a propriului lor prestigiu, de înfăptuire a pretențiilor lor și de intimidare a membrilor de rînd ai partidului și a activiștilor de partid. Această luptă a subminat principiile fundamentale ale centralismului democratic în interiorul partidului, a eliminat spiritul democratic

al criticii și autocriticii din partid, a transformat disciplina de partid într-o disciplină mecanică, a dezvoltat în partid o tendință spre supunerea oarbă și ținerea isonului, și în felul acesta a lovit în dezvoltarea spiritului marxist optimist și creator înăuntrul partidului, a frânat dezvoltarea lui. Metodele greșite ale luptei interne de partid se îmbinau cu o politică sectară față de cadre. Sectarii nu considerau cadrele vechi drept fondul de aur al partidului; atât în centru cât și în provincie, ei loveau, sancționau și înlocuiau pe toți activiștii vechi, cu experiență și legați de mase, care nu erau pe placul lor sau nu voiau să li se supună orbește și să le țină isonul. Ei nu se ocupau nici de educarea justă a cadrelor noi. În loc de a se ocupa serios de munca de promovare a cadrelor noi (în special a celor provenite din rândurile muncitorilor), ei înlocuiau fără chibzuială cadrele vechi la centru și în provincie cu acei activiști noi și cu acei activiști sosiți din alte localități care le conveneau, care li se supuneau orbește și le țineau isonul, deși acești activiști nu aveau experiență în muncă și nu erau legați de mase. În felul acesta, ei loveau în același timp în cadrele vechi și pricinuiau un rău și cadrelor noi. Mai mult, în numeroase regiuni politica greșită în domeniul lichidării elementelor contrarevoluționare se împletea cu politica sectară față de cadre; față de numeroși dintre cei mai buni tovarăși ai noștri au fost luate măsuri greșite și ei au fost distruși fără nici o vină. Rezultatul a fost că partidul a avut pierderi extrem de grele. Aceste greșeli sectare au dat naștere în partid rupturii între conducere și mase, precum și altor numeroase fenomene anormale, ceea ce a slăbit enorm partidul.

Plenara a șaptea lărgită a celui de-al 6-lea Comitet Central declară : tuturor tovarășilor care au fost pe nedrept sancționați în timpul dominației liniilor greșite, trebuie, în funcție de starea lucrurilor, să li se anuleze aceste sancțiuni fie în întregime, fie în măsura în care au fost nedrept aplicate. Toți tovarășii care au fost distruși fără vină în urma unor hotărâri greșite trebuie, după ce cercetările vor stabili nevinovăția lor, să fie reabilitați pe deplin, iar numele lor trebuie reînscrise în listele partidului. Partidul va cinsti memoria lor.

d) ÎN DOMENIUL IDEOLOGIC

Justețea oricărei linii politice, militare și organizatorice este determinată de faptul dacă temelia sa ideologică este materialismul dialectic și materialismul istoric marxist-leninist, dacă pornește de la realitatea obiectivă a revoluției chineze și de la nevoile obiective ale poporului chinez. Din prima zi a participării sale la mișcarea revoluționară chineză, tovarășul Mao Tze-dun a acordat o foarte mare atenție cercetării și studierii stării reale a societății chineze în lumina învățăturii marxist-leniniste. În perioada războiului agrar revoluționar el a subliniat în repetate rânduri teza că „cel care nu a cercetat nu are dreptul să-și spună cuvântul“ și s-a ridicat în repetate rânduri împotriva influenței nefaste a dogmatismului și subiectivismului.

Linia pe care tovarășul Mao Tze-dun a elaborat-o în perioada războiului agrar revoluționar în problemele politice, militare și organizatorice este un rezultat strălucit tocmai al unei astfel de analize concrete a situației reale de pe vremea aceea din țară și din afara țării, din partid și din afara partidului, a tuturor particularităților

acestei situații, a sintetizării concrete a experienței istorice a revoluției chineze și mai cu seamă a experienței istorice a revoluției din 1924—1927 — analiză și sinteză făcute de tovarășul Mao Tze-dun pe baza învățaturii marxist-leniniste, pe baza materialismului dialectic și materialismului istoric. Comuniștii chinezi care trăiesc și luptă în China, studiind materialismul dialectic și materialismul istoric, trebuie, așa cum o face tovarășul Mao Tze-dun, să-și pună ca țel aplicarea materialismului dialectic și a materialismului istoric la cercetarea și rezolvarea problemelor practice ale revoluției chineze.

Totuși, felul de a aborda problemele aplicat de tovarășul Mao Tze-dun, era pe vremea aceea, firește, de neînțeles și inacceptabil pentru acei membri de partid care sufereau de boala greșelilor stângiste. Mai mult, reprezentanții celei de-a treia linii deviatoare „de stînga” îl ponegreau pe tovarășul Mao Tze-dun, spunînd că este un adept al „empirismului îngust”. Aceasta se explică prin aceea că la baza vederilor deviatorilor „de stînga” se afla tocmai subiectivismul și formalismul, care în perioada de dominație a celei de-a treia linii deviatoare „de stînga” și-au găsit o expresie deosebit de reliefată în dogmatism. Trăsătura caracteristică a dogmatismului este aceea că purtătorii lui nu pornesc de la situația reală, ci de la unele citate scoase din cărți. În loc să studieze cu seriozitate, de pe pozițiile marxist-leniniste, pe baza metodei marxist-leniniste, viața politică, militară, economică și culturală a Chinei din trecut și din prezent, în loc să studieze cu seriozitate experiența practică a revoluției chineze, să tragă concluziile corespunzătoare și să le folosească ca o călăuză în acțiune

în revoluția chineză, iar după aceea în activitatea practică a maselor să verifice justetea concluziilor lor, dogmaticii procedează pe dos : lăsînd la o parte însăși esența marxism-leninismului, ei transpun asupra Chinei unele formulări izolate scoase din literatura marxist-leninistă, considerîndu-le niște dogme, fără să se obosească să studieze dacă aceste formulări corespund actualei realități chineze. Rezultatul este absolut inevitabilă rupere a „teoriilor“ lor de practică, ruperea conducerii lor de mase ; rezultatul este că, în loc de a munci cu conștiinciozitate și seriozitate, ei se consideră oameni care nu pot greși, dau dovadă de îngîmfare, de frică de critică și autocritică justă.

Empirismul, care în perioada de dominație a dogmatismului a acționat mină în mină cu dogmatismul și a fost primul lui ajutor, este de asemenea o manifestare specifică a subiectivismului și formalismului. Empiriștii se deosebesc de dogmatici prin aceea că nu pornesc de la cunoștințele căpătate din cărți, ci de la o experiență limitată, îngustă. Trebuie subliniat că întreaga experiență folositoare a cercurilor largi ai tovarășilor noștri care duc munca practică reprezintă o imensă bogăție. A generaliza în mod științific această experiență, pentru a se călăuzi după ea în acțiunile ulterioare, nu înseamnă nicidecum a fi empirist ; aceasta înseamnă a acționa în conformitate cu învățătura marxist-leninistă, după cum a accepta tezele și principiile marxist-leniniste ca îndreptar în acțiunea revoluționară, și nu ca dogmă, nu înseamnă nicidecum a fi dogmatic, ci înseamnă a acționa în conformitate cu învățătura marxist-leninistă. Dacă vreunul dintre tovarășii noștri care au experiența muncii practice se mulțumește cu experiența sa limitată

sau — și mai rău — refuză să accepte altceva și consideră această experiență drept o dogmă aplicabilă pretutindeni, fără să înțeleagă și fără să vrea să recunoască că „fără teorie revoluționară nu poate să existe nici mișcare revoluționară”³⁹ și că „pentru ca să conduci trebuie să prevezi”⁴⁰ și, prin urmare, desconsideră studiul marxism-leninismului, care este generalizarea experienței mișcării revoluționare mondiale; dacă cineva se imbată cu „practicismul” său lipsit de principii și cu utilitarismul său timpit, lipsit de perspectivă și, ajuns într-un post de comandă, începe să facă pe eroul, să se laude cu stagiul său îndelungat, nu vrea să plece urechea la critica tovarășilor săi și să desfășoare autocritica, un astfel de tovarăș devine empirist. De aceea, deși empiriștii și dogmaticii pornesc de pe poziții diferite, modul de gândire al unora și al celorlalți este în fond același. Atît dogmaticii cît și empiriștii rup teoria marxist-leninistă de practica concretă a revoluției chineze, ridică, în ciuda cerințelor materialismului dialectic și materialismului istoric, adevăruri particulare și relative la rangul de adevăruri generale și absolute; ideile lor nu corespund realității obiective în toată amploarea ei. De aceea atît unii cît și ceilalți își formează multe reprezentări greșite despre societatea chineză și revoluția chineză (de pildă, concepțiile greșite despre rolul predominant al orașului și despre rolul predominant al muncii în regiunile albe, precum și concepția despre războiul „regulat”, concepție ruptă de realitatea vie etc.). Iată baza ideologică pe care aceste două grupuri de tovarăși își construiau colaborarea. Deși de multe ori, din cauza mărginirii, a îngustimii experienței lor, majoritatea empiriștilor n-au avut o părere proprie, precisă,

unitară în problemele cu caracter general și de aceea, în alianța lor cu dogmaticii ei au ținut, de regulă, acestora din urmă, isonul, totuși, istoria partidului nostru a arătat că, fără colaborarea cu empiriștii, dogmaticilor nu le-ar fi fost ușor să molipsească cu otrava lor întregul partid. Mai mult, după zdrobirea dogmatismului, empirismul a devenit în partid principala piedică în ceea ce privește propagarea marxism-leninismului. De aceea trebuie să învingem nu numai dogmatismul subiectivist, dar și empirismul subiectivist. Numai cu condiția învingerii totale a dogmatismului și a empirismului, se vor putea propaga pe scară largă și introduce adinc în întregul partid ideile, linia și stilul marxism-leninismului.

Greșelile în domeniile politic, militar, organizatoric și ideologic menționate mai sus, reprezintă principalele greșeli ale tuturor liniilor deviatoare „de stînga” și mai cu seamă ale celei de-a treia linii; toate greșelile din domeniile politic, militar și organizatoric se explică prin părăsirea ideologiei marxist-leniniste, a materialismului dialectic și materialismului istoric, toate au fost generate de subiectivism și formalism, de dogmatism și empirism.

Plenara a șaptea lărgită a celui de-al 6-lea Comitet Central arată: condamnînd greșelile tuturor liniilor deviatoare „de stînga”, noi trebuie totodată să ținem bine minte și să traducem în viață îndrumarea tovarășului Mao Tze-dun cu privire la „necesitatea de a aborda orice problemă analitic, fără a respinge totul”⁴¹. Trebuie să arătăm că în concepțiile tovarășilor care au făcut aceste greșeli nu totul a fost defectuos. Într-o serie de probleme, ca, de pildă, lupta împotriva imperialismului și a forțelor feudale, revoluția agrară și războiul în-

potriva lui Cian Kai-și, ei au avut aceeași părere ca și tovarășii care au apărat linia justă. Mai trebuia arătat de asemenea că cea de-a treia linie deviatoare „de stînga”, care a dominat deosebit de mult timp, a pricinuit partidului și revoluției prejudicii deosebit de grave. Totuși și în această perioadă, datorită faptului că cercurile largi ale activiștilor de partid și ale membrilor de rînd ai partidului au lucrat activ și au luptat eroic în comun cu masele largi ale armatei și ale poporului, partidul a obținut în multe regiuni și în multe domenii ale muncii practice mari succese (de pildă, în ducerea războiului, în construcția militară, în mobilizarea maselor pentru război, în munca de creare a organelor puterii, în munca în regiunile albe). Tocmai aceste succese ne-au asigurat posibilitatea ca în cursul unui șir întreg de ani să rezistăm în războiul împotriva dușmanului în ofensivă și să-i dăm lovituri grele. Și numai dominația deviatorilor a subminat, în ultimă analiză, aceste succese. Partidul și poporul vor cinsti veșnic memoria tuturor liderilor, conducătorilor, activiștilor din partid și a celor din afara partidului, a tuturor membrilor de rînd ai partidului și a oamenilor simpli din popor care au pierit ca eroi pentru interesele poporului în timpul dominației liniilor deviatoare, după cum el cinstește memoria acelor care au pierit în alte perioade din istoria partidului nostru.

5

Greșelile făcute de deviatorii „de stînga” în cele patru domenii menționate mai sus nu au fost întâmplătoare, ele au avut adînci rădăcini sociale.

După cum linia justă a tovarășului Mao Tze-dun a oglindit ideologia părții înaintate a proletariatului chinez, liniile deviatoare „de stînga“ au oglindit ideologia democraților mic-burghezi din China. China semicolonială, semifeudală, este o țară cu o mică-burghezie extrem de numeroasă. Partidul nostru nu numai că este înconjurat din afară de această pătură socială largă, dar elementele provenite din rîndurile micii-burghezii formează marea majoritate și înăuntrul lui; aceasta se explică prin faptul că mărețele victorii pe care de la Revoluția din Octombrie le repurtează marxism-leninismul în lumea întreagă, precum și condițiile social-politice din China contemporană și mai cu seamă mersul dezvoltării istorice a gomindanului și a partidului comunist au făcut imposibilă existența în China a unui puternic partid mic-burghez; de aceea numeroși democrați revoluționari din rîndurile micii burghezii, căutînd o ieșire, se îndreaptă spre proletariat. În afară de aceasta, în condițiile economice din China, chiar și masele muncitorești și membrii de partid din rîndurile muncitorilor se acoperă ușor de mucegai mic-burghez. De aceea ideologia mic-burgheză de toate nuanțele se oglindește adeseori în partidul nostru. Aceasta este inevitabil și n-are nimic surprinzător.

Dacă luăm masele mic-burgheze din afara partidului, atunci găsim în rîndurile lor, în afară de țărănime, care constituie principala forță a revoluției burghezodemocratice din China, mica burghezie de la orașe, care este și ea supusă în China, în majoritatea ei, unei grele asupriri, rămîne în permanență, repede și în masă fără lucru, se pauperizează și se ruinează. Ea cere stăruitor transformări democratice cu caracter economic și poli-

tic. Iată de ce, în etapa actuală a revoluției, mica burghezie de la orașe este și ea una din forțele motrice ale revoluției. Totuși, mica burghezie, ca clasă de tranziție, are un dublu caracter: latura ei pozitivă, revoluționarismul ei, constă în aceea că ea se supune în marea ei majoritate înrîuririi politice, organizatorice și chiar ideologice a proletariatului, că ea este acum pentru o revoluție democratică, este capabilă să se unească și să lupte pentru aceasta, iar în viitor poate să meargă cu proletariatul și spre socialism; latura ei negativă, rămînerea ei în urmă, constă nu numai în aceea că-i sînt proprii slăbiciuni care-i lipsesc proletariatului, dar și în aceea că atunci cînd este lipsită de conducerea proletariatului, cade de obicei sub înrîurirea burgheziei liberale, ba chiar și a mării burghezii, ajunge în captivitatea lor. De aceea în relațiile sale cu masele micii burghezii din afara partidului, în etapa actuală proletariatul și detașamentul său de avangardă — Partidul Comunist Chinez —, pe baza unei alianțe hotărîte și largi cu mica burghezie, pe de o parte, trebuie să manifeste toleranță și să se împace cu ideile și stilul ei liberal, cu condiția ca aceasta să nu împiedice lupta împotriva dușmanilor, iar pe de altă parte s-o educe cum se cuvine pentru a-și întări alianța cu ea.

Cu elementele provenite din rîndurile micii burghezii care renunță singure la pozițiile lor de mai înainte și intră în rîndurile partidului proletar, lucrurile se prezintă însă cu totul altfel. Politica partidului față de ele trebuie să fie principial diferită de politica ce se duce față de masele mic-burgheze din afara partidului. Întrucît ele au fost și înainte apropiate proletariatului și, pe lîngă aceasta, au intrat de bunăvoie în partidul prole-

tariatului, primind o educație marxist-leninistă în partid și călire practică în lupta revoluționară a maselor, acești oameni pot să treacă treptat pe pozițiile ideologice ale proletariatului și să-i aducă mari foloase. Într-adevăr, majoritatea zdrobitoare a elementelor provenite din rindurile micii burghezii și intrate în partidul nostru luptă curajos pentru cauza partidului și a poporului, își dau viața pentru ea. Acești oameni au crescut ideologic și mulți dintre ei au și devenit marxiști-leniniști. Totuși, trebuie subliniat că revoluționarismul oricărui om ieșit din rindurile micii burghezii care nu a trecut pe pozițiile ideologice ale proletariatului se deosebește prin însăși esența sa de revoluționarismul proletariatului, această deosebire putând degenera adeseori în antagonism. Deși membrii de partid cărora le este propriu revoluționarismul mic-burghez au intrat din punct de vedere organizatoric în partid, ideologic ei nu au intrat încă sau au intrat incomplet în el. Ei sînt adeseori liberali, reformiști, anarhiști, blanquiști⁴² etc. înveșmîntați în togă marxist-leninistă și, prin urmare, nu sînt în stare să ducă la victorie nu numai viitoarea mișcare comunistă pentru realizarea comunismului în China, dar nici actuala mișcare pentru noua democrație. Dacă oamenii înaintați din rindurile proletariatului nu vor trage cu toată hotărîrea un hotar net între ideologia marxist-leninistă și vechea ideologie a membrilor de partid ieșiți din rindurile micii burghezii, dacă ei nu-i vor educa aspru, dar just și cu răbdare și nu vor lupta împotriva acestei vechi ideologii a lor, nu numai că va fi imposibil să învingi această ideologie mic-burgheză, dar, mai mult, elementele mic-burgeze vor încerca, fără îndoială, să schimbe fizionomia parti-

dului — acest detașament de avangardă al proletariatului — după chipul și asemănarea lor și să pună mîna pe el, ceea ce va aduce prejudicii cauzei partidului și a poporului. Cu cît încercuirea mic-burgheză a partidului este mai strînsă, cu cît în partid sînt mai mulți membri ieșiți din rîndurile micii burghezii, cu atît mai sever trebuie să păzească partidul puritatea rîndurilor sale — rîndurile detașamentului de avangardă al proletariatului; altminteri, ofensiva ideologiei mic-burgeze împotriva partidului va deveni din ce în ce mai crîncenă, iar cauzei partidului i se vor aduce inevitabil prejudicii din ce în ce mai mari. Lupta care s-a dus în trecut adeseori între diferitele linii deviatoare și linia justă a partidului a fost de fapt o oglindire în partid a luptei de clasă care se desfășura în afara partidului, iar greșelile sus-menționate ale deviatorilor de stînga în domeniile politic, militar, organizatoric și ideologic au fost o oglindire în partid a ideologiei mic-burgeze.

Ideologia mic-burgheză se manifestă în trei domenii. Primul domeniu este modul de a gîndi. Modul de a gîndi mic-burghez se exprimă în fond printr-un fel subiectiv și unilateral de a trata problemele analizate, adică în loc de a pleca de la aprecierea obiectivă și multilaterală a raportului dintre forțele de clasă, elementele mic-burgeze consideră dorințele, impresiile și flecăreala lor subiectivă drept realitate, consideră ceea ce este unilateral drept ceva multilateral, particularul drept întreg, copacul drept pădure. Modul de a gîndi al intelectualității mic-burgeze, ruptă de procesul de producție real, ea posedînd numai cunoștințe luate din cărți, dar neavînd cunoștințe practice, se caracterizează de obicei prin dogmatismul de care s-a vor-

bit mai sus. Cît privește elementele mic-burgheze legate de producție, deși ele posedă unele cunoștințe practice, totuși, din cauza mărginirii lor determinate de îngustimea, răzlețirea, izolarea și conservatismul micii producții, modul lor de a gândi se caracterizează cel mai des prin empirismul despre care s-a vorbit mai sus.

Al doilea domeniu sînt tendințele politice. De regulă, din cauza modului ei de viață și a modului ei de a gândi subiectivist, unilateral, tendințele politice ale micii burghezii își găsesc expresia în exagerări cînd spre stînga, cînd spre dreapta. Numeroși reprezentanți tipici ai revoluționarilor mic-burghezi speră într-o victorie imediată a revoluției, care să le schimbe radical actuala situație. De aceea le lipsește răbdarea pentru eforturi îndelungate în lupta revoluționară, ei sînt amatori de fraze și lozinci revoluționare „de stînga” și înclină spre o izolare sectară și spre aventurism, spre acțiuni sectare și aventuriste. Tocmai oglindirea acestor tendințe mic-burgheze în partid a dus la greșelile de tot felul enumerate mai sus ale liniilor deviatoare „de stînga”, în problemele referitoare la sarcinile revoluției, la bazele de sprijin revoluționare, la conducerea tactică și la linia militară.

Dar, în alte condiții, acești revoluționari mic-burghezi, ca și o altă parte a revoluționarilor mic-burghezi, pot să alunece în pesimism și să devină exponenți ai stărilor de spirit de dreapta și ai concepțiilor de dreapta, tîrindu-se în coada burgheziei. Poziția lui Cen Du-siu din ultima perioadă a revoluției din 1924—1927, poziția lui Cian Go-tao din ultima perioadă a revoluției agrare și orientarea spre fugă din prima perioadă a Marelui marș, — toate acestea au fost oglindirea în partid a unor astfel de concepții mic-burgheze oportuniste de

dreapta. Iar în perioada războiului împotriva cotropitorilor japonezi s-a manifestat și spiritul capitular. În general vorbind, în perioadele de ruptură dintre burghezie și proletariat, apar de cele mai multe ori greșeli „de stînga” (de pildă, în perioada revoluției agrare deviatorii „de stînga” au reușit de trei ori să pună mîna pe organele de conducere ale partidului); iar în perioadele de alianță între burghezie și proletariat, apar mai ales greșeli de dreapta (cum a fost, de pildă, în ultima perioadă a revoluției din 1924—1927 și la începutul războiului împotriva cotropitorilor japonezi). Dar nici devierea „de stînga”, nici cea de dreapta nu sînt în interesul revoluției, ele sînt numai în avantajul contra-revoluției. Exagerările cînd spre stînga, cînd spre dreapta, generate de schimbarea condițiilor, tendințele extremiste, flecăreala și carierismul politic, — iată particularitățile negative ale ideologiei mic-burgheze. Toate acestea reprezintă oglindirea în ideologie a situației economice instabile a micii burghezii.

Al treilea domeniu este atitudinea față de organizare. Legată prin condițiile modului de viață și ale modului de gîndire caracteristice micii burghezii în general, și mai cu seamă din cauza înapoierii și fărîmîțării societății chineze cu izolarea ei patriarhală și de breaslă, mica burghezie înclină să manifeste în atitudinea ei față de organizare tendințe individualiste și sectare, care se exprimă prin ruperea de mase. Reflectîndu-se în viața partidului, aceste tendințe au dus la apariția acelor orientări greșite în problemele organizatorice pe care le-au urmat adepții liniilor deviatoare „de stînga” și pe care le-am enumerat mai sus. Situația creată prin duce-

rea de către partid vreme îndelungată a războiului de partizani în condițiile de la sate, cu izolarea proprie lor, a favorizat și mai mult dezvoltarea acestor tendințe. Ele se manifestă prin aceea că, în locul slujirii cu abnegație a partidului și a poporului, purtătorii unor astfel de tendințe folosesc forțele partidului și ale poporului pentru scopurile lor personale sau pentru scopuri înguste de grup. De aceea aceste tendințe sînt incompatibile cu principiul menținerii legăturii dintre partid și mase, cu principiul centralismului democratic în partid, cu disciplina de partid. Aceste tendințe, căpătînd forme dintre cele mai variate, ca, de pildă, birocratismul, despotismul patriarhal, abuzul de sancțiuni disciplinare, metodele administrative de conducere, goana după glorie personală, semianarhismul, liberalismul, ultrademocratismul, separatismul, spiritul de breaslă, patriotismul local „de munte”, răspunderea colectivă a concetățenilor și a colegilor, spiritul de grup, metodele gangsterești de luptă etc., subminează legătura dintre partid și mase, precum și unitatea rindurilor partidului.

Iată cele trei domenii în care se manifestă ideologia mic-burgheză. Manifestările de subiectivism în ideologie, devierile „de stînga” și de dreapta în politică, sectarismul în problemele organizatorice, fenomene care au avut loc în repetate rînduri în partidul nostru, au fost — indiferent dacă cu acest prilej se forma o linie bine determinată și dacă adepții acestor devieri acaparau conducerea partidului — manifestări vădit antimarxiste, antileniniste, antiproletare ale ideologiei mic-burgheze. În interesul partidului și poporului trebuie să recurgem neapărat la măsuri educative, trebuie să dezvăluim esența

ideologiei mic-burgheze, care a pătruns în partid și să învingem această ideologie, să ajutăm pe purtătorii ei să treacă pe pozițiile proletariatului.

6

Din cele expuse mai sus reiese că toate liniile deviatore „de stînga” care au dominat în partid, mai cu seamă a treia dintre aceste linii, nu au fost ceva întîmplător; ele au fost produsul unor anumite condiții social-istorice. Rezultă că, în chestiunea învingerii concepțiilor deviatore greșite „de stînga” și de dreapta, nu se poate admite nici neglijență, nici pripeală; prin adîncirea educației marxist-leniniste trebuie să ridicăm capacitatea tuturor membrilor de partid de a deosebi ideologia proletară de cea mic-burgheză, totodată să dezvoltăm în partid democrația, să desfășurăm critica și auto-critica, să ducem cu răbdare munca de convingere și de educare a membrilor de partid, să dezvăluim cu ajutorul unor exemple concrete esența greșelilor și să arătăm răul pe care îl aduc, să arătăm rădăcinile istorice și ideologice ale greșelilor și să indicăm căile de îndreptare a lor. Aceasta este atitudinea pe care trebuie să o aibă marxist-leniniștii față de învingerea greșelilor în partid.

Plenara a șaptea lărgită a celui de-al 6-lea Comitet Central arată: cursul adoptat de tovarășul Mao Țze-dun în mișcarea pentru îndreptarea stilului de muncă, mișcare ce se desfășoară acum în întregul partid, precum și în mișcarea pentru studierea istoriei partidului, adică cursul exprimat prin cuvintele „să pedepsim pentru

trecut, ca să fie învățătură pentru viitor“, „să tratăm bolnavul pentru a-l salva“ și „să ne lămurim pe deplin latura ideologică a chestiunii și să ne unim strâns cu tovarășii“⁴³, oferă un model de atitudine justă, marxist-leninistă în problema învingerii greșelilor făcute în partid. Datorită acestui curs, au fost obținute foarte mari succese pe tărîmul creșterii ideologice, politice și organizatorice a partidului și al unirii strînse a rîndurilor lui.

Plenara a șaptea lărgită a Comitetului Central arată în continuare: lupta împotriva cendusiuismului și lilisanismului, care a avut loc în trecut în partidul nostru, a fost absolut necesară. Totuși, în ambele cazuri, această luptă a avut neajunsul de a nu fi fost conștient transformată într-un mijloc important de învingere a ideilor mic-burgheze, care se răspîndiseră pe scară largă, și de aceea nu a fost dezvăluită pînă la capăt esența ideologică a greșelilor și nici rădăcinile lor și nu au fost arătate cum se cuvenea căile de îndreptare a greșelilor făcute. De aceea greșelile s-au repetat deseori. Paralel cu aceasta, în cursul luptei împotriva cendusiuismului și lilisanismului se scotea exagerat în evidență însemnătatea răspunderii personale, se considera că ajunge să lovești în acei care greșesc și chestiunea este rezolvată. Analizînd și condamînd greșelile făcute de la plenara a patra a celui de-al 6-lea Comitet Central încoace, partidul consideră că pe viitor, în orice luptă ideologică, în sînul partidului, trebuie înlăturate lipsurile de acest fel și trebuie urmată cu fermitate linia arătată de tovarășul Mao Tze-dun. Trebuie să salutăm și să atragem la muncă în folosul partidului, fără nici o idee preconcepută, pe toți tovarășii care au făcut greșeli în trecut, cu condiția ca ei să-și fi înțeles greșelile și să fi pornit la îndreptarea lor. Pînă

și pe tovarășii care nu și-au înțeles încă cum trebuie greșelile și nu și le îndreaptă, dar nici nu și le apără, trebuie să-i ajutăm cu sinceritate, tovărășește să-și dea seama de greșelile lor și să și le îndrepte.

Acum întregul partid a ajuns la înțelegerea unanimă a defectuoșității liniilor greșite care au existat în trecut și este strâns unit în jurul Comitetului său Central, în frunte cu tovarășul Mao Tze-dun. De aceea, pe viitor, toți membrii de partid au sarcina ca, pe baza înțelegerii depline a laturii ideologice a chestiunii și pe baza unei ferme principialități, să întărească unitatea partidului și, după cum s-a spus în partea a doua a hotărârii de față, „să unim strâns întregul partid... într-o singură familie prietenă, tare ca oțelul, în vederea luptei pentru victoria definitivă în războiul împotriva cotropitorilor japonezi și pentru eliberarea totală a poporului chinez“. Orice cercetare a chestiunilor de istorie a partidului nostru, orice critică și discuție în acest domeniu trebuie să pornească de la interesele unirii și să ducă la unire. Ar fi greșit să călcăm acest principiu. Totodată, ținând seamă de faptul că în partid mai sînt încă vii rădăcinile sociale ale ideologiei mic-burgeze și că partidul trăiește de vreme îndelungată în condițiile războiului de partizani de la sate, în condiții de izolare proprii satelor, ținând seamă de asemenea de faptul că în partid se mai mențin rămășițe ale dogmatismului și empirismului și, mai ales, că deocamdată empirismul nu a fost încă demascat în măsura cuvenită, ținând seamă, în sfîrșit, de faptul că, deși sectarismul, ca fenomen serios în sînul partidului, a fost învins în fond, dar că o varietate a tendințelor sectare, ca patriotismul local „de munte“, mai este larg răspîndită, — ținînd seamă de toate acestea, partidul trebuie să stea

de veghe și să țină minte că, pentru o unire ideologică deplină sub steagul marxism-leninismului, va mai fi necesar un îndelungat proces de luptă îndreptat spre învingerea continuă a ideilor greșite. În legătură cu aceasta, plenara a șaptea lărgită a Comitetului Central hotărăște : în scopul cultivării continue în partid a spiritului partinității și al învingerii definitive a unor devieri ca dogmatismul, empirismul, sectarismul și patriotismul local „de munte“, trebuie intensificată în întregul partid munca de educare ideologică marxist-leninistă, punându-se accentul pe legătura dintre această muncă și practica revoluției chineze.

7

Plenara a șaptea lărgită a celui de-al 6-lea Comitet Central subliniază : experiența de 24 de ani a revoluției chineze a confirmat și continuă să confirme că orientarea luptei partidului nostru și a maselor largi populare, orientare al cărei exponent este tovarășul Mao Tze-dun, este absolut justă. Mărețele succese repurtate pînă acum de partidul nostru în cursul războiului împotriva cotropitorilor japonezi, precum și rolul hotărîtor pe care partidul îl joacă în acest război sînt o mărturie vie a justeței acestei linii. Dacă privim revoluția chineză în întregul ei, revoluție care, sub conducerea partidului nostru, se dezvoltă impetuos de 24 de ani și în cursul căreia au fost obținute foarte mari succese și a fost acumulată o bogată experiență, greșelile deviatoare „de stînga“ și de dreapta, făcute în partid în unele perioade ale istoriei sale, nu sînt decît fenomene particulare. Într-o perioadă cînd partidul

nu avea încă experiență și conștiință suficientă, ar fi fost greu să eviți în întregime aceste fenomene. Dar tocmai în lupta împotriva unor astfel de greșeli partidul s-a întărit și mai mult ; în momentul de față întregul partid a recunoscut, cu o unanimitate fără precedent, justetea liniei tovarășului Mao Țze-dun și s-a unit cu o conștiință nemăintîlnită sub steagul lui Mao Țze-dun. Atunci cînd ideile marxist-leniniste, al căror expONENT este tovarășul Mao Țze-dun, vor cuceri și mai larg și mai adînc activul de partid, pe membrii de rînd ai partidului nostru și masele populare, aceste idei vor duce partidul și revoluția chineză cu mult înainte și le vor înzestra cu o forță de neînvins.

Plenara a șaptea lărgită a Comitetului Central este ferm convinsă că Partidul Comunist Chinez, care are bogata experiență a trei lupte revoluționare, cum sînt Campania din nord, războiul agrar revoluționar și războiul împotriva ciotropitorilor japonezi, sub conducerea justă a Comitetului său Central, în frunte cu tovarășul Mao Țze-dun, va duce neapărat revoluția chineză la victoria definitivă.

ADNOTĂRI

- 1 Vezi adnotarea 3 la lucrarea „Problemele strategice ale războiului revoluționar din China” din volumul 1 al ediției de față.
- 2 Lo Cian-lun a fost membru al Partidului Comunist Chinez în perioada inițială a existenței sale ; mai tîrziu el a trădat revoluția chineză. În perioada premergătoare plenarei a patra din 1931 a celui de-al 6-lea Comitet Central și după această plenară, Lo Cian-lun a apreciat pesimist perspectivele revoluției chineze, considerîndu-le lipsite de speranțe, a luptat fătîș pentru platforma contrarevoluționară a troțkiștilor-cendusiști,

împotriva liniei Congresului al VI-lea al partidului, a defăimat și a calomniat Armata roșie și bazele roșii de sprijin și prin răspîndire de manifeste a trădat bandei lui Cian Kai-și lista cadrelor conducătoare ale partidului. Pentru a submina lupta revoluționară, condusă de partid, Lo Cian-lun a depus o activitate scizionistă și a creat organizații proprii: „un comitet central extraordinar“, „secunde comitete provinciale“, „secunde comitete raionale“, „secunde fracțiuni de partid în syndicate“ etc. A fost exclus din partid în ianuarie 1931.

- 3 Vezi adnotările 20 și 21 la lucrarea „Despre tactica luptei împotriva imperialismului japonez“ din volumul 1 al ediției de față.
- 4 În septembrie 1930 unitățile frontului 1 al Armatei roșii au dezlănțuit a doua oară ofensiva împotriva orașului Cianșa. Intrucît inamicul s-a apărat cu îndîrjire în dosul fortificațiilor și s-a bucurat de sprijinul aviației și al vaselor de război, vreme îndelungată Armata roșie nu a putut lua orașul; între timp inamicul a adus întăriri, și s-a creat astfel o situație defavorabilă Armatei roșii. Tovarășul Mao Tze-dun a convins comandamentul frontului 1 al Armatei roșii să retragă unitățile care încercuiau orașul Cianșa, iar după aceea i-a convins să renunțe și la cucerirea marelui centru Tziutșian și a altor orașe mari și să pună pe primul plan cucerirea cu forțe dispersate a județelor Cialin, Iusian, Lilin, Pinsian și Tzian, ceea ce i-a permis frontului 1 al Armatei roșii să-și mărească simțitor forțele.
- 5 Tov. Tiui Tiu-bo — unul dintre cei mai vechi membri și conducători ai Partidului Comunist Chinez. Incepînd cu Congresul al III-lea și pînă la Congresul al VI-lea al Partidului Comunist Chinez (din 1923 pînă în 1928), el a fost ales mereu membru al Comitetului Central. În perioada primului război civil revoluționar, tov. Tiui Tiu-bo a luptat activ împotriva „ideilor“ lui Dai Tzi-tao, reprezentant al aripii drepte a gomindanului, care lupta împotriva partidului comunist și a poporului; tov. Tiui Tiu-bo a luptat și împotriva oportunismului de dreapta, al cărui exponent în Partidul Comunist Chinez a fost Cen Du-siu. După ce, în 1927, gomindanul a trădat revoluția, tov.

Țiui Țiu-bo a fost organizatorul convocării unei consfătuiri extraordinare a Comitetului Central al P.C.C., care a avut loc la 7 august 1927, și a pus capăt dominației cendusiismului în partid. În perioada începînd cu iarna anului 1927 și pînă în primăvara anului 1928, cînd tov. Țiui Țiu-bo a ocupat posturi de conducere în Comitetul Central, el a făcut greșeli stingiste, putschiste. În septembrie 1930, tov. Țiui Țiu-bo a fost organizatorul convocării plenarei a treia a Comitetului Central, plenară care a pus capăt realizării liniei lilisaniste, dăunătoare partidului. Totuși, la plenara a patra, din ianuarie 1931, a celui de-al 6-lea Comitet Central, el a fost atacat de dogmaticii și de sectarii „de stînga” și a fost înlăturat de la munca din organele conducătoare ale partidului. Din acel moment și pînă în 1933, tov. Țiui Țiu-bo, în colaborare cu Lu Sin, a desfășurat la Șanghai activitate revoluționară pe frontul cultural. În 1933 el a sosit pe teritoriul bazei roșii de sprijin din provincia Țziansi, unde a fost comisar al poporului pentru învățămînt în Guvernul democratic muncitoresc-țărănesc central. În timpul Marii campanii a principalelor forțe ale Armatei roșii, tov. Țiui Țiu-bo a fost lăsat pe teritoriul bazei de sprijin din Țziansi. În martie 1935, el a fost prins de bandiții ciankaișiști în regiunea de partizani din provincia Fuțzian și la 18 iunie același an a murit ca erou, ucis de mîna călăilor în orașul Ciandin din provincia Fuțzian.

6 Tov. Lin Iui-nan — membru al Partidului Comunist Chinez, unul din conducătorii și organizatorii mișcării sindicale chineze în perioada ei inițială. A fost șeful secției din Uhan a secretariatului Confederației muncii din întreaga Chină, membru al Comitetului executiv și secretar responsabil al Federației sindicatelor din întreaga Chină. În 1931 a fost prins de bandiții ciankaișiști la Șanghai și executat la Lunhua (unul din cartierele Șanghaiului).

7 Tov. Li Țiu-și, membru al Partidului Comunist Chinez, în 1928 era membru al C.C. al Uniunii tineretului comunist din China, șeful secției de propagandă a C.C. al Uniunii Tineretului Comunist și redactor al organului C.C. al Uniunii Tineretului Comunist, „Ciungo Ținnean” („Tineretul chinez”). În 1931, pe

cînd tov. Li Tîu-şi lucra la secţia de propagandă a C.C. al partidului, el a fost prins de bandiţi ciankaişti la Şanghai şi executat la Lunhua.

- 8 Tov. He Mîn-siun, membru al Partidului Comunist Chinez, unul din organizatorii mişcării sindicale din nordul ţării în perioada iniţială a acestei mişcări, întemeietor al sindicatului feroviarilor al liniei ferate Pekin-Suiuan. După ce, în 1927, gomindanul a trădat revoluţia, el a lucrat la Şanghai în postul de membru al comitetului provincial al P.C.C. al provinciei Tziansu şi de secretar al secţiei ţărăneşti a acestui comitet. În 1931 a fost prins de bandiţi ciankaişti şi executat la Lunhua.
- 9 Tov. Tîn Ban-sean, zis şi Bo Gu, membru al Partidului Comunist Chinez, a fost din septembrie 1931 pînă în ianuarie 1935 mai întîi în fruntea Biroului Comitetului Central Provizoriu din Şanghai, iar mai tîrziu a Biroului Comitetului Central din regiunile roşii. În această perioadă el a făcut serioase greşeli deviatoare „de stînga”. În perioada de la începutul războiului împotriva cotropitorilor japonezi, el a lucrat în Biroul din sud al Comitetului Central al partidului. După 1941, sub conducerea tovarăşului Mao Tze-dun, el a fondat la Ianan ziarul „Tzefanjibao” şi agenţia telegrafică „Sinhua”, pe care le-a condus el însuşi. La Congresul al VII-lea, din 1945, al partidului, el a fost ales din nou membru al Comitetului Central. În februarie 1946 a plecat la Ciunţin pentru a participa la tratativele cu gomindanul. Pe cînd se înapoia la Ianan, în luna aprilie a acelui-aşi an, a murit într-un accident de avion.
- 10 În toamna anului 1935, pe teritoriul bazei de sprijin revoluţionare din nordul Şensi-ului (compusă din regiunea situată la înţilnirea provinciilor Şensi şi Gansu, şi din partea de nord a provinciei Şensi), a sosit, în calitate de reprezentant al Comitetului Central, tov. Ciu Li-ci, adept al concepţiilor greşite „de stînga”. Împreună cu alt deviator „de stînga”, tov. Go Hun-tao, care lucra mai de mult acolo, el a început să traducă consecvent în viaţă linia oportunistă „de stînga” în toate domeniile muncii — politic, militar, organizatoric —, înlăturînd de la conducere pe tovarăşii Liu Ci-dan, Gao Gan şi pe alţii, care promovau linia justă şi creaseră în nordul provinciei Şensi Armata

roșie și care înființaseră acolo și o bază de sprijin a revoluției. Ulterior, în procesul lichidării contrarevoluției, Ciu Li-ci și Go Hun-tao, mergînd pe o cale extrem de greșită, au arestat un mare grup de activiști, partizani ai liniei juste, creînd prin aceasta în regiunea bazei de sprijin revoluționare din nordul provinciei Șensi o serioasă criză. În noiembrie, după terminarea Marelui marș, Comitetul Central al partidului a sosit în nordul provinciei Șensi, a îndreptat aceste greșeli deviatoare „de stînga”, a eliberat din închisoare pe tovarășii Li Ci-dan, Gao Gan și pe alții, și în felul acesta a scos baza de sprijin revoluționară din nordul provinciei Șensi din situația periculoasă în care se aflase.

- 11 Vezi I. V. S t a l i n, „Problemele revoluției chineze” (Opere, vol. 9 [vezi și *I. Stalin*, Opere, vol. 9, ed. P.M.R. 1951]. — *Nota Red.*), „Revoluția din China și sarcinile Internaționalei Comuniste”, capitolul II (Opere, vol. 9 [vezi și *I. Stalin*, Opere, vol. 9, ed. P.M.R. 1951]. — *Nota Red.*) și „Despre perspectivele revoluției din China” (Opere, vol. 8 [vezi și *I. Stalin*, Opere, vol. 8, ed. P.M.R. 1950]. — *Nota Red.*).
- 12 Vezi „Raport cu privire la studierea mișcării țărănești din provincia Hunan”, în volumul 1 al ediției de față.
- 13 Vezi lucrarea „Lupta din Tzinganșan”, capitolul „Despre caracterul revoluției”, în volumul 1 al ediției de față.
- 14 Vezi „Scrisoarea comitetului de front din Tzinganșan către Comitetul Central” (aprilie 1929). Un extras din această scrisoare este publicat în lucrarea „Dintr-o scînteie poate izbucni un incendiu” (volumul 1 al ediției de față, pag. 202. — *Nota Red.*).
- 15 Vezi lucrările „De ce poate exista puterea roșie în China?” și „Lupta din Tzinganșan” în volumul 1 al ediției de față.
- 16 În ianuarie 1933 Partidul Comunist Chinez a publicat o declarație prin care a propus tuturor trupelor gomindaniste, în ofensivă împotriva bazei de sprijin a revoluției și Armatei roșii, să încheie, pe baza a trei condiții, un acord de încetare a operațiilor militare în vederea împotrivirii în comun față de cotropitorii japonezi. Aceste condiții erau următoarele: 1) încetarea ofensivei împotriva bazei de sprijin a revoluției și Armatei roșii,

- 2) acordarea de drepturi democratice poporului, 3) înarmarea poporului.
- 17 Vezi adnotarea 14 la lucrarea „Despre tactica luptei împotriva imperialismului japonez” în volumul I al ediției de față.
 - 18 I. V. Stalin, „Despre perspectivele revoluției din China”, (Opere, vol. 8, pag. 363 [vezi și I. Stalin, Opere, vol. 8, ed. P.M.R. 1950, pag. 386]. — *Nota Red.*).
 - 19 Vezi lucrările „De ce poate exista puterea roșie în China?” și „Dintr-o scînteie poate izbucni un incendiu” în volumul I al ediției de față.
 - 20 Vezi lucrarea „De ce poate exista puterea roșie în China?” (volumul I al ediției de față, pag. 100. — *Nota Red.*).
 - 21 Vezi lucrarea „Dintr-o scînteie poate izbucni un incendiu” (volumul I al ediției de față, pag. 195. — *Nota Red.*).
 - 22 Vezi I. V. Stalin, „Despre bazele leninismului”, capitolul VII, „Strategia și tactica” și „Insemnări pe marginea unor teme de actualitate”, capitolul II, „Despre China”. Aici se citează cea de-a doua lucrare (Opere, vol. 9, pag. 339 [vezi și I. Stalin, Opere, vol. 9, ed. P.M.R. 1951, pag. 356]. — *Nota Red.*).
 - 23 Vezi lucrarea „Lupta din Tzinganșan” (volumul I al ediției de față, pag. 115. — *Nota Red.*).
 - 24 Vezi lucrarea „Lupta din Tzinganșan” (volumul I al ediției de față, pag. 116. — *Nota Red.*).
 - 25 Vezi lucrarea „Lupta din Tzinganșan” (volumul I al ediției de față, pag. 119. — *Nota Red.*).
 - 26 Vezi „Scrisoarea comitetului de front din Tzinganșan către Comitetul Central” (aprilie 1929). Un extras din această scrisoare a fost publicat în lucrarea „Dintr-o scînteie poate izbucni un incendiu” (volumul I al ediției de față, pag. 207. — *Nota Red.*).
 - 27 Vezi „Rezoluția comună a C.C. al P.C.C. în problema luptei împotriva «campaniei» a cincea a dușmanului” (Rezoluția consfățuirii de la Tzuni).

- 28 Vezi lucrarea „Problemele strategice ale războiului revoluționar din China” (volumul 1 al ediției de față, pag. 341. — *Nota Red.*).
- 29 Vezi lucrarea „Despre politica noastră” (volumul 3 al ediției de față, pag. 398. — *Nota Red.*).
- 30 Liu Șao-ți, „Să se pună capăt izolării sectare și aventurismului”.
- 31 Liu Șao-ți, „Scrisoare către Comitetul Central despre munca în regiunile albe”.
- 32 Liu Șao-ți, „Să se pună capăt izolării sectare și aventurismului”.
- 33 Lo Min a fost membru al Partidului Comunist Chinez. În 1933 el a îndeplinit atribuțiile de secretar al Comitetului provincial Fuțzean de pe teritoriul Bazei roșii centrale de sprijin. Lo Min era de părere că în regiunile de graniță din partea de vest a provinciei Fuțzian (Șanghai, Iundin și altele) există condiții mai grele și că de aceea politica partidului în aceste regiuni trebuie să se deosebească de politica partidului în regiunile stabile ale bazei de sprijin. Pentru aceasta deviatorii „de stînga” au tăbărit pe Lo Min. Ei au umflat cazul, au declarat punctul lui de vedere drept „linie oportunistă, lichidatoristă, care se orientează spre retragere și fugă și exprimă neîncredere în cauza revoluției” și au pornit „lupta împotriva liniei lui Lo Min”, luînd o serie de măsuri organizatorice.
- 34 „Cele trei porunci ale disciplinei” și „Cele opt puncte de ținut minte” sînt reguli întocmite de tovarășul Mao Tze-dun pentru Armata roșie muncitorească-tărănească din China în perioada războiului agrar revoluționar. Mai tirziu ele au devenit regulile disciplinei armatei a 8-a și a Noii armate a 4-a, iar astăzi a Armatei populare de eliberare a Chinei. Pentru că în diferitele regiuni și unități mari de trupe existau oarecare diferențe în conținutul acestor reguli, în octombrie 1947 statul-major al Armatei populare de eliberare le-a unificat. „Cele trei porunci ale disciplinei” sînt următoarele: 1) supune-te în toate comandamentului; 2) nu lua nimic cu sila de la populație; 3) predă vis-

tieriei toate trofeele. „Cele opt puncte de ținut minte“ sună astfel: 1) fii politicos; 2) plătește cinstit pentru cele cumpărate; 3) înapoiază obiectul împrumutat; 4) despăgubește pentru obiectul stricat; 5) nu bate și nu înjura; 6) nu strica semănăturile; 7) nu te lega de femei; 8) nu-ți bate joc de prizonieri.

- 35 Vezi „Scrisoarea comitetului de front din Țzinganșan către Comitetul Central“ (aprilie 1929). Un extras din această scrisoare a fost publicat în lucrarea „Dintr-o scinteie poate izbucni un incendiu“ (volumul 1 al ediției de față, pag. 204. — *Nota Red.*).
- 36 Vezi lucrarea „Problemele strategice ale războiului revoluționar din China“ (volumul 1 al ediției de față, pag. 361—362. — *Nota Red.*).
- 37 Vezi „Hotărîrea C.C. al P.C.C. cu privire la rezultatele luptei duse pentru ruperea încercuirii în timpul celei de-a cincea «campanii»“ (februarie 1935).
- 38 Este vorba de lucrarea „Despre dezrădăcinarea concepțiilor greșite din partid“, publicată în volumul 1 al ediției de față.
- 39 V. I. Lenin, „Ce-i de făcut?“, capitolul I (Opere, vol. 5, pag. 341 [vezi și V. I. Lenin, Opere, vol. 5, Editura pentru literatură politică, 1953, pag. 355]. — *Nota Red.*).
- 40 I. V. Stalin, „Despre lucrările plenarei comune din aprilie a Comitetului Central și a Comisiei Centrale de Control“ (Opere, vol. 11, pag. 35 [vezi și I. Stalin, Opere, vol. 11, E.S.P.L.P. 1955, pag. 39]. — *Nota Red.*).
- 41 Vezi lucrarea „Invățămintul nostru și momentul actual“ (volumul de față, pag. 298. — *Nota Red.*).
- 42 Blanquism — unul din tipurile aventurismului revoluționar; exponentul lui a fost francezul Blanqui (1805—1881). Blanquiștii negau lupta de clasă, închipuindu-și că și fără lupta de clasă a proletariatului, prin acțiuni complotiste ale unui mic grup de intelectuali, poți salva omenirea de sistemul exploatării capitaliste.
- 43 Vezi lucrarea „Invățămintul nostru și momentul actual“ (volumul de față, pag. 298. — *Nota Red.*).

...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...

...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...

...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...

...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...

...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...

...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...

...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...

SĂ SLUJIM POPORUL! *
(8 septembrie 1944)

** Cuvîntare rostită de tovarăşul Mao Ţze-dun la mitingul de doliu al activiştilor din instituţiile direct subordonate Comitetului Central al Partidului Comunist Chinez consacrat memoriei tov. Cian Sî-de.*

THE JOURNAL OF THE
ROYAL ANTHROPOLOGICAL INSTITUTE

Vol. 10, Part 1, 1940
Published by the Royal Anthropological Institute
21, BEDFORD SQUARE, LONDON, W.C.1
Price 10s. 6d. net

Partidul nostru comunist, precum și armata a 8-a și Noua armată a 4-a, pe care le conduce partidul comunist, sînt o armată a revoluției. Această armată a noastră există exclusiv pentru eliberarea poporului și acționează consecvent și pînă la capăt în interesul poporului. Tov. Cian Sî-de¹ a fost unul din ostașii acestei armate a noastre.

Fiecare este sortit să moară, dar nu fiecare moarte are aceeași însemnătate. Vechiul scriitor chinez Sîma Tian spunea: „Fiecare moare, dar moartea unuia este mai grea decît muntele Taișan, pe cînd moartea altuia este mai ușoară decît puful de lebădă”². Moartea pentru interesele poporului este mai grea decît muntele Taișan, iar moartea unui mercenar fascist, moartea pentru interesele exploataților și asupritorilor poporului este mai ușoară decît puful de lebădă. Tov. Cian Sî-de a murit pentru interesele poporului și moartea lui este mai grea decît muntele Taișan.

Noi slujim poporul, și de aceea nu ne este teamă cînd alții ne critică lipsurile. Sîntem gata să primim critica lipsurilor noastre de la oricine. Să ni se arate cu dreptate lipsurile, și sîntem gata să le înlăturăm. Propunerea care ni se face să fie îndreptată spre binele poporului, și noi o primim. Propunerea cu privire la re-

ducerea și întărirea armatei și a aparatului administrativ a fost formulată de d-l Li Din-min³, care nu este membru al partidului nostru. El a făcut o propunere justă, îndreptată spre binele poporului, și noi am primit-o. Trebuie doar ca noi să urmăm, în interesul poporului, tot ce este just, să îndreptăm, în interesul poporului, tot ce este nejust, și atunci armata noastră, armata revoluției, va crește fără îndoială și se va întări.

Am venit aici din cele mai diferite colțuri ale țării, ne-am adunat aici pentru un țel revoluționar comun. Iar acum, împreună cu imensa majoritate a poporului chinez, noi avem de continuat drumul spre acest țel. Astăzi noi conducem deja baze de sprijin cu o populație de 91.000.000 de oameni⁴, dar aceasta nu este încă de ajuns: trebuie să continuăm să ne lărgim, și atunci vom putea obține eliberarea întregii națiuni. Când ne vine greu, trebuie să știm să vedem succesele noastre, trebuie să știm să vedem ceea ce este luminos, trebuie să știm să ne facem curaj. Acum poporul chinez trece prin nenorociri; noi avem datoria să-l salvăm, și aces-tei lupte trebuie să-i dăruim toate puterile noastre. Dar în luptă sînt întotdeauna jertfe, și moartea unui om este un fenomen obișnuit. Noi murim însă pentru popor, cu gîndul la interesele poporului, cu gîndul la suferințele imensei majorități a poporului; deci murim de o moarte demnă. Desigur că trebuie să reducem prin toate mijloacele numărul jertfelor inutile. Cadrele noastre conducătoare trebuie să aibă grijă de fiecare ostaș; toți ostașii din armata revoluției trebuie să aibă grijă unul de altul, trebuie să se ferească unul pe altul, să se ajute unul pe altul.

De azi înainte oricine ar muri în rîndurile noastre — fie el bucătar sau ostaş, dacă a făcut vreun lucru folositor — îl vom conduce pe ultimul lui drum, îi vom cinsti memoria la un miting de doliu. Aceasta trebuie să devină o regulă. Aceasta trebuie introdus şi în viaţa populaţiei. Dacă într-un sat moare cineva, trebuie organizat un miting de doliu în memoria lui. Astfel, exprimîndu-ne durerea, noi vom contribui la unirea strînsă a întregului popor.

ADNOTĂRI

- 1 Tov. Cian Si-de — ostaş din paza Comitetului Central al Partidului Comunist Chinez. Din 1932 a luat parte la mişcarea revoluţionară, a participat la Marele marş şi a fost rănit de mai multe ori. Tov. Cian Si-de a fost comunist şi a slujit cinstit interesele poporului. În ziua de 5 septembrie 1944, pe cînd ardea cărbuni în munţii din judeţul Ansai din nordul provinciei Şensi, tov. Cian Si-de a pierit din pricina surpării gropii de cărbuni.
- 2 Sîma Tian — eminent scriitor şi istoric din secolul al II-lea î.e.n., autor al „Insemnărilor istorice”, compuse din 130 de capitole. Aici este dat un citat din scrierea lui: „Scrisoare către Jen Şao-ţin”.
- 3 Li Din-min — unul din şenşiii progresişti din partea de nord a provinciei Şensi. A fost ales vicepreşedinte al guvernului Regiunii de graniţă Şensi—Gansu—Ninsia.
- 4 Acesta era pe vremea aceea numărul total al locuitorilor Regiunii de graniţă Şensi-Gansu-Ninsia şi al regiunilor eliberate din China de nord, centrală şi de sud.

**DESPRE CUVÎNTAREA ROSTITĂ
DE CIAN KAI-ȘI
LA SĂRBĂTORIREA ZILEI DE 10
OCTOMBRIE ***

(11 octombrie 1944)

* Articol scris de tovarășul Mao Tze-dun pentru
agenția „Sinhua”.

DE LA CUNTAZANA ROSITA
DE SAN RAFAEL
LA LABORATORIA ALI DE LA
OCTUBRE
El estompo 1940

El estompo 1940

Perorații deșarte, lipsa unui răspuns măcar la una dintre problemele care frământă poporul, iată una din trăsăturile distinctive ale cuvântării de la 10 octombrie * a lui Cian Kai-și. Cian Kai-și spune că în „marele spate al frontului” mai există încă un teritoriu vast și că nu avem de ce să ne temem de dușman. Până astăzi, conducătorii gomindaniști, care înfăptuiesc dictatura unui mic grup de oameni, nu manifestă nici cea mai mică dorință și nici nu sînt cîtuși de puțin capabili de a înfăptui reforme politice și de a da ripostă dușmanului; singurul capital disponibil, care constituie atu-ul lor, este „teritoriul”. Dar este clar pentru oricine că acest capital singur este insuficient, că dacă nu va fi adoptată o linie politică justă și dacă nu vor fi depuse eforturi din partea oamenilor, imperialismul japonez va amenința în fiecare zi acest teritoriu rămas neatins. Probabil că Cian Kai-și a simțit de-a binelea această amenințare a dușmanului; însuși faptul că el repetă, sîcîitor, poporului că nu există pericol și spune chiar că, „în cei 20 de ani care au trecut de cînd am

* Ziua de 10 octombrie este ziua răscoalei din Ucian, care a fost începutul revoluției din 1911.

înființat pe insula Vampu * armată, situația revoluției nu a fost încă niciodată atât de trainică ca în momentul de față" dovedește că el simte această amenințare. Repetatele lui apeluri „să nu pierdem încrederea în noi înșine" arată tocmai că, în rîndurile gomindanului și printre militanții pe țărîm obștesc din regiunile de sub dominația gomindanistă, mulți și-au și pierdut această încredere. Cian Kai-și caută mijloace pentru restabilirea ei. Dar el nu caută aceste mijloace într-o anumită orientare sau într-o anumită activitate pe țărîm politic, militar, economic sau cultural; el a găsit un astfel de mijloc în ignorarea sfaturilor bune și în cocoloșirea greșelilor. El spune că „observatorii străini nu au înțeles care este fondul chestiunii", că „opinia publică din străinătate se lansează în tot felul de bîrfeli cu privire la situația noastră militară și politică", pentru că dă crezare „născocirilor răuvoitoare ale dușmanului și ale trădătorilor națiunii". Ciudat lucru! Străini ca Roosevelt, membri ai gomindanului ca Sun Ţin-lin, numeroși membri ai consiliului politic național și toți chinezii cinstiți nu dau crezare argumentelor dulcegi ale lui Cian Kai-și și ale celor din anturajul lui și „se lansează în tot felul de bîrfeli cu privire la situația noastră militară și politică"! Inciudat de aceasta, Cian Kai-și nu a putut de loc găsi argumente convingătoare din punctul lui de vedere și le-a găsit numai în acest an, la sărbătorirea zilei de 10 octombrie; pasămite, acești oameni au dat crezare „născocirilor răuvoitoare ale dușmanului și ale trădătorilor națiunii"! Și iată că Cian Kai-și se năpustește în cuvîntarea sa asupra acestor așa-

* Vezi adnotarea 10 la lucrarea „Războiul și problemele strategiei" din volumul 2 al ediției de față.

numite „născociri răuvoitoare ale dușmanului și ale trădătorilor națiunii“. El crede că în felul acesta va izbuti să închidă gurile tuturor chinezilor și tuturor străinilor. Acela care de azi înainte „se va lansa în tot felul de bîrfeli“ cu privire la situația noastră militară și politică se cheamă că va fi dat crezare „născocirilor răuvoitoare ale dușmanului și ale trădătorilor națiunii“ !

Noi socotim că aceste reproșuri din partea lui Cian Kai-și sînt ridicole în cel mai înalt grad. Trebuie să se știe că dușmanul și trădătorii națiunii nu numai că nu au criticat niciodată dictatura gomindanistă a unui mic grup, pasivitatea gomindanului în războiul împotriva cotropitorilor japonezi, putreziciunea și neputința lui, dispozițiile guvernamentale fasciste și ordinele militare defetiste ale guvernului gomindanist, ci, dimpotrivă, salută pe de-a-ntregul toate acestea. Imperialiștii japonezi au lăudat de numeroase ori și din toată inima cartea lui Cian Kai-și „Destinele Chinei“, carte care a provocat o nemulțumire generală. Nu se aude de asemenea ca dușmanul și trădătorii națiunii să fi spus măcar o vorbuliță cu privire la reorganizarea guvernului național și a comandamentului lui suprem, pentru că menținerea tocmai a unui astfel de guvern, care asuprește zi de zi poporul, și a unui astfel de comandament suprem, care pierde zi de zi bătălii, cum sînt guvernul și comandamentul care există astăzi la noi, corespunde aspirațiilor dușmanului și ale trădătorilor națiunii. Nu este oare fapt că imperialiștii japonezi se orientează de mult spre Cian Kai-și și clica lui, încercînd să-i determine să capituleze ? Nu este oare fapt că, din cele două lozinci lansate la început de imperialiștii japonezi —

„lupta împotriva comunismului“ și „lichidarea gomindanului“ —, lozinca „lichidarea gomindanului“ a și fost de mult părăsită și că nu a mai rămas decât lozinca „lupta împotriva comunismului“? Imperialiștii japonezi nu au declarat nici pînă astăzi război guvernului gomindanist; ei susțin că între Japonia și guvernul gomindanist nu există încă stare de război! Bunurile căpeteniilor gomindaniste din regiunea Șanghai—Nankin—Ninbo mai sînt și astăzi păzite cu grijă de dușman și de trădătorii națiunii. Atamanul japonez Hata a trimis un reprezentant al său la Fînhua, ca să aducă jertfe pe mormintele strămoșilor lui Cian Kai-și. Oamenii apropiați lui Cian Kai-și trimit în taină emisarii lor la Șanghai și în alte centre, întreținînd aproape încontinuu contact cu bandiții japonezi și ducînd cu ei tratative secrete. Aceste întîlniri și tratative se întîlesc îndeosebi atunci cînd ofensiva bandiților japonezi devine mai energică. Oare acestea nu sînt fapte? În lumina lor se mai poate spune oare că oamenii „care se lansează în tot felul de birfeli“ cu privire la situația militară și la politica lui Cian Kai-și și a clicii lui „nu au înțeles care este fondul chestiunii“? Nu ar fi mai just să se presupună că, dimpotrivă, ei au înțeles acest fond? În ce constă „fondul“ chestiunii: în „născocirile răuvoitoare ale dușmanului și ale trădătorilor națiunii“ sau în însuși Cian Kai-și și clicii lui?

Cuvîntarea lui Cian Kai-și mai conține o declarație, anume el neagă că în China există pericolul unui război civil. Totodată el adaugă însă: „Nimeni nu va mai îndrăzni să trădeze republica și să zădărnicească cauza războiului împotriva cotropitorilor japonezi, așa cum a făcut-o Van Tzin-vei și cei de teapa lui“. Aici Cian Kai-

și caută un pretext pentru un război civil și-l găsește. Nici un chinez care are memorie nu poate uita că în 1941, când trădătorii Chinei au anunțat desființarea Noii armate a 4-a și când poporul chinez s-a ridicat pentru a preîntîmpina un război civil, Cian Kai-și a spus într-una din cuvîntările sale că pe viitor nu vor mai fi întreprinse nici un fel de operații militare pentru „lichidarea partidului comunist” și chiar dacă vor mai avea loc operații militare, aceasta se va întîmpla numai sub formă de campanii de pedepsire împotriva răsculaților. Cei care au citit „Destinele Chinei” își mai pot aminti de asemenea că Cian Kai-și afirmă acolo că în perioada guvernului din Uhan din 1927 comuniștii chinezi, chipurile, „au fost în complot” cu Van Tzin-vei. Prin hotărîrea plenarei a unsprezecea din 1943 a Comitetului Executiv Central al gomindanului, se mai formulează împotriva Partidului Comunist Chinez acuzația că el, chipurile, „zădărnicește cauza războiului împotriva cotropitorilor japonezi și subminează statul”. Și acum, după citirea noii cuvîntări a lui Cian Kai-și, ai senzația că pericolul unui război civil nu numai că există, ci și crește. Acum poporul chinez trebuie să țină bine minte că, atunci cînd într-o bună zi Cian Kai-și va da ordin de începere a unei campanii de pedepsire împotriva așa-numiților „răsculați”, el va formula tocmai acuzația de „trădare a republicii și de zădărnăcire a cauzei războiului împotriva cotropitorilor japonezi, așa cum a făcut-o Van Tzin-vei și cei de teapa lui”. Cian Kai-și este meșter în asemenea treburi; el nu este însă meșter în a declara răsculați pe oameni ca Pan Bin-siun, Sun Lian-cen, Cen Siao-țian¹, nu este meșter în a organiza campanii împotriva unor astfel de oameni,

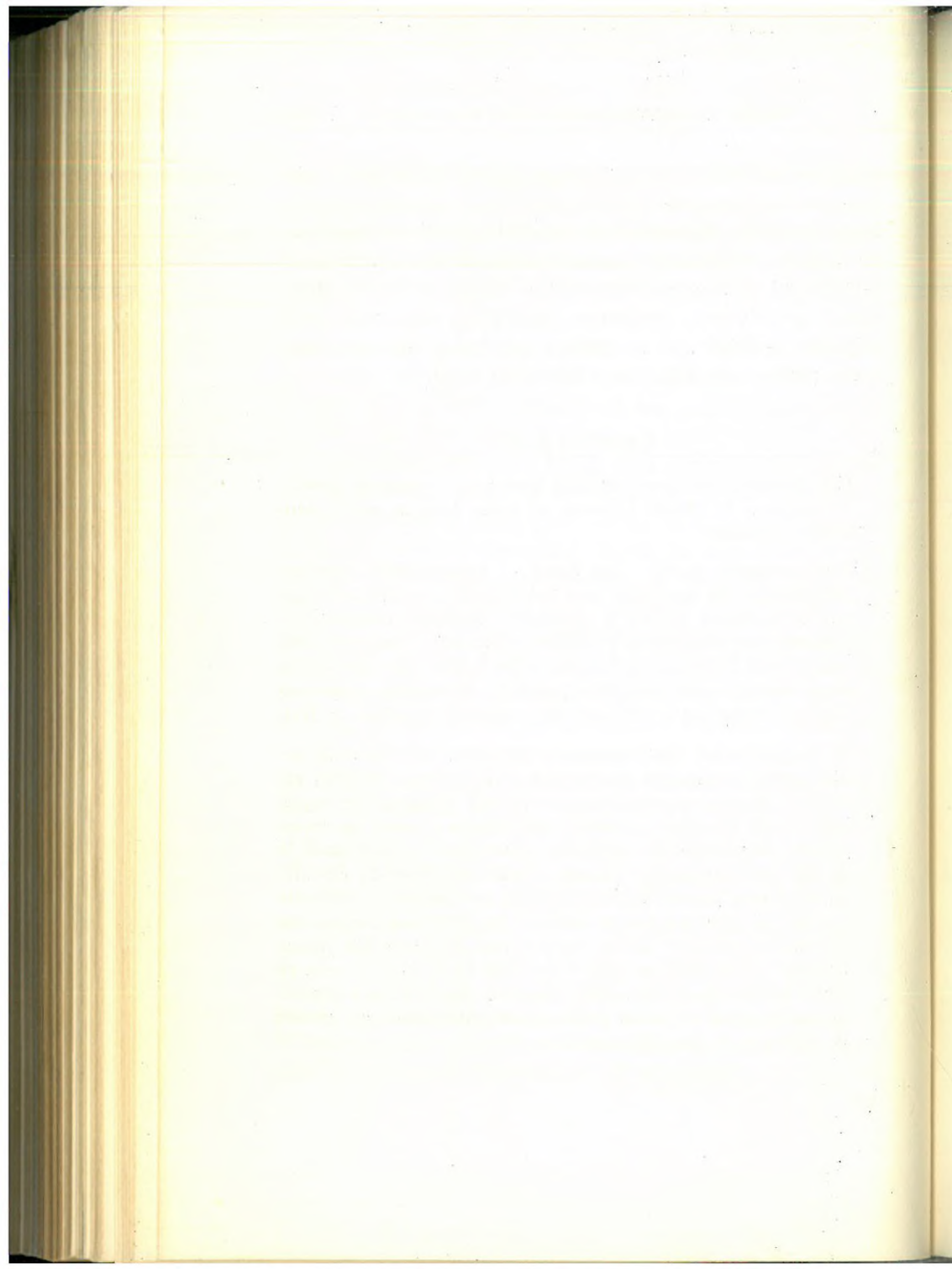
dar, în schimb, este meșter în a declara „răsculate“ Noua armată a 4-a din China centrală sau „detașamentele morții“ din Șansi², este meșter în a organiza campanii de pedepsire împotriva lor. Poporul chinez nu trebuie în nici un caz să uite că în timp ce Cian Kai-și asigură că nu va dezlănțui un război civil, el a și trimis trupe cu un efectiv de 775.000 de oameni, care nu fac acum altceva decît să încercuiască sau să atace armata a 8-a, Noua armată a 4-a și detașamentele populare de partizani din China de sud.

Cuvîntarea lui Cian Kai-și este deșartă; ea conține numai perorații goale și nu răspunde în nici un fel dorinței fierbinți a poporului chinez de a îmbunătăți situația din lagărul războiului împotriva cotropitorilor japonezi. Cît despre însemnătatea ei negativă, toată această cuvîntare prevestește tot felul de primejdii. Pe măsură ce trece timpul, poziția lui Cian Kai-și se depărtează tot mai mult de bunul simț, lupta lui îndîrjită împotriva transformărilor politice cerute de popor, atitudinea lui extrem de ostilă față de Partidul Comunist Chinez arată de ce pretext vrea să se servească el pentru a dezlănțui războiul civil pe care-l pregătește împotriva comuniștilor. Dar toate aceste încercări ale lui Cian Kai-și nu pot să-i aducă succes. Dacă el nu va voi să-și schimbe modul de acțiune, atunci, după cum se spune, „cu piatra pe care o ridică își va zdrobi propriile picioare“. Sperăm sincer că el își va schimba actualul mod de acțiune, pentru că acest mod de acțiune este condamnat la un eșec total. Dacă anunță „lărgirea cadrului libertății cuvîntului“³, el nu trebuie să recurgă la calomniile murdare la adresa oamenilor care dau crezare „născocirilor răuvoitoare ale dușmanului și ale tră-

dătorilor națiunii“, nu trebuie să amenințe și să astupe gura oamenilor „care se lansează în tot felul de bîrfeli“. Dacă anunță „reducerea termenului tutelei politice“, el nu trebuie să respingă revendicarea de reorganizare a guvernului și a comandamentului suprem. Dacă proclamă „rezolvarea problemei partidului comunist prin mijloace politice“, el nu trebuie să caute din nou pre-texte pentru dezlănțuirea războiului civil.

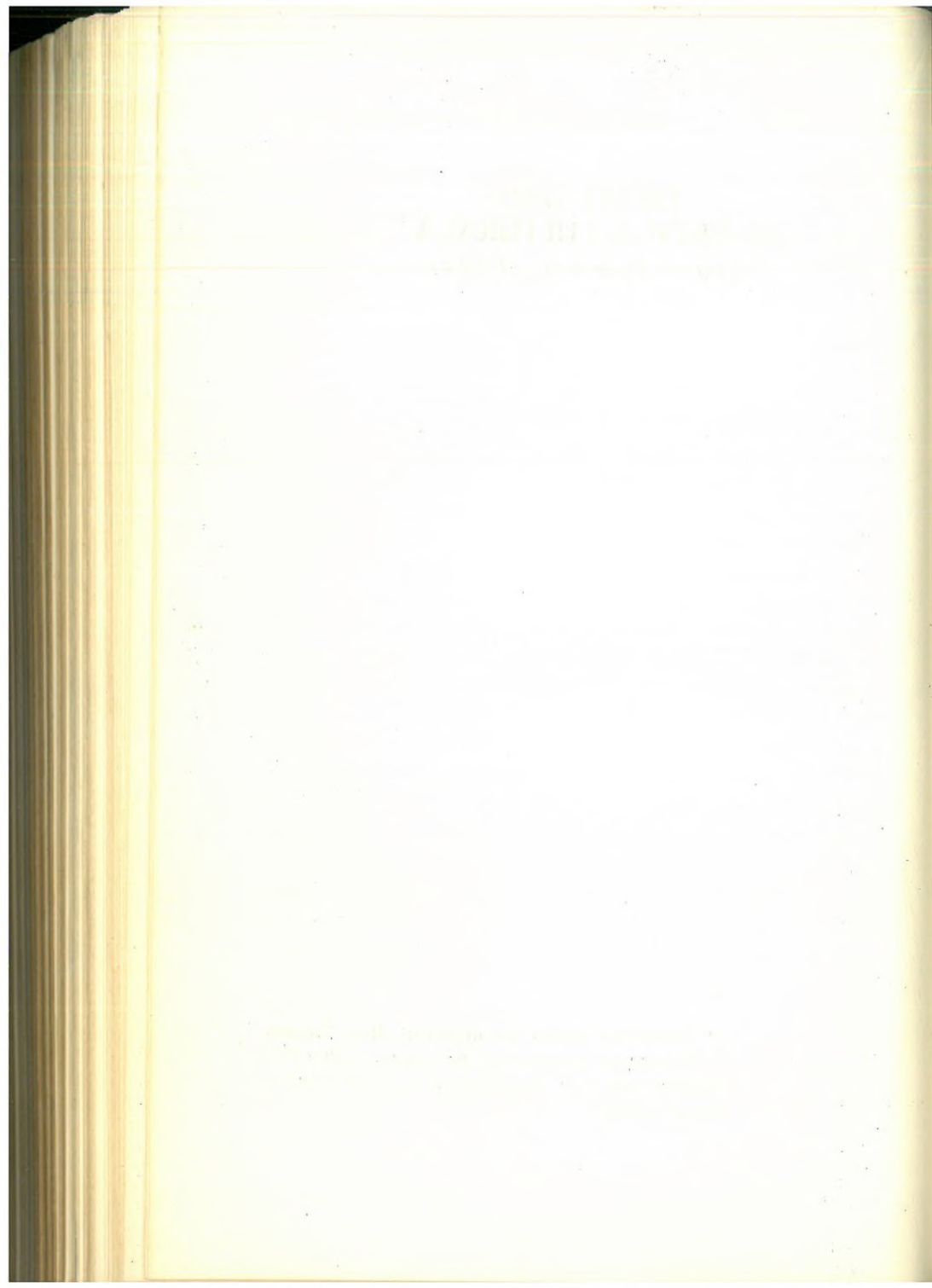
ADNOTĂRI

- 1 Pan Bin-siun, Sun Lean-cen, Cen Seao-țean — generali gomindaniști care, în diferite perioade, au trecut fățiș de partea bandiților japonezi.
- 2 „Detașamentele morții“ din Șansi — detașamente înarmate anti-japoneze ale populației provinciei Șansi, care au luat naștere în perioada inițială a războiului împotriva cotropitorilor japonezi, sub conducerea și influența partidului comunist. Vezi adnotarea 3 la lucrarea „Să unim toate forțele care sînt pentru lupta împotriva cotropitorilor japonezi, să luptăm împotriva clicii anticomuniste a obtuzilor“ din volumul 3 al ediției de față.
- 3 În pragul anului 1944, lichidarea regimului dictatorial al gomindanului, înfăptuirea democrației și asigurarea libertății cuvîntului deveniseră revendicări ale întregii populații din regiunile de sub dominația gomindanistă. Pentru a scăpa de revendicările stăruitoare ale poporului, gomindanul a proclamat în aprilie 1944 așa-numita „lărgire a cadrului libertății cuvîntului“; în mai plenara a douăsprezecea a Comitetului Executiv Central al gomindanului a declarat de asemenea „asigurarea libertății cuvîntului“. Totuși, toate aceste declarații ale gomindanului — declarații pe care a fost silit să le facă — erau pe hîrtie, iar pe măsură ce creștea mișcarea democratică a poporului, gomindanul se dădea peste cap să născocoască noi măsuri de înăbușire a libertății cuvîntului.

**FRONT UNIC
ÎN MUNCA CULTURALĂ ***
(30 octombrie 1944)

* Cuvintare rostită de tovarășul Mao Țze-dun
la consfătuirea lucrătorilor pe tărîmul culturii și
învățămintului din Regiunea de graniță Șensi—
Gansu—Ninsia.

Intreaga noastră muncă este subordonată scopului zdrobirii imperialismului japonez. Imperialiștii japonezi, ca și Hitler, vor fi în curînd nimiciți. Dar noi îi vom putea nimici definitiv numai cu condiția continuării eforturilor noastre. În munca noastră, pe primul plan stă războiul, apoi producția, apoi cultura. O armată fără cultură este o armată ignorantă, iar o armată ignorantă este incapabilă să repurteze victoria asupra dușmanului.

Cultura regiunilor eliberate are două laturi : o latură progresistă, care a și luat naștere, și o latură înapoiată, care și-a trăit traiul. În regiunile eliberate există deja o cultură nouă, populară, dar mai este larg răspîdită și moștenirea trecutului feudal. În Regiunea de graniță Șensi—Gansu—Ninsia, la o populație de 1.500.000 de locuitori mai există și acum peste 1.000.000 de analfabeți și 2.000 de vraci; superstițiile mai exercită și acum influență asupra maselor largi. Acest dușman are rădăcini adînci în conștiința maselor. Iar lupta împotriva unui dușman care are rădăcini adînci în conștiința maselor este adeseori mai grea decît lupta împotriva imperialismului japonez. Trebuie să spunem maselor că ele însele trebuie să se ridice la lupta împotriva propriului lor analfabetism, împotriva superstițiilor și a deprinderilor lor antisănătare. Pentru ducerea acestei lupte este necesar

un front unic dintre cele mai largi. Iar într-o regiune atât de slab populată și atât de săracă în căi de comunicație cum este Regiunea de graniță Șensi—Gansu—Ninsia, care s-a aflat înainte vreme la un nivel cultural scăzut și a cărei dezvoltare culturală e frînată și de condițiile războiului, acest front unic trebuie să fie deosebit de larg. De aceea pe tărîmul învățămîntului public trebuie să avem nu numai școli elementare și medii de tip normal, care să deservească un mare număr de elevi, dar și școli satești de tip simplificat, împrăștiate prin diferite localități, cercuri pentru citirea ziarelor și grupuri pentru lichidarea analfabetismului. Avem nevoie nu numai de școli de tip nou ; trebuie folosite după reorganizare și școlile satești de tip vechi. În domeniul artei avem nevoie nu numai de drama modernă, dar și de „melodiile din Țin“¹ și de „ianghe“^{*}. Noi avem nevoie nu numai de „melodiile din Țin“ și de „ianghe“ de tip nou, ci trebuie să folosim, reconstruindu-le, și trupele de teatru clasic vechi și colectivele de „ianghe“ de tip vechi, care alcătuiesc 90 % din toate colectivele de „ianghe“.

Cele spuse se referă într-o măsură și mai mare la medicină. În Regiunea de graniță Șensi—Gansu—Ninsia, procentul de mortalitate a populației este foarte ridicat, sînt foarte mari pierderile de vite din cauza epizootiilor, o mulțime de oameni mai au și astăzi încredere în vraci. Folosind în asemenea condiții numai medicina modernă, nu vom putea face nimic. Desigur că medicina modernă este mai perfectă decît medicina veche, dar dacă

* „Ianghe“ — spectacol muzical și coregrafic popular străvechi. În perioada războiului împotriva cōtropitorilor japonezi, în regiunile eliberate s-au dezvoltat „ianghe“ de tip nou, adică „ianghe“ care oglindesc realitatea nouă.

medicina modernă va trece pe lângă suferințele poporului, dacă ea nu va învăța personalul medical să slujească poporul, dacă reprezentanții ei nu se vor uni cu medicii și veterinarii de tip vechi existenți astăzi în Regiunea de graniță și al căror număr se ridică la peste 1.000, dacă nu-i vor ajuta să meargă înainte, rezultatul va fi că vor ajuta de fapt vracilor, vor privi nepăsători pieirea în masă a oamenilor, pieirea în masă a vitelor.

Frontul unic se construiește pe două principii : în primul rând pe principiul unirii, iar în al doilea rând pe principiul criticii, educării și transformării. Ar fi greșit să ne situăm în frontul unic pe o poziție capitulardă, dar nu putem să ne situăm nici pe poziția sectară, caracterizată prin înlăturarea oamenilor și printr-o atitudine de dispreț față de ei. Sarcina noastră constă în a ne uni cu toți acei reprezentanți ai vechii intelectualități, ai vechii arte, ai vechii medicine care pot aduce foloase, în a-i ajuta, a-i reeduca, a-i transforma. Pentru a-i transforma trebuie mai întâi să ne unim cu ei. Dacă vom proceda just, ei vor primi bucuros ajutorul nostru.

Cultura noastră este o cultură populară. Lucrătorii pe câmpul culturii trebuie să slujească poporul cu căldură și cu însuflețire, trebuie să fie strins legați de mase, nu să se rupă de ele. Pentru a stabili o legătură strinsă cu masele, trebuie să pornim de la nevoile maselor, de la dorințele lor. În orice muncă făcută pentru mase trebuie să pornim de la nevoile lor, și nu de la considerente personale, fie ele chiar cele mai bune. Se întâmplă adeseori ca nevoia maselor de anumite transformări să și existe în mod obiectiv, dar ca conștiința subiectivă a acestei nevoi să nu se fi copt încă în mase, să le lipsească încă hotărârea, să le lipsească încă dorința de a înlăptui aceste

transformări, și atunci trebuie să așteptăm cu răbdare ; abia atunci cînd, în urma muncii noastre, masele se vor pătrunde, în majoritatea lor, de conștiința necesității, de hotărîrea și de dorința de a înfăptui transformările respective, — abia atunci trebuie să le înfăptuim ; procedînd altfel, riști să te rupi de mase. Orice muncă care cere participarea maselor degenerază într-o formalitate deșartă și sfîrșește printr-un eșec dacă masele nu sînt încă conștiente de necesitatea acestei munci și nu și-au manifestat dorința de a participa de bunăvoie la ea. „Dacă te grăbești, nu-ți atingi ținta“². Aceasta nu înseamnă, firește, că nu trebuie să acționăm rapid, aceasta înseamnă doar că nu ne putem lansa în aventuri, căci aventurismul duce inevitabil la eșec. Cele spuse sînt adevărate în privința oricărei munci, mai cu seamă în privința muncii cultural-educative de reeducare a conștiinței maselor. Aici acționează două principii : principiul nevoii reale a maselor, și nu al unei nevoi născocite, care nu există decît în capetele noastre, și principiul dorinței liber consimțite a maselor, al hotărîrii manifestate de masele înseși, și nu al hotărîrii pe care o manifestăm noi în locul lor.

ADNOTĂRI

1 „Melodiile din Țin“ — un tip de spectacole de operă străvechi, răspîndite în provincia Șensi. Intrucît în vremurile străvechi pe teritoriul provinciei Șensi de astăzi se afla principatul Țin, aceste spectacole au primit denumirea de „melodii din Țin“.

2 Cuvinte din cartea lui Confucius „Luniui“.

SĂ ÎNVĂȚĂM SĂ GOSPODĂRIM *

(10 ianuarie 1945)

* Cuvîntare rostită de tovarășul Mao Tze-dun la consfătuirea Eroilor muncii și a evidențiaților în producție din Regiunea de graniță Șensi—Gansu—Ninsia.

Tovarăși Eroi ai muncii și evidențiați în producție !

La consfătuirea voastră ați împărtășit experiența muncii voastre, pentru care toți vă salută și vă stimează. Voi vă distingeți prin trei calități, jucați un rol triplu. În primul rînd, rolul de fruntași. Ați muncit cu multă rîvnă, ați manifestat o mare inventivitate creatoare, munca voastră a devenit un exemplu pentru alții, ați dat indici înalți de producție, ați provocat la alții dorința de a învăța de la voi. În al doilea rînd, rolul de osatură a maselor. Cei mai mulți dintre voi nu sînteți încă conducători, dar ați și devenit osatura maselor, sîmburele lor, și datorită vouă ne va fi mai ușor să ducem munca înainte. În viitor puteți deveni conducători, dar deocamdată sînteți o rezervă pentru a fi promovați în posturi de conducere. În al treilea rînd, rolul verigii de legătură. Voi sînteți veriga de legătură dintre conducere și masele largi. Prin voi părerile maselor se transmit conducerii, iar părerea conducerii se transmite maselor.

Aveți multe calități, aveți mari merite, dar să țineți minte că nu trebuie în nici un caz să vă înfumurați. Vă stimează toți, și aceasta este just, dar tocmai aceasta poate ușor provoca înfumurare. Dacă vă veți înfumura, dacă veți slăbi exigența față de voi înșivă, dacă veți în-

ceta să vă străduiți, dacă nu veți ține seamă de alții, dacă nu veți ține seamă de conducători, dacă nu veți ține seamă de mase, — nu veți mai îndreptăți titlul de Eroi ai muncii și de evidențiați în producție. În trecut unora dintre noi li s-a întâmplat așa ceva, dar trebuie să sperăm că voi nu veți călca pe urmele unor astfel de oameni.

Consfătuirea a făcut bilanțul experienței voastre. După cum se arată foarte bine în documentele consfătuirii, experiența voastră poate fi folosită nu numai aici, dar și în alte regiuni ; despre aceasta nu voi vorbi acum. Vreau să spun doar câteva cuvinte despre munca noastră economică.

În ultimii ani am început să ne însușim priceperea de a gospodări și am obținut în acest domeniu succese considerabile. Dar aceasta nu este decît un început. Trebuie ca în decurs de doi-trei ani să obținem ca în Regiunea de graniță Șensi—Gansu—Ninsia și în toate regiunile eliberate din spatele dușmanului nevoile noastre de mărfuri alimentare și industriale să fie satisfăcute în întregime sau în mare măsură prin propriile noastre forțe, ba mai mult, să ne mai rămînă și unele surplusuri. Trebuie să obținem succese noi și mai mari în agricultura, industria și comerțul nostru. Abia atunci se va putea spune că am mai învățat ceva, că am învățat să muncim și mai bine. Dacă într-o regiune oarecare condițiile de trai ale armatei și populației nu se îmbunătățesc, dacă baza materială pregătită acolo pentru o contraofensivă nu este trainică, dacă agricultura, industria și comerțul nu se dezvoltă an de an, ci bat pasul pe loc sau chiar se rostogolesc la vale, aceasta dovedește că activiștii de partid, cei administrativi și cei militari locali nu au învățat

încă să gospodărească; o asemenea regiune se va izbi inevitabil de foarte mari greutăți.

Există o problemă asupra căreia trebuie să atragem încă o dată atenția generală: concepțiile noastre trebuie să corespundă situației în care trăim. În momentul de față noi trăim la țară. Aceasta parcă n-ar da loc la îndoială. Intr-adevăr, cine nu știe că trăim la țară? În practică se întâmplă însă cu totul altceva: deși mulți dintre tovarășii noștri muncesc permanent la sate și consideră chiar că înțeleg satele, în realitate ei nu înțeleg satele sau, în cazul cel mai bun, nu le înțeleg adînc. Uitînd că viața satelor se bazează pe gospodăria individuală, că regiunile rurale sînt izolate unele de altele de către dușman și duc un război de partizani, acești tovarăși adoptă adeseori hotărîri nejuste sau nu tocmai juste în problemele politice, militare, economice, în problemele culturii, ale muncii de partid, ale mișcării muncitorești, țărănești, de tineret și de femei. Ei măsoară satele cu etalonul orașelor, întocmesc în mod subiectivist maldăre de planuri absurde, caută să le traducă cu sila în viață și fac mereu boacăne. În ultimii ani, datorită mișcării pentru îndreptarea stilului de muncă, precum și datorită faptului că unii s-au ales în munca lor cu cucuie, tovarășii noștri au crescut considerabil. Cu toate acestea, mai trebuie să urmărim și acum ca concepțiile noastre să corespundă întru totul situației în care trăim: abia astfel vom reuși să obținem succese în orice muncă, și încă succese rapide. Ce-i drept, dacă noi înțelegem cu adevărat că trăim acum în condițiile bazelor de sprijin de la sate, a căror viață se bazează pe gospodăria individuală, că regiunile rurale sînt izolate unele de altele de către dușman și duc un război de partizani, și ne vom construi întreaga

muncă pornind de la această situație, unora li se va părea, poate, la prima vedere că rezultatele muncii noastre se fac foarte încet simțite, că în munca noastră nu există nimic luminos. Să vedem însă cum se vor prezenta roadele acestei munci dacă le vom confrunța cu roadele muncii acelor care nu țin seamă de situația arătată, ci pornesc de la alt punct de vedere, care măsoară munca de la sate, să zicem, cu etalonul orașelor. Se va constata că munca nu merge de loc încet, ci, dimpotrivă, foarte repede. Căci dacă vom măsura munca de la sate cu etalonul orașelor, dacă ne vom rupe de realitatea vie, atunci nu se va mai pune problema că rezultatele muncii se fac simțite repede sau încet, ci problema că ne spargem mereu capul și că munca noastră nu dă în general nici un fel de roade.

O dovadă clară a celor ce am spus mai sus o poate constitui, de pildă, mișcarea organizată din inițiativa noastră în armată și în rîndurile populației în vederea dezvoltării producției sub formele ei actuale și care a și înregistrat mari succese.

Noi trebuie să-i batem pe cotropitorii japonezi și să ne pregătim să cucerim orașele și să eliberăm teritoriul ocupat. Cum să obținem însă acest lucru aflîndu-ne în condițiile regiunilor rurale cu economia lor individuală, ale unor regiuni izolate unele de altele de către dușman și care duc un război de partizani? Nu putem călca pe urmele gomindanului, care nu manifestă nici o inițiativă, ci se sprijină exclusiv pe străini, care depinde de străinătate pînă și în domeniul aprovizionării cu articole de larg consum cum sînt țesăturile de bumbac. Noi vrem să ne ridicăm prin propriile noastre forțe. Am vrea să primim ajutor din afară, dar nu trebuie să ne bizuim pe

el. Noi ne sprijinim pe propriile noastre forțe, pe forțele creatoare ale întregii noastre armate și ale întregului popor. Ce cale să urmărim pentru a atinge acest scop? Calea noastră este desfășurarea atât în armată cât și în rîndurile populației a unei mișcări largi pentru dezvoltarea producției.

Deoarece avem de-a face cu satele, unde resursele umane și materiale sînt împrăștiate, noi am adoptat, în problemele producției și ale aprovizionării, linia unei conduceri unice, în condițiile unei gospodăriri descentralizate.

Deoarece avem de-a face cu satele, cu țărănimea, o masă răzlețită de producători individuali care se servesc de unelte de producție primitive, cu sate în care cea mai mare parte a pămîntului aparține încă și acum moșierilor, iar țăranii sînt supuși exploatării feudale care se exercită prin stoarcerea arenzii de la țărani, pentru a stimula cointeresarea țărănimii în producție și pentru a ridica productivitatea muncii în agricultură, noi am adoptat linia reducerii arenzilor și a dobînzilor la împrumuturi, precum și linia organizării într-ajutorării în muncă. Reducerea arenzilor a stimulat cointeresarea țăranilor în producție, iar într-ajutorarea în muncă a ridicat productivitatea muncii în agricultură. Informațiile primite de mine din diferite regiuni ale Chinei de nord și centrale arată că, după reducerea arenzilor, cointeresarea țăranilor în producție a crescut simțitor și că ei creează bucurosi organizații de într-ajutorare de felul brigăzilor noastre de într-ajutorare în muncă. În asemenea organizații trei oameni fac mai mult decît făceau înainte patru. Și dacă este așa, înseamnă că munca a 90.000.000 de oameni poate să dea acum mai mult decît dădea

înainte munca a 120.000.000 de oameni. Mai sînt și cazuri cînd doi oameni fac mai mult decît făceau înainte trei. Dacă nu vom proceda prin metode de constrîngere și prin emiterea de ordine, dacă nu vom proceda cu pripeală, ci prin metoda convingerii pline de răbdare și metoda demonstrării concrete, în decurs de cîțiva ani vom ști să atragem majoritatea țăranilor în organizațiile de producție agricolă și de producție meșteșugărească bazate pe într-ajutorare. Cînd aceste organizații de producție vor deveni ceva obișnuit, nu numai că producția va crește considerabil, dar se va dezvolta și inițiativa creatoare în diferite domenii, va crește conștiința politică a maselor, nivelul lor cultural, ele vor începe să acorde atenție igienei; elementele declasate se vor reeduca și ele; se vor schimba moravurile înseși; va mai trece puțin timp și uneltele de producție se vor perfecționa și ele. Cînd va veni această vreme, satele noastre se vor transforma treptat.

Dacă lucrătorii noștri își vor însuși cu rîvnă acest domeniu al muncii și vor ajuta cu toată energia populația rurală să desfășoare mișcarea pentru dezvoltarea producției, peste numai cîțiva ani vor și apărea la sate multe alimente și articole de larg consum, ceea ce ne va da, la rîndul său, posibilitatea nu numai să luptăm cu dîrzenie împotriva dușmanilor și să rezistăm în anii cu recoltă proastă, ci să creăm și importante rezerve de alimente și de articole de larg consum pentru viitor.

Mișcarea pentru dezvoltarea producției trebuie organizată nu numai în rîndurile țăranilor, ci și în rîndurile efectivului unităților militare și în rîndurile personalului instituțiilor.

Deoarece avem de-a face cu satele, deoarece aceste sate sînt sistematic ruinate de dușman și trăiesc în condițiile unui război de lungă durată, unitățile noastre militare și instituțiile noastre trebuie să se ocupe de producție. Faptul că războiul are la noi caracterul unor acțiuni dispersate de partizani dă unităților noastre militare și instituțiilor noastre posibilitatea de a se ocupa de producție. În ceea ce privește Regiunea noastră de graniță Șensi—Gansu—Ninsia, în care militarii și funcționarii instituțiilor reprezintă un procent prea ridicat față de numărul total al locuitorilor, aici mișcarea pentru dezvoltarea producției este cu atît mai necesară; dacă unitățile noastre militare și instituțiile noastre nu se vor ocupa ele însele de producție, ele vor fi condamnate la foame. Iar dacă vom lua prea mult de la populație, ea nu va putea suporta această povară și va fi și ea condamnată la foame. Tocmai de aceea am hotărît să desfășurăm o mișcare largă pentru dezvoltarea producției. În Regiunea de graniță Șensi—Gansu—Ninsia necesarul anual de cereale (ciumiz) al unităților militare și al instituțiilor reprezintă 260.000 de dani (cîte 300 de țini într-un dan). Din această cantitate, 160.000 de dani ne vine de la populație, iar restul de 100.000 de dani îl producem noi înșine. Dacă nu ne-am ocupa noi înșine de producție, atunci fie armata, fie populația ar răbda de foame. Acum însă, după ce am desfășurat mișcarea pentru dezvoltarea producției, noi toți — atît armata cît și populația — nu numai că nu răbdăm de foame, dar s-ar putea spune că ne hrănim bine.

În Regiunea de graniță instituțiile noastre își asigură singure în mare măsură — iar unele în între-

gime — toate cele necesare, în afară de cereale și echipament. O serie de instituții își asigură în parte chiar și cerealele și echipamentul.

Și mai mari sînt meritele unităților militare din Regiunea de graniță. Multe unități militare își asigură alimentele, echipamentul și toate celelalte în întregime, în proporție de 100 %, fără să primească absolut nimic din partea guvernului. Aceasta este realizarea supremă, ca să zicem așa indicele nr. 1 ; ea a fost obținută treptat, în decurs de cîțiva ani.

Nu putem cere același indice regiunilor de front, unde trupele sînt nevoite să dea lupte. Acolo trebuie să urmărim indicii nr. 2 și nr. 3. Indicele nr. 2 înseamnă că unitățile militare, în afară de cerealele și de echipamentul pe care le primesc de la guvern, își asigură prin forțele lor proprii, prin dezvoltarea producției toate celelalte: grăsimi (cîte 5 țiani de om pe zi), sare (cîte 5 țiani de om pe zi), legume (între 1 și 1,5 țzini de om pe zi), carne (între 1 și 2 țzini de om pe lună), mijloacele necesare procurării combustibilului, a rechizitelor de birou, mijloacele pentru diferite mici cheltuieli, pentru învățămînt, pentru ocrotirea sănătății, pentru materialele necesare curățitului armelor, precum și tutun, încălțăminte, ciorapi, mănuși, prosoape, perii de dinți și altele, ceea ce reprezintă aproximativ 50 % din totalul cheltuielilor. Această situație poate fi obținută treptat, în decurs de doi, trei ani ; pe alocuri ea a și fost obținută de pe acum. Acest indice poate fi aplicat în regiunile pe care le-am consolidat trainic.

În regiunile de lîngă graniță și în regiunile de partizani poate fi aplicat indicele nr. 3, care înseamnă că unitățile militare nu-și satisfac nevoile în proporție de

50%, ci în proporție de 15—25%¹. Ar fi foarte bine dacă ele ar putea ajunge la aceasta.

Intr-un cuvînt, toate unitățile militare și instituțiile, cu excepția unor cazuri speciale, trebuie ca, în timpul liber, cînd nu sînt ocupați cu luptele, cu pregătirea militară și cu munca, să se ocupe de munca productivă. Pe lîngă participarea colectivă a întregului efectiv al unităților militare și a întregului personal al instituțiilor la munca productivă în orele libere, cînd nu sînt ocupate cu lupta, cu pregătirea militară și cu munca lor, unitățile și instituțiile trebuie să repartizeze special anumiți oameni pentru organizarea de gospodării agricole, legumicole și de creștere a vitelor, pentru organizarea de ateliere, de mici întreprinderi industriale, de brigăzi de transporturi, de cooperative, precum și pentru cultivarea cerealelor și a legumelor în comun cu țărani. În condițiile actuale, pentru a învinge greutățile, fiecare instituție și fiecare unitate militară trebuie să-și creeze propria ei gospodărie. Apucăturile proprii vagabonzilor, care nu vor să-și creeze o gospodărie a lor, sînt un fenomen rușinos. Este necesar să se introducă un sistem de repartizare a beneficiului în condițiile căruia partea celui ce muncește să corespundă muncii depuse de el, pentru ca lucrătorii care participă direct la munca productivă să aibă un venit și prin aceasta să fie stimulată producția. Mai este necesar ca conducătorii să privească munca conștienți de răspunderea lor, să dea dovadă de inițiativă, să întrețină o strînsă legătură între grupul conducător și masele largi și să îmbine chemările generale cu conducerea concretă. Numai atunci munca productivă se va putea dezvolta cu succes.

Unii spun că atunci cînd unitățile militare se ocupă cu munca productivă, ele nu mai pot să lupte și să se ocupe cu pregătirea militară, iar dacă instituțiile se ocupă cu producția, ele nu mai pot să lucreze. Nu-i adevărat. În ultimii ani, unitățile noastre militare din Regiunea de graniță, desfășurînd pe scară largă muncă productivă, și-au asigurat în cantități suficiente hrană și îmbrăcăminte și, paralel cu aceasta, s-au ocupat, cu mai mult succes decît înainte, de pregătirea de luptă, precum și de învățămîntul politic și de cel de cultură generală. În același timp, coeziunea internă a armatei și unirea dintre armată și populație a devenit și mai trainică. În regiunile de front, în tot cursul anului trecut, s-a desfășurat pe scară largă mișcarea pentru dezvoltarea producției; totodată au fost obținute succese mari în ducerea operațiilor militare și pretutindeni s-a desfășurat instruirea trupelor. Condițiile de trai ale lucrătorilor din instituții s-au îmbunătățit datorită activității lor în producție, li s-au împuținat grijile, productivitatea muncii lor a sporit. Aceasta se referă atît la Regiunea de graniță cît și la regiunile de front.

În felul acesta, atunci cînd unitățile militare și instituțiile, trăind în condițiile războiului de partizani la sate, dezvoltă producția pentru satisfacerea propriilor lor nevoi, activitatea lor de luptă, pregătirea lor de luptă și munca lor se desfășoară mai energic, mai viu, iar disciplina, coeziunea internă și unirea cu populația se întăresc. Mișcarea pentru dezvoltarea producției este opera îndelungatului nostru război de partizani, este o mîndrie a noastră. Dacă vom învăța să ducem această muncă, nu ne vor mai speria nici un fel de greutăți materiale. Din an în an vor crește puterile și energia noas-

tră în cursul războiului, vom deveni din ce în ce mai tari, și atunci dușmanul nu ne va răpune, ci îl vom răpune noi, fără îndoială.

Trebuie să mai atragem atenția tovarășilor noștri din regiunile de front asupra încă unei împrejurări. Unele din regiunile de curînd eliberate de noi posedă suficiente resurse, și din acest motiv unii activiști locali nu vor să facă economii, nu vor să se ocupe cu producția. Aceasta este foarte rău ; în viitor ei vor plăti scump aceasta. Pretutindeni trebuie să economisim prin toate mijloacele resursele umane și materiale. Nu putem trăi cu gîndul numai la ziua de azi : nu putem să ne permitem risipirea și irosirea resurselor. În orice loc am fi trebuie să calculăm chiar din primul an de muncă pe mulți ani înainte, să nu uităm că va trebui să mai ducem războiul vreme îndelungată, să nu uităm de contraofensivă, să nu uităm de construcția care va începe după izgonirea dușmanului. Trebuie, pe de o parte, să nu tolerăm în nici un caz risipirea și irosirea mijloacelor, iar pe de altă parte să ne încordăm toate eforturile pentru dezvoltarea producției. În trecut unele regiuni au plătit scump pentru faptul că oamenii de acolo nu s-au priceput să facă dinainte calcule pentru o perioadă lungă, că ei nu au avut grijă nici de economisirea resurselor umane și materiale, nici de dezvoltarea producției. Din aceste fapte trebuie să tragem acum învățămintele corespunzătoare.

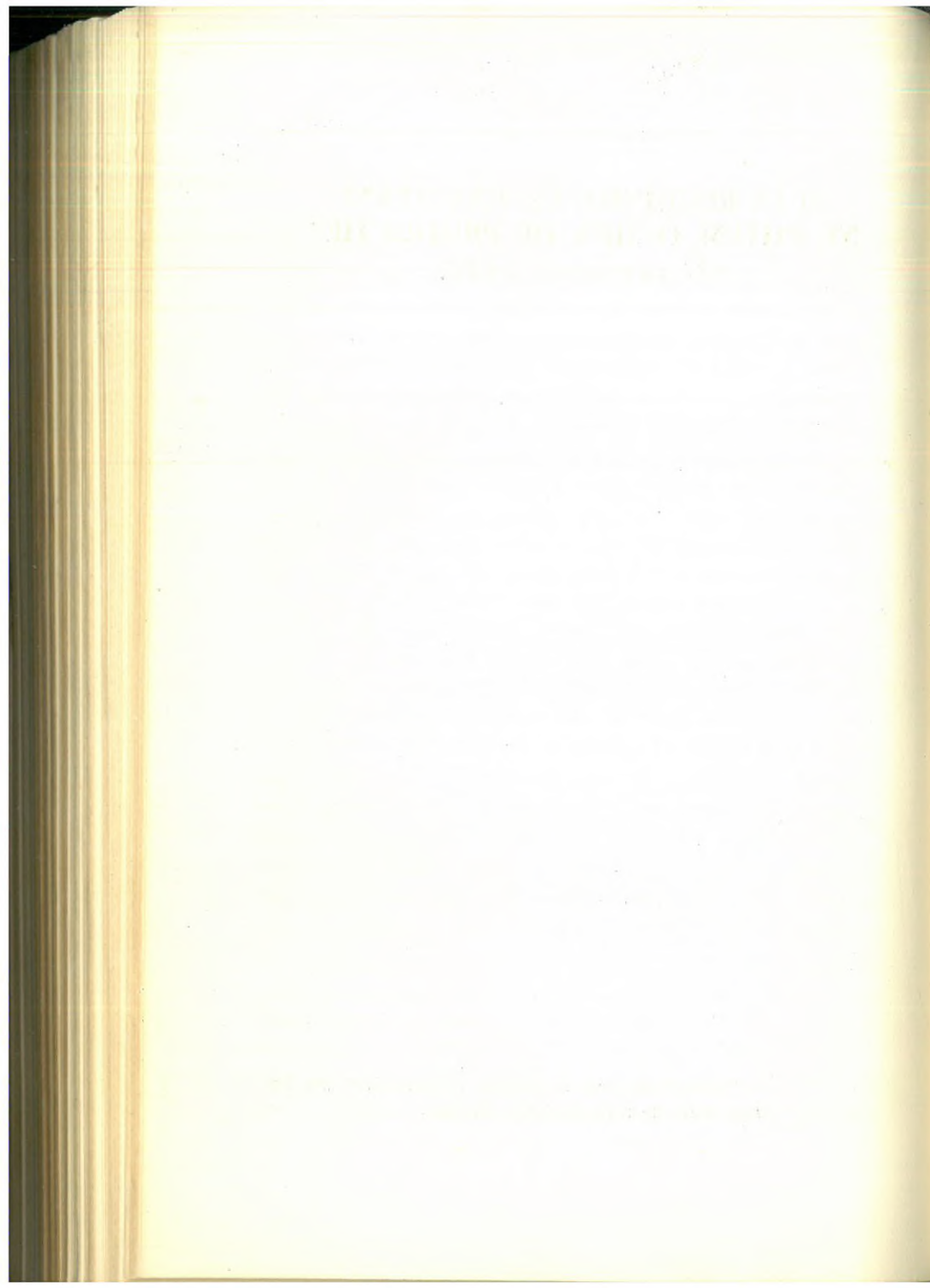
În ceea ce privește mărfurile industriale, în Regiunea de graniță Șensi—Gansu—Ninsia s-a hotărît ca, în decurs de doi ani, să se obțină satisfacerea deplină a nevoilor proprii, prin producerea unor mărfuri ca bumbacul, firele toarse, țesăturile, articolele de fieră-

rie, hîrtia și multe altele. Tot ceea ce înainte nu se producea de loc în această regiune sau se producea în cantități neînsemnate, trebuie să fie produs acum de noi înșine pe loc, eliberîndu-ne în întregime de importul mărfurilor din alte părți. Această sarcină trebuie să fie îndeplinită de trei sectoare economice: sectorul de stat, sectorul privat și sectorul cooperatist. Trebuie să urmărim nu numai indicii cantitativi, ci și o producție de bună calitate și trainică. Guvernul Regiunii de graniță, Statul-major unit al armatei a 8-a și Biroul pentru nord-vest al Comitetului Central al partidului desfășoară o muncă energetică în această privință, ceea ce este cît se poate de just. Am dori ca toate regiunile de front să facă același lucru. În multe părți se și face aceasta, și noi urăm succes lucrătorilor din aceste regiuni.

Regiunii noastre de graniță și tuturor regiunilor eliberate le vor mai trebui vreo doi, trei ani pentru a învăța pe deplin să gospodărească. Cînd vom putea să ne satisfacem în întregime sau în bună parte prin propriile noastre puteri nevoile noastre în alimente și mărfuri industriale și cînd vom avea și surplusuri, atunci se va putea spune că am învățat pe deplin să gospodărim în condițiile satelor. Iar în viitor, după ce vom curăța de dușman orașele noastre, vom ști să gospodărim și în condițiile noi. Construcția Chinei este cauza noastră vitală și, deci, trebuie să învățăm cu dîrzenie.

**ȘI ÎN REGIUNILE DE PARTIZANI
NE PUTEM OCUPA DE PRODUCȚIE ***
(31 ianuarie 1945)

* Articol de fond al ziarului „Tzeŋanŋibao” din Ianan, scris de tovarășul Mao Tze-dun.

Problema posibilității și necesității de a organiza o mișcare pentru dezvoltarea producției pe teritoriul bazelor de sprijin din regiunile eliberate din spatele dușmanului și consolidate de noi relativ trainic a și fost rezolvată de mult, și în acest sens a încetat de a mai fi o problemă. Dar problema dacă se poate face același lucru în regiunile de partizani, situate adânc în spatele dușmanului, a rămas pentru mulți pînă acum încă nerezolvată, întrucît au lipsit dovezile unei astfel de posibilități.

Acum asemenea dovezi există însă. După cum anunță corespondența tovarășului Cian Pin-kai despre mișcarea pentru dezvoltarea producției în detașamentele de partizani din regiunea Șansi—Ciahar—Hebei, corespondență publicată în ziua de 28 ianuarie în ziarul „Tzefanjibao“, acolo, în multe regiuni de partizani, se desfășoară încă din 1944 o largă mișcare pentru dezvoltarea producției, care a dat admirabile rezultate. Tov. Cian menționează în corespondența sa următoarele regiuni și detașamente: în partea centrală a provinciei Hebei — subregiunea a 6-a, detașamentul regional nr. 4, situat în subregiunea a 2-a, detașamentul regional nr. 8, situat în subregiunea a 4-a, coloana lui Siui-Din, coloana lui Bao-Man, coloana lui Iun-biao, iar în provincia Șansi detașamentele din județele Daisian și Gosian. Situația în aceste regiuni este

foarte defavorabilă : „La fiecare pas sînt puncte de sprijin și cazemate ale trupelor japoneze și ale trupelor-marionetă, există o rețea foarte deasă de șanțuri, metereze și șosele ; folosindu-și superioritatea militară și căile de comunicație prielnice, inamicul ne atacă încontinuu, ne înconjoară mereu, organizează «filări» ; această situație îi silește pe partizani să se deplaseze mereu“. Totuși, în răgazurile dintre lupte, ei au știut să se ocupe cu munca productivă. Drept rezultat „aprovizionarea cu alimente s-a îmbunătățit, rația zilnică de grăsimi și de sare a fost sporită la 5 țiani de om, iar rația de legume la 1 țzin ; fiecărui om îi revine acum lunar un țzin și jumătate de carne. În afară de aceasta, acum au apărut și lucruri care nu se mai găseau de cîțiva ani : perii de dinți, praf de dinți, cele necesare pentru învățare de carte“. Deci, cum se mai poate afirma după aceasta că în regiunile de partizani nu poți să te ocupi cu producția !

Mulți spun : în regiunile cu populație deasă nu există pămînt disponibil. Așa să fie în realitate ? Să ne îndreptăm privirile spre regiunea Șansi—Ciahar—Hebei : „Pornind de la considerația că principalul este agricultura, a fost rezolvată în primul rînd problema pămîntului. Aceasta s-a făcut prin următoarele nouă metode : 1) au fost desființate meterezele și au fost astupate șanțurile construite de inamic în scopul blocadei ; 2) au fost distruse șoselele pe care le-ar fi putut folosi inamicul și au fost însămîntate fișiile de pămînt pe ambele părți ale drumurilor ; 3) au fost folosite toate terenurile mici necultivate ; 4) au fost folosite terenurile din fața fortificațiilor dușmanului : ele erau cultivate noaptea sub acoperirea unor detașamente înarmate ale miliției populare,

căroră le-au acordat sprijin partizanii ; 5) în colaborare cu țăranii, în ale căror familii lipseau brațele de muncă, au fost cultivate și ogoarele lor ; 6) luptătorii din detașamentele de partizani îmbrăcați în straie țărănești au cultivat, aproape pe față, pământul din apropierea punctelor de sprijin și a cazematelor inamicului ; 7) au fost recucerite terenuri de la riuri prin construirea de diguri în luncile râurilor și prin întărirea bancurilor de nisip ; 8) a fost acordat ajutor țăranilor la transformarea ogoarelor neirigabile în ogoare irigabile ; 9) a fost acordat ajutor la efectuarea muncilor agricole țăranilor din toate satele aflate în raza de acțiune a detașamentului“.

Prin urmare, ne putem îndeletnici cu agricultura, dar cum stăm cu meseriile sau cu alte domenii ale producției ? Probabil că cu ele nu ne putem îndeletnici. Așa să fie în realitate ? Să ne îndreptăm privirea spre regiunea Șansi—Ciahar—Hebei : „Munca productivă în detașamentele care se află în interiorul liniei de blocadă nu se limitează la agricultură ; aici, ca și în regiunile trainic consolidate, se desfășoară producția meșteșugărească, au fost organizate transporturile. Detașamentul regional nr. 4 a organizat un atelier de căciuli de pîslă, o fabrică de ulei, un atelier pentru paste făinoase și în șapte luni a realizat un beneficiu de 500.000 de iuani locali. În felul acesta nu numai că au fost înlăturate dificultățile proprii, ci au fost satisfăcute și nevoile populației regiunii de partizani. Ostașii au putut să se aprovizioneze în întregime cu haine călduroase, cu ciorapi de lînă și cu altele“.

S-ar putea spune că în regiunile de partizani luptele se dau atît de des, încît activitatea în producție a detașamentelor de partizani ar trebui neapărat să aibă re-

percusiuni asupra operațiilor de luptă. Așa să fie în realitate? Să ne îndreptăm din nou privirea spre regiunea Șansi—Ciahar—Hebei. În articol se spune că în această regiune „se înfăptuiește principiul îmbinării activității productive cu ducerea operațiilor de luptă; sarcinilor de luptă și celor de producție li se acordă o însemnătate egală... Să luăm, de pildă, detașamentul regional nr. 4, situat în subregiunea a 2-a. La începutul aratului de primăvară au fost trimise detașamente speciale pentru a da lovituri dușmanului, totodată a început o puternică ofensivă politică. Tocmai de aceea operațiile militare s-au înviorat, iar capacitatea de luptă a detașamentului a sporit. Din februarie și pînă la începutul lui septembrie acest mic detașament a susținut 71 de lupte, a ocupat punctele de sprijin Ciudunșe, Șanciuian, Eciuan, Fintzia-ciai, Iaitou, a scos din luptă 165 de soldați ai trupelor japoneze și ai trupelor marionetă, a luat prizonieri 91 de soldați din armata-marionetă, a capturat 3 mitraliere ușoare, 101 arme și carabine“. În continuare se spune: „Pe lângă operațiile militare și propaganda în favoarea unei mișcări largi pentru dezvoltarea producției, s-a desfășurat o ofensivă politică sub lozinca «să-i zdrobim pe aceia care încearcă să zădărnicească mișcarea pentru dezvoltarea producției». În orașele capitale de județ Daisian și Gosian, cotropitorii japonezi i-au întrebat pe locuitori: «De ce s-a înfuriat așa armata a 8-a în ultimul timp?» Locuitorii le-au răspuns: «Pentru că zădărniciți mișcarea pentru dezvoltarea producției în Regiunea de graniță». Soldații din trupele-marionetă vorbeau între ei astfel: «Ei desfășoară acolo mișcarea pentru dezvoltarea producției, e mai bine să nu dăm ochii cu ei»“.

Poate oare și populația regiunilor de partizani desfășura mișcarea pentru dezvoltarea producției? Sînt interesați în dezvoltarea producției țărani din aceste regiuni, în care reducerea arenzilor poate că nu a fost încă înfăptuită sau nu a fost dusă pînă la capăt? Regiunea Șansi—Ciahar—Hebei a dat și în această privință un răspuns afirmativ. „Desfășurarea mișcării pentru dezvoltarea producției în detașamentele care se află în interiorul liniei de blocadă a ajutat direct și populația locală. În primul rînd, partizanii au apărut cu forța armată populația locală în timpul muncilor, iar în al doilea rînd au ajutat-o pretutindeni și cu munca lor. Unele detașamente au introdus următoarea regulă: repartizează în perioada de strîngere a recoltei 50% din efectivul lor pentru a acorda populației ajutor gratuit la muncile agricole. În urma acestui fapt a sporit simțitor activitatea în producție a populației, detașamentele de partizani s-au unit și mai strîns cu masele, iar populația a căpătat alimente. De atunci a sporit și mai mult simpatia populației din regiunile de partizani pentru partidul comunist și pentru armata a 8-a, s-a întărit sprijinul pe care li-l acordă populația“.

Așadar, nu mai încape nici o îndoială că în regiunile de partizani trupele și populația pot și trebuie să desfășoare o mișcare largă pentru dezvoltarea producției. Cerem ca toți activiștii de partid, administrativi și militari din regiunile eliberate și mai cu seamă din regiunile de partizani să se pătrundă pînă la capăt de înțelegerea acestui lucru; cînd ei vor înțelege că armata și populația *pot și trebuie* să facă aceasta, munca va putea fi desfășurată pretutindeni. Tocmai de aici s-a pornit și în regiunea Șansi—Ciahar—Hebei: „Datorită faptului că

în mișcarea pentru dezvoltarea producției din detașamentele care se află în interiorul liniei de blocadă cadrele conducătoare s-au schimbat din punct de vedere psihologic, au început să acorde o mai mare atenție producției, îmbinării activității în producție cu ducerea operațiilor de luptă, au educat în masele populare Eroi ai muncii și evidențiați în producție (potrivit unor date provizorii, aici există 66 de Eroi ai muncii și de evidențiați în producție), în decurs de numai cinci luni detașamentele noastre care se află în interiorul liniei de blocadă nu numai că și-au îndeplinit în termen planurile de producție, dar au dat dovadă și de mult spirit inventiv, cu adevărat creator“.

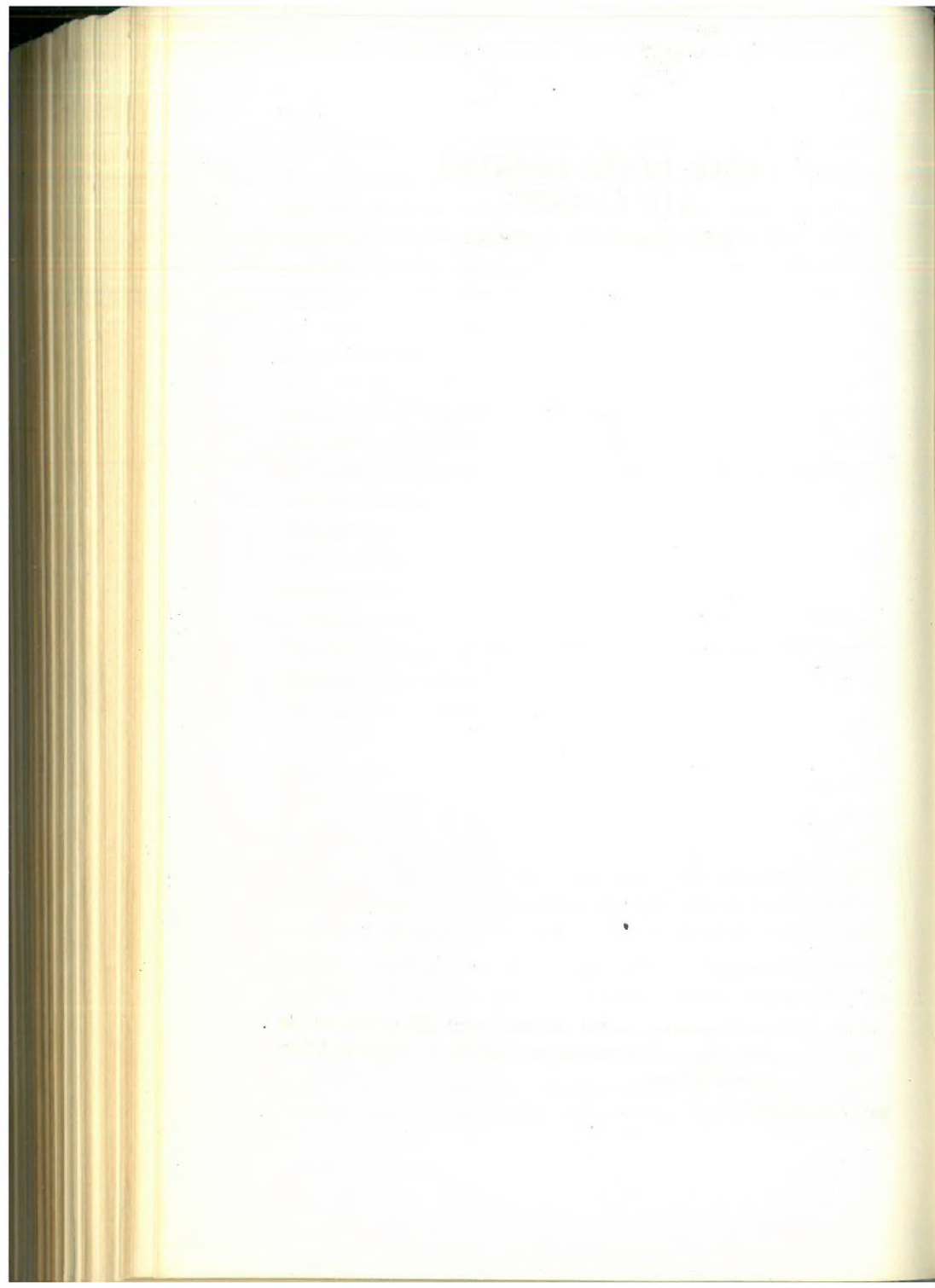
În 1945, în toate regiunile eliberate trebuie să se desfășoare, în proporții și mai mari decât înainte, mișcarea armatei și a populației pentru dezvoltarea producției, mișcare în care să se încadreze toți, pînă la ultimul om; o dată cu venirea iernii, vom compara succesele obținute de diferitele regiuni.

Războiul este o întrecere nu numai între forțele militare și politice, dar și între cele economice. Pentru a învinge pe cotropitorii japonezi, în afară de toate celelalte, trebuie să mai depunem eforturi și în munca de gospodărire, trebuie să ne însușim pe deplin această muncă în decurs de doi, trei ani; în anul în curs, în 1945, trebuie să obținem succese și mai mari decât cele din anii precedenți. Comitetul Central al Partidului Comunist Chinez are profunda convingere că toți lucrătorii și întreaga populație a regiunilor eliberate își vor îndeplini această sarcină.

CELE DOUĂ DESTINE ALE CHINEI *

(23 aprilie 1945)

** Cuvîntare rostită de tovarăşul Mao Tze-dun la deschiderea Congresului al VII-lea al Partidului Comunist Chinez.*

Tovarăși ! Astăzi s-a deschis Congresul al VII-lea al Partidului Comunist Chinez.

În ce constă deosebita însemnătate a congresului nostru ? Sîntem îndreptățiți să spunem că congresul nostru este un congres de care depinde destinul poporului chinez, care numără 450.000.000 de oameni. China poate avea două destine : despre unul din ele a și fost scrisă o carte ¹ ; congresul nostru intruchipează un alt destin al Chinei, despre care vom scrie o altă carte ². Congresul nostru va fi consacrat sarcinilor zdrobirii imperialiștilor japonezi și eliberării întregului popor chinez ; acesta va fi congresul zdrobirii agresorilor japonezi și al construirii Chinei noi, congresul unirii strînse a întregului popor chinez, al unirii strînse a poporului Chinei cu popoarele lumii întregi, congresul cuceririi victoriei finale.

Momentul actual este extrem de favorabil. În Europa Hitler va fi în curînd zdrobit. Frontul principal al războiului mondial împotriva fascismului se află în Apus ; acolo victoria se apropie și această victorie este rezultatul eforturilor Armatei Roșii a Uniunii Sovietice. Berlinul aude deja salvele de tun ale Armatei Roșii și el va cădea, probabil, curînd. În Răsărit războiul pentru zdrobirea imperialismului japonez se apropie, de asemenea, de un sfîr-

șit victorios. Congresul nostru se ține în ajunul victoriei finale în războiul împotriva fascismului.

În fața poporului chinez se deschid două căi — calea luminii și calea întunericului. Există și două destine ale Chinei : un destin luminos și un destin întunecat. Imperialismul japonez nu a fost încă zdrobit. Dar chiar după ce va fi zdrobit, aceste două perspective vor rămâne : fie o Chină independentă, liberă, democratică, unită, bogată și puternică, adică o Chină luminoasă, China nouă a poporului eliberat ; fie o altă Chină, semicolonială și semi-feudală, fărâmițată, săracă și slabă, adică China veche. China nouă sau China veche, aceste două perspective se deschid, ca și înainte, în fața poporului chinez, în fața Partidului Comunist Chinez, în fața congresului nostru.

Cum să ne organizăm deci munca acum, cînd Japonia nu este încă zdrobită, avînd în vedere că și după înfrîngerea ei aceste două perspective se vor menține încă ? În ce constau sarcinile noastre ? Sarcinile noastre constau tocmai în a mobiliza cu curaj masele, a întări și a spori forțele poporului, a uni strîns toate forțele țării care pot fi unite și, sub conducerea partidului nostru, a duce lupta pentru zdrobirea cîmpitorilor japonezi, pentru construirea unei Chine noi, luminoase, pentru construirea unei Chine noi, independente, libere, democratice, unite, bogate și puternice. Trebuie să dăruim toate forțele noastre luptei pentru cucerirea perspectivei luminoase și a destinului luminos, împotriva celeilalte perspective, întunecate, și împotriva celuiilalt destin, întunecat. Tocmai aceasta este sarcina noastră ! Aceasta este sarcina congresului nostru, sarcina întregului nostru partid, sarcina întregului popor chinez.

Se pot oare realiza aspirațiile noastre? Credem că se pot. Posibilitatea există, deoarece există următoarele condiții:

În primul rînd, avem un partid comunist puternic, care are o bogată experiență și unește în rîndurile sale 1.210.000 de membri;

În al doilea rînd, avem regiuni eliberate puternice, cu o populație de 95.500.000 de oameni, cu o armată avînd un efectiv de 910.000 de oameni și o miliție populară de 2.200.000 de oameni;

În al treilea rînd, avem sprijinul maselor largi populare din întreaga țară;

În al patrulea rînd, avem sprijinul popoarelor din lumea întreagă, în special al celor din Uniunea Sovietică.

Așadar, avînd puternicul Partid Comunist Chinez, puternicele regiuni eliberate, sprijinul întregului popor chinez, sprijinul popoarelor din lumea întreagă — se pot oare îndeplini în aceste condiții aspirațiile noastre? Credem că se pot. China nu a avut încă niciodată asemenea condiții. Deși unele dintre aceste condiții au existat în decursul unui șir de ani, în măsura în care există acum ele nu au existat încă niciodată. Partidul Comunist Chinez nu a fost niciodată atît de puternic ca acum; bazele de sprijin ale revoluției nu au avut niciodată o populație atît de numeroasă și o armată atît de mare ca acum; prestigiul Partidului Comunist Chinez în rîndurile populației din regiunile de sub dominația cotropitorilor japonezi și din regiunile de sub dominația gomindanistă este acum mai mare decît a fost vreodată; forțele revoluționare ale Uniunii Sovietice și ale popoarelor altor țări sînt acum mai mari decît oricînd. Trebuie să spunem că

în aceste condiții este pe deplin posibil să-l zdrobim pe agresor și să construim China nouă.

Avem nevoie de o politică justă. Temeliile acestei politici sînt: mobilizarea cu curaj a maselor, întărirea și sporirea forțelor poporului, pentru ca, sub conducerea partidului nostru, să-i zdrobim pe agresori și să construim China nouă.

De cînd a fost creat Partidul Comunist Chinez, în 1921, au trecut 24 de ani; în acest timp partidul a trecut prin trei perioade istorice de luptă eroică — Campania din nord, războiul agrar-revoluționar și războiul împotriva cotropitorilor japonezi — și a acumulat o bogată experiență. În momentul de față partidul nostru a și devenit centrul luptei pe care poporul chinez o duce împotriva cotropitorilor japonezi, pentru salvarea patriei, centrul luptei pentru eliberarea poporului chinez, pentru victoria împotriva cotropitorilor și pentru construirea Chinei noi. Acest centru este pentru China tocmai partidul nostru, și nu vreun alt partid.

Trebuie să slujim poporul chinez cu modestie, reflectînd serios, fără înfumurare, fără pripeală de prisos, din toată inima și cu toate gîndurile noastre; în prezent — în numele unirii întregului popor în vederea victoriei asupra cotropitorilor japonezi, iar în viitor — în numele unirii întregului popor în vederea construirii statului noii democrații. Dacă vom ști să acționăm tocmai în acest fel, dacă vom duce o politică justă, dacă vom dărui acestei cauze toate puterile noastre, sarcina noastră va fi îndeplinită.

Jos imperialismul japonez !

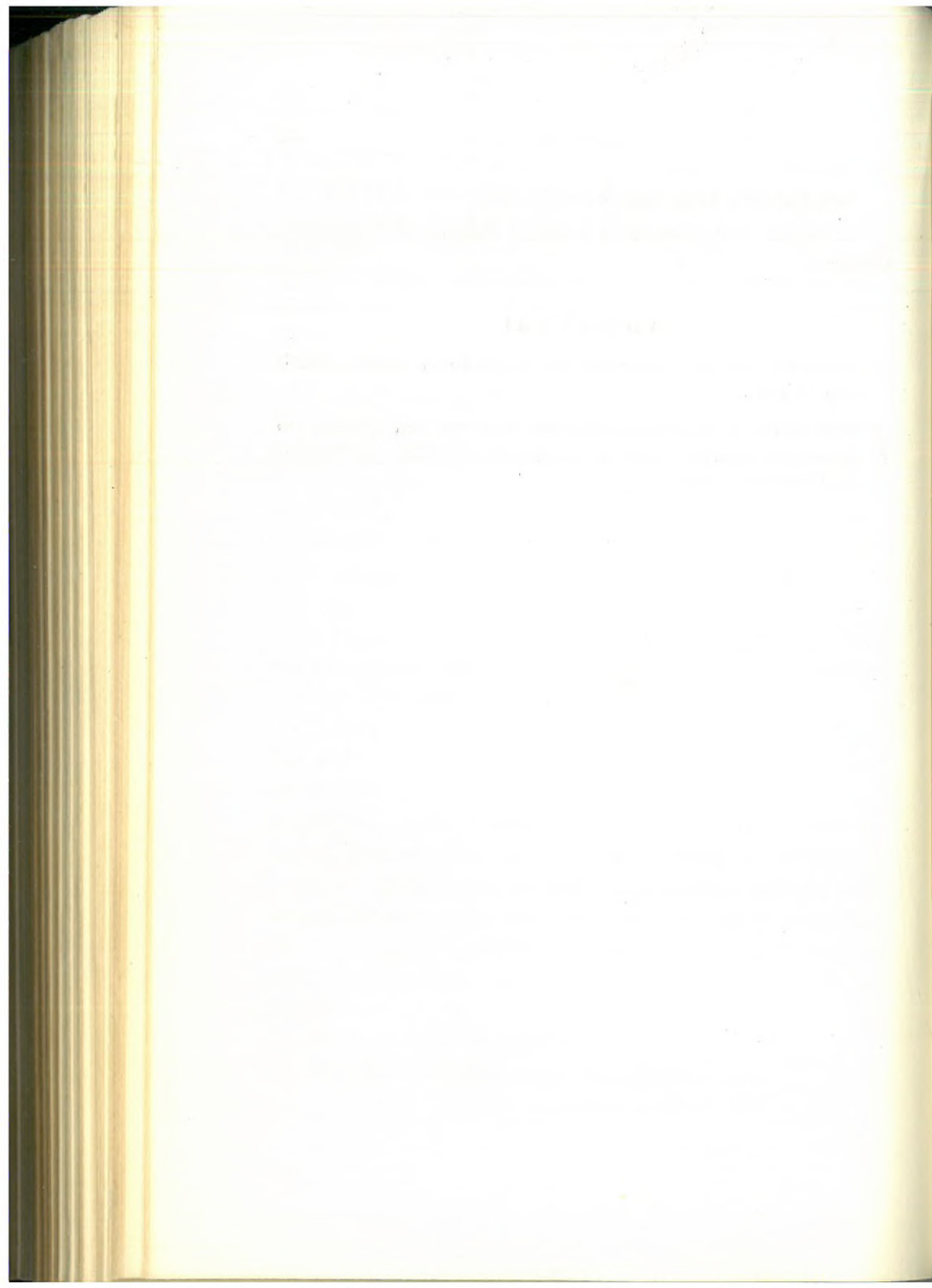
Trăiască eliberarea poporului chinez !

Trăiască Partidul Comunist Chinez !

Trăiască Congresul al VII-lea al Partidului Comunist Chinez !

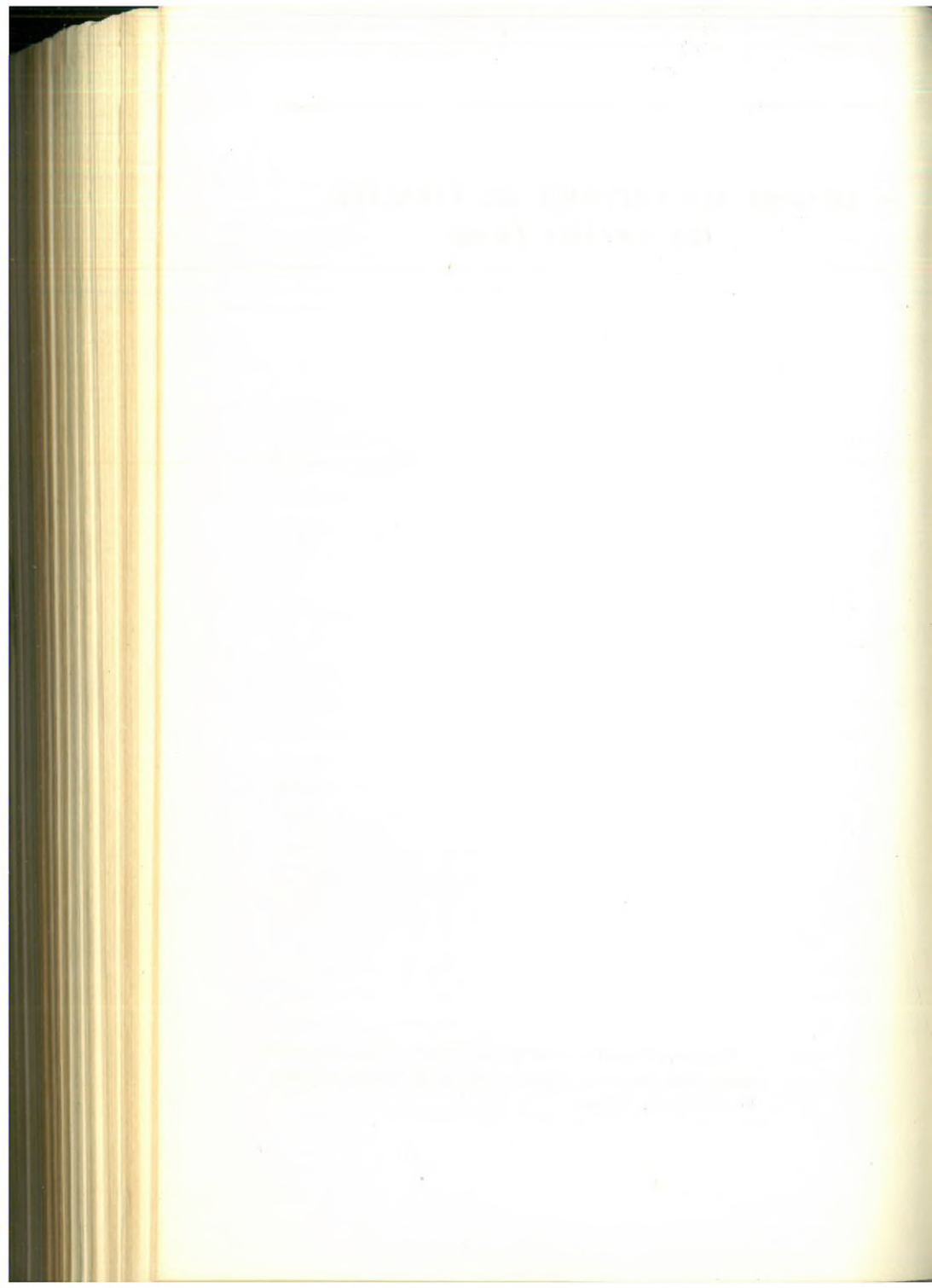
ADNOTĂRI

- 1 Este vorba de cartea lui Cian Kai-și „Destinele Chinei”, publicată în 1943.
- 2 Este vorba de raportul tovarășului Mao Tze-dun „Despre un guvern de coaliție”, făcut la Congresul al VII-lea al Partidului Comunist Chinez.

DESPRE UN GUVERN DE COALIȚIE *
(24 aprilie 1945)

* *Raportul politic al C.C. al P.C.C. făcut de tovarășul Mao Țze-dun la Congresul al VII-lea al Partidului Comunist Chinez.*

I. PRINCIPALELE REVENDICĂRI ALE POPORULUI CHINEZ

Congresul nostru are loc în următoarele împrejurări : după hotărîta, eroica și neprecupețita luptă de aproape opt ani a poporului chinez împotriva cotropitorilor japonezi, luptă plină de nenumărate privațiuni, greutăți și jertfe, s-a creat o situație nouă : în războiul sfînt și drept, care este dus în lumea întreagă împotriva agresorilor fasciști, au fost repurtate victorii hotărîtoare, și acum este aproape momentul cînd poporul chinez, împreună cu aliații săi, îi va zdrobi pe cotropitorii japonezi.

Dar China nu este încă strîns unită, China mai trece printr-o criză serioasă. Cum trebuie să procedăm în această situație ? Nu încapă îndoială că China are imperioasă nevoie de crearea unui guvern de coaliție democratic provizoriu, în care să fie strîns uniți reprezentanții tuturor partidelor și grupurilor, precum și personalități fără partid, pentru a înfăptui transformările democratice, pentru a învinge criza existentă, pentru a mobiliza și a uni în întreaga țară forțele care sînt pentru lupta împotriva cotropitorilor japonezi și pentru a zdrobi prin lovituri puternice, împreună cu aliații, pe cotropitorii japonezi și a da poporului chinez posibilitatea de a se smulge din ghearele lor. După aceasta trebuie convocată, pe o bază democratică largă, Adunarea națională pentru formarea unui guvern democratic per-

manent, care să aibă de asemenea caracterul unui guvern de coaliție și în care să fie reprezentate și mai larg diferitele partide, grupuri și personalități fără partid, guvern care să conducă poporul eliberat în opera de construire a unei Chine noi, independente, libere, democratice, unite, bogate și puternice. Pe scurt, prin unire și democratizare — spre zdrobirea cotropitorilor japonezi și spre construirea Chinei noi.

Țredem că numai o astfel de linie de acțiune va corespunde principalelor revendicări ale poporului chinez. De aceea raportul meu va fi consacrat mai ales acestor revendicări. Atenția poporului chinez și a opiniei publice democratice din țările aliate este ațintită asupra problemei creării unui guvern de coaliție democratic în China. De aceea, în raportul meu mă voi opri deosebit de amănunțit asupra acestei probleme.

În munca sa de-a lungul celor opt ani de război împotriva cotropitorilor japonezi, Partidul Comunist Chinez a învins multe greutăți și a obținut foarte mari succese. Totuși, în situația actuală, mai sînt în fața partidului nostru și a întregului popor serioase greutăți. Actuala situație cere ca partidul nostru să lucreze și mai bine în vederea rezolvării sarcinilor imediate, să abordeze și mai concret rezolvarea lor, ca el să continue să învingă greutățile, urmărind îndeplinirea principalelor revendicări ale poporului chinez.

II. SITUAȚIA INTERNAȚIONALĂ ȘI INTERNĂ

Poate oare îndeplini poporul chinez principalele revendicări despre care am vorbit mai sus? Aceasta va depinde de conștiința, coeziunea și eforturile poporului chi-

nez. Or situația internațională și internă actuală asigură poporului chinez condiții excepțional de favorabile. Dacă, folosind cu pricepere aceste condiții, el va putea să continue lupta activă, hotărîtă și din ce în ce mai îndrjită, nu încapă îndoială că va repurta victoria asupra agresorului și va construi China nouă. Poporul chinez trebuie să-și dubleze eforturile în lupta pentru îndeplinirea sfintelor sale sarcini.

Care este situația internațională în momentul de față ?

În momentul de față situația militară este următoarea: trupele sovietice asaltează deja Berlinul; trupele unite ale Angliei, S.U.A. și Franței le sprijină, dînd lovituri rămășițelor trupelor hitleriste; poporul italian s-a răscolat. Toate acestea vor duce la zdrobirea definitivă a hitleriștilor, iar după zdrobirea hitleriștilor nu va întîrzia să urmeze și zdrobirea agresorilor japonezi. În ciuda calculelor reacțiunii din China și de peste hotare, forțele agresive fasciste vor fi sigur zdrobite, iar forțele democratice vor repurta sigur victoria. Omenirea va păși pe calea progresului, și nicidecum pe calea reacțiunii. Se înțelege că este necesar să se sporească la maximum vigilența și să se țină seamă de faptul că în procesul dezvoltării istorice mai sînt posibile unele zig-zaguri provizorii, care pot fi uneori zig-zaguri bruște; în multe țări mai sînt destul de mari forțele reacțiunii, care nu vor ca popoarele țărilor lor și popoarele altor țări să ajungă la unire, progres și eliberare. Aceia care subapreciază toate acestea vor comite greșeli în politică. Totuși, orientarea generală a dezvoltării evenimentelor istorice s-a și precizat și nu poate să se schimbe. Situația care s-a creat este defavorabilă numai fasciștilor și forțelor reacționare din

diferitele țări, forțe care ajută de fapt fascismul; dar pentru popoarele tuturor țărilor și pentru forțele lor democratice organizate, ea este prevestitoare a unui viitor fericit. Poporul și numai poporul este forța motrice care făurește istoria mondială. Poporul sovietic, care a devenit o forță puternică, a jucat principalul rol în zdrobirea fascismului. Zdrobirea fascismului a devenit posibilă numai datorită eforturilor poporului sovietic, precum și ale popoarelor celorlalte țări antifasciste aliate. Popoarele au învățat multe din război; ele vor câștiga războiul, vor câștiga pacea, vor câștiga și progresul. Această situație nouă se deosebește net de situația care a existat în perioada primului război mondial. Pe vremea aceea nu exista încă Uniunea Sovietică, nu exista nici gradul de conștiință pe care l-au atins acum popoarele multor țări. Cele două războaie mondiale sînt două epoci cu totul diferite.

Zdrobirea statelor fasciste agresive, terminarea celui de-al doilea război mondial și stabilirea păcii între popoare nu vor însemna nicidecum încetarea luptei. Forțele fasciste, care se vor mai menține în multe părți, vor uneli fără îndoială. În țările care fac parte din lagărul luptei împotriva agresiunii fasciste există forțe care se ridică împotriva democrației și care asupresc alte popoare, forțe care vor asupri și pe viitor masele populare din alte țări, care vor asupri țările coloniale și semicoloniale. De aceea și după stabilirea păcii între popoare o bună parte din globul pămîntesc va fi cuprinsă de lupta dintre masele largi populare antifasciste și rămășițele forțelor fasciste, de lupta dintre forțele democratice și cele antidemocratice, dintre forțele eliberării naționale și forțele asupririi naționale. Victoria maselor populare celor mai largi va

deveni posibilă numai ca rezultat al unor eforturi îndelungate, cînd rămășițele forțelor fasciste, forțele antidemocratice și toate forțele lagărului imperialist vor fi zdrobite. Aceasta nu poate fi obținut ușor și repede, dar va fi obținut neapărat. Victoria în cel de-al doilea război mondial — în războiul împotriva fascismului — deschide calea spre victorie în lupta de după război a maselor populare. O pace trainică și îndelungată va fi asigurată numai după cucerirea victoriei în această luptă.

Care este, în momentul de față, situația internă a țării noastre ?

Războiul îndelungat pe care-l duce China a cerut și va mai cere poporului chinez jertfe mari. Dar totodată tocmai acest război a călit poporul chinez. Acest război, ca nici una din marile bătălii pe care le-a dus poporul chinez în ultimul secol, contribuie la creșterea conștiinței și a coeziunii sale. Poporului chinez i se opune nu numai un puternic dușman extern, al națiunii, dar și puternicele forțe ale reacțiunii interne, care prin acțiunile lor îl ajută pe dușmanul națiunii. Aceasta pe de o parte. Dar, pe de altă parte, a crescut ca niciodată conștiința poporului chinez ; mai mult, în țară s-au format puternice regiuni eliberate și pe zi ce trece crește mișcarea democratică a întregii națiuni. Acestea sînt condițiile favorabile dinăuntrul țării.

Dacă în cursul ultimului secol lupta poporului chinez s-a sfîrșit de fiecare dată printr-o înfrîngere sau printr-un eșec din pricina lipsei unora sau altora dintre condițiile internaționale și interne necesare, acum tabloul s-a schimbat cu desăvîrșire : spre deosebire de perioadele trecute ale luptei, acum există toate condițiile necesare și există posibilitatea deplină de a evita înfrîngerea și de a repurta

victoria. Dacă vom ști să unim strîns întregul popor pentru ducerea luptei active și să asigurăm conducerea cuvenită, vom învinge. Credința poporului chinez că, unindu-se, va putea zdrobi pe cotropitori și va putea construi China nouă s-a întărit foarte mult în momentul de față. A venit timpul cînd poporul chinez, învingînd toate greutățile, va putea să-și realizeze principalele revendicări, care au o mare însemnătate istorică. Pot exista îndoieli în privința aceasta? Cred că nu.

Aceasta este, în linii generale, actuala situație internațională și internă.

III. CELE DOUĂ LINII ÎN RĂZBOIUL ÎMPOTRIVA COTROPITORILOR JAPONEZI

CHEIA PROBLEMELOR CHINEI

Vorbînd despre situația internă, trebuie să supunem unei analize concrete și mersul războiului Chinei împotriva cotropitorilor japonezi.

China este una dintre cele cinci state mari ale lumii care duc războiul împotriva fascismului și este principalul participant la războiul împotriva cotropitorilor japonezi pe continentul asiatic. Poporul chinez nu numai că joacă un imens rol în războiul împotriva cotropitorilor japonezi; el va juca un imens rol și în asigurarea păcii în lumea întreagă după război; iar în asigurarea păcii în Răsărit el va juca rolul hotărîtor. Ducînd războiul deja de opt ani, China depune eforturi uriașe pentru eliberarea sa și pentru acordarea de ajutor aliaților. Aceste eforturi sînt depuse mai ales de masele populare din China. Masele largi de soldați și ofițeri

din armata chineză își varsă sîngele pe front; muncitorii, țărani, intelectualitatea și cercurile industriale din China muncesc cu rîvnă în spatele frontului; emigranții chinezi din străinătate dau ajutor bănesc pentru ducerea războiului; toate partidele care sînt pentru lupta împotriva cotropitorilor japonezi, toți în afară de elementele antipopulare, aduc contribuția lor la cauza generală a războiului. Într-un cuvînt, de opt ani, vărșindu-și sudoarea și sîngele, poporul chinez duce eroic lupta împotriva agresorilor japonezi. Dar elementele reacționare din China au răspîndit ani în șir calomnii, au dezinformat opinia publică, căutînd să ascundă în fața opiniei publice rolul real al poporului chinez în acest război. Totodată nimeni nu a făcut pînă acum o sinteză multifaterală a experienței acumulate de poporul chinez în timpul celor opt ani de război. De aceea congresul nostru trebuie să facă sinteza cuvenită a acestei experiențe, pentru ca prin ea să educe poporul, pentru ca să se bazeze pe ea la determinarea politicii partidului nostru.

Referindu-ne la sintetizarea acestei experiențe, putem constata următoarele: acum este pentru toți cît se poate de evident că în China există două linii conducătoare diferite: una din ele poate duce la zdrobirea cotropitorilor japonezi, cealaltă nu numai că nu poate duce la zdrobirea lor, dar în unele privințe îi ajută efectiv pe agresorii japonezi să zădărnicească eforturile militare ale poporului chinez.

Politica guvernului gomindanist de ducere pasivă a războiului împotriva cotropitorilor japonezi, politica lui reacționară de înăbușire activă a poporului în interiorul țării a dus la eșecuri în război, la pierderea unei părți

însemnate din teritoriu, la criza financiară și economică, la asuprairea maselor populare; ea pricinuieste poporului suferințe, subminează unirea națiunii. Această politică reacționară constituie o piedică în calea mobilizării și unirii tuturor forțelor poporului chinez care sînt pentru împotrivirea față de cotropitorii japonezi, în calea ducerii cu succes a războiului, în calea deșteptării și unirii strînse a poporului chinez. Dar procesul deșteptării și unirii strînse a poporului chinez nu s-a întrerupt de loc. El merge înainte pe un drum întortocheat, în condițiile unei duble asuprairi: asuprairea exercitată de cotropitorii japonezi și asuprairea exercitată de guvernul gomindanist.

Cele două linii — linia guvernului gomindanist spre înăbușirea poporului și ducerea pasivă a războiului și linia spre deșteptarea și unirea strînsă a poporului chinez pentru ducerea războiului popular — s-au manifestat în China de mult și foarte clar. Aceasta este cheia tuturor problemelor Chinei.

PE UN DRUM ÎNTORTOCHEAT

Pentru a înțelege clar de ce problema celor două linii este cheia tuturor problemelor Chinei trebuie să revenim la istoria războiului nostru împotriva cotropitorilor japonezi.

Desfășurarea războiului poporului chinez împotriva cotropitorilor japonezi a mers pe un drum întortocheat. Acest război a început încă în 1931. În ziua de 18 septembrie 1931, agresorii japonezi au cotropit Șenianul, iar în cursul următoarelor cîtorva luni ei au cotropit în întregime cele Trei provincii răsăritene. Guvernul gominda-

nist a dus o politică de neîmpotrivire. Dar masele populare din cele Trei provincii răsăritene și o parte din trupele cu spirit patriotic care se aflau acolo au organizat — sub conducerea sau cu ajutorul Partidului Comunist Chinez, contrar voinței guvernului gomindanist — Armata anti-japoneză de voluntari și Armata anti-japoneză unită din nord-est și au început un război eroic de partizani. Într-un timp acest război de partizani a luat o mare amploare și, cu toate numeroasele greutăți și insuccese, dușmanul nu a izbutit să-l înăbușe. În 1932, când cōtropitorii japonezi au atacat Șanghaiul, un grup de patrioți din rîndurile gomindanului, grup care se afla în fruntea armatei a 19-a, a opus, de asemenea, contrar voinței guvernului gomindanist, rezistență ofensivei cōtropitorilor japonezi. În 1933, când cōtropitorii japonezi au invadat provinciile Jehe și Ciahar, alt grup de patrioți din gomindan a organizat, de asemenea contrar voinței guvernului gomindanist și în colaborare cu partidul comunist, Armata anti-japoneză unită și a opus rezistență cōtropitorilor. Dar toate aceste acțiuni militare împotriva cōtropitorilor japonezi au fost sprijinite numai de poporul chinez, de Partidul Comunist Chinez, de alte grupuri democratice și de emigranții chinezi din străinătate, iar guvernul gomindanist, în conformitate cu politica sa de neîmpotrivire, nu a acordat nici cel mai mic sprijin acestor acțiuni. Mai mult, guvernul gomindanist a zădărnicit cu brutalitate operațiile militare de la Șanghai și din provincia Ciahar împotriva cōtropitorilor japonezi. Guvernul gomindanist a lichidat și Guvernul popular creat în 1933 de armata a 19-a în provincia Fuțzian.

De ce a dus guvernul gomindanist o politică de neîmpotrivire? În fond pentru că gomindanul a rupt în 1927 colaborarea cu partidul comunist, a zădărnicit cauza unirii poporului chinez.

În 1924, Sun Iat-sen a convocat, la propunerea Partidului Comunist Chinez, primul congres al gomindanului pe întreaga Chină, la care au participat și comunistii, a elaborat trei principii politice fundamentale — alianța cu Rusia, alianța cu partidul comunist și sprijinirea muncitorilor și țăranilor —, a organizat academia militară din Vampu, a creat frontul național unic al gomindanului, al Partidului Comunist Chinez și al tuturor păturilor populației. Drept rezultat, în anii 1924—1925 au fost lichidate forțele reacționare din provincia Guandun, în anii 1926—1927 a fost înfăptuită cu succes Campania din nord, a fost ocupată o bună parte din bazinele fluviilor Iantzî și Huanhe, forțele guvernului militaristilor din nord au fost zdrobite, a început lupta populară de eliberare, de o amploare nemaicunoscută în China. Totuși, la sfârșitul primăverii și la începutul verii anului 1927, tocmai într-un moment de cea mai mare răspundere al desfășurării Campaniei din nord, frontul național unic al gomindanului, al partidului comunist și al tuturor păturilor populației, creat în interesul cauzei eliberării poporului chinez, precum și toate principiile politice revoluționare ale acestui front unic au fost zădărnicate în urma politicii antipopulare trădătoare a autorităților gomindaniste, care și-a găsit expresia într-o „epurare în partid” și în represii sângeroase. Aliații de ieri — Partidul Comunist Chinez și poporul chinez — au început să fie considerați drept dușmani odioși; dușmanii de ieri — imperialiștii și feu-

dalii — au început să fie considerați aliați. În felul acesta a fost dată o mișească lovitură Partidului Comunist Chinez și poporului chinez, în felul acesta marea revoluție chineză, plină de viață și care se dezvoltă vijelios, a fost înmormântată. Și iată că unirii i-a luat locul războiul civil, democrației i-a luat locul dictatura, luminii i-a luat locul întunericul. Totuși, Partidul Comunist Chinez și poporul chinez nu au putut fi nici intimidați, nici supuși, nici nimiciți. Ei s-au sculat de la pământ, și-au spălat singele, și-au înmormântat tovarășii morți și au continuat din nou lupta. Ei au ridicat sus steagul revoluției și au desfășurat o rezistență armată. În regiuni întinse din China, ei au creat organe ale puterii populare, au înfăptuit reforma sistemului agrar, au creat armata populară — Armata roșie chineză; ei au menținut și au sporit forțele revoluționare ale poporului chinez. Cele trei principii revoluționare ale lui Sun Yat-sen, aruncate peste bord de reacționarii gomindaniști, au fost îmbrățișate de poporul chinez, de Partidul Comunist Chinez și de alți democrați.

După invazia agresorilor japonezi în cele Trei provincii răsăritene, partidul comunist a făcut încă în 1933 tuturor trupelor gomindaniste care atacaseră bazele de sprijin ale revoluției și Armata roșie propunerea de a încheia un armistițiu. Condițiile acestui armistițiu erau încetarea atacului, acordarea de libertăți democratice poporului și înarmarea poporului, pentru a opune în comun rezistență agresorilor japonezi. Autoritățile gomindaniste au respins însă această propunere.

După aceasta guvernul gomindanist a început să ducă cu o și mai mare înverșunare politica războiului civil. Dar în același timp a răsunat și mai puternic gla-

sul poporului chinez, care cerea încetarea războiului civil și împotrivire comună față de cotropitorii japonezi. La Șanghai și într-o serie de alte locuri au luat naștere diferite organizații patriotice populare. În anii 1934—1936 principalele forțe ale Armatei roșii din diferitele regiuni situate la sud și la nord de fluviul Ianțzî, sub conducerea Comitetului Central al partidului nostru, învingînd nenumărate greutăți, și-au mutat bazele în nord-vest și s-au unit cu unitățile Armatei roșii din regiunile de nord-vest. În conformitate cu noua situație, Partidul Comunist Chinez a elaborat tocmai în acești doi ani și a început să traducă în fapt noua linie politică, aprofundată din toate punctele de vedere, linia frontului național anti-japonez unic, propunîndu-și ca țel de luptă unirea poporului pentru ducerea luptei împotriva cotropitorilor japonezi și crearea republicii nou-democratice.

În ziua de 9 decembrie 1935, masele studențești din Beipin au început, sub conducerea partidului nostru, o eroică mișcare patriotică și au creat „Avangarda luptei pentru eliberarea națională a Chinei”¹; această mișcare patriotică s-a extins asupra tuturor marilor orașe ale țării. În ziua de 12 decembrie 1936, două grupuri de patrioți, membri ai gomindanului, care erau pentru împotrivirea față de cotropitorii japonezi — unul din armata de nord-est, altul din armata a 17-a — s-au unit și s-au ridicat cu îndrăzneală împotriva politicii reacționare a autorităților gomindaniste, politică de conciliere față de agresorii japonezi și de represiuni cumplite împotriva poporului înăuntrul țării; acestea au fost cunoscutele evenimente din Sian. În același timp, alte elemente cu spirit patriotic din gomindan și-au ex-

primat de asemenea nemulțumirea față de politica de pe vremea aceea a autorităților gomindaniste. În această situație, autoritățile gomindaniste au fost nevoite să renunțe la politica războiului civil și să satisfacă revendicările poporului.

Rezolvarea pașnică a conflictului de la Sian a constituit un punct de cotitură în desfășurarea evenimentelor: sub influența noilor condiții s-au stabilit relații de colaborare înăuntrul țării și a început războiul întregii națiuni împotriva cotropitorilor japonezi. Cu puțin înainte de evenimentele de la Lugouțiao, în mai 1937, a avut loc istorica conferință a partidului nostru care a aprobat noua linie politică dusă din 1935 de Comitetul Central.

Începînd cu evenimentele de la Lugouțiao, din 7 iulie 1937, și pînă la căderea Uhanului în octombrie 1938, guvernul gomindanist a dus războiul împotriva cotropitorilor japonezi mai mult sau mai puțin energic. În această perioadă, ofensiva largă a cotropitorilor japonezi și creșterea dreptei minii patriotice a poporului au silit guvernul gomindanist să pună în politica sa, un timp oarecare, accentul pe lupta împotriva cotropitorilor japonezi, ceea ce a favorizat într-o anumită măsură avîntul luptei armate a oștirii și a întregului popor. Pentru un timp s-a creat din nou o atmosferă de avînt general. Pe vremea aceea, întregul popor, noi, comuniștii, și celelalte partide democratice puneam mari speranțe în guvernul gomindanist: speram că, într-un moment cînd națiunea trece printr-o criză gravă, iar poporul este cuprins de un înalt avînt moral, guvernul va înfăptui cu energie transformările democratice și va traduce în fapt cele trei principii populare revoluționare

ale lui Sun Iat-sen. Dar speranțele noastre nu s-au împlinit. Chiar și în cursul acestor doi ani, deși, pe de o parte, agresorilor japonezi li s-a opus o rezistență relativ activă, totuși, pe de altă parte, autoritățile gomindaniste au luptat, ca și înainte, împotriva desfășurării unui război popular cu participarea celor mai largi mase populare, au îngădit, ca și înainte, poporul în tendința lui spre unire strînsă pentru ducerea războiului împotriva cotropitorilor japonezi și pentru o activitate democratică. Pe de o parte, atitudinea guvernului gomindanist față de Partidul Comunist Chinez și față de celelalte partide și grupuri anti-japoneze s-a schimbat întrucîtva, dar, pe de altă parte, guvernul a refuzat, ca și înainte, să pună diferitele partide și grupuri pe picior de egalitate și a îngădit prin toate mijloacele activitatea lor. Mulți deținuți politici, arestați pentru activitate patriotică, nu au fost eliberați. Cel mai important este însă faptul că guvernul gomindanist a menținut, ca și înainte, dictatura unui pumn de oameni, dictatură instaurată în 1927, în momentul cînd el a dezlănțuit războiul civil, și din această cauză nu s-a putut crea un guvern de coaliție democratic al întregii Chine.

Încă la începutul acestei perioade, noi, comuniștii, am arătat existența a două linii în războiul Chinei împotriva cotropitorilor japonezi: una din ele — linia războiului popular general — care va duce la victorie, cealaltă — linia războiului unilateral în condițiile înăbușirii poporului — care va duce la înfrîngere. Am mai arătat că războiul va fi de lungă durată, că sînt inevitabile multe greutăți și privațiuni, dar că, datorită eforturilor sale, poporul chinez va repurta neapărat victoria finală.

RĂZBOIUL POPULAR

În această perioadă, principalele forțe ale Armatei roșii chineze, conduse de Partidul Comunist Chinez, mutate în nord-vest, au fost reorganizate în armata a 8-a a Armatei național-revoluționare a Chinei, iar unitățile de partizani ale Armatei roșii chineze, lăsate în diferite părți la nord și sud de fluviul Ianțzî, au fost reorganizate în Noua armată a 4-a și după aceea transferate în China de nord și centrală pentru a duce acolo operații militare. Armata roșie chineză din perioada războiului civil a menținut și a dezvoltat tradițiile democratice ale academiei militare din Vampu și ale Armatei național-revoluționare de pe vremea Campaniei din nord, iar efectivele ei s-au ridicat într-un timp la câteva sute de mii de oameni. În urma represiunilor cumplite puse la cale de guvernul gomindanist pe teritoriul bazelor de sprijin din China de sud, în urma pierderilor din timpul Marelui marș spre nord-vest și din alte cauze, la începutul războiului împotriva cotropitorilor japonezi, efectivele Armatei roșii au scăzut la numai câteva zeci de mii de oameni. De aceea unii au început să desconsidere această armată, socotind că în războiul împotriva cotropitorilor japonezi trebuie să te bizui mai ales pe gomindan. Dar cel mai bun judecător e poporul. El a știut că, deși în perioada aceea armata a 8-a și Noua armată a 4-a aveau efective reduse, sub raport calitativ însă ele se aflau la un nivel foarte ridicat, a știut că numai aceste armate sînt în stare să ducă un război cu adevărat popular și că, de îndată ce vor sosi pe frontul războiului împotriva cotropitorilor japonezi și se vor alia strîns cu masele largi ale populației locale, în fața lor se vor deschide perspective nemărgi-

nite. Poporul a avut dreptate. Acum, cînd fac acest raport, efectivele armatei noastre se ridică la 910.000 de oameni, iar miliția populară de la sate, care luptă fără să se rupă de munca cîmpului, numără deja peste 2.200.000 de oameni. Deși trupele noastre regulate sînt numericește cu mult în urma armatei gomindaniste (socotind atît trupele de la centru cît și formațiunile locale), totuși, dacă judecăm după efectivele trupelor japoneze și ale trupelor marionetă pe care trupele noastre le atrag asupra lor, după lungimea frontului menținut de ele, după capacitatea lor de luptă, dacă ținem seamă de sprijinul pe care masele largi ale populației li-l acordă prin activitatea lor de luptă, precum și de calitățile politice, unitatea internă și solidaritatea din rîndurile trupelor noastre, ele au și devenit principala forță în războiul Chinei împotriva cîmpitorilor japonezi.

Această armată este puternică pentru că oamenii care o formează sînt oameni cu o disciplină conștientă; ei s-au unit și luptă nu pentru interesele egoiste ale unui pumn de oameni sau ale unui grup restrîns, ci pentru interesele maselor largi populare, pentru interesele întregii națiuni. A se uni strîns cu masele populare ale Chinei, a sluji cu devotament poporul chinez — iată singura năzuință care călăuzește această armată.

Călăuzită de această năzuință, armata noastră merge întotdeauna curajos înainte. Ea este plină de hotărîrea de a învinge orice dușman; ea nu se va supune niciodată dușmanului. În orice condiții, oricît de grele ar fi ele, ea luptă pînă la ultimul om.

Călăuzită de această năzuință, armata noastră posedă o admirabilă unitate înăuntrul ei și legături trainice în afară. În sînul armatei există unitate între comandanți

și ostași, între superiori și inferiori, între comandanți, activiștii politici și activiștii de la serviciile din spatele frontului; în afară există unitate între armată și popor, între armată și organele puterii, între trupele noastre și trupele prietene nouă. Tot ce dăunează unității trebuie înlăturat.

Călăuzită de această năzuință, armata noastră duce o politică justă de atragere de partea sa a ofițerilor și soldaților din rîndurile inamicului și o politică corespunzătoare în ce privește tratarea prizonierilor. Armata noastră salută și reeducă în modul convenit pe toți aceia care trec de bunăvoie de partea noastră, pe toți aceia care, organizînd o răscoală în rîndurile inamicului, vin la noi, precum și pe toți aceia care, predîndu-se, își exprimă dorința de a lua parte la lupta împotriva dușmanului comun. Ucidera prizonierilor, cruzimile față de ei, batjocorirea oricăruia dintre ei sînt interzise.

Călăuzită de această năzuință, armata noastră a elaborat o serie întreagă de reguli strategice și tactice corespunzătoare cerințelor unui război popular. Ea este mobilă și flexibilă, în concordanță cu condițiile concrete ale situației care se schimbă, ea duce cu măiestrie războiul de partizani; ea realizează cu aceeași măiestrie și operațiile manevriere ale trupelor regulate.

Călăuzită de această năzuință, armata noastră a creat un sistem întreg de muncă politică; această muncă politică corespunde cerințelor unui război popular și își pune ca țel lupta pentru unirea strînsă a rîndurilor armatei noastre, pentru unirea strînsă cu armatele prietene, pentru unirea strînsă cu poporul, pentru descompunerea armatei inamicului și pentru asigurarea victoriei în război.

Călăuzită de această năzuință, întreaga armată este în stare să obțină și obține deja, în condițiile războiu-

lui de partizani, satisfacerea totală sau parțială a nevoilor sale de alimente și articole de primă necesitate, folosind răgazurile dintre operațiile militare și pregătirea militară pentru o activitate productivă, spre a învinge în felul acesta greutățile economice, spre a îmbunătăți situația materială a armatei și a ușura povara pe care o suportă poporul. În afară de aceasta, pe teritoriul bazelor sale militare, ea a folosit toate posibilitățile pentru a crea numeroase mici întreprinderi ale industriei de război.

Această armată mai este puternică și pentru că este sprijinită de acțiunile de luptă ale unor organizații armate largi de masă cum sînt detașamentele populare de autoapărare și miliția populară. În regiunile eliberate din China, întregul tineret, precum și bărbații și femeile adulte se organizează pe principiile democratice ale liberului consimțămînt, fără ruperea de îndeletnicirile lor de bază, în detașamente populare anti-japoneze de autoapărare. Luptătorii cei mai experimentați din detașamentele de autoapărare, în afară de aceia care pleacă în armată și în detașamentele de partizani, se organizează în miliție populară. Fără sprijinul de luptă din partea acestor forțe armate ale maselor populare, nu s-ar putea repurta victorii asupra dușmanului.

Această armată mai este puternică, în sfîrșit, și pentru că se compune din două părți : marile unități ale forțelor principale și marile unități teritoriale. Primele mari unități pot fi folosite în orice timp pentru îndeplinirea sarcinilor operative nelegate de un anumit teritoriu ; sarcinile celorlalte mari unități se limitează la apărarea regiunii respective și la lovirea dușmanului în regiunea respectivă în comun cu miliția populară și cu detașa-

mentele de autoapărare. Această împărțire are sprijinul deplin al populației. Dacă nu ar exista această justă delimitare, dacă, de pildă, toată atenția s-ar acorda numai forțelor principale și ar fi ignorat rolul marilor unități teritoriale, atunci, în condițiile în care au de luptat regiunile eliberate ale Chinei, ar fi imposibil să se repurteze victorii asupra dușmanului. Marile unități teritoriale detașează un număr mare de brigăzi armate — grupuri de oameni bine instruiți și pregătiți mai bine decât alții pentru munca militară și politică și pentru munca în rîndurile populației. Aceste brigăzi pătrund adînc în spatele frontului dușmanului, lovesc acolo dușmanul, mobilizează masele populare la luptă împotriva cotropitorilor japonezi și sprijină prin aceasta operațiile militare pe principalele fronturi din regiunile eliberate; astfel ele au și obținut considerabile rezultate.

În regiunile eliberate ale țării, întreaga populație, care participă la lupta împotriva cotropitorilor japonezi, sub conducerea organelor puterii democratice, este atrasă în organizațiile muncitorești, țărănești, de tineret, de femei, culturale, în tot felul de organizații sindicale și în alte organizații obștești și execută cu entuziasm diferite munci în ajutorul frontului. Aceasta înseamnă nu numai atragerea de oameni în armată, organizarea muncii de transportare a alimentelor pentru armată, acordarea de ajutor familiilor militarilor și concursul care se dă armatei la rezolvarea greutăților materiale, dar și intensificarea activității detașamentelor de partizani, a miliției populare și a detașamentelor de autoapărare în ceea ce privește lovirea dușmanului, organizarea de diversioni, culegerea de informații, nimicirea trădătorilor și spionilor, transportarea și îngrijirea răniților, precum și

acordarea de ajutor direct operațiilor de luptă ale trupelor. Totodată întreaga populație a regiunilor eliberate duce cu entuziasm o muncă conștientă în domeniul construcției politice, economice, culturale și în domeniul ocrotirii sănătății publice. Principalul în această privință este mobilizarea întregii populații pentru producerea de alimente și de articole de primă necesitate; totodată trebuie obținut ca toate instituțiile și școlile (cu rare excepții admisibile în cazuri speciale) să participe, în orele libere, la munca productivă și să se încadreze astfel în mișcarea întregii populații și a trupelor pentru dezvoltarea producției, mișcare care își pune ca țel satisfacerea propriilor nevoi. Astfel va fi realizat un enorm avânt al producției, care va asigura posibilitatea ducerii războiului de durată împotriva cotropitorilor japonezi. Distrugerile provocate de dușman în regiunile eliberate sînt extrem de serioase. Aceste regiuni mai au de suferit adesea și de pe urma inundațiilor, a secetei, a dăunătorilor agri-culturii. Totuși, sub conducerea organelor puterii democratice, populația regiunilor eliberate a învins și învinge în mod organizat toate greutățile. Larga mișcare de masă de luptă împotriva lăcustelor, inundațiilor și de ajutorare a celor care au avut de suferit de pe urma calamităților naturale a înregistrat succese nemaiîntîlnite în istoria Chinei, ceea ce contribuie la ducerea războiului de durată împotriva cotropitorilor japonezi. Pe scurt, totul pentru front, totul pentru zdrobirea agresorilor japonezi și eliberarea poporului chinez, iată lozincă generală, iată linia generală a armatei și a populației din regiunile eliberate ale Chinei.

Iată cum se duce un război cu adevărat popular. Numai ducînd un astfel de război se poate repurta victoria

asupra dușmanului națiunii. Gomindanul suferă înfringeri numai pentru faptul că luptă cu furie împotriva războiului popular.

Atunci cind trupele din regiunile eliberate ale Chinei vor fi înzestrate cu armament modern, ele vor deveni și mai puternice și vor ști să zdrobească definitiv pe cotropitorii japonezi.

CELE DOUĂ FRONTURI ALE RĂZBOIULUI

Teatrul de război împotriva cotropitorilor japonezi din China s-a împărțit de la început în două fronturi : frontul gomindanist și frontul regiunilor eliberate.

După căderea Uhanului, în octombrie 1938, cotropitorii japonezi au încetat ofensiva strategică de pe frontul gomindanist și au aruncat treptat principalele lor forțe împotriva regiunilor eliberate. Totodată, cotropitorii japonezi, folosind stările de spirit defetiste din sânul guvernului gomindanist, au început să-și exprime dorința de a se înțelege cu acest guvern asupra unei păci de compromis, l-au ademenit pe trădătorul de patrie Van Tzin-vei din Ciunțin și, ducînd o politică de înșelare a națiunii chineze, au creat la Nankin un guvern marionetă. De atunci guvernul gomindanist a început să-și schimbe orientarea, trecînd treptat centrul de greutate al politicii sale de la lupta împotriva cotropitorilor japonezi la lupta împotriva comuniștilor, împotriva poporului. Aceasta s-a manifestat, în primul rînd, în domeniul militar. Căutînd să-și mențină forțele armate, guvernul gomindanist a adoptat linia ducerii pasive a războiului împotriva cotropitorilor japonezi, iar principala greutate a războiului a trecut-o asupra regiunilor eliberate, dînd

bandiților japonezi posibilitatea de a întreprinde împotriva regiunilor eliberate largi operații ofensive; iar guvernul gomindanist a început „să urmărească de pe munte lupta dintre cei doi tigri“.

În 1939 guvernul gomindanist a publicat instrucțiunea reacționară: „Măsuri pentru îngrădirea activității partidelor străine“, răpind în întregime poporul, precum și partidelor și grupurilor anti-japoneze chiar și drepturile limitate pe care și le cuceriseră la începutul războiului. De atunci, în regiunile de sub dominația gomindanistă, guvernul a silit toate partidele și grupurile democratice, în primul rând și mai ales partidul comunist, să intre în ilegalitate. Inchisorile și lagărele de concentrare din provinciile de sub administrarea gomindanului erau pline de comuniști, de tineret cu stare de spirit patriotică și de alți luptători pentru democrație. În cinci ani, din 1939 și pînă în toamna anului 1943, guvernul gomindanist a organizat trei mari „campanii anticomuniste“², scindînd unitatea națională și creînd astfel un serios pericol de izbucnire a unui război civil. Tocmai în această perioadă s-au petrecut evenimentele care au zguduit lumea întreagă — „dizolvarea“ Noii armate a 4-a și nimicirea, în partea de sud a provinciei Anhuei, a peste 9.000 de oameni din efectivele acestei armate. Nici pînă astăzi nu au încetat atacurile trupelor gomindaniste împotriva trupelor din regiunile eliberate și nu există nici un fel de semne că aceste atacuri vor înceta. Totodată reacționarii gomindaniști varsă torente de calomnii și injurii. Porecele „partid trădător“, „armată trădătoare“, „regiuni trădătoare“, născocirile despre așa-numita „zădărniciere a cauzei războiului împotriva cotropitorilor japonezi și subminare a statului“ etc., lansate

pentru a pune gri partidul comunist, armata a 8-a, Noua armată a 4-a și regiunile eliberate — toate au fost fabricate de acești reacționari. În ziua de 7 iulie 1939, Comitetul Central al Partidului Comunist Chinez a publicat o declarație în care, pentru a pune capăt crizei izbucnite, a lansat următoarele lozinci: „să urmăim cu fermitate linia ducerii perseverente a războiului, să luptăm împotriva spiritului capitular”, „să urmăim cu fermitate linia unirii strânse, să luptăm împotriva sciziunii”, „să urmăim cu fermitate linia mersului înainte pe calea progresului, să luptăm împotriva mersului înapoi”. Acționând în spiritul acestor lozinci, care corespundeau în totul cerințelor momentului, partidul nostru a respins cu succes, în decurs de cinci ani, trei „campanii anticomuniste”, antipopulare, reacționare și a învins criza existentă.

În cursul acestor ani, pe frontul gomindanist nu s-au desfășurat de fapt operații militare serioase. Operațiile militare ale cotropitorilor japonezi au fost îndreptate, în fond, împotriva regiunilor eliberate. În 1943 trupele și populația din regiunile eliberate au avut de respins presiunea a 64% din efectivul total al trupelor japoneze care invadaseră China și 95% din efectivul total al trupelor marionetă, pe când frontului gomindanist îi reveneau numai 36% din efectivele trupelor japoneze și 5% din efectivele trupelor marionetă.

În 1944, când cotropitorii japonezi au întreprins operații militare care urmăreau asigurarea unei linii de comunicație pe continent *, armata gomindanistă a dove-

* Este vorba de ofensiva trupelor japoneze întreprinsă pentru cucerirea liniei ferate Hankou-Canton și asigurarea unei linii neîntrerupte de legătură pe uscat între nordul și sudul Chinei.

dit totala ei neputință și incapacitate de a se împotrivi. În decurs de câteva luni au căzut în mîinile inamicului întinse regiuni din provinciile Henan, Hunan, Guansi și Guandun. Abia în această perioadă s-a produs o oarecare schimbare în raportul forțelor inamice aflate pe cele două fronturi. Dar chiar și acum, cînd îmi fac raportul, din cele 40 de divizii japoneze care au invadat China și care numără 580.000 de oameni (fără a mai socoti trupele japoneze din Manciuria), frontul regiunilor eliberate ale țării respinge presiunea a 22,5 divizii cu un efectiv total de 320.000 de oameni, adică 56% din efectivul total al trupelor inamicului, pe cînd pe frontul gomindanist se află cel mult 17,5 divizii ale inamicului, numărînd 260.000 de oameni, adică numai 44%. În același timp raportul trupelor marionetă a rămas neschimbat.

Mai trebuie arătat că trupele marionetă (inclusiv unitățile regulate și forțele armate locale), cu un efectiv de peste 800.000 de oameni, sînt compuse mai ales din unități pe care le-au dus cu ei generalii gomindaniști, sau din unitățile create din ofițeri gomindaniști care s-au predat japonezilor. Reacționarii gomindaniști au avut grijă să înarmeze din timp trupele marionetă cu teoria absurdă și trădătoare a „salvării patriei pe ocolite”, iar după trădarea lor au început să le acorde sprijin moral și organizatoric în lupta lor comună cu cotropitorii japonezi împotriva regiunilor eliberate ale Chinei. În afară de aceasta, reacționarii gomindaniști au mobilizat mari forțe militare pentru blocada Regiunii de graniță Șensi—Gansu—Ninsia și a altor regiuni eliberate și pentru atacuri împotriva acestor regiuni. Efec-

tivul acestor trupe atinge 797.000 de oameni. Din cauza cenzurii severe instituite de guvernul gomindanist, numeroși chinezi, precum și străinii nu au nici idee cât de serioasă este situația ce s-a creat.

REGIUNILE ELIBERATE ALE CHINEI

Populația regiunilor eliberate ale Chinei, conduse de partidul comunist, se ridică în momentul de față la 95.500.000 de oameni. Aceste regiuni sînt împrăștiate pe un teritoriu cuprins între Mongolia interioară la nord și insula Hainan la sud. În majoritatea regiunilor în care a izbutit să pătrundă dușmanul operează armata a 8-a, Noua armată a 4-a și alte forțe armate populare. Acest vast teritoriu eliberat se compune din 19 mari regiuni, care cuprind părți mai mult sau mai puțin mari din provinciile Liaonin, Jehe, Ciahar, Suiiuan, Șensi, Gansu, Ninsia, Șansi, Hebei, Henan, Șandur, Țziansu, Cețzian, Anhuei, Țziansi, Hubei, Hunan, Guandun și Fuțzian. Iananul este centrul conducător al tuturor regiunilor eliberate. Regiunea de graniță Șensi—Gansu—Ninsia, situată la vest de fluviul Huanhe, cu o populație care nu depășește 1.500.000 de oameni, nu este decît una din cele 19 regiuni care formează vastul teritoriu eliberat, fiind pe ultimul loc în ceea ce privește numărul locuitorilor dacă nu socotim alte două regiuni: una în partea de răsărit a provinciei Cețzian, iar cealaltă pe insula Hainan. Mulți nu înțeleg aceasta, crezînd că regiunile eliberate ale Chinei sînt mai ales Regiunea de graniță Șensi—Gansu—Ninsia. Această neînțelegere este o urmare a cenzurii severe pe care a introdus-o guver-

nul gomindanist. În toate regiunile eliberate se înfăptuiesc din plin măsurile care decurg din politica frontului național anti-japonez unic, au fost create sau se creează organe ale puterii alese de popor, în care colaborează comuniștii, reprezentanții altor partide și grupuri anti-japoneze și personalități fără partid, adică guverne locale de coaliție. În regiunile eliberate au fost mobilizate toate forțele maselor populare. Toate acestea au dat regiunilor eliberate posibilitatea ca, în ciuda presiunii unui dușman puternic, în ciuda blocadei și atacurilor pe care le dau trupele gomindaniste, în ciuda lipsei totale a ajutorului din afară, nu numai să reziste, dar să se dezvolte neconținut, să micșoreze teritoriul ocupat de dușman și să-și lărgască propriul lor teritoriu, să devină prototipul Chinei democratice, o forță importantă care, luptând în interacțiune cu puterile aliate, va izgoni pe cotropitorii japonezi și va obține eliberarea poporului chinez. Trupele din regiunile eliberate ale Chinei — armata a 8-a, Noua armată a 4-a și celelalte forțe armate ale poporului — sînt un exemplu nu numai de eroism în lupta împotriva cotropitorilor japonezi; ele mai sînt și un exemplu de înfăptuire a măsurilor democratice care decurg din politica frontului național anti-japonez unic. Declarația din 22 septembrie 1937 a Comitetului Central al Partidului Comunist Chinez, în care se subliniază că „cele trei principii populare ale lui Sun Iat-sen sînt necesare pentru China modernă, și partidul nostru este gata să lupte pentru deplina lor înfăptuire“, această declarație a fost în întregime tradusă în fapt în regiunile eliberate.

REGIUNILE DE SUB DOMINAȚIA GOMINDANISTĂ

Principală clică dominantă a gomindanului, agățându-se cu îndărătnicie de dictatura sa, înfăptuiește o politică de ducere pasivă a războiului împotriva cotropitorilor japonezi și o politică antipopulară în interiorul țării. Aceasta a dus la faptul că efectivul armatei gomindaniste a scăzut la mai puțin de jumătate, grosul acestei armate pierzându-și aproape în întregime capacitatea de luptă; aceasta a mai dus și la faptul că între sus-menționata clică și masele largi populare s-a creat o adâncă prăpastie și a luat naștere o serioasă criză: poporul a sărăcit, fierbe de indignare, pretutindeni izbucnesc tulburări; aceasta a mai dus, în sfârșit, nu numai la faptul că rolul principalei clici dominante a gomindanului în războiul împotriva cotropitorilor japonezi a scăzut simțitor, ci, mai mult, la faptul că însăși această clică s-a transformat într-o piedică în calea mobilizării și unirii tuturor forțelor poporului chinez care luptă împotriva cotropitorilor japonezi.

Dar de ce s-a creat, în urma conducerii principalei clici dominante gomindaniste, o astfel de situație serioasă în China? Pentru că această clică reprezintă interesele marilor moșieri, ale marilor bancheri și ale marilor compradori din China. Acest pumn de reacționari a pus mâna pe toate instituțiile militare, politice, economice și culturale mai importante, care se află sub administrarea guvernului gomindanist. Acești oameni pun apărarea intereselor grupului lor pe primul plan, iar interesele războiului împotriva cotropitorilor japonezi pe al doilea plan. Le place să spună că „națiunea este mai presus de orice”, dar acțiunile lor nu corespund revendicărilor majorității

națiunii. Le place să spună că „statul este mai presus de orice“, dar statul la care se gîndesc ei este statul feudal fascist al dictaturii marilor moșieri, marilor bancheri și marilor compradori, și nu statul democratic al maseilor largi populare. De aceea pe reacționari îi sperie faptul că poporul se ridică, îi sperie mișcarea democratică, îi sperie un război adevărat împotriva cotropitorilor japonezi, pentru care trebuie mobilizat cu adevărat întregul popor. Aici se află principala rădăcină a politicii lor de ducere pasivă a războiului împotriva cotropitorilor japonezi și a politicii lor reacționare antipopulare, antidemocratice și anticomuniste înăuntrul țării. Ei duc în toate domeniile o politică de duplicitate. De pildă : ei duc războiul împotriva cotropitorilor japonezi și înfăptuiesc în același timp o politică de ducere pasivă a războiului ; tot ei sînt aceia asupra cărora exercită mereu influență agresorii japonezi, încercînd să determine guvernul gomindanist să capituleze ; ei își exprimă în vorbe dorința de a dezvolta economia Chinei, dar se îndeletnicesc, în realitate, numai cu sporirea capitalului birocratic, adică a capitalului marilor moșieri, al marilor bancheri și al marilor compradori, acaparează posturile de comandă din economia Chinei și asupresc fără cruțare țărani, muncitorii, mica burghezie și burghezia națională ; ei proclamă în vorbe „înăfăptuirea democrației“, „redarea puterii poporului“, dar înăbușe, în realitate, cu cruzime mișcarea democratică a poporului și nu vor să înăfăptuiască nici cele mai mici transformări democratice ; ei declară în vorbe că „problema partidului comunist este o problemă politică și trebuie rezolvată prin mijloace politice“, dar exercită, în realitate, o presiune cumplită asupra partidului comunist, prin mijloace militare, politice și econo-

mice, considerîndu-l „dușmanul numărul unu“, iar pe cotropitorii japonezi un dușman secundar, și se pregătesc mereu și cu rîvnă de război civil, urzesc planuri de distrugere a partidului comunist ; ei declară în vorbe că năzuiesc să creeze un „stat modern“, dar caută, în realitate, să mențină prin toate mijloacele dictatura feudală fascistă a marilor moșieri, a marilor bancheri și a marilor compradori ; ei întrețin formal relații diplomatice cu U.R.S.S., dar stau, în realitate, pe o poziție ostilă Uniunii Sovietice ; ei țin isonul izolaționiștilor americani : „mai întii Asia, apoi Europa“, pentru a prelungi astfel zilele Germaniei fasciste și, prin urmare, ale oricărui alt fascism, pentru a prelungi zilele propriei lor dominații fasciste asupra poporului chinez, dar se servesc în același timp de orice prilej pentru a apărea în fața lumii din afară în postura de eroi ai luptei împotriva fascismului. Se pune întrebarea : de unde provine această politică contradictorie, de duplicitate ? Ea ia naștere în astfel de pături sociale cum sînt cele ale marilor moșieri, ale marilor bancheri și ale marilor compradori.

Însă gomindanul este un partid neomogen. Deși puterea și conducerea în gomindan aparțin sus-menționatei clici reacționare, care reprezintă pe marii moșieri, marii bancheri și marii compradori, totuși gomindanul întreg nu poate fi identificat cu această clică. O parte din liderii gomindanului nu aparțin acestei clici și sînt chiar atacați și asupriți de aceasta sau sînt tratați de sus. Printre activiștii de partid ai gomindanului, printre membrii lui de rînd și printre membrii „Uniunii tineretului celor trei principii populare“ sînt mulți oameni nemulțumiți de conducere și care iau chiar atitudine împotriva conducerii acestei clici. Asemenea situație există

în toate armatele, organele guvernamentale, organizațiile economice și culturale gomindaniste controlate de această clică. În toate aceste armate și organizații există multe elemente democratice. Însăși clică reacționară se împarte în câteva grupuri care luptă între ele, și nu este nici ea de loc monolită. Ar fi, fără îndoială, greșit să se considere gomindanul drept o masă omogenă compusă numai din reacționari.

CONTRASTE

Acum poporul chinez are posibilitatea să vadă concret contrastul dintre regiunile eliberate ale Chinei și regiunile de sub dominația gomindanistă.

Este clar că avem în fața noastră două linii: linia desfășurării războiului popular și linia ducerii pasive a războiului împotriva cotropitorilor japonezi, linie care este împotriva desfășurării războiului popular. Prima linie duce la victorie, chiar în condiții ca acelea ale regiunilor eliberate, care trec în lupta lor prin greutăți excepționale și nu primesc nici un ajutor din afară. Cea de-a doua linie duce la înfrângere, chiar în condiții excepțional de favorabile, ca acelea ale regiunilor de sub dominația gomindanistă, care mai au, pe deasupra, și ajutor din străinătate.

Guvernul gomindanist încearcă să-și justifice înfrîngerile prin lipsa de armament. Dar fie-ne îngăduit să întrebăm: cui îi lipsește armamentul — armatei gomindaniste sau armatei regiunilor eliberate? Dintre toate forțele armate ale Chinei, armata regiunilor eliberate duce cea mai acută lipsă de armament. Ea se aprovizionează cu armament fie capturîndu-l de la dușman, fie fabri-

cîndu-l cu propriile sale mijloace, în condițiile cele mai nefavorabile.

Oare trupele guvernului central gomindanist nu sînt înarmate mult mai bine decît trupele gomindaniste ale grupărilor locale? Totuși, prin capacitatea lor de luptă, majoritatea trupelor guvernului central sînt considerabil inferioare trupelor grupărilor locale.

Gomindanul dispune de uriașe rezerve umane. Totuși, din cauza sistemului greșit al serviciului militar obligatoriu pe care el îl aplică, îi este foarte greu să găsească rezerve pentru completarea armatei sale. Izolate unele de altele de către dușman și silite să ducă lupte neînterupte, regiunile eliberate ale Chinei își asigură totuși un izvor nesecat de rezerve de luptători, creînd pretutindeni un sistem de miliție populară și de detașamente de autoapărare, corespunzătoare cerințelor poporului, și neadmițînd o cheltuială exagerată de resurse umane, o risipă a acestor forțe.

Gomindanul dispune de regiuni întinse bogate în cereale; poporul îi dă anual 70.000.000—100.000.000 de dani de cereale. Dar cea mai mare parte a acestor alimente se fură și nu mai ajunge la destinație, din care cauză armata gomindanistă duce mereu lipsă de alimente, iar soldații ei sînt epuizați din pricina subalimentării. Grosul regiunilor eliberate ale Chinei se află în spatele dușmanului; ele sînt încontinuu obiectul politici crude a „celor trei absoluturi“ duse de dușman. Unele din aceste regiuni se află pe teritorii atît de neroditoare cum sînt partea de nord a provinciei Șensi. Totuși, datorită faptului că noi ne-am apucat singuri, activ de dezvoltarea producției agricole, am rezolvat cu succes problema alimentelor.

Regiunile gomindaniste trec printr-o criză economică acută : majoritatea întreprinderilor industriale sînt ruinate ; pînă și articole de primă necesitate cum sînt țesăturile se importă din S.U.A. În același timp, regiunile eliberate ale Chinei, datorită dezvoltării industriei, își satisfac singure nevoile în țesături și alte articole de primă necesitate.

În regiunile gomindaniste, lipsurile materiale duse de muncitori, țărani, funcționarii din întreprinderile comerciale, funcționarii de stat, intelectuali și oamenii de cultură au atins limita. În același timp, în regiunile eliberate ale Chinei întreaga populație este asigurată cu hrană, îmbrăcăminte și lucru.

Una din trăsăturile caracteristice ale regiunilor gomindaniste este faptul că acolo oamenii folosesc războiul pentru a se îmbogăți de pe urma nenorocirii națiunii, funcționarii se transformă în afaceriști, pretutindeni tronează corupția, nu a mai rămas nici urmă de cinste și corectitudine. Una din trăsăturile caracteristice ale regiunilor eliberate este faptul că aici oamenii participă cu abnegație la lupta comună, dau exemplu personal, consacrînd muncii productive timpul liber în care nu sînt prinși în ocupația lor de bază ; cîntea se bucură aici de mare stimă, corupția a fost dezrădăcinată.

În regiunile gomindaniste, poporul este lipsit de toate libertățile. În regiunile eliberate, dimpotrivă, poporului îi sînt acordate toate libertățile.

Cine este vinovat că guvernării gomindaniști au ajuns într-o situație atît de ciudată ? Pot ei învinui pe altcineva sau trebuie să se învinuiască pe ei înșiși ? Situația ce s-a creat se explică prin lipsa unui ajutor din

afară sau toată vina o poartă regimul dictatorial, putreziciunea și neputința guvernului gomindanist? Oare nu sînt încă lucrurile destul de clare?

**CINE „ZĂDĂRNICEȘTE CAUZA RĂZBOIULUI
ÎMPOTRIVA COTROPITORILOR JAPONEZI
ȘI SUBMINEAZĂ STATUL“?**

Oare nu au confirmat încă în întregime faptele că guvernul gomindanist este acela care zădărnicește cauza războiului împotriva cotropitorilor japonezi și subminează statul poporului chinez? Timp de zece ani toate eforturile guvernului gomindanist au fost îndreptate spre ducerea războiului civil, un război împotriva propriilor săi compatrioți; cauza apărării naționale a fost părăsită de guvernul gomindanist. Mai mult, politica de neîmpotrivire a guvernului gomindanist a dus la cedarea către dușman a celor patru provincii din nord-est. Cînd cotropitorii japonezi, venind de după Marele zid, au invadat inima țării, gomindaniștii i-au întâmpinat într-o stare de zăpăceală totală și, predînd poziție după poziție, au ajuns de la Lugouțiao în provincia Guiciou. Și ei mai declară că: „Comuniștii zădărnicesc cauza războiului împotriva cotropitorilor japonezi și subminează statul“ (vezi rezoluția plenarei a unsprezecea a Comitetului Executiv Central al gomindanului, care a avut loc în septembrie 1943). Drept unic argument ei invocă faptul că partidul comunist a intrat în alianță cu toate păturile poporului și a creat regiunile eliberate, care luptă eroic împotriva cotropitorilor japonezi. Logica acestor gomindaniști se deosebește într-atît de logica poporului

chinez, încât nu-i de mirare că în multe chestiuni gomindaniștii și poporul nu pot găsi un limbaj comun.

Se pun două întrebări.

Prima întrebare : care este, la urma urmei, pricina că guvernul gomindanist a cedat dușmanului vastul teritoriu, cu o populație numeroasă, de la fluviul Amur până la Lugouțiao, iar după aceea de la Lugouțiao până în provincia Guiciou ? Pricina nu este oare aceea că guvernul gomindanist duce o politică de neîmpotrivire, o politică de ducere pasivă a războiului împotriva cotropitorilor japonezi și o politică de luptă împotriva propriului popor înăuntrul țării ?

A doua întrebare : care este, la urma urmei, pricina că regiunile eliberate ale Chinei au respins cu succes atacurile îndelungate și crâncene ale trupelor japoneze și ale trupelor marionetă și au eliberat de dușmanul națiunii un teritoriu atât de vast, au eliberat o populație atât de numeroasă ? Pricina nu este oare aceea că aici se duce linia justă a desfășurării războiului popular ?

AȘA-NUMITA „NESUPUNERE FAȚĂ DE DISPOZIȚIILE GUVERNAMENTALE ȘI FAȚĂ DE ORDINELE MILITARE“

Guvernul gomindanist acuză mereu Partidul Comunist Chinez de „nesupunere față de dispozițiile guvernamentale și față de ordinele militare“. La aceasta vom spune doar următoarele : din fericire, comuniștii și-au păstrat bunul simț, propriu poporului chinez, și nu s-au supus așa-numitelor „dispoziții guvernamentale și ordine militare“, care cereau de fapt ca regiunile eliberate ale Chinei, smulse cu atîta greutate de poporul chinez

din ghearele cotropitorilor japonezi, să le fie date de bunăvoie înapoi. Din categoria acestor așa-numite „dispoziții guvernamentale și ordine militare“ fac parte, de pildă, „măsurile pentru îngrădirea activității partidelor străine“, adoptate în 1939, „desființarea Noii armate a 4-a“ și „retragerea trupelor la nord de albia veche a fluviului Huanhe“, din 1941, „dizolvarea Partidului Comunist Chinez“, din 1943, „dizolvarea până la o dată riguros determinată a tuturor trupelor, în afară de 10 divizii“, din 1944, și, în sfârșit, propunerea făcută în timpul recentelor tratative de a trece toate trupele și organele locale ale puterii populare sub controlul gomindanului; în schimb, gomindanul, în loc să-și dea consimțământul la crearea unui guvern de coaliție, a acceptat să acorde comuniștilor doar câteva posturi de funcționari în guvernul dictaturii gomindaniste. Și aceasta se numea „concesie“ din partea guvernului gomindanist. Din fericire, noi nu ne-am supus acestor „dispoziții“ și „ordine“ și am păstrat nepîngărit pentru poporul chinez o parte din pămîntul lui, am păstrat armata, care luptă eroic împotriva cotropitorilor japonezi. Poporul chinez nu trebuie oare să salute o astfel de „nesupunere“? Nu-i este de ajuns guvernului gomindanist că, în urma dispozițiilor sale guvernamentale fasciste și a ordinelor sale militare defetiste, el a cedat cotropitorilor japonezi vastul teritoriu cuprins între fluviul Amur și provincia Guiciou împreună cu întreaga sa populație? Aceste „dispoziții guvernamentale“ și „ordine militare“ nu sînt aprobate decît de cotropitorii japonezi și de reacționarii chinezi. Se va găsi oare în China măcar un singur patriot cinstit care să le aprobe? Atîta timp cît nu a fost creat un guvern de coaliție — de coaliție prin esența lui,

și nu prin formă, un guvern cu adevărat democratic, și nu un guvern de dictatură fascistă — poate oare să permită poporul chinez comuniștilor chinezi să treacă samavolnic aceste regiuni ale Chinei, care și-au cucerit eliberarea, precum și trupele populare, care au mari merite în războiul împotriva cotropitorilor japonezi, unui guvern care este defetist, fascist, guvernului de dictatură fascistă a gomindanului? Dacă nu ar fi fost regiunile eliberate și armatele lor, cum s-ar prezenta astăzi cauza luptei poporului chinez împotriva cotropitorilor japonezi? Ce ar avea de așteptat națiunea chineză în viitor?

PERICOLUL UNUI RĂZBOI CIVIL

Pînă în momentul de față, principala clică dominantă din gomindan urmează cu încăpăținare linia reacționară de a menține regimul dictatorial și de a dezlănțui un război civil. Există multe semne care arată că această clică s-a pregătit de mult, iar în momentul de față se pregătește cu deosebită intensitate să dezlănțuie războiul civil, de îndată ce o anumită parte a Chinei continentale va fi curățită de cotropitorii japonezi de către trupele vreuneia dintre puterile aliate. Această clică mai speră că generalii unor puteri aliate vor îndeplini în China aceleași funcții pe care generalul englez Scobie³ le îndeplinește în Grecia. Ea preamărește practica represiviunilor sîngeroase ale generalului Scobie și ale guvernului reacționar grec. Ea intenționează să tîrască din nou China în prăpastia unui război civil asemănător aceluia care a avut loc între anii 1927 și 1937. Dincolo de perdeaua de fum a discuțiilor despre „convocarea Adunării

naționale“ și „rezolvarea problemei prin mijloace politice“, principala clică dominantă din gomindan face în taină pregătiri pentru un război civil. Dacă compatrioții noștri nu vor sta de veghe, dacă nu vor demasca acest complot și nu vor zădărnici aceste pregătiri, va veni o zi când vor auzi bubuitul tunurilor pe frontul războiului civil.

TRATATIVE

Pentru a zdrobi pe cotropitorii japonezi și a construi noua Chină, pentru a preîntîmpina un război civil, Partidul Comunist Chinez, cu consimțămîntul altor grupuri democratice, a formulat la sesiunea Consiliului politic național din septembrie 1944 cererea desființării imediate a regimului gomindanist de dictatură a unui singur partid și a creării unui guvern democratic de coaliție. Această cerere a fost, fără îndoială, oportună și, în decurs de numai cîteva luni, a fost recunoscută de masele populare cele mai largi.

Am dus în repetate rînduri tratative cu guvernul gomindanist cu privire la desființarea regimului de dictatură a unui singur partid, la crearea unui guvern de coaliție și la înfăptuirea transformărilor democratice necesare, dar guvernul gomindanist a respins mereu toate propunerile noastre. Gomindanul nu numai că nu dorește să desființeze regimul de dictatură a unui singur partid și să creeze un guvern de coaliție, dar nu dorește să accepte nici una din măsurile democratice atît de urgente cum sînt: lichidarea poliției secrete, abrogarea legilor reacționare îndreptate spre înăbușirea libertăților democratice, eliberarea deținuților politici, legali-

zarea partidelor și a grupurilor politice, recunoașterea regiunilor eliberate, retragerea trupelor care țin sub blocadă regiunile eliberate și atacă aceste regiuni etc. Iată de ce s-a creat în China o situație politică extrem de încordată.

DOUĂ PERSPECTIVE

Plecînd de la situația în întregul ei și de la analiza tuturor aspectelor mai sus-menționate ale situației internaționale și interne, aș vrea să-i previn pe tovarăși că nu trebuie să creadă că la noi totul va merge lin și frumos. Nu, în nici un caz. În realitate există două posibilități, două perspective — una favorabilă și una nefavorabilă. Dacă regimul de dictatură fascistă va exista și în viitor, dacă transformările democratice nu vor fi admise, iar eforturile principale nu vor fi îndreptate împotriva cotropitorilor japonezi, ci împotriva poporului, atunci, chiar dacă cotropitorii japonezi vor fi zdrobiți, ar putea să izbucnească totuși un război civil în țară, și astfel China ar fi aruncată înapoi la situația ei grea de mai înainte, la situația de stat dependent, lipsit de libertate, nedemocratic, neunit, sărac și slab. Aceasta este una dintre posibilități, una dintre perspective. O asemenea posibilitate, o asemenea perspectivă mai continuă să existe, nu este de fel exclusă, nu a căzut de loc de la sine pentru simplul fapt că situația internațională a devenit mai favorabilă, iar înăuntrul țării conștiința poporului și forțele lui organizatorice au crescut. În realizarea tocmai a unei astfel de posibilități, tocmai a unei astfel de perspective sînt interesate înăuntrul țării clica antipopulară din gomindan, iar peste hotare elementele reacționare mîinate de poftă imperialiste. Acesta este

unul din aspectele cheștiunii care nu trebuie în nici un caz scăpat din vedere.

Dar, pe de altă parte, tocmai situația în întregul ei și analiza tuturor aspectelor expuse mai sus ale situației internaționale și interne ne dau o și mai mare încredere, o și mai mare hotărîre de a lupta pentru cea de-a doua posibilitate, pentru cea de-a doua perspectivă — aceea de a învinge toate greutățile, de a uni strîns întregul popor, de a desființa regimul de dictatură fascistă a gominandanului, de a înfăptui transformări democratice, de a întări și de a spori forțele luptei împotriva cotropitorilor japonezi, de a-i zdrobi definitiv pe agresorii japonezi și de a construi China nouă, independentă, liberă, democratică, unită, bogată și puternică. În realizarea tocmai a unei astfel de posibilități, tocmai a unei astfel de perspective sînt interesate înăuntrul țării masele largi populare, Partidul Comunist Chinez și celelalte grupuri democratice, iar peste hotare toate popoarele care ne tratează ca pe egali, toți oamenii progresiști și masele largi populare din țările de peste hotare.

Ne dăm bine seama că în fața noastră și în fața întregului popor chinez se mai află greutăți mari, că mai sînt încă multe piedici, că drumul nostru va mai avea încă multe zig-zaguri. Dar ne mai dăm seama că, mergînd împreună cu întregul popor chinez, vom putea învinge orice greutate și piedici și vom îndeplini sarcinile istorice care stau în fața Chinei. A lupta din toate puterile împotriva primei posibilități, pentru cea de-a doua posibilitate, împotriva primei perspective, pentru cea de-a doua perspectivă, — iată marea sarcină care stă în fața noastră și în fața întregului popor chinez. Ceea ce este principal în situația internațională și internă ne fa-

vorizează pe noi, favorizează întregul nostru popor. Despre aceasta am mai vorbit mai sus. Sperăm că conducerea gomindanistă, ținând seamă de tendințele dezvoltării situației internaționale și de voința poporului chinez, își va schimba fără șovăire actuala politică greșită, și atunci războiul împotriva cotropitorilor japonezi va fi încununat de victorie, poporul chinez nu va mai trebui să treacă prin suferințe de prisos, iar noua Chină va lua naștere mai repede. Trebuie să ne fie limpede că, orice zig-zaguri am întâlni în calea noastră, sarcina cuceririi independenței și a libertății poporului chinez va fi totuși îndeplinită și că a și sosit timpul pentru aceasta. Marile năzuințe pentru care nenumărați eroi și-au dat viața într-o perioadă de peste o sută de ani vor fi îndeplinite de generația noastră. Nimeni și prin nici un mijloc nu va izbuti să împiedice aceasta.

IV. POLITICA PARTIDULUI COMUNIST CHINEZ

Am făcut mai sus analiza celor două linii în războiul Chinei împotriva cotropitorilor japonezi. Această analiză este absolut necesară. Doar mai sînt și astăzi mulți oameni în rindurile maselor largi ale poporului chinez care nu văd încă situația reală în războiul Chinei împotriva cotropitorilor japonezi. În urma blocadei realizate de guvernul gomindanist, mulți oameni — atît în regiunile de sub dominația gomindanistă cît și peste hotare — nu sînt de loc informați asupra situației reale. Înainte de vizita făcută în 1944 de un grup de ziariști chinezi și străini în regiunile eliberate ale Chinei, mulți nu știau aproape nimic despre aceste regiuni. Guvernul

gomindanist se teme foarte mult ca informațiile asupra situației reale din regiunile eliberate să nu transpire cumva. De aceea, după ce în 1944 aceste regiuni au fost vizitate de un grup de ziariști, el a închis imediat accesul în regiunile eliberate și nu mai permite nici unui ziarist să le viziteze. Guvernul gomindanist a interzis cu severitate și prezentarea situației reale din regiunile gomindaniste. De aceea cred că sintem obligați să facem tot posibilul pentru a dezvălui lumii situația adevărată din China, atât cea din regiunile eliberate cât și cea din regiunile gomindaniste. Numai văzînd clar situația din țară în ansamblu, se va putea înțelege de ce sînt atît de mari divergențele dintre politica celor două partide mari din China — partidul comunist și gomindanul —, de ce se dă între cele două linii o luptă atît de ascuțită. Numai în acest fel vom putea arăta că controversa dintre cele două partide nu este, după cum afirmă unii, o controversă inutilă, lipsită de importanță sau chiar o simplă zîzanie, ci că aceasta este o controversă principială, în care se rezolvă problema vieții și a morții a sute de milioane de oameni.

În actualul moment critic în dezvoltarea evenimentelor din China, poporul chinez, toate partidele și grupurile democratice, toate elementele democratice din țară, precum și popoarele din țările de peste hotare, care pun la inimă tot ce se petrece în China, speră că locul discordiei din China îl va lua din nou unitatea și că în țară vor fi înfăptuite transformări democratice. Ele toate vor să știe care este politica Partidului Comunist Chinez față de o serie de probleme dintre cele mai importante care stau acum în fața țării. Desigur că pe membrii partidului nostru îi interesează aceasta în primul rînd.

Politica noastră, a frontului național anti-japonez unic, a fost întotdeauna clară, ea a trecut examenul celor opt ani de război. Congresul nostru trebuie să tragă din aceasta concluziile corespunzătoare, care vor constitui pentru noi o călăuză în lupta de mai târziu.

Mă opresc acum asupra unei serii de concluzii bine determinate la care a ajuns partidul nostru în privința măsurilor politice mai importante ce trebuie luate pentru rezolvarea problemelor ce stau în fața Chinei.

TEZELE GENERALE ALE PROGRAMULUI NOSTRU

Pentru a mobiliza și a uni toate forțele poporului chinez care duc lupta împotriva cōtropitorilor japonezi, pentru a-i nimici în întregime pe agresorii japonezi și a construi o Chină nouă, independentă, liberă, democratică, unită, bogată și puternică, poporul chinez, Partidul Comunist Chinez, precum și toate partidele democratice anti-japoneze au extremă nevoie de un program comun coordonat.

Acest program poate fi împărțit în două părți: teze generale și revendicări concrete. La început mă voi opri asupra tezelor generale ale programului, iar după aceea voi trece la revendicările concrete.

Pornind de la revendicarea fundamentală — revendicarea zdrobirii totale a cōtropitorilor japonezi și a construirii noii Chine —, noi, comuniștii, avem în actuala etapă a dezvoltării istorice a Chinei păreri comune cu majoritatea zdrobitoare a populației țării în ce privește următoarele teze: în primul rând, orînduirea de stat a Chinei nu trebuie să fie o orînduire feudală, fascistă, antipopulară, o orînduire de dictatură a marilor moșieri și a marii burghezii, pentru că, în cei 18 ani de

stăpînire a principalei clici dominante a gomindanului, această orînduire de stat antipopulară și-a dovedit totala ei netemeinicie. În al doilea rînd, în China nu poate fi construit, și deci nu trebuie încercat să se construiască, un stat de dictatură democratică de tip vechi, în care puterea să fie exercitată numai de burghezia națională, pentru că, pe de o parte, burghezia națională din China este extrem de slabă economicște și politicște, iar pe de altă parte în China a și apărut de mult un nou factor — proletariatul chinez conștient, care și-a dovedit forța în arena politică și care duce după sine masele largi ale țărănimii, ale micii burghezii de la orașe, ale intelectualității și ale altor elemente democratice și al cărui conducător este Partidul Comunist Chinez. În al treilea rînd, în etapa actuală, atîta timp cît sarcina poporului chinez continuă să rămînă lupta împotriva asupririi naționale și feudale și atîta timp cît lipsesc condițiile social-economice necesare, poporul chinez nu poate să instaureze în țara sa orînduirea de stat socialistă.

În acest caz ce cerem noi? Credem că, după zdrobirea totală a cotropitorilor japonezi, trebuie să se creeze în China o orînduire de stat bazată pe alianța democratică a participanților la frontul unic, alianță care să se sprijine pe majoritatea zdrobitoare a populației întregii țări și care să se afle sub conducerea clasei muncitoare. Noi numim această orînduire de stat orînduirea nou-democratică.

Această orînduire de stat corespunde într-adevăr revendicărilor majorității zdrobitoare a populației țării, pentru că, în primul rînd, ea a primit sau poate să primească aprobarea a milioane de muncitori industriali și a zeci de milioane de meseriași și muncitori agricoli; în

al doilea rînd, ea a primit sau poate să primească aprobarea țărănimii, care reprezintă 360.000.000 din cei 450.000.000 de locuitori ai Chinei, adică 80%, și, în al treilea rînd, ea a primit sau poate să primească aprobarea păturilor largi ale micii burghezii de la orașe, a burgheziei naționale, a șenși-ilor progresiști și a altor patrioți.

Se înțelege de la sine că între aceste clase vor exista, ca și înainte, contradicții, dintre care cea mai viu exprimată va fi contradicția dintre muncă și capital. De aceea fiecare din aceste clase va avea și revendicările ei speciale. A cocoloși aceste contradicții, a cocoloși aceste revendicări speciale ar fi o fățarnicie, ar fi o greșeală. Dar în cursul întregii etape a noii democrații, aceste contradicții, aceste revendicări speciale nu vor ieși din cadrul revendicărilor generale și nici nu se poate admite ca ele să iasă din acest cadru. Aceste contradicții și aceste revendicări speciale pot fi reglementate; dacă această reglementare are loc, clasele menționate pot înfăptui cu succes în comun toate măsurile pentru construirea politică, economică și culturală a statului noii democrații.

Orînduirea politică a noii democrații, a cărei instaurare o urmărim, presupune scuturarea jugului asupririi naționale de către străini, lichidarea asupririi feudale-fasciste dinăuntru țării și crearea, după aceea, nu a unei orînduiri politice a democrației de tip vechi, ci a unei orînduiri politice bazate pe frontul unic, care să grupeze toate clasele democratice. Aceste revendicări ale noastre coincid întru totul cu revendicările revoluționare ale lui Sun Iat-sen. Sun Iat-sen a scris în Manifestul primului Congres pe întreaga Chină al gomiînda-

nului : „In zilele noastre, burghezia monopolizează adesea în diferite țări așa-zisa «putere populară» și o transformă într-un instrument de asuprire a poporului simplu. Puterea populară, conform principiului gomindanist, trebuie să fie un bun comun al întregului popor simplu, și nu însoțită de un pumn de oameni“. Aceasta este marea poruncă politică a lui Sun Iat-sen. Poporul chinez, Partidul Comunist Chinez și toate celelalte elemente democratice trebuie să respecte cu sfințenie această poruncă și s-o traducă în viață cu hotărâre; trebuie să lupte cu hotărâre împotriva tuturor persoanelor și grupurilor care încalcă această poruncă și se ridică împotriva ei, și astfel să apere și să dezvolte acest principiu politic absolut just al noii democrații.

Puterea nou-democratică trebuie să fie construită pe principiul centralismului democratic, iar linia politică generală este determinată de congresele de diferite grade ale deputaților poporului, congrese care aleg organele acestei puteri. Această putere va fi și democratică și centralizată, cu alte cuvinte, ea va îmbina centralizarea, care are la bază democrația, și democrația, care are o conducere centralizată. Numai o asemenea orînduire permite, pe de o parte, să se realizeze o largă democrație și să se dea congreselor de toate gradele ale deputaților poporului puterea în întreaga ei deplinătate, iar pe de altă parte să se rezolve treburile de stat pe cale centralizată; numai ea asigură organelor puterii de toate gradele posibilitatea de a rezolva pe cale centralizată chestiunile care le sînt date în sarcină de către congresele respective ale deputaților poporului și garantează în același timp poporului deplina libertate a activității democratice.

Armata și celelalte forțe armate sînt o importantă parte componentă a aparatului puterii de stat a noii democrații. Fără ele nu poate fi asigurată apărarea statului. Toate forțele armate ale statului nou-democratic, ca și toate organele puterii, vor aparține poporului și vor apăra poporul. Ele se vor deosebi radical de armata veche, de poliția veche etc., care aparțin unui pumn de oameni și asupresc poporul.

Orînduirea economică a noii democrații, pe care o urmărim, corespunde și ea principiilor lui Sun Iat-sen. În problema agrară, Sun Iat-sen a formulat următoarea revendicare: „fiecare plugar să aibă ogorul său“. În problema industriei și comerțului, Sun Iat-sen a scris în Manifestul primului Congres al gomindanului: „Toate întreprinderile care aparțin chinezilor și străinilor și care au un caracter monopolist sau sînt foarte mari și nu pot fi administrate de persoane particulare, ca, de pildă, băncile, căile ferate, comunicațiile aeriene etc., vor fi exploatate și administrate de stat, pentru ca să nu poată capitalul privat ține în mîinile sale viața poporului. Iată în ce constă ideea fundamentală a îngrădirii capitalului“. În etapa actuală, în domeniul economiei, sîntem în totul de acord cu aceste revendicări formulate de Sun Iat-sen.

Unii cred că comuniștii chinezi sînt împotriva dezvoltării inițiativei personale, împotriva dezvoltării capitalului privat, împotriva apărării proprietății private. În realitate nu este așa. Jugul național străin și asuprirea feudală dinăuntru țării încătușează cumplit dezvoltarea inițiativei personale a chinezilor, încătușează dezvoltarea capitalului privat și distrug avuția păturilor largi ale populației. Sarcina orînduirii nou-democratice,

a cărei instaurare o urmărim, constă tocmai în a înlătura aceste cătușe, a pune capăt acestor distrugerii și a asigura cercurilor largi ale chinezilor posibilitatea de a dezvolta liber inițiativa personală în societate, de a dezvolta liber economia capitalistă privată, care însă nu trebuie „să țină în mâinile sale viața poporului“, ci trebuie să-i aducă foloase, precum și în a asigura apărarea întregii proprietăți private dobândite pe cale legală.

În concordanță cu principiile lui Sun Iat-sen și cu experiența revoluției chineze, în etapa actuală economia națională a Chinei trebuie să constea din sectoarele de stat, privat și cooperatist. Statul pe care-l avem în vedere, vorbind despre sectorul de stat, nu trebuie să fie în nici un caz un stat în care puterea „să fie însoțită de un pumn de oameni“, ci trebuie să fie numai decît un stat nou-democratic, condus de proletariat, un stat în care puterea să fie „un bun comun al întregului popor simplu“.

Cultura noii democrații trebuie să fie de asemenea „un bun comun al întregului popor simplu“, adică ea trebuie să fie o cultură națională, științifică și de masă, și nicidecum nu trebuie să fie „însoțită de un pumn de oameni“.

Toate cele expuse mai sus reprezintă tezele generale sau fundamentale ale programului comuniștilor chinezi în etapa actuală, adică de-a lungul întregii etape a revoluției burghezo-democratice. Față de programul luptei noastre viitoare pentru societatea socialistă și comunistă — programul maximal —, acest program este un program minimal. Îndeplinirea acestui program îi va permite Chinei să facă un pas înainte și să se ridice de la starea actuală a statului și societății, adică de la sta-

tul și societatea colonială, semicolonială și semifeudală, la statul și societatea noii democrații.

Prevederile acestui program — stabilirea hegemoniei proletariatului în politică și crearea, sub conducerea proletariatului, a sectoarelor de stat și cooperatist în economie — sînt elemente ale socialismului. Totuși înfăptuirea acestui program încă nu înseamnă că societatea chineză va deveni socialistă.

Noi, comuniștii, nu ne-am ascuns niciodată năzuințele politice. Programul luptelor noastre viitoare, sau programul maximal, are ca scop să ridice China la un nivel mai înalt, la nivelul socialismului și comunismului. Aceasta este absolut clar și nu poate fi pus la îndoială. Denumirea partidului nostru și concepția noastră marxistă despre lume arată limpede acest ideal suprem, nemărginit de frumos și de luminos, pe care îl vom realiza în viitor. Fiecare comunist, intrînd în partid, vede clar înaintea sa două țeluri pentru care trebuie să lupte: înfăptuirea în etapa actuală a revoluției nou-democratice și înfăptuirea în viitor a socialismului și comunismului. Pe comunist nu-l sperie vrăjmășia, ponegririle, jignirile și batjocurile adversarilor ignoranți sau ale dușmanilor ticăloși ai comunismului. Trebuie să respingem cu hotărîre toate acestea. Iar pe oamenii care se îndoiesc cu bună-credință, pe aceștia nu trebuie să-i lovim, ci să-i lămurim cu bunăvoință și răbdare. Aceasta este absolut clar și fără echivoc.

Toți comuniștii chinezi și toți aceia care simpatizează cu ideile comunismului trebuie să lupte pentru atingerea țelului pe care ni-l propunem în etapa actuală: pentru scuturarea jugului național străin, pentru lichidarea asupririi feudale, pentru izbăvirea poporului chinez de

soarta tragică a populației unei țări coloniale, semicoloniale și semifeudale, pentru construirea unei Chine independente, libere, democratice, unite, bogate și puternice, a unui stat nou-democratic prin caracterul său, un stat condus de proletariat, un stat a cărui activitate să aibă ca principal conținut eliberarea țăranimii, cu alte cuvinte, pentru construirea unui stat al celor trei principii populare revoluționare ale lui Sun Iat-sen. Așa și procedăm. În vederea atingerii acestui țel ducem noi, comuniștii, împreună cu masele largi ale poporului chinez o luptă eroică de douăzeci și patru de ani.

Dacă vreunul dintre comuniști sau dintre oamenii care simpatizează cu partidul comunist nu luptă pentru atingerea acestui țel, desconsideră revoluția burghezodemocratică și, din această cauză, slăbește, fie chiar într-o măsură neînsemnată, eforturile sale în lupta pentru cauza acestei revoluții, dacă dă dovadă de nepăsare, de insuficientă sinceritate, entuziasm, hotărâre de a se jertfi și dacă flecărește doar despre socialism și comunism, — aceasta înseamnă că el trădează conștient sau inconștient, într-o măsură mai mică sau mai mare, socialismul și comunismul, și de aceea nu este un comunist conștient și devotat. Numai prin democrație se poate ajunge la socialism — aceasta este o teză neclintită a marxismului. În China perioada de luptă pentru democrație va fi o perioadă lungă. Ar fi o curată utopie să încerci să construiești socialismul pe ruinele orinduirii coloniale, semicoloniale și semifeudale, fără un stat unitar nou-democratic, fără dezvoltarea unei economii de stat nou-democratice, fără dezvoltarea economiei capitaliste private și a celei cooperatiste, fără dezvoltarea culturii naționale, științifice, de masă, adică a culturii

noii democrații, fără descătușarea și dezvoltarea inițiativei a sute de milioane de oameni, într-un cuvânt, fără a duce pînă la capăt revoluția democratică, burgheză prin caracterul ei, revoluția democratică de tip nou, condusă de partidul comunist.

Unii nu înțeleg de ce comuniștii nu numai că nu se tem de dezvoltarea capitalismului, ci, dimpotrivă, în anumite condiții luptă pentru dezvoltarea lui. Răspunsul nostru e foarte simplu. Atunci cînd o anumită dezvoltare a capitalismului vine să ia locul asupririi exercitate de imperialismul străin și de propriul feudalism, acest fenomen este nu numai progresist, dar și inevitabil. Aceasta nu este numai în avantajul burgheziei, de pe urma acestui fapt cîștigă și proletariatul, și, poate, chiar într-o măsură mai mare decît burghezia. China de astăzi suferă din cauză că imperialismul străin și feudalismul propriu sînt prea tari, și nicidecum din cauză că capitalismul național este prea dezvoltat. Dimpotrivă, capitalismul este prea puțin dezvoltat. Dar, oricît de ciudat ar fi aceasta, unii crainici ai burgheziei chineze nu îndrăznesc să formuleze direct revendicarea dezvoltării capitalismului, ci vorbesc despre aceasta numai pe ocolite. Pe de altă parte, mai există și oameni care neagă categoric că în China trebuie admisă o anumită dezvoltare necesară a capitalismului; ei afirmă că se poate ajunge dintr-un singur salt la societatea socialistă, că cele trei principii populare și socialismul, zic ei, pot fi cucerite „într-o singură bătălie“. Este cit se poate de clar că asemenea păreri într-un caz reflectă slăbiciunea burgheziei naționale chineze, iar în celălalt caz reprezintă o manevră demagogică la care recurg marii moșieri și marea burghezie pentru a înșela masele populare.

Noi, comuniștii, pornind de la concepția marxistă a legilor dezvoltării sociale, vedem clar că, în condițiile din China, în interesul dezvoltării continue a societății, este absolut necesar ca în orînduirea de stat nou-democratică, alături de economia de stat, de economia individuală a oamenilor muncii și de economia cooperatistă, să se dea posibilitate și economiei capitaliste private să se dezvolte în limite care să nu permită însă capitalului privat să țină în mîinile sale viața poporului. Noi, comuniștii chinezi, sîntem oameni cu mintea trează și nu putem fi zăpăciți cu nici un fel de vorbe deșarte și cu nici un fel de demagogie.

Unii se îndoiesc de sinceritatea declarației comuniștilor că cele „trei principii populare ale lui Sun Iat-sen sînt necesare pentru China modernă și că partidul nostru este gata să lupte pentru deplina lor înfăptuire“. Asemenea îndoieli se explică prin neînțelegerea faptului că tezele fundamentale ale celor trei principii populare recunoscute de noi, astfel cum au fost ele explicate de Sun Iat-sen în Manifestul primului Congres al gomin-danului din 1924, coincid cu unele teze fundamentale ale programului partidului nostru pentru etapa actuală, adică cu programul nostru minimal. Trebuie relevat totuși că aceste trei principii populare ale lui Sun Iat-sen coincid cu programul partidului nostru pentru etapa actuală numai în ceea ce privește unele teze fundamentale, și nicidecum în întregime. Programul nou-democratic al partidului nostru este, desigur, mult mai complet decît programul lui Sun Iat-sen. Partidul nostru a obținut succese deosebit de mari în domeniul dezvoltării teoriei, programului și practicii noii democrații în cei 20 de ani ai revoluției chineze, după moartea lui Sun Iat-sen. În

viitor aceste succese vor fi și mai însemnate. Totuși aceste trei principii populare ale lui Sun Iat-sen sînt prin esența lor un program nou-democratic, care se deosebește de cele trei principii populare vechi, care au existat înainte, și, firește, că cele trei noi principii populare ale lui Sun Iat-sen sînt „necesare pentru China modernă“, firește că „partidul nostru este gata să lupte pentru deplina lor înfăptuire“. Pentru comuniștii chinezi, lupta pentru programul minimal și lupta pentru cele trei principii revoluționare, adică pentru cele trei noi principii populare ale lui Sun Iat-sen, constituie în linii mari (dar nu în toate) una și aceeași sarcină, și nu două sarcini diferite. În felul acesta nu numai că s-a dovedit în trecut și se dovedește și în prezent, dar se va dovedi și în viitor că comuniștii chinezi sînt luptătorii cei mai devotați și cei mai consecvenți pentru înfăptuirea celor trei principii populare revoluționare ale lui Sun Iat-sen.

Unii își exprimă îndoiala : nu vor institui oare comuniștii, de îndată ce vor învinge, dictatura proletariatului și un sistem cu un singur partid după exemplul Rusiei ? Noi răspundem la aceasta că între statul nou-democratic al alianței cîtorva clase democratice și statul socialist al dictaturii proletariatului există o deosebire principală. Desigur, orînduirea nou-democratică, pentru care luptăm, se creează sub conducerea proletariatului, sub conducerea partidului comunist. Totuși, în China, de-a lungul întregii perioade a noii democrații, este imposibil, și de aceea nu trebuie să existe un regim de dictatură a unei singure clase și situația de monopol al unui singur partid în guvern. Noi nu avem nici un motiv să refuzăm colaborarea cu oricare partid, grup social sau cu diferite personalități, bineînțeles dacă ele stau pe po-

zițiile colaborării cu partidul comunist, și nu stau pe o poziție ostilă lui. Orînduirea creată în Rusia a fost determinată de dezvoltarea istorică a Rusiei. Acolo a fost desființată orînduirea socială bazată pe exploatarea omului de către om și au fost create orînduirea politică, economică și cultura democrației de tipul cel mai înaintat, adică a socialismului. Toate partidele care au luptat împotriva socialismului au fost respinse de popor, care a sprijinit numai partidul bolșevic. Tocmai de aceea s-a creat în Rusia situația care există acolo. Această situație a fost pentru ea absolut necesară și absolut firească. Dar, deși în Rusia nu există alte partide în afară de partidul bolșevic, totuși acolo se realizează în organele puterii alianța dintre muncitori, țărani și intelectuali, blocul comuniștilor și al celor fără partid, și situația nu este de așa natură că în organele puterii politice ar putea lucra numai reprezentanții clasei muncitoare sau numai comuniștii. Dezvoltarea istorică a Chinei în etapa actuală va da naștere și unei orînduiri corespunzătoare. Vreme îndelungată va exista în China o formă de stat specifică și o formă de organizare specifică a puterii, absolut necesară și firească pentru noi și totodată deosebită de orînduirea din Rusia, și anume statul nou-democratic și organizarea nou-democratică a puterii, care vor fi statul și puterea alianței dintre cîteva clase democratice.

REVENDICĂRILE CONCRETE ALE PROGRAMULUI NOSTRU

În concordanță cu tezele generale ale programului, expuse mai sus, partidul nostru trebuie să mai aibă și revendicări concrete de program, aplicabile la diferite

perioade. Tezele generale ale programului nostru nou-democratic rămân neschimbate de-a lungul a zeci de ani, de-a lungul întregii etape a revoluției burghezo-democratice. Dar, întrucît în diferitele perioade ale acestei etape situația s-a schimbat și se schimbă, nici revendicările noastre concrete nu pot să nu fie supuse schimbărilor. Aceasta este absolut firesc. Așa, de pildă, în perioada Campaniei din nord, în perioada războiului agrar revoluționar și în perioada războiului împotriva cōtropitorilor japonezi, tezele generale ale programului nostru nou-democratic au rămas neschimbate, dar revendicările noastre concrete au suferit schimbări în fiecare din aceste trei etape, din cauză că în fiecare din aceste etape s-au schimbat adversarii noștri și aliații noștri.

Situația care s-a creat în momentul de față pentru poporul chinez este următoarea: 1) cōtropitorii japonezi nu sînt încă zdrobiți; 2) poporul chinez are neapărată nevoie de unire și de înfăptuirea unor transformări democratice, pentru a asigura unitatea națională, pentru a mobiliza și a uni repede toate forțele care luptă împotriva cōtropitorilor japonezi și pentru a zdrobi pe agresorii japonezi în interacțiune cu puterile aliate; 3) guvernul gomindanist subminează unitatea națională și împiedică înfăptuirea transformărilor democratice. Care sînt, în această situație, revendicările noastre concrete de program, sau, cu alte cuvinte, care sînt revendicările poporului chinez în momentul de față?

Socotim că următoarele revendicări sînt cele mai juste și totodată minimale:

mobilizarea tuturor forțelor pentru ca în interacțiune cu puterile aliate să zdrobim definitiv pe cōtropitorii japonezi și să stabilim pacea între popoare;

desființarea dictaturii gomindanului, exercitată de un singur partid, crearea unui guvern de coaliție democratic și a unui comandament suprem unit;

pedepsirea tuturor elementelor projaponeze, fasciste și defetiste, care subminează unirea națiunii și luptă împotriva poporului, și asigurarea unității naționale;

pedepsirea elementelor reacționare, care creează pericolul unui război civil, și asigurarea păcii în țară;

pedepsirea trădătorilor națiunii, pedepsirea ofițerilor trădători, care au trecut de partea dușmanului, pedepsirea spionilor japonezi;

lichidarea poliției secrete, instrument reacționar de înăbușire a poporului, încetarea activității ei, lichidarea lagărelor de concentrare;

abrogarea tuturor legilor reacționare îndreptate împotriva libertății cuvântului, presei, întrunirilor, asociațiilor, convingerilor, credinței, împotriva inviolabilității persoanei, pentru a se asigura poporului depline libertăți cetățenești;

legalizarea tuturor partidelor și grupurilor democratice;

eliberarea tuturor deținuților politici, aruncați în închisori pentru activitate patriotică;

retragerea tuturor trupelor care țin sub blocadă regiunile eliberate ale Chinei și săvârșesc atacuri împotriva lor; folosirea acestor trupe pe front împotriva cotropitorilor japonezi;

recunoașterea tuturor trupelor care luptă împotriva cotropitorilor japonezi; recunoașterea organelor puterii din regiunile eliberate ale Chinei, organe alese de popor;

întărirea și lăngirea regiunilor eliberate și a forțelor lor armate și eliberarea tuturor teritoriilor cotate de dușman ;

acordarea de ajutor populației regiunilor ocupate în organizarea unei armate ilegale și pregătirea de răscoale armate ;

acordarea permisiunii poporului chinez să se înarmeze pentru apărarea căminurilor sale și a patriei sale ;

reorganizarea militară și politică a forțelor armate care se află sub conducerea directă a comandamentului suprem gomindanist și care suferă mereu înfringeri, comit acte de violență împotriva populației și persecută trupele „străine“, precum și pedepsirea generalilor răspunzători de înfringerile suportate ;

perfecționarea sistemului serviciului militar obligator, îmbunătățirea situației materiale a soldaților și ofițerilor ;

manifestarea grijii pentru familiile ostașilor aflați pe front, care luptă împotriva cotateitorilor japonezi, pentru ca soldații și ofițerii aflați pe front să poată lupta în liniște ;

manifestarea grijii pentru familiile ostașilor căzuți, precum și pentru invalizii de război și acordarea de ajutor material ostașilor demobilizați și sprijin la plasarea lor în muncă ;

dezvoltarea industriei de război în interesul ducerii războiului ;

repartizarea justă între armatele care luptă împotriva cotateitorilor japonezi a armamentului și a mijloacelor bănești care vin de la puterile aliate ;

pedepsirea funcționarilor corupți și a delapidatorilor de bani publici, crearea unei administrații cinste ;

îmbunătățirea situației materiale a funcționarilor de stat mijlocii și mici ;

acordarea de drepturi democratice tuturor cetățenilor țării ;

lichidarea sistemului „baoțzia“⁴, care este un mijloc de asuprire a poporului ;

acordarea de ajutor refugiaților și populației care a avut de suferit de pe urma calamităților naturale ;

crearea unui mare fond de ajutor pentru ca, o dată cu eliberarea pământului strămoșesc, să se acorde un larg ajutor populației regiunilor care au avut de suferit de pe urma ocupației ;

anularea tuturor angaralelor și dărilor împovărătoare, introducerea unui impozit progresiv unic ;

înfăptuirea unor reforme la sate, reducerea arenzilor și a dobânzilor la împrumuturi, garantarea în felul cuvenit a drepturilor arendașilor, acordarea de credite țăranilor săraci în condiții avantajoase, sprijinirea țăranilor în organizarea lor, pentru a se crea astfel condiții favorabile de dezvoltare a producției agricole ;

frînarea capitalului birocratic ;

încetarea politicii dictatului care există în viața economică ;

curmarea inflației nestăvilite și a creșterii nestăvilite a prețurilor ;

sprijinirea dezvoltării diferitelor întreprinderi industriale aparținând persoanelor particulare, ajutorarea lor la obținerea de credite, la aprovizionarea cu materii prime și la desfacerea mărfurilor ;

îmbunătățirea situației materiale a muncitorilor, acordarea de ajutor șomerilor și sprijinirea muncitorilor în domeniul organizării lor, pentru ca prin aceasta să

se creeze condiții favorabile dezvoltării producției industriale ;

lichidarea în instrucția publică a sistemului de învățământ pătruns de spiritul gomindanist⁵, dezvoltarea culturii naționale, științifice, de masă, dezvoltarea învățământului ;

asigurarea materială a profesorilor și funcționarilor din instituțiile de învățământ și garantarea libertății activității de cercetare științifică ;

apărarea intereselor tineretului, ale femeilor și copiilor, acordarea de ajutor pentru studii tineretului lipsit de posibilitatea de a învăța, sprijinirea organizării tineretului și a femeilor și a participării lor cu drepturi egale cu toți ceilalți membri ai societății la diferitele feluri de activitate care contribuie la ducerea cu succes a războiului împotriva cotropitorilor japonezi și la obținerea progresului social ; înfăptuirea principiului libertății căsătoriei și al egalității în drepturi a bărbaților și femeilor ; organizarea predării de cunoștințe și deprinderi folositoare tineretului și copiilor ;

îmbunătățirea situației minorităților naționale din țară, acordarea dreptului la autonomia națională pentru toate minoritățile naționale ;

apărarea intereselor emigranților chinezi din străinătate și ajutorarea emigranților înapoiți în patrie ;

acordarea de azil cetățenilor străini refugiați în China din pricina asupririi cotropitorilor japonezi și acordarea de ajutor acestor cetățeni în lupta lor împotriva cotropitorilor japonezi ;

îmbunătățirea relațiilor sovieto-chineze.

Pentru a se înfăptui toate acestea, trebuie mai întâi să se desființeze imediat dictatura gomindanului, exer-

citată de un singur partid, și să se creeze un guvern central democratic de coaliție provizoriu, unic pentru toată țara, cuprinzând reprezentanți ai tuturor partidelor și grupurilor anti-japoneze și personalități fără partid. Fără această premisă nu se poate concepe înfăptuirea vreunor transformări serioase în regiunile de sub dominația gomindanistă, deci nici pe plan național general.

Aceste revendicări sînt glasul maselor largi populare din China, precum și al opiniei publice democratice largi din statele aliate.

Un program minimal concret, stabilit în înțelegere cu toate partidele și grupurile democratice anti-japoneze, este absolut necesar, și noi sîntem gata să procedăm la consultații cu toate aceste partide și grupuri, luînd ca bază programul expus mai sus. Fiecare partid poate să aibă revendicările sale speciale, dar toate partidele trebuie să se înțeleagă între ele asupra programului general.

În regiunile de sub dominația gomindanistă, acest program este deocamdată numai un program de revendicări; în regiunile ocupate de dușman, acest program, cu excepția punctului care se referă la organizarea unei armate ilegale și la pregătirea de răscoale armate, poate fi înfăptuit numai după eliberarea regiunilor respective; în regiunile eliberate însă, el se traduce de mult în viață și trebuie să fie și pe viitor tradus în viață.

Actualele revendicări ale poporului chinez, sau revendicările concrete ale programului nostru, despre care am vorbit, cuprind multe probleme importante din perioada războiului și din perioada de după război; aceste probleme trebuie lămurite aici. Lămurind aceste pro-

bleme, vom supune criticii unele concepții greșite ale principalei clici dominante a gomindanului, și prin aceasta vom risipi nedumerirea pe care o au unii.

1. Zdrobirea definitivă a cotropitorilor japonezi, neadmiterea unei înțelegeri la jumătatea drumului

La conferința de la Cairo⁶ s-a adoptat hotărârea că cotropitori japonezi trebuie să fie siliți să capituleze fără condiții. Aceasta este just. Dar acum cotropitorii japonezi desfășoară o activitate de culise, căutând să obțină o pace de compromis.

În același timp, elementele projaponeze din guvernul gomindanist intră în contact, prin guvernul marionetă de la Nankin, cu emisari secreți japonezi, și nimeni nu pune capăt acestei activități a lor. De aceea pericolul unei înțelegeri la jumătatea drumului nu a trecut încă în întregime. La conferința de la Cairo s-a mai hotărât să se retrocedeze Chinei cele patru provincii de nord-est, insula Taiwan și insulele Penhu (Pescadore). Aceasta este foarte bine. Totuși, ținând seamă de actuala politică a guvernului gomindanist, nici vorbă nu poate fi ca, bizuindu-ne pe acest guvern, să ajungem prin lupte la fluviul Ialuzian și să recucerim toate teritoriile pierdute. Ce trebuie să întreprindă poporul chinez în această situație? Poporul chinez trebuie să ceară guvernului gomindanist ca el să-i zdrobească definitiv pe cotropitorii japonezi, să nu admită o înțelegere la jumătatea drumului. Orice intrigi care au ca scop o astfel de înțelegere trebuie să fie numaidecât curmate. Poporul chinez trebuie să ceară ca guvernul gomindanist să renunțe la politica sa actuală de ducere pasivă a războiului și să

folosească toate forțele armate pentru ducerea unor operații militare active împotriva cotropitorilor japonezi. Poporul chinez trebuie să sporească propriile sale forțe armate: armata a 8-a, Noua armată a 4-a și alte formații militare populare; pretutindeni unde au pătruns cotropitorii japonezi, poporul trebuie să-și dezvolte independent, pe scară largă, forțele sale armate anti-japoneze, pentru a fi gata ca, prin operații militare înfăptuite în interacțiune directă cu puterile aliate, să elibereze toate teritoriile ocupate. El nu trebuie nicidecum să se bazeze exclusiv pe gomindan. A zdrobi pe cotropitorii japonezi este un drept sfânt al poporului chinez. Dacă elementele reacționare vor încerca să răpească poporului chinez acest drept sfânt al său, dacă vor încerca să înăbușe lupta sa împotriva cotropitorilor japonezi și să-i submineze forțele care duc această luptă, poporul chinez, după ce va epuiza toate mijloacele de convingere, va fi nevoit să recurgă la autoapărare și să răspundă cu hotărâre reacționarilor prin lovitură la lovitură, pentru că aceste acțiuni ale reacționarilor chinezi, care reprezintă o trădare a intereselor naționale, ar fi în întregime în avantajul cotropitorilor japonezi.

**2. Desființarea dictaturii gomindanului,
exercitată de un singur partid,
crearea unui guvern de coaliție democratic**

Pentru zdrobirea definitivă a cotropitorilor japonezi, trebuie înfăptuite transformări democratice în toată țara. Dar aceasta nu este posibil fără desființarea dictaturii gomindanului, dictatură exercitată de un singur partid, și fără crearea unui guvern de coaliție democratic.

Această dictatură a gomindanului, exercitată de un singur partid, este de fapt dictatura clicii antipopulare din gomindan, un regim dictatorial, care subminează uniunea națională, care este vinovat de înfringerile militare suferite pe frontul gomindanist și este principalul obstacol în calea mobilizării și a unirii forțelor poporului chinez, care luptă împotriva cotropitorilor japonezi. Din amara experiență a celor opt ani de război, poporul chinez a căpătat adinca convingere a nelegiuirii acestui regim dictatorial și cere, pe deplin îndreptățit, imediata lui desființare. Această dictatură antipopulară poartă în sine totodată și pericolul unui nou război civil. Fără desființarea imediată a acestei dictaturi, nenorocirile unui nou război civil nu vor putea fi evitate.

Glasul poporului chinez, care cere desființarea acestei dictaturi antipopulare, se aude pretutindeni, și anume atît de puternic, încît însuși guvernul gomindanist este nevoit să recunoască în public necesitatea „încetării înainte de termen a perioadei de tutelă politică“. De aici rezultă că nu este greu de înțeles în ce măsură așa-numita „tutelă politică“ sau „dictatura exercitată de un singur partid“ a devenit nepopulară și în ce măsură s-a compromis în ochii poporului. Nimeni nu mai îndrăznește să spună în China că ea prezintă vreo latură pozitivă sau să afirme că această „tutelă politică“ sau „dictatură exercitată de un singur partid“ nu trebuie desființată sau „să înceteze“. Aceasta dovedește o serioasă schimbare a situației din China.

Că trebuie „să înceteze“, acesta este un lucru hotărît, și în această privință nu există îndoieli. Dar se pune întrebarea : cum „să înceteze“ ? Tocmai aici încep divergențele. Unii spun : trebuie să înceteze imediat,

constituindu-se un guvern de coaliție democratic provizoriu ; alții spun : trebuie să mai așteptăm, și cînd vom convoca Adunarea națională, „vom reda poporului puterea“, dar n-o vom trece nicidecum unui guvern de coaliție.

Dar despre ce este vorba aici ? Este vorba de faptul că există două feluri de a aborda chestiunea : un fel sincer și unul fățarnic.

Primul fel de a aborda chestiunea este cel sincer : să se proclame imediat desființarea dictaturii gomindanului, exercitată de un singur partid, și să se formeze un guvern central provizoriu, compus din reprezentanți ai gomindanului, ai Partidului Comunist Chinez, ai Ligii democratice și din personalități fără partid, guvern care să publice un program democratic de măsuri politice de felul actualelor revendicări ale poporului chinez, expuse de noi, în scopul restabilirii unității naționale și al zdrobirii cotropitorilor japonezi. Pentru discutarea acestor probleme trebuie convocată o conferință a mesei rotunde, conferință a reprezentanților tuturor partidelor, grupurilor și a personalităților fără partid ; trebuie să se ajungă la un acord și să se pornească la treabă. Aceasta este linia spre unitate sprijinită cu hotărîre de poporul chinez.

Al doilea fel de a aborda chestiunea este cel fățarnic : fără a ține seamă cît de cît de revendicările maseilor largi populare și ale tuturor partidelor și grupurilor democratice, să se convoace arbitrar, cu de la sine putere, așa-numita „Adunare națională“, în care clica anti-populară a gomindanului să facă ce vrea, pentru a adopta la această adunare așa-numita „constituție“, menită de fapt să sprijine dictatura și îndreptată împotriva demo-

crației, și pentru a înveșmînta astfel în roba legalității ilegalul, așa-zisul „Guvern național“, numit, cu ușile închise, doar de cîteva zeci de gomindaniști, care nu se sprijină de loc pe voința poporului și este pus cu sila pe grumazul poporului; să se prezinte lucrurile în așa fel ca și cum „puterea este redată poporului“, dar de fapt „să se redea puterea“ clicii antipopulare a gomindanului. Iar aceia care nu vor fi de acord cu asemenea acțiuni să fie acuzați de subminarea „democrației“, de subminarea „unității“ și să se folosească aceasta ca „motiv“ pentru pornirea unei campanii de pedepsire împotriva lor. Aceasta este linia spre sciziune, condamnată cu hotărîre de poporul chinez.

Măsurile pe care „eroii“ noștri antipopulari au de gînd să le întreprindă, călăuzindu-se după o asemenea linie care duce la sciziune, amenință să-i arunce pe ei înșiși în prăpastie. Ei se pregătesc să pună ștreangul de propriul lor gît, și încă în așa fel încît să nu mai poată fi scos niciodată. Acest ștreang se numește „Adunarea națională“. Ei plănuiesc să folosească „Adunarea națională“ ca un mijloc magic, în primul rînd, pentru a boicota un guvern de coaliție, în al doilea rînd, pentru a-și menține regimul dictatorial și, în al treilea rînd, pentru a crea un pretext în vederea dezlănțuirii unui război civil. Inșă logica istoriei acționează într-un sens opus aceluia pe care-l visează ei: „cu piatra pe care o ridică își vor zdrobi propriile picioare“. Doar acum știe oricine că în regiunile de sub dominația gomindanistă poporul este lipsit de libertate, că populația regiunilor ocupate de bandiții japonezi nu poate participa la alegeri, iar regiunile eliberate ale Chinei, în care poporul

și-a cucerit libertatea, nu sînt recunoscute de guvernul gomindanist. În aceste condiții, de unde vor veni reprezentanții națiunii, de unde va veni Adunarea națională? Adunarea națională, în jurul convocării căreia se face atîta vîlvă, este aceeași „Adunare națională” pe care guvernul dictaturii gomindaniste a fabricat-o, cu de la sine putere, acum opt ani, încă în perioada războiului civil. Dacă această „Adunare națională” va fi convocată, împotriva ei se va ridica întregul popor. Fie-ne îngăduit să întrebăm: cum vor ieși atunci din impas „eroii” noștri antipopulari? La urma urmei, dacă ei vor convoca într-adevăr această „Adunare națională” falsificată, ei se vor arunca prin aceasta singuri în prăpastie.

Pentru a se pune capăt dictaturii gomindanului, exercitată de un singur partid, noi, comuniștii, propunem să se înfăptuiască succesiv următoarele două măsuri: în primul rînd, în etapa actuală, să se creeze un guvern de coaliție provizoriu, pe baza unui acord între reprezentanții tuturor partidelor, grupurilor și unele personalități fără partid; în al doilea rînd, în etapa următoare, prin alegeri libere, căroră să nu li se pună nici un obstacol, să fie convocată o Adunare națională care să formeze, cu procedura cuvenită, un guvern de coaliție. Într-un cuvînt, atît un guvern cît și celălalt trebuie să fie guverne de coaliție, trebuie să unească strîns într-un singur mănunchi pe reprezentanții tuturor partidelor și grupurilor doritoare să participe la ele, trebuie să lupte, pe baza unui program democratic general, pentru ducerea pînă la capăt a războiului împotriva cotropitorilor japonezi acum și pentru construirea unei Chine noi în viitor.

Indiferent de ce cred în această privință gomindaniștii sau oricare partide, grupuri și persoane, indiferent dacă o vor sau nu, dacă își dau sau nu seama de aceasta, China poate merge numai pe această cale. Aceasta este legea istoriei, aceasta este tendința necesară și inevitabilă a dezvoltării evenimentelor, și nici o forță n-o poate schimba.

În această problemă și în alte probleme referitoare la transformările democratice, noi, comuniștii, declarăm: deși conducerea gomindanistă își urmează încă și în momentul de față cu îndărătnicie politica greșită și folosește tratativele ca un mijloc pentru a câștiga timp și a înșela opinia publică, noi sîntem gata să reluăm tratativele cu ea de îndată ce va renunța la actuala sa politică greșită și va accepta să înfăptuiască transformări democratice. Dar la baza tratativelor trebuie să fie pusă linia generală a ducerii războiului împotriva cotropitorilor japonezi, a unirii și a democratizării țării. Noi nu putem fi de acord cu nici un fel de „măsurî“, „proiecte“ și altă asemenea vorbărie deșartă care se bat cap în cap cu această linie generală, oricît de frumoasă ar fi forma pe care o îmbracă ele.

3. Libertăți pentru popor

În momentul de față ascuțișul luptei poporului chinez pentru libertate este îndreptat în primul rînd și mai ales împotriva cotropitorilor japonezi. Or, guvernul gomindanist răpește poporului libertatea, îl leagă de mîini și de picioare, lipsindu-l de posibilitatea de a lupta împotriva cotropitorilor japonezi. Atîta timp cît poporul nu va fi liber, nu se vor putea mobiliza și uni

pe planul întregii națiuni toate forțele de luptă împotriva cotropitorilor japonezi. Tocmai pentru a elibera poporul de lanțurile care-l leagă, pentru a-i asigura libertatea în vederea luptei împotriva cotropitorilor japonezi și pentru a asigura unirea și democrația, noi am formulat în programul nostru revendicarea desființării dictaturii exercitate de un singur partid, aceea a creării unui guvern de coaliție, a lichidării poliției secrete, a abrogării legilor care înăbușă libertatea, a pedepsirii trădătorilor națiunii, a spionilor, a elementelor projaponeze și fasciste, a funcționarilor corupți și a delapidatorilor de bani publici, revendicarea eliberării deținuților politici, a legalizării tuturor partidelor și grupurilor democratice, a retragerii trupelor care încercuiesc regiunile eliberate și săvârșesc atacuri împotriva lor, a recunoașterii regiunilor eliberate, a desființării sistemului „baoțzia“, precum și o serie de alte revendicări privind economia, cultura și mișcarea de masă.

Libertatea se cucerește de poporul însuși, n-o dăruiește nimeni. Populația regiunilor eliberate și-a și cucerit libertatea, populația celorlalte regiuni poate și trebuie să-și cucerească și ea libertatea. Cu cât poporul chinez va cuceri mai multă libertate, cu cât mai puternice vor fi forțele lui democratice organizate, cu atât mai multe posibilități vor exista pentru crearea unui guvern de coaliție unic provizoriu. Iar de îndată ce va fi creat un astfel de guvern, el va acorda, la rîndul său, poporului depline libertăți cetățenești și prin aceasta își va întări și mai mult baza. Numai în acest caz se vor putea efectua în toată țara, după zdrobirea agresorilor japonezi, alegeri libere, cărora să nu li se pună nici un obstacol, se va putea crea o Adunare națională demo-

cratică și, după procedura cuvenită, un guvern de coaliție unic. Fără să i se acorde poporului libertatea nu poate exista o Adunare națională adevărată, aleasă de popor, nu poate exista nici un guvern adevărat, ales de popor. Oare aceasta nu este încă limpede?

Libertatea cuvîntului, a presei, a întrunirilor, a asocierilor, a convingerilor, a credinței, inviolabilitatea persoanei sînt libertățile cele mai importante. În China aceste libertăți există pe deplin numai în regiunile eliberate.

În 1925, Sun Iat-sen a scris în testamentul său: „Am dat 40 de ani din viața mea cauzei revoluției naționale pentru obținerea libertății și egalității pentru China. Pe baza unei experiențe de 40 de ani am ajuns la adîncă convingere că pentru atingerea acestui scop trebuie să fie ridicate masele populare și să fie dusă lupta în alianță cu acele popoare ale lumii care au față de noi o atitudine ca de la egal la egal“. Urmașii nevrednici ai lui Sun Iat-sen, care i-au trădat cauza, nu ridică masele populare, ci le asupresc; ei au răpit în întregime maselor populare libertatea cuvîntului, a presei, a întrunirilor, a asocierilor, a convingerilor, a credinței, le-au răpit inviolabilitatea persoanei și alte drepturi și libertăți și numesc partidul comunist, armata a 8-a, Noua armată a 4-a și regiunile eliberate, care ridică cu adevărat masele populare, stau cu adevărat de strajă libertăților și drepturilor poporului, „partid trădător“, „armate trădătoare“, „regiuni trădătoare“.

Noi vrem să treacă mai repede vremurile cînd toate se pun cu capul în jos. Iar dacă aceasta va mai continua și pe viitor, răbdarea poporului chinez va lua sfîrșit.

4. Unitatea poporului

Pentru a zdrobi pe cotropitorii japonezi, pentru a preîntîmpina războiul civil și pentru a construi China nouă, China fărîmitată trebuie transformată într-o Chină unită. Aceasta este sarcina istorică a poporului chinez.

Dar cum poate fi obținută unitatea? Cum trebuie să fie această unitate: o unitate despotică, pe care o impune un dictator, sau o unitate democratică, pe care o creează poporul? Din timpurile lui Iuan Și-kai și pînă acum, militariștii din nord au stăruit cu încăpăținare pentru o unitate despotică. Care a fost însă rezultatul? În pofida calculelor acestor militariști, în loc de unitate a rezultat o sciziune și pînă la urmă au dispărut ei înșiși de pe scenă. Clica antipopulară a gomindanului, mergînd pe drumul vechi al lui Iuan Și-kai și stăruind pentru o unitate despotică, a dus un război civil timp de zece ani. Ea a tot luptat, pînă s-a ajuns ca țara să fie invadată de cotropitorii japonezi, iar clica însăși s-a ascuns pe muntele Emeișan⁷. Acum, de pe acest munte, ea propovăduiește iarăși teoria unității despotice. Cui se adresează ea? Se va găsi oare măcar un singur patriot chinez cîstit care s-o asculte? După ce a trecut prin cei șaisprezece ani de dominație a militariștilor din nord și prin cei optsprezece ani de dictatură a gomindanului, poporul a dobîndit destulă experiență și perspicacitate. El cere unitatea democratică, pe care s-o realizeze masele largi populare, și nu unitatea despotică, pe care o impune un dictator. Noi, comuniștii, am lansat încă în 1935 lozinca creării unui front național anti-japonez unic și de atunci n-am încetat nici o zi să luptăm pentru înfăptuirea lui. În 1939, cînd gominda-

nul a început să înfăptuiască reacționarele „măsuri pentru îngrădirea activității partidelor străine“, creînd pericolul unei capitulări, al unei sciziuni și al unui mers înapoi, iar gomindaniștii au propovăduit intens teoria lor cu privire la unitatea despotică, noi am declarat din nou că unitatea trebuie căutată nu în capitulare, ci în războiul împotriva cotropitorilor japonezi, nu în sciziune, ci în unirea strînsă, nu în mersul înapoi, ci în mersul înainte, și că numai o astfel de unitate este o adevărată unitate, că orice altă unitate este o unitate fictivă⁸. De atunci au mai trecut șase ani, dar lucrurile tot nu s-au urnit din loc.

De altfel, este de conceput unitatea fără libertăți pentru popor, fără o orînduire democratică populară? De îndată ce se vor crea aceste condiții, va fi obținută și unitatea. Mișcarea poporului chinez pentru libertate, pentru democrație, pentru un guvern de coaliție este în același timp și o mișcare pentru unitate. Cînd formulăm în programul nostru o serie de revendicări concrete îndreptate spre cucerirea libertății și democrației și spre crearea unui guvern de coaliție, luptăm implicit și pentru obținerea unității. Fără desființarea dictaturii clichei antipopulare a gomindanului, fără crearea unui guvern democratic de coaliție, nu numai că nu se va putea înfăptui în regiunile de sub dominația gomindaniștă vreo transformare democratică și să se mobilizeze acolo toate trupele și întregul popor pentru zdrobirea cotropitorilor japonezi, dar nu se vor putea evita nici grozăviile unui război civil. Pentru foarte mulți aceasta a devenit un adevăr evident. De ce cer într-un glas atîția democrați, care fac parte din diferite partide, precum și persoane fără partid și numeroase elemente de-

mocratice chiar din rîndurile gomindanului, crearea unui guvern de coaliție? Tocmai pentru că ei își dau pe deplin seama de actuala criză și sînt conștienți că ea nu poate fi învinsă pe nici o altă cale, tot așa cum nu poate fi obținută pe altă cale nici unitatea pentru a duce lupta împotriva dușmanului și pentru a construi statul.

5. Armata populară

Poporul chinez nu va putea obține libertatea și unitatea, nu va putea obține crearea unui guvern de coaliție, nu va putea zdrobi definitiv pe cotropitorii japonezi și construi China nouă dacă nu va avea o armată care să stea pe pozițiile poporului. În momentul de față, pe pozițiile poporului stau cu fermitate numai armatele, relativ puțin numeroase, din regiunile eliberate: armata a 8-a și Noua armată a 4-a. Aceasta nu este nici pe departe de ajuns. Dar, clica antipopulară din gomindan nu se gîndește decît cum să facă ca să submineze forțele armatei din regiunile eliberate, să le distrugă. În 1944 guvernul gomindanist și-a exprimat „dezideratul” ca comuniștii „să dizolve pînă la o anumită dată” patru cincimi din trupele regiunilor eliberate. Iar în 1945, în timpul ultimelor tratative, el le-a cerut comuniștilor să-i predea în întregime toate trupele din regiunile eliberate, promițînd „să legalizeze” după aceea partidul comunist.

Acești oameni spun comuniștilor: „Voi să ne dați trupele voastre, iar noi vă vom acorda libertăți”. Din această „teorie” rezultă că partidele și grupurile care nu au trupe ar trebui, chipurile, să beneficieze de liber-

tate. Or, în anii 1924—1927 Partidul Comunist Chinez nu a avut decît o mînă de trupe, dar, de îndată ce guvernul gomindanist a început să ducă politica de „epurare în partid“ și de represiuni sîngeroase, nu a mai rămas nici urmă de libertate. În momentul de față Liga democratică și elementele democratice din gomindan nu au nici un fel de trupe, dar totodată nu au nici un fel de libertăți. Muncitorii, țărani, studenții, militanții progresiști de pe tărîmul culturii și al învățămîntului și reprezentanții progresiști ai cercurilor oamenilor de afaceri din regiunile de sub dominația gomindanistă nu au nici un fel de trupe, și totuși sînt lipsiți de optsprezece ani de toate libertățile. Oare acestor partide și grupuri democratice și diferitelor pături ale populației li se refuză libertățile pentru că au organizat vreo armată, s-au îndeletnicit cu „crearea de moșii feudale“, au creat „regiuni trădătoare“, au încălcat „dispozițiile guvernamentale și ordinele militare“? Nicidecum. Dimpotrivă, ele sînt lipsite de libertăți tocmai pentru că nu au făcut nimic din toate acestea.

Se spune: „Armata trebuie să aparțină statului“. E foarte just. În întreaga lume nu există nici o armată care să nu aparțină statului. Dar cărui stat trebuie să-i aparțină armata: statului feudal-fascist, de dictatură a marilor moșieri, a marilor bancheri și a marilor com-pradori, sau statului nou-democratic al maselor largi populare? China trebuie să creeze tocmai un stat nou-democratic și pe baza lui un guvern de coaliție nou-democratic. Unui astfel de guvern al unui astfel de stat trebuie să-i aparțină toate trupele Chinei pentru a apăra libertatea poporului și a lupta efectiv împotriva cotropitorilor străini. De în-

dată ce în China va fi creat un guvern de coaliție nou-democratic, îi vor fi predate imediat trupele din regiunile eliberate. Dar în același timp trebuie să-i fie predate și toate trupele gomindaniste.

Sun Iat-sen a spus în 1924: „De azi înainte revoluția națională trebuie să intre într-o eră nouă... Primul pas este să contopim forțele armate cu națiunea; al doilea pas este să facem ca forțele armate să devină naționale”⁹. Armata a 8-a și Noua armată a 4-a înving tocmai pentru că, urmînd această directivă, au devenit „forțe armate naționale”, adică au devenit armata poporului. Trupele gomindaniste au realizat în primul stadiu al Campaniei din nord acel „prim pas” despre care a vorbit Sun Iat-sen și de aceea au învins; dar de la ultimul stadiu al Campaniei din nord și pînă astăzi, renunțînd pînă și la acest „prim pas”, situîndu-se pe poziții antipopulare, ele se descompun din zi în zi tot mai mult și se rostogolesc tot mai jos; rămînînd „meșteri în ceea ce privește războiul civil”, ele nu au putut să nu devină „profani în ceea ce privește cauza luptei împotriva dușmanului din afară”.

Toți patrioții cinstiți din rîndurile ofițerilor trupelor gomindaniste trebuie să reînvie în armată spiritul lui Sun Iat-sen și să-și reeduce trupele. Îndeplinind această muncă, ei trebuie să reeduce în modul cuvenit pe toți ofițerii care se pretează la o astfel de reeducare, trebuie să-i ajute să renunțe la vechile lor concepții și să-și însușească concepții juste, pentru ca pe viitor să poată continua serviciul în armata populară.

Întregul popor chinez are datoria să lupte pentru crearea armatei poporului chinez. Fără o armată populară nu poate exista nimic popular. În această privință

nimeni nu se poate mărgini numai la o flecăreală deșartă.

Noi, comuniștii, sîntem gata să sprijinim cauza transformării armatei chineze. Armata noastră a 8-a și Noua noastră armată a 4-a trebuie să considere toate armatele care tind spre unire cu poporul, spre lupta împotriva cotropitorilor japonezi și care nu luptă împotriva regiunilor eliberate ale Chinei drept armate prietene și să le dea concursul necesar.

6. Problema agrară

Pentru zdrobirea cotropitorilor japonezi și construirea Chinei noi trebuie înfăptuite reforme agrare, trebuie dezrobită țărănimea. Lozinca lui Sun Iat-sen „fiecare plugar să aibă ogorul său“ este o lozincă justă pentru etapa actuală a revoluției, care este, prin caracterul ei, o revoluție burghezo-democratică.

De ce numim actuala revoluție revoluție burghezo-democratică prin caracterul ei? Pentru că această revoluție nu este îndreptată împotriva burgheziei în general, ci împotriva asupririi naționale străine și asupririi feudale dinăuntrul țării. Măsurile acestei revoluții nu sînt îndreptate spre desființarea proprietății private în general, ci spre apărarea ei. În urma acestei revoluții, clasa muncitoare va avea posibilitatea ca, acumulînd forțe, să conducă China pe calea dezvoltării socialiste; în cursul unei perioade relativ îndelungate, se va dezvolta însă, în măsura necesară, și capitalismul. Lozinca „fiecare plugar să aibă ogorul său“ înseamnă trecerea pămîntului din mîinile exploatatorilor feudali în mîinile țăranilor și transformarea proprietății private a

moșierilor feudali în proprietatea privată a țăranilor, pentru a se asigura astfel eliberarea țăranilor de sub jugul relațiilor agrare feudale și pentru a se asigura prin aceasta Chinei posibilitatea de a se transforma dintr-o țară agrară într-o țară industrială. De aceea lozinca „fiecare plugar să aibă ogorul său“ are un caracter burghezo-democratic, și nu un caracter proletar-socialist. Aceasta este lozinca tuturor democrațiilor revoluționari, nu numai lozinca noastră, a comuniștilor. Deosebirea constă doar în aceea că, în condițiile din China, numai noi, comuniștii, privim această lozincă cu toată seriozitatea și nu sîntem pentru ea numai în vorbe, ci o traducem și în viață.

Din cine se compun forțele democratice revoluționare? În afară de proletariat, care este forța democratică revoluționară cea mai consecventă, ele mai cuprind țăranimea, care reprezintă numericeste cea mai mare forță democratică revoluționară. Țăranii, în majoritatea lor covârșitoare, mai exact toți țăranii, cu excepția numai a chiaburilor care se cramponează de relațiile feudale, cer cu insistență ca fiecare plugar să aibă ogorul său. Mica burghezie de la orașe este de asemenea o forță democratică revoluționară. Ei îi convine înapoierea lozincii „fiecare plugar să aibă ogorul său“, deoarece aceasta duce la dezvoltarea forțelor de producție în agricultură. Burghezia națională este o clasă șovăitoare. Ea are nevoie de piață și de aceea este și ea de acord cu lozinca „fiecare plugar să aibă ogorul său“. Totuși, întrucît în majoritatea ei burghezia națională este legată de proprietatea funciară, mulți reprezentanți ai ei se tem de momentul în care fiecare plugar va avea ogorul său. Sun Iat-sen a fost primul

democrat-revoluționar din China. El a înfăptuit revoluția armată, ca reprezentant al păturilor revoluționare ale burgheziei naționale, precum și al micii burghezii de la orașe și al țărănimii, și a lansat lozincile: „egalitate în privința dreptului la pământ“ și „fiecare plugar să aibă ogorul său“. Dar trebuie constatat cu părere de rău, că atîta timp cît a fost la putere, el nu a manifestat inițiativă în domeniul reformelor agrare. De cînd puterea a ajuns în mîinile clicii antipopulare din gomindan, această clică a trădat cu totul învățăturile lui Sun Iat-sen. Împotriva principiului ca fiecare plugar să aibă ogorul său se ridică cu hotărîre astăzi tocmai această clică antipopulară, pentru că ea reprezintă pe marii moșieri, pe marii bancheri și pe marii compradori. În China nu există partid care să reprezinte exclusiv interesele țărănimii. Partidele burgheziei naționale nu au un program agrar radical. De aceea numai Partidul Comunist Chinez, care a elaborat și înfăptuiește un program agrar radical, care luptă cu adevărat pentru interesele țărănimii și a cîștigat prin aceasta de partea sa, ca marele său aliat, masele largi ale țărănimii, a devenit conducătorul țărănimii și al tuturor forțelor democratice revoluționare.

Din 1927 pînă în 1936 Partidul Comunist Chinez a înfăptuit o transformare totală a sistemului agrar, traducînd în viață lozinca lui Sun Iat-sen „fiecare plugar să aibă ogorul său“. Dar clică antipopulară din gomindan, o adunătură de nevrednici moștenitori ai lui Sun Iat-sen, care au trădat învățăturile lui, a dus timp de zece ani, cu o furie cumplită război împotriva popoului, adică împotriva principiului ca fiecare plugar să aibă ogorul său. În perioada războiului împotriva

cotropitorilor japonezi, Partidul Comunist Chinez a făcut o mare concesie, acceptînd să înlocuiască politica bazată pe principiul „fiecare plugar să aibă ogorul său“ cu politica reducerii arenzilor și a dobînzilor la împrumuturi. Această concesie a fost justă; ea a împins gomindanul să participe la război și a dus și la faptul că moșierii din regiunile eliberate au început să se opună mai puțin eforturilor noastre de a mobiliza masele țărănești pentru acest război. Dacă nu se vor ivi obstacole deosebite, noi sîntem gata să ducem această politică și în perioada de după război: la început vom lupta pentru reducerea arenzilor și a dobînzilor la împrumuturi în toată țara, iar după aceea, prin înfăptuirea unei serii de măsuri cuvenite, vom obține treptat ca fiecare plugar să aibă ogorul său.

Dar trădătorii cauzei lui Sun Iat-sen luptă nu numai împotriva principiului ca fiecare plugar să aibă ogorul său, ci și împotriva reducerii arenzilor și a dobînzilor la împrumuturi. Guvernul gomindanist nu respectă nici legile emise de el însuși, ca, de pildă, legea reducerii arenzilor cu 25%. Această lege o aplicăm numai noi în regiunile eliberate, și tocmai aceasta se consideră drept o crimă, tocmai din acest motiv sînt numite regiunile eliberate „regiuni trădătoare“.

În timpul războiului împotriva cotropitorilor japonezi a apărut așa-numita „teorie a celor două etape ale revoluției“ — etapa înfăptuirii principiului naționalității și etapa înfăptuirii principiilor democratismului și prosperității poporului. Aceasta este o „teorie“ greșită. Atîta timp cît ne aflăm în fața unui dușman puternic, noi, vedeți dumneavoastră, nu trebuie să punem problema transformărilor pe baza principiilor democratismului și

prosperității poporului, această problemă va putea fi ridicată abia după ce vor pleca japonezii, — iată teoria absurdă a clicii antipopulare din gomindan. Sensul ei este lipsa dorinței ca în războiul împotriva cotropitorilor japonezi să fie repurtată o victorie deplină. Și iată că se găsesc oameni care îmbrățișează această teorie absurdă, o urmează orbește.

Acum, cînd ne aflăm în fața unui dușman puternic, noi trebuie să urmărim stăruitor înfăptuirea democratismului și prosperității poporului, pentru că fără aceasta nu se pot crea baze de sprijin și nu se poate respinge ofensiva cotropitorilor japonezi, — aceasta este linia Partidului Comunist Chinez, pe care el o și înfăptuiește, obținînd rezultate excelente.

În perioada războiului împotriva cotropitorilor japonezi, reducerea arenzilor și a dobînzilor la împrumuturi, precum și toate celelalte transformări democratice se înfăptuiesc în numele luptei împotriva cotropitorilor japonezi. Pentru a se slăbi rezistența moșierilor față de cauza luptei împotriva cotropitorilor japonezi, se înfăptuiește numai reducerea arenzilor și a dobînzilor la împrumuturi, iar proprietatea moșierilor asupra pămîntului nu se desființează; paralel cu aceasta se încurajează transferarea capitalurilor moșierilor în industrie, iar șenși-i progresiști sînt atrași să participe, împreună cu reprezentanții altor pături ale populației, la diferitele feluri de activitate socială și la munca pe care o depun organele puterii în interesul luptei împotriva cotropitorilor japonezi. În ceea ce privește pe chiaburi, aceștia sînt stimulați să-și lărgească producția. Toate acestea sînt prevăzute de linia îndreptată spre înfăptuirea ho-

tărită a transformărilor democratice la sate, toate acestea sînt absolut necesare.

Așadar, există două linii : prima este linia luptei hotărîte împotriva înfăptuirii de către țărănimea chineză a principiilor democratismului și prosperității poporului, adică linia care condamnă la putrezire și neputință pe cei care o înfăptuiesc, îi condamnă la incapacitatea totală de a duce războiul împotriva cotropitorilor japonezi ; cealaltă este linia sprijinirii hotărîte a țărănimii în înfăptuirea acestor principii, adică linia care ne asigură pe cel mai mare aliat, care reprezintă 80 % din întreaga populație și care asigură, deci, organizarea unor puternice forțe de luptă. Prima linie este linia guvernului gomindanist, cea de-a doua linie este linia regiunilor eliberate ale Chinei.

A șovăi între aceste două linii — a fi în vorbe pentru sprijinirea țărănimii, iar în fapt a nu realiza cu hotărîre politica de reducere a arenzilor și a dobînzilor la împrumuturi, a nu înarma pe țărani și a nu crea organe ale puterii democratice la sate — înseamnă a păși pe calea oportunismului.

Mobilizînd toate forțele sale, clica antipopulară din gomindan folosește împotriva Partidului Comunist Chinez cele mai odioase mijloace de luptă — fățișe și ascunse, militare și politice, sîngeroase și nesîngeroase. Prin sensul său social, discuția dintre cele două partide este în esență o discuție cu privire la relațiile agrare. Prin ce am atras, la urma urmei, asupra noastră minia clicii antipopulare din gomindan ? Oare nu prin poziția noastră tocmai în această problemă ? Oare cotropitorii japonezi nu aprobă și nu încurajează clica antipopulară din gomindan, pentru că ea le face, prin

politica sa în această problemă, jocul? Acuzația că partidul comunist „zădărnicește cauza războiului împotriva cotropitorilor japonezi și subminează statul“, porecele „partid trădător“, „armată trădătoare“, acuzația „de nesupunere la dispozițiile guvernamentale și ordinele militare“ — toate acestea nu au fost fabricate tocmai pentru că în problema relațiilor agrare Partidul Comunist Chinez a făcut un lucru mare, care corespunde cu adevărat intereselor națiunii?

Țărănimea este mediul din care au ieșit muncitorii chinezi. În viitor alte zeci de milioane de țărani vor veni la oraș și se vor angaja la fabrici. Intrucît China are nevoie de crearea unei puternice industrii naționale și de construirea multor orașe mari moderne, ea va trece printr-un îndelungat proces de transformare a populației sătești în populație orășenească.

Țăranul este principala figură pe piața industriei chineze: numai el poate furniza din belșug produse alimentare și materii prime, el poate absorbi în imense cantități mărfurile industriale.

Țăranii sînt izvorul formării armatei chineze. Soldații sînt țărani îmbrăcați în uniformă soldățească; ei sînt dușmani de moarte ai cotropitorilor japonezi.

Țăranii sînt principala forță care luptă pentru orînduirea democratică din China în etapa actuală. Democrații chinezi nu vor obține nimic dacă nu se vor sprijini pe ajutorul maselor de 360.000.000 de țărani.

Țăranii sînt aceia pentru care se desfășoară, mai ales în etapa actuală, mișcarea pentru cultură în China. Nu devin oare de fapt o flecăreală deșartă toate discuțiile despre lichidarea analfabetismului, despre învățămîntul general, despre literatură și artă pentru mase,

despre ocrotirea sănătății poporului, dacă se întoarce spatele celor 360.000.000 de țărani?

Cînd pun problema astfel, aceasta nu înseamnă nici-decum că subapreciez rolul important în politică, în economie și în cultură al restului de 90.000.000 de locuitori și cu atît mai mult nu înseamnă că subapreciez rolul clasei muncitoare, care este clasa cea mai conștientă din punct de vedere politic și care, în virtutea acestui fapt, are menirea să stea în fruntea întregii mișcări revoluționare. În privința aceasta nu trebuie să existe nici o îndoială.

Înțelegerea tuturor acestor considerații este absolut necesară nu numai pentru comuniștii chinezi, ci și pentru toți democrații.

De îndată ce vor fi înlăptuite anumite reforme în sistemul agrar, chiar dacă acestea nu vor fi decît reforme minime, de felul reducerii arenzilor și a dobînzilor la împrumuturi, cointeresarea țăranilor la sporirea producției va crește. Dacă după aceasta li se va acorda țăranilor ajutor în opera organizării lor treptate, pe principiul liberului consimțămînt, în cooperative agricole de producție și în alte cooperative, aceasta va duce la creșterea forțelor de producție. Deocamdată aceste cooperative agricole de producție pot reprezenta doar organizații de muncă colectivă și de într-ajutorare, înființate pe baza gospodăriei individuale țărănești (pe baza proprietății private a țăranilor), cum sînt, de pildă, brigăzile de într-ajutorare în muncă, grupurile de într-ajutorare, artelurile de muncă. Totuși, chiar și aceasta dă o creștere uimitoare a productivității muncii și o sporire a productivității gospodăriei. În regiunile eliberate

ale Chinei, acest sistem este deja folosit pe scară largă, iar pe viitor el trebuie extins prin toate mijloacele.

Trebuie să arătăm aici că organizații cooperatiste de felul brigăzilor de într-ajutorare în muncă au existat și înainte în rîndurile țăranilor. Dar atunci ele au fost doar unul din mijloacele la care recurgeau țăranii pentru a ușura condițiile tragice ale existenței lor. Acum brigăzile de într-ajutorare în muncă din regiunile eliberate ale Chinei au devenit altele atît ca formă cît și ca conținut; ele au devenit un mijloc de luptă a maselor țăranimii pentru dezvoltarea producției și pentru o viață înstărită.

Chestiunea rolului pe care-l joacă politica și practica unuia sau altuia dintre partidele politice din China în viața poporului chinez, dacă acest rol este pozitiv sau negativ, dacă este mare sau mic, această chestiune este determinată, în ultimă instanță, de măsura în care politica și practica acestui partid contribuie la dezvoltarea forțelor de producție ale poporului chinez, dacă ele încătușează forțele de producție sau stimulează dezvoltarea lor. Numai zdrobirea cîmpitorilor japonezi, înfăptuirea reformelor agrare, zdrobirea țăranimii, dezvoltarea industriei moderne, construirea unei Chine noi, independente, libere, democratice, unite, bogate și puternice, numai înfăptuirea tuturor acestora poate da cîmp liber dezvoltării forțelor de producție ale societății chineze și întîmpină aprobarea poporului chinez.

Mai trebuie să arătăm aci că reprezentanților intelectualității care pleacă de la orașe să muncească la sate nu le este ușor să înțeleagă acea particularitate a satului chinez contemporan că baza vieții lui economice

o mai constituie deocamdată gospodăria individuală fără-mișcată și înapoiată; în regiunile eliberate însă, în afară de aceasta, trebuie să mai ținem seamă de încă o particularitate a vieții satului, particularitate care constă în aceea că aceste regiuni sînt încă deocamdată izolate unele de altele de către dușman și trăiesc în condițiile războiului de partizani. Tocmai ca un rezultat al lipsei de înțelegere a acestor particularități, acești reprezentanți ai intelectualității măsoară în mod greșit problemele satului și munca la sate cu etalonul pe care și l-au elaborat în condițiile vieții și muncii la orașe. De aceea ei se rup de realitatea satului chinez și nu se pot contopi cu țărănimea. Aceste fenomene trebuie lichidate prin metodele muncii educative.

Păturile largi ale intelectualității revoluționare din China trebuie să-și dea seama de necesitatea unei strînse uniri cu țărănimea. Țărănimea are nevoie de ele și așteaptă ajutor de la ele. Ele trebuie să plece cu entuziasm la sate, să pună în locul hainelor lor de intelectual haine țărănești grosolane, să nu se dea în lături la început nici de la treburile cele mai neînsemnate, să înțeleagă cerințele țărănimii, să ajute la creșterea conștiinței ei, s-o ajute să se organizeze în vederea luptei pentru îndeplinirea unei sarcini care are o însemnătate excepțională pentru cauza revoluției democratice din China, pentru înfăptuirea revoluției democratice la sate.

După zdrobirea cotropitorilor japonezi, pămînturile acestora și pămînturile marilor trădători ai națiunii trebuie să fie confiscate și împărțite țăranilor cu pămînt puțin și celor fără pămînt.

7. Problemele industriei

Pentru zdrobirea cotropitorilor japonezi și construirea Chinei noi, trebuie neapărat dezvoltată industria. Dar sub stăpînirea guvernului gomindanist China depinde în toate privințele de străinătate. Politica financiară-economică a guvernului gomindanist subminează întreaga viață economică a poporului nostru. Micile întreprinderi industriale existente în regiunile de sub dominația gomindanistă, care și așa sînt extrem de puține la număr, se află în majoritatea lor în pragul ruinei. Fără transformări politice toate forțele de producție vor fi condamnate la distrugere. Această soartă așteaptă atît agricultura cît și industria.

În general, dacă China nu va deveni independentă, liberă, democratică și unită, nici industria nu se va putea dezvolta în China. Zdrobirea cotropitorilor japonezi va însemna cucerirea independenței; desființarea dictaturii gomindanului exercitată de un singur partid, crearea unui guvern de coaliție democratic unic, transformarea tuturor trupelor țării în forțe armate ale poporului, înfăptuirea reformelor agrare, zdrobirea țărănimii vor însemna cucerirea libertății, democrației și unității. Fără independență, libertate, democrație și unitate nu poate fi creată cu adevărat marea industrie. Fără industrie nu poate fi asigurată o apărare trainică a țării, fără industrie nu poate fi vorba de bunăstarea poporului, nu poate fi vorba ca țara să devină bogată și puternică. Istoria celor 105 ani, care au trecut de la războiul opiuului din 1840, și mai ales istoria ultimilor 18 ani de la venirea la putere a gomindanului, a demonstrat limpede poporului chinez justetea acestei teze.

China va înceta să mai fie o țară săracă și slabă și va deveni o țară bogată și puternică abia atunci cînd se va transforma dintr-o țară colonială și semicolonială într-o țară independentă, cînd se va transforma dintr-o țară semifeudală într-o țară liberă și democratică, dintr-o țară fărîmitată într-o țară unită. Cîți oameni au visat ani de-a rîndul să dezvolte industria în această Chină semicolonială, semifeudală, fărîmitată, să întărească capacitatea de apărare a țării, să ridice bunăstarea poporului, să facă din China un stat bogat și puternic! Dar visurile lor se spulberau mereu. Mulți lucrători cinstiți pe tărîmul învățămîntului, mulți savanți și studenți se cufundau în întregime în munca sau învățătura lor; ei credeau că fără să facă politică pot servi țara cu cunoștințele lor, însă toate acestea se dovedeau a fi un vis irealizabil, toate visurile lor se spulberau. De altfel, aceasta n-a fost rău: prăbușirea iluziilor naive a constituit un punct de plecare în lupta pentru o Chină bogată și puternică. În perioada războiului împotriva cîmpului japonezi, poporul chinez a învățat multe. El s-a convins că, după zdrobirea cîmpului japonezi, trebuie construită China noii democrații — o Chină independentă, liberă, democratică, unită, bogată și puternică; toate aceste condiții sînt legate între ele și fiecare din ele este obligatorie. Dacă China va realiza toate acestea, în fața ei se va deschide un viitor luminos. Forțele de producție ale poporului chinez vor fi dezrobite și vor căpăta cîmp liber pentru dezvoltarea lor abia atunci cînd în toată China vor exista condițiile politice ale noii democrații. Pe zi ce trece crește numărul oamenilor care înțeleg aceasta.

După ce vor fi asigurate condițiile politice ale noii democrații, poporul chinez și guvernul lui vor trebui să ia măsuri eficiente, pentru ca în cursul unui șir de ani să creeze o industrie grea și una ușoară și să transforme China dintr-o țară agrară într-o țară industrială. Statul noii democrații poate fi consolidat numai dacă va fi așezat pe o bază economică trainică, pe baza unei agriculturi înaintate, mult mai dezvoltate decât este astăzi, și a unei mari industrii, care să ocupe o situație absolut predominantă în economia țării, căile de comunicație, comerțul, circulația monetară etc. trebuie să fie dezvoltate în mod corespunzător.

Noi, comuniștii, sîntem gata să luptăm pentru acest țel împreună cu toate partidele și grupurile democratice și cu toate cercurile oamenilor de afaceri. Clasei muncitoare chineze îi este sortit să joace un rol foarte important în îndeplinirea acestei sarcini.

Încă din timpul primului război mondial clasa muncitoare din China a intrat ca o forță pe deplin conștientă în arena luptei pentru independența țării și pentru eliberarea poporului. În 1921 a luat naștere avangarda clasei muncitoare chineze — Partidul Comunist Chinez. De atunci a început în China o nouă etapă a luptei de eliberare. De-a lungul celor trei perioade — Campania din nord, războiul agrar revoluționar și războiul împotriva cotropitorilor japonezi —, clasa muncitoare și Partidul Comunist Chinez au dat extrem de multe forțe cauzei eliberării poporului chinez și au adus acestei cauze o contribuție de neprețuit. Clasa muncitoare chineză va juca un grandios rol în lupta pentru zdrobirea definitivă a cotropitorilor japonezi și mai cu seamă în lupta pentru eliberarea marilor orașe și a celor mai importante

linii de comunicație. Se poate prezice că după terminarea războiului eforturile și contribuția clasei muncitoare chineze vor fi și mai însemnate. Sarcina clasei muncitoare chineze o constituie nu numai lupta pentru crearea statului nou-democratic, ci și lupta pentru industrializarea Chinei și pentru reconstruirea agriculturii Chinei pe principii noi.

În orînduirea de stat nou-democratică va fi dusă o politică de reglementare a relațiilor dintre muncă și capital. Pe de o parte, vor fi apărute interesele muncitorilor; în funcție de situația concretă va fi introdusă ziua de muncă de 8 sau de 10 ore și va fi acordat totodată ajutorul cuvenit șomerilor, vor fi realizate asigurarile sociale, vor fi apărute drepturile sindicatelor. Pe de altă parte, va fi garantat un profit în proporții chibzuite de pe urma exploatării raționale a întreprinderilor de stat, a celor particulare și cooperatiste. Toate acestea vor urmări ca atît statul cît și persoanele particulare, atît munca cît și capitalul să depună eforturi comune pentru dezvoltarea producției industriale.

După zdrobirea cotropitorilor japonezi, întreprinderile și averile cotropitorilor japonezi și ale marilor trădători ai națiunii trebuie să fie confiscate și puse la dispoziția guvernului.

8. Problema culturii, a învățămîntului și a intelectualității

Printre marile calamități prin care trece poporul chinez în urma asupririi străine și feudale, se numără și marea calamitate prin care trece cultura lui națională. Suferințe deosebit de grele au de suportat cultura și

învăţămîntul progresist, militanţii progresişti pe tărîmul culturii şi învăţămîntului. Pentru lichidarea asupririi străine şi feudale, pentru construirea statului nou-democratic sînt necesare eforturile multor activişti pe tărîmul culturalizării poporului, ale multor învăţători, savanţi, ingineri, tehnicieni, medici, ziarişti, scriitori, oameni de litere şi de artă legaţi de popor şi ale multor lucrători de rînd pe frontul cultural, care să desfăşoare munca lor grea pătrunşi de spiritul slujirii poporului. Toţi reprezentanţii intelectualităţii care au merite în slujirea poporului trebuie să se bucure de respect, trebuie consideraţi ca cele mai de preţ valori pentru stat şi societate. China e o ţară înapoiată sub raport cultural, ceea ce este un rezultat al asupririi străine şi feudale. În lupta sa de eliberare, poporul chinez are extremă nevoie de intelectualitate, şi de aceea problema intelectualităţii capătă o deosebită însemnătate. În ultima jumătate de secol păturile largi ale intelectualităţii revoluţionare au jucat un rol însemnat în lupta de eliberare a poporului chinez şi mai ales în lupta care s-a desfăşurat de la „mişcarea de la 4 mai“ încoace, precum şi de-a lungul celor opt ani de război împotriva cotropitorilor japonezi. În lupta viitoare ele vor juca un rol şi mai însemnat. De aceea guvernul popular va trebui să crească în mod planificat din rîndurile maselor largi populare intelectuali, să crească cadre de specialişti în diferite domenii de cunoştinţe şi să acorde în acelaşi timp atenţie unirii şi reeducării tuturor reprezentanţilor actualei intelectualităţi care aduc foloase poporului.

Lichidarea analfabetismului a 80% din populaţie este una dintre sarcinile importante ale Chinei noi.

Trebuie luate cuvenitele măsuri hotărâte pentru lichidarea totală a culturii și învățămîntului colonial, feudal și fascist.

Trebuie luate măsuri profilactice energice și măsuri pentru tratarea populației, trebuie lărgită ocrotirea sănătății populației.

Prin metode corespunzătoare trebuie reeducați lucrătorii de cultură și instrucție veche și medicii de școală veche, pentru ca, însușindu-și noile concepții și noile metode de lucru, să slujească poporul.

Cultura populară și învățămîntul popular din China trebuie să fie prin orientarea lor cultura și învățămîntul noii democrații. Cu alte cuvinte, China trebuie să creeze o cultură nouă, națională, științifică, de masă și un nou sistem de învățămînt.

În ceea ce privește atitudinea noastră față de cultura străină, am greși dacă am respinge-o în bloc. Trebuie să împrumutăm cît mai mult de la cultura progresistă de peste hotare, folosind cele împrumutate pentru dezvoltarea noii culturi a Chinei. Dar a împrumuta în mod mecanic este de asemenea greșit. Trebuie să împrumutăm în mod critic, conformîndu-ne nevoilor practice ale poporului chinez. Noua cultură creată în U.R.S.S. trebuie să constituie pentru noi un model în opera de construire a culturii populare. Nici cultura veche nu trebuie respinsă în bloc, după cum nu trebuie procedat mecanic nici la folosirea ei. Ea trebuie însușită în mod critic, în interesul dezvoltării culturii noi a Chinei.

9. Problema minorităților naționale

Clica antipopulară din gomindan neagă existența a numeroase naționalități în China, considerînd toate naționalitățile care populează China, în afară de hani, drept „uniuni gentile”¹⁰. Această clică duce față de toate minoritățile naționale o politică reacționară, moștenită în întregime de la guvernul dinastiei manciuriene și de la guvernul militariștilor din nord, o politică de monstruoasă asuprire și de monstruoasă exploatare. Aceasta o dovedesc măcelul săvîrșit în 1943 în rîndurile populației mongole din seimul Ih-Ciu, reprimarea armată a acțiunii minorităților naționale din Sințian, care durează din 1944 pînă astăzi, și represiiunile împotriva dunganilor din Gansu din cursul ultimilor cîțiva ani. Aceasta este o metodă greșită de a trata problema națională, metodă de națiune dominantă, și o politică națională greșită.

În 1924 Sun Iat-sen a scris în Manifestul primului Congres al gomindanului: „Principiul naționalității are la gomindan un dublu sens: în primul rînd, eliberarea națiunii chineze însăși, în al doilea rînd, egalitatea în drepturi a tuturor naționalităților care populează China”. Și în continuare: „...gomindanul declară solemn că tuturor naționalităților care populează China le este recunoscut dreptul la autodeterminare; după victoria revoluției asupra imperialiștilor și militariștilor, va fi creată o Republică chineză liberă, unită (constituită pe baza unirii liber consimțite a tuturor naționalităților)”.

Partidul Comunist Chinez este în totul de acord cu această politică națională a lui Sun Iat-sen. Comuniștii trebuie să acorde un sprijin activ luptei maselor largi

populare ale minorităților naționale pentru înfăptuirea acestei politici. Comuniștii trebuie să ajute masele largi populare ale minorităților naționale, inclusiv pe conducătorii lor care sînt strîns legați de masele populare, în lupta lor pentru eliberarea și dezvoltarea politică, economică și culturală și pentru crearea de trupe proprii ale minorităților naționale, care să stea de strajă intereselor maselor populare. Limba, literatura, moravurile, obiceiurile și credințele religioase ale minorităților naționale trebuie respectate.

În Regiunea de graniță Șensi—Gansu—Ninsia și în regiunile eliberate din nordul Chinei se duce de cîțiva ani o politică justă față de mongoli și dungani, și munca în acest domeniu a și înregistrat succese.

10. Problemele politicii externe

Partidul Comunist Chinez aprobă Carta Atlanticului și hotărîrile conferințelor de la Moscova, Cairo, Teheran și din Crimeea ¹¹, deoarece aceste hotărîri contribuie la zdrobirea agresorilor fasciști și la stabilirea și menținerea păcii în lumea întreagă.

Principiile fundamentale ale Partidului Comunist Chinez în domeniul politicii externe constau în normalizarea și dezvoltarea relațiilor diplomatice cu toate țările, în rezolvarea tuturor problemelor relațiilor reciproce — de pildă a problemelor coordonării operațiilor militare, a conferinței de pace, a comerțului, a investițiilor de capital etc. —, avînd în vedere necesitatea zdrobirii totale a cîmpitorilor japonezi, menținerea păcii internaționale, respectarea reciprocă a independenței și a egalității în drepturi a statelor, susținerea reciprocă a intereselor

statelor și ale popoarelor și întărirea prieteniei dintre ele.

Partidul Comunist Chinez este în totul de acord cu propunerile conferinței de la Dumbarton-Oaks și cu hotărârile conferinței din Crimeea în problema creării unui organ pentru asigurarea păcii și securității internaționale după război. Partidul Comunist Chinez salută conferința de la San Francisco a Națiunilor Unite. Partidul comunist a trimis un reprezentant al său în cadrul delegației chineze la conferința de la San Francisco pentru a exprima voința poporului chinez¹².

Socotim că guvernul gomindanist trebuie să renunțe la atitudinea sa dușmănoasă față de Uniunea Sovietică și să îmbunătățească imediat relațiile chino-sovietice. Uniunea Sovietică a fost prima care a renunțat la tratatele de pace bazate pe inegalitate în drepturi și a încheiat cu China tratate noi, bazate pe egalitatea în drepturi. În timpul primului congres al gomindanului, convocat de Sun Iat-sen în 1924, și mai târziu, în perioada Campaniei din nord, Uniunea Sovietică a fost singurul stat care a acordat sprijin războiului de eliberare al Chinei. După ce în 1937 a început războiul împotriva cotropitorilor japonezi, Uniunea Sovietică a fost din nou primul stat care i-a venit în ajutor Chinei în lupta ei împotriva agresorului. Poporul chinez exprimă recunoștința sa guvernului sovietic și poporului sovietic pentru tot acest ajutor. Socotim că fără participarea Uniunii Sovietice nu este posibilă rezolvarea definitivă și integrală a problemelor Pacificului.

Cerem ca guvernele puterilor aliate, și în primul rând guvernele S.U.A. și Angliei, să plece cu atenție și

seriozitate urechea la glasul celor mai largi mase ale poporului chinez și să nu admită ca politica lor externă să fie în contradicție cu voința poporului chinez, și deci să aducă prejudicii prieteniei dintre aceste puteri și poporul chinez. Socotim că orice guvern străin ar face o greșeală dintre cele mai grosolane dacă ar începe să sprijine pe reacționarii chinezi și să lupte împotriva năzuințelor democratice ale poporului chinez.

Poporul chinez salută renunțarea unei serii de guverne străine la tratatele cu China bazate pe inegalitate în drepturi, salută măsurile pe care ele le întreprind pentru a încheia cu țara noastră tratate noi, bazate pe egalitatea în drepturi. Însă, după părerea noastră, încheierea unor tratate bazate pe egalitate în drepturi încă nu va însemna că China a și obținut o adevărată egalitate în drepturi. Egalitatea în drepturi reală, adevărată, nu poate fi pur și simplu primită din mâinile guvernelor străine: ea trebuie cucerită, în primul rând, prin eforturile poporului chinez însuși; iar aceste eforturi trebuie să urmărească transformarea Chinei într-un stat al noii democrații, sub raport politic, economic și cultural. Altminteri, China va deveni un stat independent și egal în drepturi numai formal, și nu de fapt. Cu alte cuvinte, cu politica pe care o duce acum guvernul gomindanist, China nu poate să obțină în nici un caz o adevărată independență și o adevărată egalitate în drepturi.

Socotim că, după zdrobirea agresorilor japonezi și capitularea lor necondiționată, va fi necesar, în scopul lichidării totale a fascismului și a militarismului japonez, precum și a cauzelor politice, economice și sociale care le-au generat, să fie ajutate forțele democratice ale

poporului japonez să creeze în țara lor o orînduire democratică. Atîta timp cît poporul japonez nu va crea în țara sa o orînduire democratică, nu se va putea lichida în întregime fascismul și militarismul japonez, nu se va putea asigura pacea în bazinul Pacificului.

Socotim justă hotărîrea conferinței de la Cairo în problema independenței Coreei. Poporul chinez va trebui să ajute poporului coreean să obțină eliberarea sa.

Am vrea ca India să devină independentă, pentru că o Indie democratică și independentă este necesară nu numai poporului indian însuși, ci și cauzei păcii în lumea întreagă.

În ceea ce privește țările din bazinul mărilor din sud — Birmania, Malaia, Indonezia, Vietnamul, Filipinele —, am vrea ca, după zdrobirea cotropitorilor japonezi, popoarele acestor țări să obțină dreptul de a-și crea state democratice, independente. Față de Tailanda va trebui procedat la fel ca și față de sateliții fasciști din Europa.

*

*

*

Iată în linii generale tot ce privește revendicările concrete ale programului nostru.

Repet : aceste revendicări concrete nu pot fi traduse în viață cu succes în întreaga Chină dacă nu se creează un guvern de coaliție democratic unic pentru toată țara.

În timpul luptei duse de 24 de ani pentru eliberarea poporului chinez, Partidul Comunist Chinez a cucerit o astfel de situație, încît, dacă unele partide politice sau grupuri sociale, unii chinezi sau străini ar încerca să

nu țină seamă de părerea lui în problemele referitoare la China, aceștia ar comite o greșeală dintre cele mai grosolane și s-ar condamna la înfrângere. Au fost și mai există și astăzi oameni care au încercat și încearcă să traducă în viață cu de la sine putere propriile lor concepții fără să țină seamă de părerea noastră. Dar în consecință, ei n-au obținut și nu obțin niciodată vreun rezultat. Cum se explică aceasta? Aceasta se explică exclusiv prin faptul că concepțiile noastre corespund intereselor maselor largi ale poporului chinez. Partidul Comunist Chinez este exponentul cel mai fidel al intereselor poporului chinez. Cel care nu ține seamă de Partidul Comunist Chinez nu ține seamă de fapt de cele mai largi mase populare ale Chinei și va suferi inevitabil o înfrângere.

SARCINILE NOASTRE ÎN REGIUNILE DE SUB DOMINAȚIA GOMINDANISTĂ

Am expus mai sus amănunțit tezele generale și revendicările concrete ale programului partidului nostru. Nu încapă îndoială că acest program va fi îndeplinit în toată China; întreaga situație — atât cea internațională cât și cea internă — dă poporului chinez speranța că lucrurile se vor petrece tocmai așa. Dar întrucit situația în regiunile de sub dominația gomindanistă, în regiunile ocupate de dușman și în regiunile eliberate este astăzi diferită, noi nu putem să nu tratăm în mod diferit îndeplinirea acestui program în diferitele regiuni. Situațiile diferite determină și sarcini diferite. Unele din aceste sarcini le-am și abordat, iar asupra altora trebuie să mă mai opresc încă.

În regiunile de sub dominația gomindanistă poporul e lipsit de libertatea activității patriotice, mișcarea democratică e considerată acolo drept ilegală. Dar și acolo se dezvoltă pe zi ce trece o activitate energică, la care iau parte cele mai diferite pături ale populației, o serie întreagă de partide și grupuri democratice și numeroase personalități democrate. Liga democratică din China a publicat în luna ianuarie a acestui an o declarație prin care cere să se pună capăt dictaturii gomindanului, exercitate de un singur partid, și să se creeze un guvern de coaliție. Declarații asemănătoare au fost făcute și de reprezentanți ai multor altor cercuri sociale.

Și în sinul gomindanului sînt mulți oameni care își exprimă tot mai mult îndoiala față de justetea politicii organelor lor de conducere și nemulțumirea față de această politică, își dau tot mai limpede seama de pericolul izolării partidului lor de masele largi ale poporului chinez și stăruie asupra înfăptuirii unor reforme democratice care să corespundă cerințelor momentului. În Ciunțin și în alte părți se dezvoltă o mișcare democratică în rîndurile muncitorilor, ale țăranilor, ale oamenilor de cultură, în rîndurile studenților, ale corpului didactic, ale femeilor, ale reprezentanților cercurilor comercial-industriale, ale funcționarilor de stat și chiar ale unei părți a militarilor. Toate acestea prevestesc că mișcarea democratică a tuturor păturilor asuprite ale populației se va contopi treptat într-un torent comun, care va tinde spre unul și același țel. În momentul de față punctul slab al acestei mișcări îl constituie faptul că la ea nu iau încă parte pe scară largă păturile de jos ale societății, că țăranii, muncitorii, soldații, micii funcționari de stat și învățătorii nu sînt încă organizați; ei

toți joacă un rol extrem de important în viața societății și se află într-o situație materială neînchipuit de grea. Un alt punct slab al mișcării îl constituie în momentul de față faptul că printre elementele democratice care participă la ea mai sînt oameni care, deocamdată, nu au luat o poziție clară și fermă în problema liniei principale a desfășurării luptei pentru schimbarea situației existente, a luptei care trebuie dusă pe baza principiilor democratice. Sub influența situației obiective, păturile asuprite ale societății, partidele, grupurile și organizațiile sociale se deșteaptă însă treptat și se unesc tot mai strîns. Nici un fel de represii din partea guvernului gomindanist nu vor putea opri dezvoltarea acestei mișcări.

Mișcarea democratică a tuturor păturilor asuprite ale societății, a partidelor, a grupurilor și a organizațiilor din regiunile de sub dominația gomindanistă trebuie să ia un mare avînt și să unească treptat toate forțele dispersate în momentul de față, în vederea luptei pentru unitatea națională, pentru crearea unui guvern de coaliție, pentru zdrobirea cotropitorilor japonezi și pentru construirea Chinei noi. Partidul Comunist Chinez și populația regiunilor eliberate trebuie să acorde prin toate mijloacele ajutor acestei mișcări.

În regiunile de sub dominația gomindanistă, comuniștii trebuie să ducă și pe viitor politica unui larg front național anti-japonez unic. Trebuie să colaboreze cu toți oamenii de orice fel, inclusiv cu aceia care ieri au luptat încă împotriva noastră, dacă au încetat, bineînțeles, acțiunile lor împotriva noastră. — trebuie să colaboreze în numele luptei pentru atingerea unor țeluri comune.

SARCINILE NOASTRE ÎN REGIUNILE OCUPATE DE DUȘMAN

În regiunile ocupate de dușman, comuniștii trebuie să cheme pe toți partizanii luptei împotriva cotropitorilor japonezi să se grupeze, după exemplul patrioților din Franța și Italia, în diferite organizații, să creeze o armată ilegală și să se pregătească pentru răscoală armată, pentru ca, atunci cînd va veni momentul oportun, să sprijine trupele care vor înainta pe front și să zdrobească pe cotropitorii japonezi prin lovituri coordonate pe front și în spatele frontului. Cotropitorii japonezi și acoliții lor credincioși săvîrșesc măceluri, tîlhării, violențe, batjocoresc pe frații și surorile noastre din regiunile ocupate. Aceasta provoacă mînia arzătoare a întregului popor chinez. Ceasul răsplatei nu este departe. Sub influența victoriilor pe teatrul european de operații militare, precum și a victoriilor armatei a 8-a și ale Noii armate a 4-a, stările de spirit anti-japoneze ale maselor populare din regiunile ocupate de dușman au crescut enorm; masele simt o nevoie acută de a se organiza pentru a obține cît mai curînd eliberarea. De aceea, de acum înainte trebuie să acordăm muncii în regiunile ocupate de dușman o importanță tot atît de mare ca și muncii în regiunile eliberate. Trebuie să trimitem un mare număr de activiști în regiunile ocupate. Pentru munca pe teren trebuie să instruiim și să promovăm în masă activiști din rîndurile populației acelor regiuni. Dintre toate regiunile ocupate de dușman, cele patru provincii din nord-est zac de cel mai mult timp sub jugul lui. Aceste provincii constituie în același timp și o bază militar-industrială pentru cotropitorii japonezi. Trebuie

să intensificăm acolo munca ilegală. Paralel cu aceasta, trebuie să unim mai strîns pe refugiații din nord-est, pregătindu-i pentru lupta în vederea recuceririi teritoriului pierdut.

În toate regiunile ocupate, comuniștii trebuie să ducă politica unui larg front național anti-japonez unic. Toți aceia care sînt împotriva cîmpitorilor japonezi și împotriva acoliților lor credincioși trebuie uniți pentru lupta în vederea zdrobirii dușmanului comun.

Trebuie să adresăm un avertisment tuturor trupelor marionetă, poliției marionetă și celorlalte elemente care ajută pe dușman să lupte împotriva compatrioților noștri. Ele trebuie să-și dea seama cît mai repede de caracterul criminal al acțiunilor lor, să se răzgîndească cît mai e timp și să înceapă să acorde ajutor compatrioților lor în lupta împotriva dușmanului, pentru a-și răscumpăra astfel vina. Altminteri, atunci cînd dușmanul va fi zdrobit, ei nu vor putea să se aștepte la cruțare din partea judecății națiunii.

Comuniștii trebuie să desfășoare o muncă de lămurire în organizațiile-marionetă care au o bază de masă pentru a îndemna masele înșelate să treacă pe pozițiile luptei împotriva dușmanului națiunii. Totodată trebuie să ținem evidența trădătorilor notorii care au săvîrșit crime extrem de grele și care nu vor să se căiască, pentru ca, după recucerirea teritoriilor pierdute, să fie pedepsiți conform legii.

În ceea ce privește elementele reacționare din gomin-dan, care trădează interesele națiunii și organizează pe trădătorii națiunii pentru lupta împotriva poporului chinez, împotriva Partidului Comunist Chinez, împotriva armatei a 8-a și a Noii armate a 4-a și a altor forțe ar-

mate populare, ele trebuie avertizate și chemate să se căiască mai repede de crimele lor. Altminteri, după recucerirea teritoriilor pierdute, ele vor avea de răspuns, împreună cu trădătorii națiunii, în fața justiției pentru crimele lor și nu vor fi cruțați.

SARCINILE NOASTRE ÎN REGIUNILE ELIBERATE

În regiunile eliberate întregul program nou-democratic al partidului nostru se și traduce în viață. Aici au și fost obținute succese neîndoielnice; aici s-a izbutit să se adune forțe uriașe pentru lupta împotriva cotropitorilor japonezi. Pe viitor va trebui să sporim și să întărim prin toate mijloacele aceste forțe.

Trupele din regiunile eliberate trebuie să întreprindă o ofensivă largă împotriva tuturor regiunilor ocupate de cotropitorii japonezi și de trupele marionetă — regiuni care, în condițiile actuale, pot fi recucerite de la dușman — și să lărgească astfel regiunile eliberate pe seama teritoriului ocupat de dușman.

Dar trebuie să avem în același timp în vedere că, întrucât dușmanul este încă puternic, el ar putea să mai întreprindă o ofensivă împotriva regiunilor eliberate. De aceea trupele și populația acestor regiuni trebuie să fie întotdeauna gata să zdrobească o ofensivă a dușmanului. Ele trebuie să acorde mare atenție și întăririi regiunilor eliberate.

Trebuie sporite efectivele armatei din regiunile eliberate, ale detașamentelor de partizani, ale miliției populare și ale detașamentelor de autoapărare; de asemenea trebuie să se efectueze întărirea organizatorică și instruirea trupelor în vederea măririi capacității lor de luptă.

pregătindu-se astfel forțe suficiente pentru zdrobirea definitivă a cotropitorilor.

În regiunile eliberate armata trebuie să desfășoare o mișcare pentru sprijinirea organelor puterii și pentru grija față de populație; organele puterii democratice trebuie să fie, la rîndul lor, în fruntea mișcării populației pentru sprijinirea armatei și pentru grija față de familiile militarilor care luptă împotriva cotropitorilor japonezi, ca să asigure în felul acesta îmbunătățirea continuă a relațiilor dintre armată și populație.

Lucrînd în organele locale ale puterii de coaliție, precum și în organizațiile sociale, comuniștii trebuie să continue strînsa colaborare, pe baza programului noii democrații, cu toate elementele democratice care stau pe pozițiile luptei împotriva cotropitorilor japonezi.

În aceeași măsură comuniștii trebuie să organizeze în domeniul muncii militare, atît în armata regiunilor eliberate cît și în afara ei, o strînsă colaborare cu toate elementele democratice care stau pe pozițiile luptei împotriva cotropitorilor japonezi și doresc să colaboreze cu noi.

Pentru stimularea activității muncitorilor, a țăranilor și a tuturor maselor muncitoare în războiul împotriva cotropitorilor japonezi și în munca productivă, trebuie să înfăptuim în întregime politica de reducere a arenzilor și a dobînzilor la împrumuturi, precum și politica de îmbunătățire a situației materiale a muncitorilor și funcționarilor. Activiștii din regiunile eliberate trebuie să depună toate eforturile pentru a învăța să muncească pe tărîm economic. Trebuie mobilizate toate forțele existente pentru dezvoltarea largă a agriculturii, a industriei și a comerțului în regiunile eliberate, în scopul îmbu-

nătățirii situației materiale a armatei și a populației. Pentru aceasta trebuie desfășurată întrecerea în muncă, trebuie încurajați Eroii muncii și fruntașii în producție. După izgonirea cotropitorilor japonezi din orașe, activiștii noștri vor trebui să învețe repede să gospodărească în condițiile de la orașe.

Pentru ridicarea nivelului conștiinței maselor largi populare din regiunile eliberate, și în primul rînd al maselor largi de muncitori, țărani și soldați, și pentru pregătirea unui număr mare de cadre de activiști, trebuie desfășurată în regiunile eliberate o muncă cultural-educativă. Activiștii pe tărîmul culturii și învățămîntului din aceste regiuni trebuie să determine formele și conținutul muncii lor în conformitate cu particularitățile satului contemporan și cu nevoile populației rurale, atrăgînd populația să participe, pe baza principiului liberului consimțămînt, la realizarea măsurilor luate.

În toată munca noastră din regiunile eliberate trebuie să avem o deosebită grijă de resursele umane și materiale locale. Trebuie să pornim pretutindeni de la planuri pe o perioadă îndelungată și să nu permitem risipirea și irosirea acestor resurse. Aceasta este necesar nu numai pentru zdrobirea cotropitorilor japonezi, ci și pentru construirea Chinei noi.

În toată munca noastră din regiunile eliberate e necesar să acordăm o atenție excepțională ajutorului care trebuie dat populației în conducerea treburilor locale, precum și creșterii unui număr mare de cadre de activiști locali din rîndurile celor mai buni reprezentanți ai populației. Activiștii veniți din afară nu vor putea îndeplini sarcina uriașă a revoluției democratice la sate

dacă nu se vor contopi într-un singur tot cu populația locală, dacă — ținînd seamă de condițiile locale — nu vor ajuta cu fierbinte entuziasm și cu multă rîvnă cadrele locale și dacă nu le vor păzi ca pe propriii lor frați și surori.

Armata a 8-a, Noua armată a 4-a și celelalte forțe armate populare trebuie să acorde imediat ajutor, pretutindeni unde vin, populației locale nu numai la organizarea miliției populare și a detașamentelor de autoapărare, ci și la organizarea de formații și de unități teritoriale, iar în fruntea atît a unora cît și a altora trebuie să fie puși conducători din rîndurile cadrelor locale. Pe urmă vor putea fi create formații și unități ale forțelor principale, cu atragerea cadrelor locale la conducerea lor. Aceasta este o sarcină extrem de importantă. Dacă ea nu va fi îndeplinită, nu vor putea fi create baze de sprijin trainice pentru împotrivirea față de cotropitorii japonezi, nu vor putea fi mărite nici forțele armate populare.

Se înțelege de la sine că întreaga populație locală trebuie să facă o caldă primire și să acorde sprijin cadrelor revoluționare și trupelor populare care sosesc din alte regiuni.

Trebuie mărită atenția în chestiunea felului cum trebuie procedat cu elementele care duc în taină o muncă de subminare împotriva națiunii. Dușmanii fățiși, oameni care duc fățiș o muncă de subminare împotriva națiunii, sînt ușor de recunoscut și, prin urmare, este ușor de luat măsuri împotriva lor ; dar dușmanii ascunși, oameni care duc o muncă de subminare împotriva națiunii în taină, nu sînt ușor de recunoscut și de aceea nici măsurile împotriva lor nu se iau ușor. De aceea față de aceștia din urmă trebuie să fim întotdeauna cu ochii în patru, iar

atunci cînd luăm măsuri împotriva lor trebuie să dăm dovadă de o deosebită prudență.

În conformitate cu principiul libertății credinței, în regiunile eliberate ale Chinei este permisă profesarea oricărei religii. Guvernul popular apără pe protestanți, pe catolici, pe musulmani, pe budiști și pe adepții oricăror altor religii, cu condiția ca ei să respecte legile guvernului popular. Oricine are libertatea să profeseze orice religie sau să nu profeseze nici o religie ; orice constrîngere sau discriminare în această privință este inadmisibilă.

Congresul nostru trebuie să propună populației tuturor regiunilor eliberate să convoace, într-un termen cît mai scurt, la Ianan, o conferință a reprezentanților populari ai regiunilor eliberate ale Chinei pentru a discuta felul în care să se unească acțiunile tuturor regiunilor eliberate, să se intensifice în aceste regiuni activitatea anti-japoneză, să se acorde ajutor mișcării democratice anti-japoneze a populației din regiunile de sub dominația gomin-danistă, să se acorde ajutor mișcării pentru crearea de armate ilegale în regiunile ocupate de dușman, să se contribuie la unirea întregului popor și la crearea unui guvern de coaliție¹³. Regiunile eliberate ale Chinei au devenit astăzi centrul luptei maselor largi populare din toată țara împotriva cotropitorilor japonezi, pentru salvarea patriei. Masele largi populare din țară pun toate speranțele lor în noi. Este de datoria noastră să îndreptăm aceste speranțe. Convocarea conferinței reprezentanților populari din regiunile eliberate ale Chinei va da un imbold puternic cauzei eliberării naționale a poporului chinez.

V. SĂ NE STRÎNGEM RÎNDURILE ÎN VEDEREA LUPTEI PENTRU ÎNDEPLINIREA SARCINILOR PARTIDULUI

Tovarăși ! Ne-am lămurit sarcinile noastre și măsurile politice pe care le-am trasat pentru îndeplinirea acestor sarcini. Cum trebuie să lucrăm, deci, pentru a îndeplini aceste sarcini și pentru a îndeplini aceste sarcini ?

Actuala situație internațională și internă deschide în fața noastră, în fața întregului popor chinez, un viitor luminos și creează condiții nemaipomenit de favorabile. Aceasta este evident și de netăgăduit. Totuși, paralel cu aceasta, în fața noastră stau și serioase greutăți. Cel care vede numai latura luminoasă și nu observă greutățile, acela nu poate lupta cu succes pentru îndeplinirea sarcinilor care stau în fața partidului.

Mergînd împreună cu masele populare din China în tot cursul celor 24 de ani ai istoriei sale, și în special în cursul celor opt ani de război împotriva cotropitorilor japonezi, partidul nostru a creat poporului chinez forțe uriașe. Succesele muncii noastre sînt evidente și de netăgăduit. Totuși, paralel cu aceasta, munca noastră mai are și lipsuri. Cel care vede numai succesele și nu observă lipsurile, de asemenea, nu poate să lupte cu succes pentru îndeplinirea sarcinilor care stau în fața partidului.

Din 1921, cînd a luat ființă, Partidul Comunist Chinez a trecut, în cei 24 de ani ai istoriei sale, prin încercările a trei mari bătălii : Campania din nord, războiul agrar revoluționar și războiul împotriva cotropitorilor japonezi, război care mai continuă și astăzi. Baza activității partidului nostru, din prima zi a existenței sale, a fost în-

totdeauna teoria marxist-leninistă, deoarece această teorie este rodul celei mai juste, celei mai revoluționare gândiri științifice a proletariatului mondial. Îmbinarea teoriei marxist-leniniste cu practica concretă a revoluției chineze a schimbat deodată fizionomia însăși a revoluției chineze : a început o nouă etapă istorică, etapa noii democrații. Înarmat cu teoria marxist-leninistă, Partidul Comunist Chinez a adus poporului chinez un nou stil de muncă, ale cărui trăsături principale sînt îmbinarea teoriei cu practica, cea mai strînsă legătură cu masele și autocritica.

Învățătura marxist-leninistă, în care se oglindește întreaga experiență a luptei proletariatului mondial, îmbinată cu practica concretă a luptei revoluționare a proletariatului și a maselor largi populare din China, devine o armă care face ca poporul chinez să fie de neînvins. Tocmai așa a procedat Partidul Comunist Chinez. Partidul nostru datorează dezvoltarea sa și succesele sale faptului că s-a dezvoltat și a mers înainte într-o luptă neîmpăcată cu orice fel de manifestări de dogmatism și empirism, care sînt în contradicție cu marxism-leninismul. Dogmatismul se rupe de practica concretă, empirismul ia greșit experiența parțială drept un adevăr general ; aceste concepții oportuniste sînt în contradicție cu marxismul. În lupta sa de 24 de ani, partidul nostru a învins și învinge aceste concepții greșite, și aceasta l-a întărit nemăsurat de mult din punct de vedere ideologic. Partidul nostru numără astăzi 1.210.000 de membri, a căror majoritate zdrobitoare a intrat în partid în timpul războiului împotriva cotropitorilor japonezi. În rîndurile membrilor de partid își fac loc diferite concepții greșite. Aceasta se observă și în rîndurile comuniștilor care au

intrat în partid încă înainte de război. Munca de îndreptare a stilului, care a fost înfăptuită în cursul ultimilor câțiva ani în partidul nostru, a dat rezultate uriașe și a contribuit în mare măsură la lichidarea acestor concepții greșite. Această muncă trebuie dusă și în viitor și, călăuzindu-ne după principiile: „a pedepsi pentru trecut ca să fie învățătură pentru viitor“ și „a trata bolnavul pentru a-l salva“, trebuie să desfășurăm pe o scară și mai largă munca de educare ideologică a membrilor de partid. Conducerea organizațiilor de partid din toate verigile trebuie să înțeleagă că strînsa legătură dintre teorie și practică este una din izbitoarele particularități care ne deosebesc pe noi, comuniștii, de toate celelalte partide politice. De aceea organizarea cuvenită a educației ideologice este sarcina centrală în opera de unire a întregului nostru partid pentru marea lui luptă politică. Dacă această sarcină nu va fi înfăptuită, noi nu vom putea îndeplini nici celelalte sarcini politice care stau în fața partidului nostru.

A doua izbitoare particularitate care ne deosebește pe noi, comuniștii, de toate celelalte partide este cea mai strînsă legătură cu cele mai largi mase populare. A sluji poporul din toată inima și cu toate gândurile, fără a ne rupe de mase măcar o singură clipă; a ne călăuzi în toate după interesele poporului, și nu după interesele unor persoane sau ale unui mic grup de oameni; a purta răspunderea atît față de popor cît și față de organele de conducere ale partidului — iată care este întotdeauna punctul nostru de plecare. Comunistul trebuie să fie întotdeauna gata să apere cu fermitate adevărul, pentru că adevărul coincide întotdeauna cu interesele poporului. Comunistul trebuie să fie întotdeauna gata să îndrepte

greșelile, pentru că orice greșeală dăunează intereselor poporului. Experiența de 24 de ani a partidului nostru arată că felul de a pune problemele, directivele politice și stilul de muncă sînt juste numai atunci cînd corespund cerințelor poporului în momentul dat și în condițiile date și se bazează pe legătura cu masele ; și, dimpotrivă, dacă felul de a pune problemele, directivele politice și stilul de muncă sînt în contradicție cu cerințele maselor în momentul dat și în condițiile date și nu se bazează pe legătura cu masele, ele sînt greșite. Fenomene greșite ca dogmatismul, empirismul, metodele pur administrative, codismul, sectarismul, birocratismul, îngîmfarea dăunează întotdeauna muncii și sînt întotdeauna inadmisibile tocmai pentru că aceste greșeli sînt o expresie a ruperii de mase, și tocmai de aceea oamenii care suferă de ele trebuie neapărat să și le lichideze. Congresul nostru trebuie să cheme întregul partid să urmărească cu atenție susținută ca nici un tovarăș, oricare ar fi munca pe care o are, să nu se rupă de mase. Fiecare tovarăș trebuie învățat să iubească fierbinte masele populare, să plece urechea cu atenție la glasul lor ; fiecare tovarăș trebuie învățat, oriunde s-ar afla el, să se unească strîns cu masele, să nu se situeze deasupra lor, ci să meargă în mijlocul maselor ; trebuie învățat ca, pe baza aprecierii nivelului conștiinței deja atins de mase, să dezvolte și să ridice acest nivel ; trebuie învățat ca, pe baza principiului liberului consimțămînt absolut, să ajute masele să se organizeze treptat și să desfășoare treptat acele forme de luptă necesare pe care le permit condițiile externe și interne ale regiunii respective în momentul dat. Metodele pur administrative sînt greșite în orice muncă, pentru că ele nu țin seamă de nivelul conștiinței mase-

lor și încalcă principiul liberului consimțământ ; aceasta este manifestarea unei boli care se numește grabă excesivă. Tovarășii noștri nu trebuie să creadă că tot ce înțeleg ei este de înțeles și pentru masele largi. Numai verificarea în mase poate arăta dacă o idee sau alta este de înțeles pentru mase, dacă ele sînt gata s-o traducă în viață. Procedînd în felul acesta, noi vom putea evita metodele pur administrative. O greșeală în orice muncă este și codismul, pentru că el înseamnă rămînerea în urmă față de nivelul conștiinței maselor, încalcă principiul după care conducătorul trebuie să ducă masele întotdeauna înainte. Codismul este manifestarea unei boli care se numește încetineală. Tovarășii noștri nu trebuie să creadă că, dacă ei înșiși nu înțeleg încă ceva, aceasta este de neînțeles și pentru mase. Se întîmplă adeseori ca masele să ne depășească și să ceară imperios să pășim înainte, iar tovarășii noștri să nu fie în stare să se situeze în fruntea lor ; dimpotrivă, reflectînd concepțiile unor elemente înapoiate și considerînd în mod greșit aceste concepții drept concepții ale maselor largi, acești tovarăși se tirăsc în coada elementelor înapoiate. Într-un cuvînt, fiecare tovarăș trebuie să-și dea seama că, pentru un comunist, în toate manifestările și acțiunile lui, criteriul suprem îl constituie măsura în care cuvintele și acțiunile lui corespund intereselor supreme ale celor mai largi mase populare, măsura în care ele sînt sprijinite de masele largi populare. Trebuie ca fiecare tovarăș să înțeleagă că, dacă ne vom sprijini pe popor, dacă vom crede cu tărie în nesecatele forțe creatoare ale maselor populare, și în consecință vom crede în popor și ne vom contopi cu el într-un singur tot, vom putea birui orice greu-

tăți și nici un dușman nu va putea să ne învingă ; dimpotrivă, atunci noi vom putea să învingem orice dușman.

Încă o izbitoare particularitate care ne deosebește de celelalte partide este adevărata autocritică. Am mai spus că în casă trebuie să măturăm mereu, pentru că altfel se adună gunoi în ea ; trebuie să ne spălăm regulat, pentru că altfel fața ni se acoperă de murdărie. În capetele tovarășilor noștri și în munca partidului nostru se poate de asemenea aduna gunoi, și de aceea ele trebuie curățate și spălate. Proverbul „apa curgătoare nu e stătută ; în balama ușii nu se fac viermi“ înseamnă că mișcarea continuă împiedică pătrunderea și acțiunea de dezagregare a diferiților microbi și paraziți. A verifica mereu munca noastră, a introduce pe scară largă în procesul acestei verificări stilul democratic de muncă, a nu ne teme de critică și autocritică, ci a urma proverbele povățuitoare ale poporului chinez, cum ar fi : „Dacă știi, spune ; dacă vorbești, spune tot“, „Să nu-i fie cu dojană celui care previne, ci să fie o povață pentru cel care ia aminte“, „Dacă ai greșeli, îndreaptă-le ; dacă n-ai greșeli, caută să faci și mai bine“, — acesta este pentru noi singurul mijloc eficace de luptă împotriva împuierii capetelor tovarășilor noștri și a organismului partidului nostru cu tot felul de gunoaie politice și cu microbi politici. Mișcarea pentru îndreptarea stilului de muncă, care și-a propus ca țel de „a pedepsi pentru trecut ca să fie învățătură pentru viitor“, „a trata bolnavul pentru a-l salva“, a dat mari rezultate tocmai pentru că în procesul acestei mișcări noi am dezvoltat critica și autocritica justă, și nu denaturată, adevărată, și nu formală. Noi, comuniștii chinezi, călăuzindu-ne după interesele supreme ale celor mai largi mase ale poporului chinez, sîntem siguri de dreptatea

deplină a cauzei noastre, nu vom ezita să aducem jertfă acestei cauze tot ce este personal și sîntem întotdeauna gata să ne dăm viața pentru ea. Atunci mai există oare astfel de idei, concepții, păreri, metode de care să nu se poată lepăda comuniștii, dacă ele nu corespund cerințelor poporului ? ! Oare putem permite ca vreo murdărie politică sau microbi politici să ne murdărească fața curată și să ne otrăvească organismul sănătos ? Amintirea nenumăraților luptători ai revoluției care și-au jertfit viața în numele intereselor poporului umple de durere inimile celor rămași în viață. Atunci mai putem avea oare interese personale pe care să nu le putem sacrifica și greșeli de care să nu ne putem lepăda ? !

Tovarăși, după congresul nostru vom pleca pe front și, în conformitate cu hotărîrile congresului, vom lupta pentru zdrobirea definitivă a cotropitorilor japonezi, pentru construirea Chinei noi. Pentru atingerea acestui țel trebuie să ne unim strîns cu tot poporul. Repet încă o dată că trebuie să ne aliem cu toate clasele, partidele, grupurile sociale și personalitățile, bineînțeles dacă ele acționează pentru zdrobirea cotropitorilor japonezi și pentru construirea Chinei noi. Pentru atingerea acestui țel trebuie să unim trainic toate forțele partidului nostru pe baza principiilor organizatorice și a disciplinei centralismului democratic. Trebuie să urmărim unirea cu toți tovarășii, dacă, bineînțeles, ei sînt gata să respecte programul, statutul și hotărîrile partidului. În perioada Campaniei din nord numărul membrilor partidului nostru nu depășea 60.000, iar mai tîrziu cea mai mare parte a organizațiilor de partid au fost zdrobite de dușmanii noștri. În perioada războiului agrar revoluționar, numărul membrilor partidului nostru nu depășea 300.000 ; mai

tîrziu majoritatea organizațiilor au fost de asemenea zdrobite de dușmani. În momentul de față noi avem peste 1.200.000 de membri de partid și de data aceasta nu putem permite în nici un caz ca dușmanul să ne zdrobească. Dacă vom ține seamă de experiența celor trei perioade, dacă vom avea o atitudine modestă, fără înfumurare, dacă vom obține o unire mai traică în interiorul partidului, iar în afara partidului ne vom uni și mai strîns cu întregul popor, putem fi siguri că dușmanul nu numai că nu va putea să ne zdrobească, ci, dimpotrivă, noi îi vom nimici hotărîtor, pînă la capăt, în întregime pe cotropitorii japonezi și pe acoliții lor credincioși, iar după nimicirea lor vom construi China nou-democratică.

Experiența celor trei revoluții, și în special experiența războiului împotriva cotropitorilor japonezi, ne-a convins pe noi și întregul popor chinez că fără eforturile Partidului Comunist Chinez, fără comuniștii chinezi, ca osatură a poporului chinez, nu se poate obține independența și eliberarea Chinei, după cum nu se poate obține nici industrializarea Chinei și nici reconstruirea agriculturii ei pe principii noi.

Tovarăși, am ferma credință că cu un partid cum este Partidul Comunist Chinez, care are experiența a trei revoluții, vom putea îndeplini mărețele sarcini politice care stau în fața noastră.

Mii și mii de luptători și-au și jertfit eroic viețile în numele intereselor poporului. Să ridicăm și mai sus steagul lor, să mergem înainte pe drumul înroșit de sângele lor !

E aproape ziua cînd se va naște China noii democrații ! Așadar, înainte, în întîmpinarea acestei mărețe zile !

ADNOTĂRI

- 1 „Avangarda luptei pentru eliberarea națională a Chinei” — organizație revoluționară de tineret, creată, sub conducerea Partidului Comunist Chinez, în septembrie 1936 de către tineretul progresist, care a participat la patriotica „mișcare de la 9 decembrie”. După începerea războiului împotriva cotropitorilor japonezi, mulți membri ai acestei organizații au luat parte la acțiunile militare și la munca de creare a bazelor de sprijin în spatele dușmanului. Organizațiile „Avangărzii luptei pentru eliberarea națională a Chinei” din regiunile de sub dominația gomindanistă au fost dizolvate de guvernul ciankaișist în 1938. În regiunile eliberate însă organizațiile „Avangărzii” au intrat ulterior în organizația de tineret cu caracter mai de masă — „Uniunea tineretului pentru salvarea patriei”.
- 2 Vezi datele concrete cu privire la cele trei campanii anticomuniste dezlănțuite de Cian Kai-și, reproduse în lucrarea „Despre plenara a unsprezecea a C.E.C. al gomindanului și a doua sesiune a celui de-al treilea Consiliu Politic Național”, în volumul de față.
- 3 Generalul Scobie — comandantul trupelor imperialiștilor englezi care au invadat Grecia. În octombrie 1944, când pe continentul european bandiții germani au început să sufere înfringeri și să se retragă, Scobie, în fruntea trupelor engleze, a intrat în Grecia, aducând înapoi și guvernul grec reacționar care se refugiase la Londra. La indemnul și cu concursul lui Scobie, guvernul reacționar al Greciei a început o ofensivă împotriva Armatei populare de eliberare grecești, care luptase eroic în timpul unei îndelungate perioade împotriva cotropitorilor germani; el a asasinat în masă pe patrioții greci și a tîrît Grecia în prăpastia unei singeroase terori.
- 4 „Baoțzia” — sistem bazat pe răspunderea solidară, constituind veriga de jos a aparatului administrativ; cu ajutorul acestui sistem, clica reacționară gomindanistă își înfăptuia stăpînirea fascistă. În ziua de 1 august 1932, Cian Kai-și a publicat pentru trei provincii — Henan, Hubei și Anhuei — „Regulament cu privire la organizarea și controlul populației din

județe, după grupuri de cîte zece și de cîte o sută de gospodării"; în acest regulament se spunea: „La organizarea sistemului „baoțzia” se ia drept unitate gospodăria, în fruntea căreia se află responsabilul gospodăriei; 10 gospodării formează un grup de zece gospodării — „țzia”, în fruntea căreia se află responsabilul grupului de zece gospodării; zece „țzia” formează un grup de o sută de gospodării — „bao”, în fruntea căruia se află responsabilul grupului de o sută de gospodării”. Astfel s-a introdus răspunderea solidară, populația fiind obligată să se spioneze reciproc, să se denunțe reciproc; cu ajutorul acestui sistem și sub formă de muncă forțată au fost înfăptuite diferite măsuri în interesul contrarevoluției. În ziua de 7 noiembrie 1934, guvernul gomindanist a anunțat oficial extinderea acestui sistem administrativ fascist asupra tuturor provinciilor și orașelor care se aflau sub dominația sa.

- 5 Este vorba de sistemul feudal-compradorist, fascist de învățămînt introdus de guvernul gomindanist.
- 6 Conferința de la Cairo — conferința reprezentanților Chinei, S.U.A. și Angliei — a avut loc în capitala Egiptului, Cairo, în noiembrie 1943. Această conferință a publicat declarația de la Cairo a celor trei state — China, S.U.A. și Anglia —, prin care s-a stabilit limpede că insula Taiwan și celelalte teritorii răpite Chinei vor fi retrocedate Chinei. În iunie 1950 guvernul S.U.A. a violat fățiș acest acord și, trimițînd flota sa maritimă militară în Taiwan, a instituit controlul său asupra acestei insule, încercînd să răpească Chinei drepturile ei suverane asupra Taiwanului.
- 7 Muntele Emeișan se află într-o regiune muntoasă, în partea de sud-vest a provinciei Siciuan. Tovarășul Mao Tze-dun menționează aici această regiune muntoasă ca ultim azil al clicii guvernante a lui Cian Kai-și în războiul împotriva cotropitorilor japonezi.
- 8 Vezi lucrările „Să punem friu reacționarilor”, „Să unim toate forțele care sînt pentru lupta împotriva cotropitorilor japonezi, să luptăm împotriva clicii anticomuniste a obtuzilor” și „Zece propuneri făcute gomindanului” în volumul 3 al ediției de față.

- 9 Vezi „Declarație în legătură cu o călătorie în nord“, publicată de Sun Iat-sen la 10 noiembrie 1924.
- 10 Acest termen stupid este folosit în cartea contrarevoluționară a lui Cian Kai-și „Destinele Chinei“.
- 11 Carta Atlanticului — document publicat în comun de S.U.A. și Anglia în august 1941, după o consfătuire a conducătorilor guvernelor acestor state, ținută în Oceanul Atlantic. Conferința de la Moscova — consfătuirea miniștrilor afacerilor externe ai U.R.S.S., S.U.A. și Angliei care a avut loc la Moscova în octombrie 1943. Conferința de la Teheran — conferința celor trei puteri — U.R.S.S., S.U.A. și Anglia —, care s-a ținut în capitala Iranului, Teheran, în noiembrie-decembrie 1943. Conferința din Crimeea — conferința celor trei puteri — U.R.S.S., S.U.A. și Anglia —, care s-a ținut la Ialta, în peninsula Crimeea, în partea de sud a U.R.S.S., în februarie 1945.

La aceste conferințe internaționale au fost adoptate o serie de hotărâri cu privire la unirea eforturilor în vederea zdrobirii Germaniei și Japoniei fasciste, precum și în vederea împiedicării după război a reînvierii forțelor agresivității și fascismului, în vederea menținerii păcii în lumea întreagă și a sprijinirii popoarelor în înfăptuirea năzuinței lor spre independență și democrație. Totuși, după terminarea războiului, guvernele S.U.A. și Angliei au trădat aceste acorduri internaționale și le încalcă în mod grosolan.

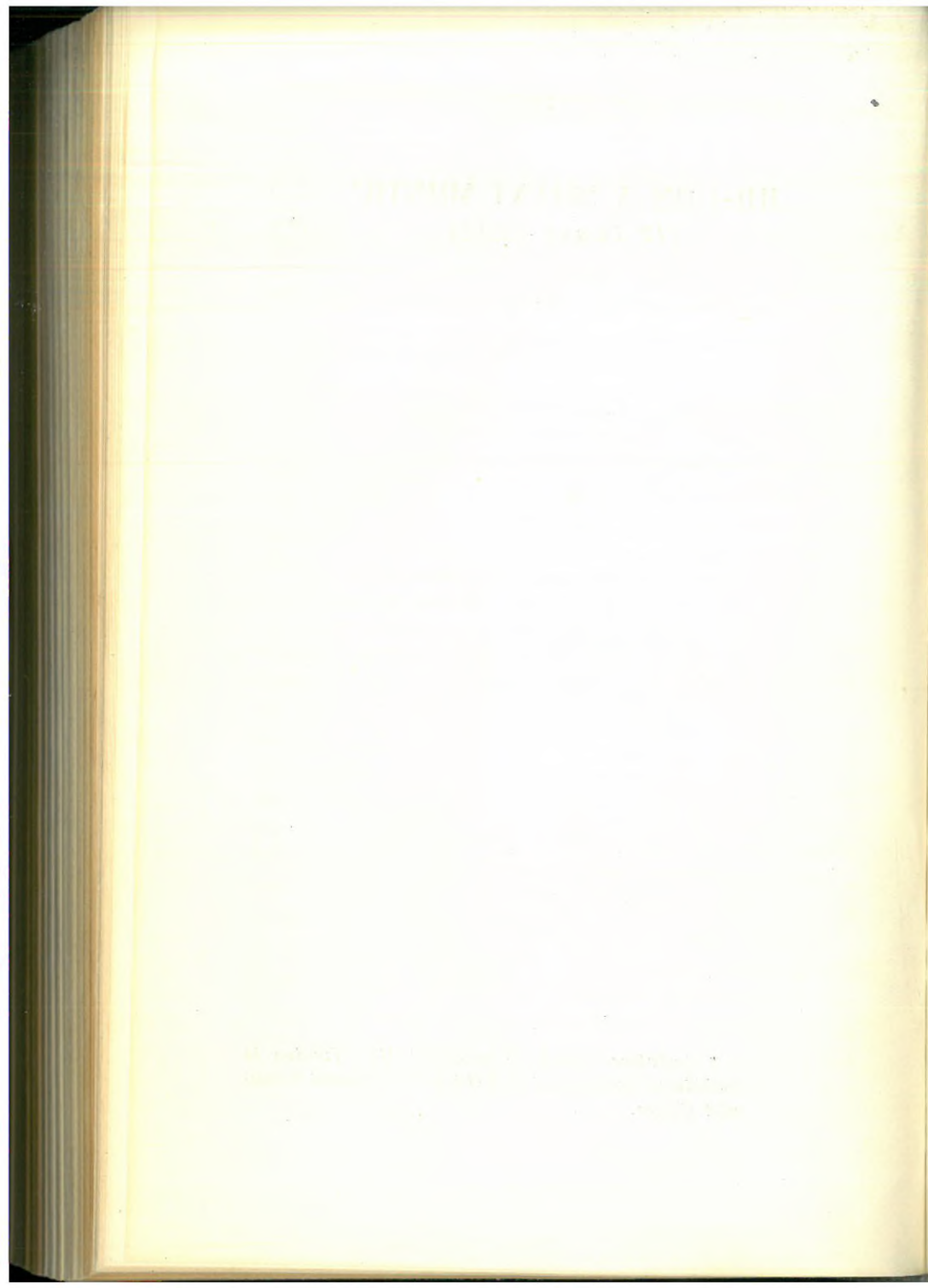
- 12 Din august pînă în octombrie 1944, reprezentanții celor patru puteri — U.R.S.S., S.U.A., Anglia și China — s-au consfățuit, în conformitate cu hotărârile conferințelor de la Moscova și de la Teheran, la Dumbarton-Oaks în S.U.A. și au redactat proiectul Cartei Organizației Națiunilor Unite. În aprilie-iunie 1945 s-a ținut la San Francisco, în S.U.A., o conferință a Națiunilor Unite la care au participat reprezentanți a 50 de state. Ca delegat al regiunilor eliberate ale Chinei a participat la această conferință tov. Dun Bi-u.
- 13 După Congresul al VII-lea al Partidului Comunist Chinez, a fost creat la Ianan un „Comitet de pregătire pentru convocarea

unei conferințe a reprezentanților populari din regiunile eliberate“; a fost convocată o adunare constituantă a comitetului de pregătire, adunare la care au luat parte reprezentanți ai tuturor regiunilor eliberate. După capitularea Japoniei, situația politică din țară s-a schimbat, iar conferința reprezentanților populari din regiunile eliberate ale Chinei nu s-a mai ținut.

IUI-GUN A MUTAT MUNȚII*

(11 iunie 1945)

** Cuvîntare rostită de tovarășul Mao Tze-dun la închiderea Congresului al VII-lea al Partidului Comunist Chinez.*

Congresul nostru s-a desfășurat cu mult succes. Am făcut trei lucruri. În primul rînd, am stabilit linia partidului : de a mobiliza cu îndrăzneală masele, de a întări și a spori forțele poporului, de a zdrobi, sub conducerea partidului nostru, pe cotropitorii japonezi, de a elibera întregul popor, de a construi China nou-democratică. În al doilea rînd, am adoptat un nou Statut al partidului. În al treilea rînd, am ales organul de conducere al partidului — Comitetul Central. De acum înainte, sarcina noastră este să conducem întregul partid în vederea realizării liniei partidului. Congresul nostru este congresul victoriilor, congresul unității. În cuvîntările lor pe marginea celor trei rapoarte¹, delegații au exprimat păreri valoroase. Mulți tovarăși și-au făcut aici autocritică, au luat cuvîntul pentru susținerea unității și prin autocritică noi am obținut unitatea. Congresul nostru este un model al unității, un model de spirit autocritic, un model de democrație internă de partid.

După congres mulți tovarăși se vor întoarce la locurile lor de muncă, vor pleca pe diferite fronturi. După ce vor sosi pe teren, tovarășii vor propaga linia adoptată de congres, și cu ajutorul tuturor membrilor de partid vor desfășura o largă muncă de lămurire în rîndul maselor poporului.

Desfășurînd propaganda pentru această linie, noi trebuie să urmărim ca întregul partid și tot poporul să fie profund convins că revoluția va fi victorioasă. Trebuie, în primul rînd, ca aceasta s-o înțeleagă bine avangarda, ca ea să fie ferm hotărîtă, să nu se teamă de sacrificii, să învingă orice greutăți pe drumul cuceririi victoriei. Dar aceasta nu este de ajuns, mai trebuie ca aceasta s-o înțeleagă bine masele largi populare din toată țara, ca ele să se pătrundă de dorința de a lupta împreună cu noi pentru cucerirea victoriei. Trebuie ca întregul popor să aibă credința fermă că China aparține poporului chinez, și nu clictii reacționare. Există o veche legendă chineză care se numește „Iui-gun a mutat munții“. În ea se povestește că în vechime a trăit în partea de nord a Chinei un bătrîn numit Iui-gun *, originar din Munții Nordului. Drumul de la casa lui spre sud era închis de doi munți mari : Taihanșan și Vanușan. Iui-gun a hotărît ca, împreună cu fiii săi, să năruie cu săpăligile acești munți. Alt bătrîn, anume Ci-sou **, văzîndu-i, a rîs și a spus : „Vă țineți de prostii : cum ați putea năruia doi munți așa de mari ?!“ Iui-gun i-a răspuns : „După ce voi muri eu, vor rămîne copiii mei, după ce vor muri copiii, vor rămîne nepoșii, și așa va urma generație după generație într-un șir nesfîrșit. Munții aceștia sînt înalți, dar ei nu se mai pot înălța ; cu cît vom săpa mai mult, cu atît ei se vor micșora ; de ce să nu fie în puterea noastră să-i năruim ?“ Respingînd prin aceste cuvinte judecata greșită a lui Ci-sou, Iui-gun s-a apucat, fără a șovăi, să sape zi de zi munții ca să-i năruie. Aceasta l-a înduioșat pe dumnezeu și a trimis pe

* Iui-gun înseamnă în traducere „moșneag prost“.

** Ci-sou înseamnă în traducere „bătrîn înțelept“.

pământ pe doi dintre sfinții lui să mute munții din locul acela².

Și astăzi există doi munți mari care apasă cu greutatea lor asupra poporului chinez : unul din ei se numește imperialism, iar celălalt feudalism. Partidul Comunist Chinez a hotărît de mult să năruie acești munți. Trebuie să traducem în viață cu perseverență hotărîrea noastră, trebuie să muncim neobosit și-l vom înduioșa și noi pe Dumnezeu ; iar acest Dumnezeu nu-i altul decît poporul chinez. Și dacă se va ridica întregul popor ca să năruie împreună cu noi acești munți, oare nu-i vom năruia ?

Ieri, discutînd cu doi americani care se pregătesc să se înapoieze în S.U.A., am declarat că guvernul american caută să ne frîngă, dar că noi nu vom îngădui aceasta. Noi ne ridicăm împotriva politicii guvernului american de sprijinire a lui Cian Kai-și în lupta lui împotriva partidului comunist. Însă noi vom face în primul rînd o deosebire între poporul și guvernul american, iar în al doilea rînd vom face o deosebire între acei membri ai guvernului american care determină politica și membrii lui de rînd. Am spus celor doi americani : transmiteți persoanelor din guvernul dv. care determină politica lui că le este interzis accesul în regiunile noastre eliberate, pentru că ele duc o politică de sprijinire a lui Cian Kai-și în lupta împotriva partidului comunist, ceea ce pe noi ne neliniștește. Ele ar putea să vină la noi în regiunile eliberate dacă aceste călătorii ar fi determinate de interesele războiului împotriva Japoniei, dar asupra acestei chestiuni trebuie să ne înțelegem în prealabil. Dacă ele vor însă să cutureiere hoștește regiunile noastre, așa cum le convine, aceasta nu o vom tolera. Hurley a

și declarat pe față că refuză să colaboreze cu Partidul Comunist Chinez³. Dacă este așa, ce mai are de căutat prin regiunile noastre eliberate?

Politica guvernului american de sprijinire a lui Cian Kai-și în lupta împotriva partidului comunist dovedește dezmățul reacțiunii americane. Dar toate încercările reacțiunii chineze și străine de a împiedica victoria poporului chinez sînt sortite eșecului. Acum, în torentul general al evenimentelor mondiale, principalul curent este democrația, iar reacțiunea, care luptă împotriva democrației, nu este decît un mic curent care vine din sens opus. Curentul contrar, curentul reacțiunii, caută acum să învingă curentul principal, curentul independenței naționale și al democrației populare, dar el nu va deveni niciodată curentul principal. În momentul de față există în lumea veche, ca și înainte, trei mari contradicții, despre care I. V. Stalin a vorbit de mult: prima este contradicția dintre proletariat și burghezie în țările imperialiste; a doua este contradicția dintre puterile imperialiste; a treia este contradicția dintre țările coloniale și semicoloniale, pe de o parte, și metropolele imperia-
liste, pe de altă parte⁴. Aceste trei contradicții nu numai că există ca și înainte, dar în dezvoltarea lor s-au ascuțit și mai mult, au luat proporții și mai mari. Deși există curentul contrar, curentul antisovietic, anticomunist, antidemocratic, totuși, din cauza prezenței și dezvoltării contradicțiilor menționate, acest mic curent contrar va fi învins.

Acum se desfășoară în China două congrese: Congresul al VI-lea al gomindanului și Congresul al VII-lea al Partidului Comunist Chinez. Cele două congrese au scopuri cu totul diferite: unul caută să nimicească par-

tidul comunist și forțele democratice din China și să tîrască China în beznă; celălalt caută să zdrobească imperialismul japonez și pe acoliții săi — forțele feudale din China—, să construiască China nou-democratică, să ducă China spre lumină. Aceste două linii luptă între ele. Sintem ferm convinși că poporul chinez, în frunte cu Partidul Comunist Chinez, călăuzindu-se după linia trasată de Congresul al VII-lea al Partidului Comunist Chinez, va obține victoria deplină, iar linia contrarevoluționară a gomindanului va fi inevitabil înfrîntă.

ADNOTĂRI

- 1 Este vorba de rapoartele făcute la Congresul al VII-lea al Partidului Comunist Chinez: raportul politic făcut de tovarășul Mao Tze-dun, raportul tovarășului Ciu De asupra problemelor militare și raportul tovarășului Liu Șao-ți cu privire la modificarea Statutului partidului.
- 2 Legenda despre felul cum a mutat Iui-gun munții se află în cartea „Lețzi“, capitolul „Intrebările lui Tan“. Ea glăsuiește: „Munții Taihanșan și Vanușan, cu circumferința de 700 de li și înălțimea de 10.000 de jeni, se aflau la sud de Tziciou și la nord de Heian. Iui-gun, originar din Munții Nordului, în vîrstă de 90 de ani, trăia la poalele munților. Inciudat că munții închid drumul și că de fiecare dată trebuie să-i ocolească, el i-a adunat pe ai săi și le-a spus: «Ce ar fi dacă nu ne-am precepeți puterile, am dărîma piedica asta și am deschide un drum drept spre partea de miazăzi a regiunii Iuiciou, tocmai pînă la malul riului Han?» Toți au fost de acord. Soția lui însă, cuprinsă de îndoială, a spus: «Cu puterile tale n-ai putea să faci față nici măcar dealului mic Kuifu; cum să te apuci de Taihanșan și de Vanușan?! Și apoi ce să facem cu pămîntul și cu pietrele?» La aceasta i s-a răspuns: «Le vom căra în golful Bohai, la miazănoapte de bancul de nisip». După aceea, Iui-gun, împreună cu trei dintre fiii și nepoții lui în stare să care greutăți, a început să sape pămîntul, să fărîme pietrele și să le

ducă cu coșurile în golful Bohai. Fiul unei vecine a lor, văduva Țzincen, un băiat care abia împlinise șapte ani, a venit, sărind într-un picior, să-i ajute. După vară a venit iarna, dar ei nu apucaseră să facă decît un singur drum. Ci-sou din Hejiui, rîzind de lui-gun, a căutat să-l convingă pe lui-gun să renunțe: «Vai, dar prost mai ești! Ești bătrîn și slab, n-ai să fii în stare să dai gata muntele ăsta. Cum să învingi pămîntul și pietrele?» Lui-gun a oftat și a răspuns: «Prost judeci tu, mai prost decît copilul văduvei! Eu voi muri, vor rămîne copiii mei, copiii vor avea nepoți, iar nepoții vor avea și ei copiii lor, iar aceștia vor avea și ei fii și nepoți. Așa, generație după generație se vor înălțîi într-un șir nesfîrșit. Cît despre munți, aceștia nu vor mai crește; atunci de ce să nu-i năruim?» Ci-sou n-a mai știut ce să răspundă. Spiritul stăpin al munților, auzind aceste vorbe, s-a speriat că lui-gun nu va da înapoi și i-a vestit pe stăpinul cerurilor. Stăpinul cerurilor, înduișat de rîvna lui lui-gun, a poruncit celor doi fii ai lui Kua-e să mute munții: un munte să-l mute în răsăritul regiunii Sociou, iar pe celălalt, în sudul regiunii Iunciou. De atunci, la sud de Țziciou nici un munte nu mai barează drumul pînă la malul rîului Han”.

3 Hurley — om politic reacționar, reprezentant al partidului republican din S.U.A. La sfîrșitul anului 1944 a fost numit ambasador al S.U.A. în China. Prin sprijinul său acordat politicii anticomuniste a lui Cian Kai-și, el a provocat un protest hotărît din partea poporului chinez și a fost silit să demisioneze în noiembrie 1945. Aici e vorba de declarațiile făcute de Hurley la conferința de presă din 2 aprilie 1945, de la Departamentul de stat din Washington, în care a spus pe față că S.U.A. nu vor colabora cu Partidul Comunist Chinez. Vezi mai amănunțit lucrarea „Duetul Hurley-Cian Kai-și a eșuat” în volumul de față.

4 Vezi I. V. Stalin, „Despre bazele leninismului”, capitolul I, „Rădăcinile istorice ale leninismului” (Opere, vol. 6. — *Nota Red.*).

**DESPRE
AUTOAPROVIZIONAREA ARMATEI
PRIN DEZVOLTAREA PRODUCȚIEI
ȘI DESPRE IMPORTANȚA MIȘCĂRII
PENTRU ÎNDREPTAREA STILULUI
ȘI A MIȘCĂRII
PENTRU DEZVOLTAREA PRODUCȚIEI ***
(27 aprilie 1945)

* Articol de fond al ziarului „Tze-fanjibao” din Iannan scris de tovarășul Mao Tze-dun.

DESPRE
AUTOAPROVIZIONAREA ARMATEI
PRIN DEVOALTAREA PRODUCTIEI
SI DESPRE IMPORTANTA MISCARII
PENTRU INDEPTAREA STILULUI
SI A MISCARII
PENTRU DEVOALTAREA PRODUCTIEI
(127 aprilie 1945)

* For all the food of mankind, the food
and more the food of the world.

Astăzi, cînd armata noastră trece prin greutăți materiale extreme și susține operații militare cu forțe dispersate, întreaga aprovizionare materială a armatei nu poate fi în nici un caz pusă numai în sarcina organelor superioare; pe de o parte, acest lucru ar lega miinile întregii mase de activiști din verigile de jos, iar pe de altă parte organele superioare și așa nu ar fi în stare să satisfacă cererile venite de jos. Noi trebuie să spunem: „Tovarăși, dați dovadă de inițiativă, învingeți greutățile“. Trebuie ca instanțele superioare să traseze cu pricepere sarcinile și să acorde cu îndrăzneală instanțelor de jos libertate de acțiune în ceea ce privește învingerea greutăților, și atunci problema va fi rezolvată, și încă în modul cel mai bun. Dacă însă instanțele superioare nu vor face aceasta, dacă ele vor lua asupra-le, ca și înainte, întreaga povară, care de fapt este peste puterile lor, dacă se vor teme să acorde instanțelor inferioare libertate de acțiune, dacă nu vor stimula activitatea maselor largi pentru învingerea greutăților, atunci urmarea va fi că — cu toate eforturile instanțelor superioare — atît verigile de sus cît și cele de jos vor ajunge într-o situație grea și nu se va mai putea de loc rezolva în condițiile actuale problema asigurării materiale a armatei. Aceasta o confirmă în între-

gime experiența din ultimii ani. Principiul „conducerii unice în condițiile ducerii dispersate a gospodăriei“, după cum s-a dovedit, este în situația actuală un principiu just de organizare a întregii vieți economice a regiunilor eliberate.

Armata regiunilor eliberate numără deja peste 900.000 de oameni; pentru a-i zdrobi pe cotropitorii japonezi, ea trebuie mărită de câteva ori. Dar deocamdată noi nu primim ajutor din afară. Chiar dacă am presupune că pe viitor ne va fi acordat un astfel de ajutor, va trebui oricum să ne aprovizionăm singuri cu mijloacele de existență, și în această privință nu trebuie să ne facem nici un fel de iluzii. Într-un viitor apropiat, pentru ofensiva împotriva unor anumite obiective, va trebui să concentrăm forțele necesare, care vor pleca atunci din regiunile unde se desfășoară astăzi operații de luptă cu forțe dispersate. Asemenea formații mari, care operează cu forțe concentrate, nu vor putea să se aprovizioneze singure și vor cere spatelui frontului aprovizionări materiale în mari cantități; numai detașamentele locale lăsate în aceste regiuni și unitățile teritoriale (ale căror efective vor fi mari, ca și înainte) vor putea să continue să lupte și să se ocupe în același timp de muncă productivă. În felul acesta mai este oare cazul să ne îndoim că în condițiile actuale toate trupele noastre fără excepție trebuie să învețe să facă față sarcinilor autoaprovizionării parțiale prin dezvoltarea producției, fără ca operațiile de luptă și pregătirea de luptă să sufere?

În condițiile noastre autoaprovizionarea armatei prin dezvoltarea producției este o măsură care ar putea părea înapoiată, regresivă, dar în fond acesta este un lucru progresist, care are o mare însemnătate istorică.

Formal, s-ar părea că violăm principiul diviziunii muncii. Dar, în condițiile noastre — față de sărăcia și fărâmițarea țării (rezultatul activității criminale a principalei clici dominante a gomindanului), precum și față de îndelungatul război popular de partizani dus în regiuni izolate —, aceste acțiuni ale noastre devin progresiste. Uitați-vă la soldații armatei gomindaniste cît sînt ei de istoviți, și comparați-i cu ostașii armatei regiunilor eliberate, — aceștia sînt plini de putere și de sănătate. Aduceți-vă aminte cît am dus-o de greu înainte de a fi început să dezvoltăm producția pentru satisfacerea nevoilor noastre, și cît de ușor o ducem acum, cînd ne aprovizionăm singuri. Să luăm două unități, de pildă două companii, și fiecare să-și aleagă una din cele două metode de aprovizionare: una să fie în întregime aprovizionată de instanțele superioare, iar cealaltă ori să nu primească în general alimente de la instanțele superioare, ori să fie aprovizionată de ele parțial, dar în schimb să se ocupe de producție și să-și satisfacă nevoile, integral sau parțial, prin propriile ei forțe. În care caz va fi rezultatul mai bun? Care metodă este de preferat? După ce în decurs de măcar un an va fi serios încercată metoda satisfacerii nevoilor proprii prin dezvoltarea producției, se va recunoaște, fără îndoială, că a doua metodă dă rezultate mai bune și i se va da preferință; se va recunoaște, fără îndoială, că prima metodă dă rezultate mai rele, și ea va fi respinsă. Aceasta pentru că a doua metodă ne dă posibilitatea să îmbunătățim condițiile de trai ale întregului efectiv al trupelor noastre, pe cînd, adoptînd prima metodă, în condițiile actualelor greutăți materiale, nevoile trupelor noastre nu pot fi satisfăcute, oricît ar căuta instanțele superioare să le aprovizioneze.

Constatăm că aplicarea unei asemenea metode, aparent „înapoiate“ și „regresive“, permite trupelor noastre să învingă greutățile în ceea ce privește aprovizionarea cu toate cele necesare vieții, să-și îmbunătățească condițiile materiale, să mențină forțele și sănătatea fiecărui ostaș, să ușureze povara impozitelor populației, — care suferă și ea din cauza greutăților — și prin aceasta să cîștige sprijinul ei, să susțină un război îndelungat și să sporească efectivul armatei, iar datorită tuturor acestora să lărgească regiunile eliberate, să micșoreze regiunile ocupate și să obțină nimicirea definitivă a agresorilor și eliberarea întregii Chine. Poate fi negată marea însemnătate istorică a acestei metode ?

Autoaprovizionarea armatei prin dezvoltarea producției nu numai că îmbunătățește condițiile materiale ale vieții ei, nu numai că ușurează povara poporului și prin aceasta permite sporirea efectivului armatei, dar aduce imediat și numeroase rezultate suplimentare, și anume : 1) îmbunătățirea relațiilor dintre comandanți și ostași. Muncind împreună, ei se apropie ca frații ; 2) întărirea dragostei de muncă. La noi nu funcționează acum vechiul sistem de angajare a soldaților și nici serviciul militar obligatoriu, ci un al treilea sistem — completarea armatei cu voluntari. Acest sistem este mai bun decît sistemul de angajare, el nu poate da naștere unui număr atît de mare de pierde-vară, dar totuși el este mai prost decît serviciul militar obligatoriu. Actualele noastre condiții ne permit să aplicăm numai sistemul de atragere a voluntarilor ; nu sîntem încă în stare să trecem la serviciul militar obligatoriu. În cadrul acestui sistem, soldații trăiesc multă vreme în armată, și aceasta subminează dragostea lor de muncă. Se pot astfel ivi trîn-

davi în armată ; oamenii capătă unele deprinderi rele, proprii soldaţilor din armatele militariste. Activitatea în producţie întăreşte dragostea de muncă şi contribuie la lichidarea deprinderilor proprii trindavilor ; 3) întărirea disciplinei. Introducerea disciplinei muncii în procesul activităţii productive nu numai că nu slăbeşte disciplina de luptă şi disciplina militarilor în viaţa de toate zilele, ci, dimpotrivă, o întăreşte ; 4) îmbunătăţirea relaţiilor dintre armată şi populaţie. O dată cu apariţia gospodăriei proprii a unităţilor militare, cazurile de atentat la bunurile populaţiei devin din ce în ce mai rare sau dispar cu desăvîrşire. În procesul producţiei armata şi populaţia se ajută reciproc în muncă, ceea ce întăreşte şi mai mult prietenia dintre ele ; 5) trupele manifestă mai rar nemulţumire faţă de organele puterii, se îmbunătăţesc relaţiile dintre trupe şi organele puterii ; 6) se stimulează mişcarea largă a populaţiei pentru dezvoltarea producţiei. Atunci cînd armata se indeletniceşte cu producţia, devine mai clară şi pentru instituţii necesitatea de a se ocupa de producţie, şi ele se apucă mai energic de această indeletnicire ; se înţelege că şi pentru întreaga populaţie devine mai clară necesitatea unei mişcări generale pentru dezvoltarea producţiei şi cu atît mai energic se apucă şi ea de această treabă.

Mişcarea pentru îndreptarea stilului şi mişcarea pentru dezvoltarea producţiei, care au început prima în 1942, iar a doua în 1943 şi au căpătat un caracter general, au jucat şi continuă să joace un rol hotărîtor în viaţa noastră spirituală şi materială. Dacă vom pierde momentul şi nu ne vom prinde de ambele aceste verigi, nu vom putea trage întregul lanţ şi nu vom fi în stare să ducem înainte lupta noastră revoluţionară.

Este îndeobște cunoscut că în partidul nostru au rămas cel mult cîteva zeci de mii de membri care au intrat în partid înainte de 1937; în total însă partidul numără acum peste 1.200.000 de membri. Majoritatea lor covârșitoare sînt oameni ieșiți din rîndurile țăranilor și din alte pături ale micii burghezii; ei desfășoară o lăudabilă activitate revoluționară și sînt cuprinși de năzuința de a-și face o educație marxistă; totuși, ei au adus în partid vechea lor ideologie, care nu se împacă sau se împacă prost cu ideologia marxistă. De altfel, același lucru se poate spune și despre o parte din comuniștii intrați în partid înainte de 1937. Aceasta reprezintă o contradicție extrem de serioasă, o foarte mare greutate. În această situație mai putem merge cu succes înainte dacă nu vom desfășura o mișcare generală pentru educația marxistă, adică pentru îndreptarea stilului de muncă? E clar că nu. Dar întrucît am rezolvat și rezolvăm această contradicție din rîndurile numeroaselor cadre ale partidului nostru — contradicția dintre ideologia proletară și cea neproletară (ideologia mic-burgheză, burgheză și chiar cea moșierească, dar în fond mic-burgheză), adică contradicția dintre ideologia marxistă și cea nemarxistă —, partidul nostru a putut să ajungă la o nemaipomenită unitate ideologică, politică și organizatorică (care, de altfel, încă nu este deplină) și merge repede și totodată cu pași hotărîți înainte. În viitor partidul nostru poate să crească și trebuie să crească și mai mult, iar noi, călăuzindu-ne după principiile ideologiei marxiste, vom putea îndruma și mai bine creșterea lui.

Mișcarea pentru dezvoltarea producției este a doua verigă. Războiul împotriva cîmpitorilor japonezi durează de opt ani; la începutul războiului mai aveam pro-

duse alimentare, mai aveam îmbrăcăminte. Pe urmă am dus-o din ce în ce mai greu și ne-am izbit de greutăți imense: ducem lipsă de cereale, ducem lipsă de grăsimi și sare, ducem lipsă de echipament, ducem lipsă de bani. Aceste greutăți imense, aceste contradicții imense au apărut între anii 1940 și 1943, atunci cînd cōtropitorii japonezi au pornit o vastă ofensivă, iar guvernul gomindanist a întreprins în trei rînduri mari acțiuni împotriva poporului (așa-numitele „campanii anticomuniste“). Dacă nu vom birui aceste greutăți, dacă nu vom rezolva aceste contradicții, dacă nu ne vom prinde de această verigă, vom putea oare face să înainteze lupta noastră împotriva cōtropitorilor japonezi? E clar că nu. Dar am învățat și continuăm să învățăm să dezvoltăm producția și, datorită acestui fapt, am adunat din nou forțe, sîntem din nou plini de viață. Vor mai trece cîtiva ani și nu ne va mai fi frică de nici un dușman, vom fi în stare să biruim pe toți dușmanii.

De aici rezultă clar cît este de mare însemnătatea istorică a mișcării pentru îndreptarea stilului de muncă și a mișcării pentru dezvoltarea producției.

Să desfășurăm, așadar, pe o scară și mai largă aceste două mișcări ca bază a îndeplinirii tuturor celorlalte sarcini de luptă. Dacă vom face aceasta, eliberarea deplină a poporului chinez va fi asigurată.

Acum este vremea aratului de primăvară; sperăm că tovarășii cu munci de conducere, activiștii și masele populare din toate regiunile eliberate se vor prinde, fără să-și piardă timpul, de veriga producției și vor obține succese și mai mari decît cele din anul trecut. Iar în regiunile în care oamenii nu au învățat încă să dezvolte producția va trebui să muncim anul acesta în mod deosebit,

**DUETUL HURLEY — CIAN KAI-ȘI
A EȘUAT ***
(10 iulie 1945)

* Articol scris de tovarășul Mao Țze-dun pentru
agenția „Sinhua”.

DOCTOR HUBBLE - CHAN KAI-SI

A ESTATE

(10 JULY 1913)

* I have not the honor to have received from you the
letter of the 10th inst.

În ziua de 7 iulie s-a deschis la Ciunțin sesiunea a patra a Consiliului politic național, menită să slujească drept foaie de viță pentru dictatura lui Cian Kai-și. La prima ședință au luat parte atît de puțini membri ai consiliului cum nu s-a mai întîmplat la nici una din sesiunile precedente. Au lipsit nu numai reprezentanții Partidului Comunist Chinez, ci și mulți alți membri ai consiliului. Din cei 290 de membri ai consiliului nu au venit la ședință decît 180. La deschiderea sesiunii Cian Kai-și a pornit-o printr-o cuvîntare. El a spus: „Guvernul nu are intenția să propună nici un fel de proiect concret în problema convocării Adunării naționale, dîndu-vă dv., domnilor, posibilitatea de a discuta aici această problemă din toate punctele de vedere. Guvernul este gata să plece urechea cu cea mai mare sinceritate și fără opinii preconcepute la părerile dv. în această problemă“.

Așadar, probabil că zarva cu privire la convocarea „Adunării naționale“ pe ziua de 12 noiembrie a. c. se va sfîrși cu aceasta. În această zarvă este amestecat și imperialistul Hurley. Trebuie să se știe că acest respectabil imperialist l-a îndemnat prin toate mijloacele pe Cian Kai-și la acest pas, și numai de aceea a mai prins puțin curaj Cian Kai-și în ultima sa cuvîntare de Anul nou³, iar în cuvîntarea de la 1 martie² s-a rățoit chiar straș-

nic, declarînd că la 12 noiembrie neapărat „va reda puterea poporului“. În cuvîntarea sa de la 1 martie, Cian Kai-și s-a sucit în fel și chip ca să nu fie nevoit să-și spună părerea cu privire la propunerea care exprimă voința generală a poporului, propunere pe care a făcut-o Partidul Comunist Chinez de a se convoca o conferință a reprezentanților tuturor partidelor și grupurilor și de a se crea un guvern de coaliție; în schimb el a vorbit cu un exces de entuziasm despre proiectul de organizare a așa-numitei „comisii a celor trei“, cu participarea unui reprezentant al S.U.A. pentru „reorganizarea“ trupelor Partidului Comunist Chinez. Cian Kai-și a îndrăznit chiar să declare că mai întîi Partidul Comunist Chinez trebuie să-i predea trupele sale și abia după aceea el va binevoi să-i dăruiască o „situație legală“. În toate acestea rolul hotărîtor l-a jucat sprijinul acordat de protectorul său Hurley. Hurley a făcut la 2 aprilie, la Washington, declarații în care, pe lîngă demagogia imperialistă — bagatelizarea rolului Partidului Comunist Chinez, całomnii murdare la adresa activității lui, refuzul fățiș de a colabora cu partidul comunist —, el a făcut din răsputeri reclamă mărfurilor putrede ale lui Cian Kai-și de felul „Adunării naționale“. Astfel și-a atins apogeul acest duet bine pus la punct — Hurley în S.U.A. și Cian Kai-și în China —, care a luat naștere în urma unei înțelegeri asupra scopurilor comune pe socoteala poporului chinez. De atunci însă treburile lor merg, după toate probabilitățile, prost din cale afară; printre chinezi și printre străini, în rîndurile gomindanului și în afara lui, printre personalitățile care fac parte din diferite partide și grupuri și printre personalitățile fără partid, pretutindeni au început să se audă

nenumărate glasuri de protest. Aceasta are o singură explicație : oricît de frumos și-au prezentat Hurley și Cian Kai-și uneltirea lor, în ultimă analiză ea sacrifică interesele poporului chinez, submina și mai mult unitatea poporului chinez, așeza o mină care urma să provoace explozia unui război civil, și astfel submina cauza războiului antifascist și perspectivele coexistenței pașnice de după război, în care sînt interesați atît poporul american cît și popoarele celorlalte țări aliaste.

Nu se știe cu ce se ocupă acum Hurley, dar în orice caz, după cum se vede, el a dispărut pentru cîtva timp, așa încît Cian Kai-și a fost nevoit s-o scoată la capăt singur și să bîlguie la sesiunea Consiliului politic național ceva cu totul de neînțeles. În cuvîntarea sa de la 1 martie, Cian Kai-și a spus : „În țara noastră situația nu este ca în alte țări. Pînă la deschiderea Adunării naționale, noi nu avem o organizație responsabilă care să reprezinte poporul și care să poată informa guvernul despre voința poporului“. Dacă este așa, este cu totul de neînțeles de ce a început deodată respectabilul nostru președinte „să plece urechea la părerea“ Consiliului politic național. După spusele lui, în China nu există o organizație responsabilă care să poată „informa despre voința poporului“. Consiliul politic național nu este decît un izvor de venituri și, prin urmare, nu există nici un motiv ca astăzi „să pleci urechea la părerea“ consiliului. În orice caz, dacă Consiliul politic național se va pronunța împotriva convocării „Adunării naționale“ falsificate, el va face un lucru bun, care va fi considerat drept un merit al lui, deși prin aceasta el nu va asculta înaltul ordin de la 1 martie și va nesocoti o poruncă dată de sus. Desigur, astăzi e încă prea devreme să se

facă o apreciere a sesiunii Consiliului politic național, pentru că vor mai trece câteva zile înainte ca noi să aflăm la ce anume a trebuit „să plece urechea” respectabilul președinte. Totuși, un lucru este neîndoios. După ce mișcarea de protest a cuprins poporul chinez, pînă și oamenii care au luptat pentru această „monarhie constituțională” au început să fie îngrijorați pentru „monarhul” nostru și-l înduplecă să nu-și pună un laț de gît sub forma unui „parlament vîndut”, pentru a nu împărtăși soarta tristă a lui Iuan Și-kai. De aceea nu este exclusă posibilitatea ca „monarhul” nostru să-și părăsească planul.

Însă „monarhul” nostru și enturajul lui nu vor permite în nici un caz ca poporul să primească atît de simplu nici cele mai neînsemnate drepturi, dacă aceasta ar fi să-i coste pe ei cîtuși de puțin. O dovadă evidentă a celor spuse este faptul că acest „monarh” a proclamat dreapta critică a poporului ca fiind „atacuri deșănțate”. După spusele lui, „în condițiile războiului este absolut imposibil să efectuezi în regiunile ocupate alegeri generale. De aceea, acum doi ani, plenary Comitetului Executiv Central al gomindanului a adoptat hotărîrea de a se convoca Adunarea națională și de a se introduce o guvernare constituțională cel mai tîrziu un an după terminarea războiului. Și atunci unele cercuri au pornit atacuri deșănțate”. Ele considerau acest termen prea lung. Iar cînd „monarhul” nostru, „ținînd seamă de faptul că încheierea totală a ostilităților poate nu va avea loc curînd și că chiar după încheierea lor este problematic dacă se va putea restabili ordinea în provincie” într-un termen scurt, s-a pronunțat pentru convocarea „Adunării naționale” „de îndată ce situația militară se

va stabili­za“, acești oameni și-au reluat, pe neașteptate pentru el, „atacurile deșănțate“. Astfel „monarhul“ nostru a ajuns într-o situație grea. Dar poporul chinez trebuie să facă pe Cian Kai-și și pe acoliții lui să înțeleagă: orice ați spune, oricum ați proceda, poporul nu va mai permite în nici un chip nici o înșelăciune, nici o încălcare a voinței sale. Poporul chinez are nevoie de înfăptuirea imediată a unor reforme democratice, cum ar fi, de pildă: eliberarea deținuților politici, lichidarea poliției secrete, acordarea de libertăți poporului, legalizarea tuturor partidelor și grupurilor. Voi nu faceți nimic din toate acestea, ci organizați diferite scamatorii cu așa-numita problemă a termenului de convocare a „Adunării naționale“, dar cu așa ceva nu se lasă amăgit nici măcar un copil de trei ani. Fără adevărate reforme democratice, măcar minimale, toate adunările mari și mici de orice fel nu merită decît să fie aruncate la gunoi. Chiar dacă aceasta se califică drept „atacuri deșănțate“, trebuie totuși să spulberăm cu hotărîre, pînă la capăt, definitiv și în întregime orice asemenea înșelăciune, pentru ca să nu mai rămînă nici cea mai mică urmă a ei. Aceasta trebuie făcut fie numai și pentru faptul că avem de-a face cu o înșelăciune. Dar convocarea Adunării naționale e un lucru, iar înfăptuirea transformărilor democratice e cu totul alt lucru. De primul lucru ne putem lipsi deocamdată, dar al doilea trebuie realizat imediat.

Dacă Cian Kai-și și acoliții lui vor „să redea puterea poporului“ „cît mai curînd“, de ce nu vor să înfăptuiască „cît mai curînd“ unele reforme democratice minimale? Domnilor gomindaniști, acum, cînd termin aceste rînduri, dv. trebuie să recunoașteți că comuniștii chinezi nu se îndeletnicesc de loc cu „atacuri deșănțate“ împo-

triva dv., ci vă pun doar o singură întrebare. Sau poate nici asta nu-i permis? Puteți lăsa oare această întrebare fără răspuns? Trebuie să răspundeți la întrebarea: de ce, dorind „să redați puterea poporului“, nu vreți să înfăptuiți nici o transformare democratică?

ADNOTĂRI

- 1 Este vorba de cuvîntarea ținută la radio de Cian Kai-și la 1 ianuarie 1945. În această cuvîntare el nu a pomenit nici un cuvînt despre înfrîngerile rușinoase pe care le-au suferit trupele gomindaniste cu prilejul ofensivei cotropitorilor japonezi în anul trecut, 1944; mai mult, el a calomniat cu nerușinare poporul, s-a ridicat împotriva cererii, sprijinită de întregul popor și de toate partidele și grupurile anti-japoneze, de a se lichida dictatura gomindanului, dictatură exercitată de un singur partid, și de a se crea un guvern de coaliție și un comandament suprem unificat, s-a pronunțat pentru menținerea dictaturii gomindanului, exercitate de un singur partid, și, ca să se apere de revolta poporului, a anunțat pregătirea convocării așa-numitei „Adunări naționale“, pe care a condamnat-o tot poporul și de care numai gomindanul avea nevoie.
- 2 Este vorba de cuvîntarea ținută de Cian Kai-și la 1 martie 1945, la Ciunțin, la societatea pentru sprijinirea instituirii unei guvernări constituționale. Apărînd tezele reacționare din cuvîntarea sa de Anul nou, Cian Kai-și a mai propus să se organizeze o „comisie a celor trei“ cu participarea unui reprezentant al S.U.A., pentru „reorganizarea“ armatei a 8-a și a Noii armate a 4-a și a cerut deschis intervenția imperialiștilor americani în treburile interne ale Chinei.

**POLITICA PERICULOASĂ
A LUI HURLEY ***
(12 iulie 1945)

* Articol scris de tovarășul Mao Tze-dun pentru
agenția „Sinhua”.

POLITICAL PARTICIPATION

A LEE HURLEY

(12 July 1942)

* Alfred, with his knowledge of the situation
regarding "Slovakia"

Politica americană în China, reprezentată prin Hurley, ambasadorul S.U.A., creează, din ce în ce mai vădit, pericolul unui război civil în țară. Guvernul gomindanist, care duce în permanență o politică reacționară, trăiește de la formarea sa, de acum optsprezece ani, cu gândul unui război civil; numai evenimentele de la Sian din 1936 și invadarea de către Japonia a provinciilor interioare ale Chinei în 1937 l-au silit să renunțe vremelnic la un război civil pe scara întregii Chine. Totuși, în 1939, războiul civil, deși de proporții limitate, a fost declanșat din nou și de atunci nu mai încetează. Guvernul gomindanist are pentru uz intern lozincă: „Lupta împotriva comunismului pe primul plan”; războiul împotriva cotropitorilor japonezi este pentru el pe planul al doilea. Ascuțișul tuturor măsurilor militare ale guvernului gomindanist este îndreptat acum nu împotriva cotropitorilor, ci spre „recucerirea teritoriilor pierdute” din regiunile eliberate ale Chinei și spre distrugerea Partidului Comunist Chinez. Trebuie să ținem seamă cu toată seriozitatea de aceasta atît în interesul obținerii victoriei în războiul împotriva cotropitorilor japonezi cît și în opera de înfăptuire a construcției pașnice după război. Defunctul președinte Roosevelt a ținut seamă de acest fapt, și, în interesul S.U.A., nu a dus o politică de

ajutorare a gomindanului în lupta lui armată împotriva Partidului Comunist Chinez. Când în noiembrie 1944 Hurley a sosit la Ianan ca reprezentant personal al lui Roosevelt, el a avut o atitudine de aprobare față de planul formulat de Partidul Comunist Chinez de a se desființa dictatura gomindanului, exercitată de un singur partid, și de a se crea un guvern de coaliție democratic. Pe urmă însă Hurley a făcut o cotitură bruscă și a renunțat la cele spuse la Ianan. Această cotitură a ieșit la iveală pe deplin în declarația făcută de Hurley la Washington la 2 aprilie; de data aceasta, același Hurley, nefăcînd economie de culori, a zugrăvit guvernul gomindanist reprezentat de Cîan Kai-și ca pe un guvern perfect, iar Partidul Comunist Chinez ca pe un monstru; în afară de aceasta, el a declarat fără ocol că Statele Unite vor colabora numai cu Cîan Kai-și, și nu cu comuniștii chinezi. Se înțelege că aceasta nu este numai punctul de vedere personal al lui Hurley, ci punctul de vedere al unui grup întreg de oameni din guvernul american, dar este un punct de vedere greșit și totodată periculos. Tocmai pe atunci a murit Roosevelt, și Hurley, nemaiputînd de bucurie, s-a înapoiat la ambasada americană din Ciunșin.

Pericolul politicii americane în China, reprezentată de Hurley, constă tocmai în aceea că ea contribuie la întărirea caracterului reacționar al guvernului gomindanist și mărește primejdia unui război civil în China. Dacă politica lui Hurley va continua, guvernul american se va înfunda, fără speranțe de ieșire, în mlaștina adîncă și rău mirositoare a reacțiunii chineze și se va pune în relații de dușmănie cu masele de multe milioane ale poporului chinez, mase care s-au deșteptat și se deș-

teaptă sub ochii noștri, și aceasta dăunează acum cauzei războiului împotriva cotropitorilor japonezi, iar în viitor va dăuna cauzei păcii în lumea întreagă. Nu este oare încă limpede că această politică nu poate să ducă decît la asemenea rezultate? O anumită parte a opiniei publice americane — care își dă bine seama că, în procesul dezvoltării Chinei, forțele de neînvins ale poporului chinez, care cere independență, libertate și unitate, se vor ridica inevitabil și vor mătura asupra străină și feudală — este îngrijorată de politica periculoasă reprezentată de Hurley în China și cere schimbarea ei. Dar acum nu putem spune încă dacă pînă la urmă politica S.U.A. se va schimba, iar dacă se va schimba — cînd anume. Se poate spune cu siguranță doar atît că, dacă politica de sprijinire a forțelor antipopulare din China, politică reprezentată de Hurley și vrăjmașă unui popor atît de mare cum este poporul chinez, nu se va schimba, ea va apăsa ca o povară grea asupra guvernului american și asupra poporului american și le va aduce nenumărate nenorociri. Poporul american trebuie să înțeleagă clar aceasta.

TELEGRAMĂ
ADRESATĂ TOVARĂȘULUI FOSTER
(29 iulie 1945)

THEO. W. FOSTER
ADDRESS TO THE AMERICAN PEOPLE
(1948)

Tovarăşului Foster şi Comitetului Central al Partidului Comunist din S.U.A.

Ne-am bucurat aflînd că conferinţa extraordinară a Asociaţiei politice comuniste din S.U.A. a adoptat hotărîrea de a respinge linia revizionistă, adică capitulardă, a lui Browder¹ şi de a restabili conducerea marxistă, că ea a reînviat Partidul Comunist din S.U.A. Salutăm cu căldură această mare victorie a clasei muncitoare americane şi a mişcării marxiste. Intreaga linie revizionistă-capitulardă a lui Browder (această linie a fost exprimată cel mai precis în cartea lui Browder „Teheran“) a fost prin esenţa ei o oglindire a influenţei clicii capitaliste reacţionare din S.U.A. asupra mişcării muncitoreşti americane. Această clică capitalistă reacţionară caută acum să-şi lărgască influenţa şi în China, sprijină vicioasa politică antinaţională şi antipopulară a clicii reacţionare din gomindan, punînd prin aceasta poporul chinez în faţa pericolului serios al unui război civil şi pricinuînd prejudicii intereselor popoarelor a două mari ţări — China şi S.U.A. Victoria clasei muncitoare americane şi a avangărzii ei, Partidul Comunist din S.U.A., asupra liniei revizioniste-capitularde a lui Browder va aduce, fără îndoială, o contribuţie impor-

tantă la marea cauză a războiului împotriva Japoniei pe care-l duc astăzi popoarele Chinei și Statelor Unite, și la marea cauză a reorganizării de după război a lumii pe principii pașnice și democratice.

ADNOTĂRI

¹ Browder a fost din 1930 pînă în 1944 secretar general al Partidului Comunist din S.U.A. În timpul celui de-al doilea război mondial, ideile deviatoare de dreapta din rîndurile Partidului Comunist din S.U.A., al căror exponent a fost Browder, s-au cristalizat într-o linie revizionistă-capitulardă anti-marxistă. Începînd din decembrie 1943, Browder a făcut într-o serie întreagă de cuvîntări și articole propagandă în favoarea acestor idei revizioniste-capitularde. În aprilie 1944, el a publicat cartea „Teheran“, care a devenit programul lui oportunist de dreapta. Browder a revizuit principalele teze teoretice ale leninismului, care susțin că imperialismul este capitalism monopolist intrat în putrefacție și muribund, a negat caracterul imperialist al capitalismului american, a afirmat că acesta mai „păstrează unele trăsături ale capitalismului tînăr“, a afirmat că proletariatul american și marea burghezie americană au „interese comune“, a fost pentru menținerea sistemului de trusturi, a visat că capitalismul american ar putea fi ferit de crizele inevitabile prin „împăcarea claselor“. Plecînd de la această apreciere absurdă a capitalismului american, plecînd de la linia capitulardă a colaborării de clasă cu capitalul monopolist, Browder a stăruit, în mai 1944, asupra dizolvării partidului proletariatului american — Partidul Comunist din S.U.A. — și a organizat Asociația politică comunistă din S.U.A., asociație fără caracter de partid. Numeroși comuniști americani, în frunte cu tov. Foster, s-au ridicat chiar de la început împotriva acestei linii greșite a lui Browder. În iunie 1945, Asociația politică comunistă din S.U.A. a adoptat, sub conducerea tov. Foster, o hotărîre care a condamnat linia lui Browder. În luna iulie a aceluiași an a fost convocată Conferința națională extraordinară a Asociației politice comuniste din S.U.A., conferință la

care s-a hotărît să se pună capăt liniei lui Browder și să se reinființeze Partidul Comunist din S.U.A. Ulterior Browder a continuat să-și apere poziția trădătoare față de proletariat, a sprijinit fățiș politica imperialistă a guvernului Truman și a dus și o activitate fracționistă antipartinică, fapt pentru care în februarie 1946 a fost exclus din partid.

**ULTIMA BĂTĂLIE
CU COTROPITORII JAPONEZI**
(9 august 1945)

THE JAPANESE
IN THE
PACIFIC

În ziua de 8 august, guvernul Uniunii Sovietice a declarat război Japoniei ; poporul chinez salută cu căldură acest fapt. Datorită acestui pas al Uniunii Sovietice, durata războiului cu Japonia se va scurta considerabil. Războiul cu Japonia se și află în ultimul său stadiu, a sosit ceasul victoriei definitive asupra cotropitorilor japonezi și a tuturor acoliților lor. În aceste condiții, toate forțele luptei împotriva cotropitorilor japonezi din China trebuie să desfășoare o contraofensivă care să cuprindă întreaga țară și să lupte într-o colaborare strânsă și efectivă cu Uniunea Sovietică și cu celelalte puteri aliate. Armata a 8-a, Noua armată a 4-a și celelalte trupe populare, folosind toate posibilitățile lor, trebuie să desfășoare o largă ofensivă împotriva trupelor agresorului și acoliților săi care refuză să capituleze, să nimicească aceste forțe dușmane, să captureze armamentul și bunurile lor, să lărgească cu toată energia regiunile eliberate, să micșoreze suprafața regiunilor ocupate de dușman. Trebuie să se creeze cu îndrăzneală grupuri înarmate de activiști de-ai noștri, care să pătrundă cu sutele și miile adânc în spatele dușmanului și să organizeze populația, pentru ca aceasta să distrugă liniile de comunicație ale inamicului și să sprijine operațiile armatei regulate. Trebuie să se mobilizeze cu în-

drăzneală masele de multe milioane de oameni din regiunile ocupate și să se creeze imediat o armată ilegală, să se pregătească răscoale armate, să se distrugă dușmanul în colaborare cu unitățile care înaintază de pe front. Ca și înainte, trebuie să se acorde o mare atenție întăririi regiunilor eliberate. În iarna și în primăvara ce vin, în regiunile deja eliberate cu populația lor de 100.000.000 de oameni și în toate regiunile care vor fi eliberate, trebuie să se înfăptuiască pretutindeni reducerea arenzilor și a dobânzilor la împrumuturi, să se dezvolte producția, să se creeze puterea populară și forțe armate populare, să se intensifice munca ce se duce cu miliția populară, să se întărească disciplina în armată, să se întărească frontul unic al tuturor păturilor populației, să se urmărească cheltuirea cu grijă a resurselor umane și materiale.

Toate acestea au ca scop întărirea ofensivei armatei noastre împotriva inamicului. Întregul popor trebuie să-și concentreze atenția asupra preîntâmpinării pericolului unui război civil și să contribuie din toate puterile la crearea unui guvern de coaliție democratic. Războiul de eliberare națională a Chinei a intrat într-o etapă nouă. Întregul nostru popor trebuie să se unească și mai strâns în lupta pentru victoria definitivă.

CUPRINS

	<u>Pag.</u>
DIN PARTEA EDITURII PENTRU LITERATURA STRA- INA DIN MOSCOVA	5
PERIOADA RĂZBOIULUI IMPOTRIVA COTROPITORILOR JAPONEZI	
PREFAȚA ȘI POSTFAȚA LA „MATERIALE REFERI- TOARE LA STUDIUL SATULUI“ (<i>Martie—aprilie 1941</i>) .	9
Prefață (<i>17 martie 1941</i>)	11
Postfață (<i>19 aprilie 1941</i>)	15
Adnotări	18
SA REORGANIZĂM ÎNVAȚĂMINTUL NOSTRU (<i>mai 1941</i>)	21
I.	23
II.	24
III.	28
IV	33
Adnotări	35
SA DEMASCĂM INTRIGILE ORGANIZATORILOR UNUI „MÜNCHEN AL EXTREMULUI ORIENT“ (<i>25 mai 1941</i>)	37
Adnotări	40
DESPRE FRONTUL UNIC INTERNAȚIONAL DE LUPȚA IMPOTRIVA FASCISMULUI (<i>23 iunie 1941</i>)	43
CUVÎNTARE ROSTITĂ LA ȘEDINȚA CONSILIULUI PO- LITIC POPULAR AL REGIUNII DE GRANIȚĂ ȘENSI- GANSU-NINSIA (<i>21 noiembrie 1941</i>)	47

PENTRU UN STIL JUST IN MUNCA DE PARTID (1 februarie 1942)	57
Adnotări	86
IMPOTRIVA SCHEMELOR-ŞABLON IN PARTID (8 februarie 1942)	89
Adnotări	116
CUVINTARI ROSTITE LA CONSFATUIREA DIN IANAN ASUPRA PROBLEMELOR LITERATURII ŞI ARTEI (Mai 1942)	119
Cuvînt introductiv (2 mai 1942)	121
Cuvînt de încheiere (23 mai 1942)	129
I	131
II	139
III	150
IV	153
V	165
Adnotări	169
O MASURA POLITICA DE O INSEMNATATE EXCEPTIO-NALĂ (7 septembrie 1942)	173
Adnotări	180
UN MOMENT DE COTITURĂ IN DESFAŞURAREA CELUI DE-AL DOILEA RAZBOI MONDIAL (12 octombrie 1942)	183
Adnotări	192
CU PRILEJUL CELEI DE-A DOUAZECI ŞI CINCEA ANI-VERSĂRI A REVOLUŢIEI DIN OCTOMBRIE (6 noiembrie 1942)	195
PROBLEMELE ECONOMICE ŞI FINANCIARE IN PERI-OADA RĂZBOIULUI IMPOTRIVA COTROPITORILOR JAPONEZI (decembrie 1942)	199
Adnotări	209
IN JURUL PROBLEMEI METODELOR DE CONDUCERE (1 iunie 1943)	211
Adnotări	222

INTREBARI PUSE GOMINDANULUI (12 iulie 1943)	223
Adnotări	236
SA DESFAȘURAM PE TERITORIUL BAZELOR DE SPRIJIN MIȘCAREA PENTRU REDUCEREA ARENZILOR, PENTRU DEZVOLTAREA PRODUCȚIEI, PENTRU SPRIJINIREA ORGANELOR PUTERII ȘI PENTRU GRIJA FAȚA DE POPULAȚIE (1 octombrie 1943)	237
Adnotări	247
DESPRE PLENARA A UNSPREZECEA A COMITETULUI EXECUTIV CENTRAL AL GOMINDANULUI ȘI A DOUA SESIUNE A CELUI DE-AL TREILEA CONSILIU POLITIC NAȚIONAL (5 octombrie 1943)	249
Adnotări	276
ORGANIZAȚI-VA! (29 noiembrie 1943)	277
Adnotări	293
INVAȚAMINTUL NOSTRU ȘI MOMENTUL ACTUAL (12 aprilie 1944)	295
I	297
II	302
III	313
Adnotări	317
Anexă: „Hotărîre cu privire la unele probleme ale istoriei partidului nostru“ (Adoptată de plenara a șaptea lărgită din 20 aprilie 1945 a celui de-al 6-lea Comitet Central al P.C.C.)	321
1	321
2	322
3	326
4	350
5	384
6	392
7	395
Adnotări	396
SA SLUJIM POPORUL! (8 septembrie 1944)	405
Adnotări	409

DESPRE CUVINTAREA ROSTITĂ DE CIAN KAI-ȘI LA SĂRBĂTORIREA ZILEI DE 10 OCTOMBRIE (11 octom- brie 1944)	411
Adnotări	419
FRONT UNIC IN MUNCA CULTURALA (30 octombrie 1944)	421
Adnotări	426
SA INVAȚAM SĂ GOSPODĂRIM (10 ianuarie 1945)	427
ȘI IN REGIUNILE DE PARTIZANI NE PUTEM OCUPA DE PRODUCȚIE (31 ianuarie 1945)	441
CELE DOUA DESTINE ALE CHINEI (23 aprilie 1945)	449
Adnotări	455
DESPRE UN GUVERN DE COALIȚIE (24 aprilie 1945)	457
I. Principalele revendicări ale poporului chinez	459
II. Situația internațională și internă	460
III. Cele două linii în războiul împotriva cotropitorilor japonezi	464
Cheia problemelor Chinei	464
Pe un drum întortocheat	466
Războiul popular	473
Cele două fronturi ale războiului	479
Regiunile eliberate ale Chinei	483
Regiunile de sub dominația gomindanistă.	485
Contraste	488
Cine „zădărnicește cauza războiului împotriva cotropi- torilor japonezi și subminează statul“?	491
Așa-numita „nesupunere față de dispozițiile guverna- mentale și față de ordinele militare“	492
Pericolul unui război civil	494
Tratative	495
Două perspective	496
IV. Politica Partidului Comunist Chinez	498
Tezele generale ale programului nostru	500
Revendicările concrete ale programului nostru	511
1. Zdrobirea definitivă a cotropitorilor japonezi, neadmiterea unei înțelegeri la jumătatea drumului	518

2. Desființarea dictaturii gomindanului, exercitată de un singur partid, crearea unui guvern de coaliție democratic	519
3. Libertăți pentru popor	524
4. Unitatea poporului	527
5. Armata populară	529
6. Problema agrară	532
7. Problemele industriei	542
8. Problema culturii, a învățămîntului și a intelectualității	545
9. Problema minorităților naționale	548
10. Problemele politicii externe.	549
Sarcinile noastre în regiunile de sub dominația gomindanistă	553
Sarcinile noastre în regiunile ocupate de dușman	556
Sarcinile noastre în regiunile eliberate	558
V. Să ne strîngem rîndurile în vederea luptei pentru îndeplinirea sarcinilor partidului	563
Adnotări	571
IUI-GUN A MUTAT MUNȚII (11 iunie 1945)	575
Adnotări	581
DESPRE AUTOAPROVIZIONAREA ARMATEI PRIN DEZVOLTAREA PRODUCȚIEI ȘI DESPRE IMPORTANȚA MIȘCARII PENTRU INDREPTAREA STILULUI ȘI A MIȘCARII PENTRU DEZVOLTAREA PRODUCȚIEI (27 aprilie 1945)	583
DUETUL HURLEY—CIAN KAI-ȘI A EȘUAT (10 iulie 1945)	593
Adnotări	600
POLITICA PERICULOASA A LUI HURLEY (12 iulie 1945)	601
TELEGRAMĂ ADRESATĂ TOVARAȘULUI FOSTER (29 iulie 1945)	607
Adnotări	610
ULTIMA BATALIE CU COTROPITORII JAPONEZI (9 august 1945)	613

*Dat la cules 16.01.57. Bun de tipar 25.03.57. Tira
15.250. Hirtie velină opere de 68 gr/m². 540×840/16.
Coli editoriale 24. Coli tipar 39. A. 03181/955*

*Tiparul executat sub com. nr. 2.523/112 de Combinatul
Poligrafic Casa Științei „I. V. STALIN”,
Piața Științei nr. 1, București — R.P.R.*

6A.22

6F.29